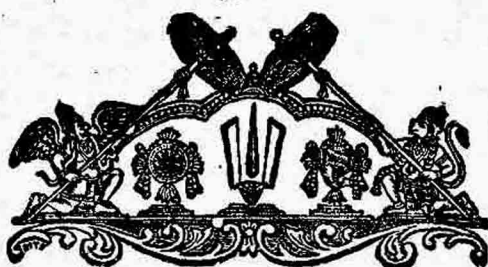

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீ தத்வஸர்வஸ்வம்

[பெரிய பிராட்டியாருக்குப் பரப்ரஹ்மத்வமும், எம் பெருமானோடு துல்யமான ஈஸ்வரத்வமும் சொல்லும் சில வித்வான்களுடைய கருத்து ப்ரமாணங்களுக்கும் உபயஸம்ப்ரதாய்பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் அடியோடு பொருந்தாது என்று அசைக்க முடியாதபடி நிலைநாட்டும் நூல்; பல அறிஞர்களின் தீர்ப்புகளோடு கூடியது]

ஆசிரியர் & கிடைக்குமிடம் :—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
[ஆசிரியர் “ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்”]
3-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி 620 017.

ஸ்ரீ ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸயங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்பெற்றது.

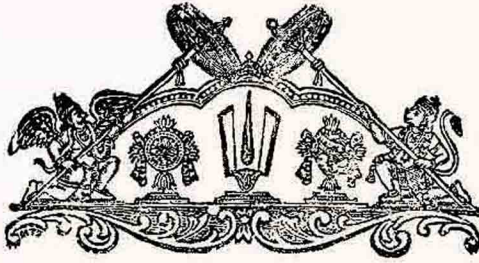
டிரஸ்டிகள் :—

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A., B.L., அட்வகேட்,
S. ராம அய்யங்கார், B.Sc., B.L., அட்வகேட்.

விலை ரூ. 30] 1998 [தபாற்கூலி தனி

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம;

ஸ்ரீ தத்வஸர்வஸ்வம்

[பெரிய பிராட்டியாருக்குப் பரப்ரஹ்மத்வமும், எம் பெருமானோடு துல்யமான ஈஸ்வரத்வமும் சொல்லும் சில வித்வான்களுடைய கருத்து ப்ரமாணங்களுக்கும் உபாயஸம்ப்ரதாயப்பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்தி களுக்கும் அடியோடு பொருந்தாது என்று அசைக்க முடியாதபடி நிலைநாட்டும் நூல்; பல அறிஞர்களின் தீர்ப்புகளோடு கூடியது]

ஆசிரியர் & கிடைக்குமிடம்:—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
[ஆசிரியர் “ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்”]
3-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி 620 017.

ஸ்ரீ ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸாயங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்பெற்றது.

பிரஸிடுகள்:—

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M A , B.L , அட்வகேட்,
S. ராம அய்யங்கார், B.Sc , B L., அட்வகேட்.

விலை ரூ. 30] 1998 [தபாற்கூலி தனி

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ வானமாமலை ஜீயர் ஸ்வாமியின்
மங்களாசாஸனம் 4

ஸுதர்சனம் ஆசிரியரின் முன்னுரை 4

ஸுதர்சனம் 552 பூநீழக கார்த்திகை

1. விசிஷ்டாத்வைத ஸம்ரக்ஷணம் 12

ஸுதர்சனம் 595 ஈஸ்வர ஆஸி

2. நடுநிலையாளர்களுக்கு வேண்டுகோள் 2

ஸுதர்சனம் 595 ஈஸ்வர ஆஸி

3. விசிஷ்டாத்வைதமா? விசிஷ்டாத்வைதமா? 30

4. தீர்ப்புகள் (ஸுதர்சனம் 596 முதல் 600 ஈருக) 76

ஸுதர்சனம் 596 ஈஸ்வர ஆடி

(i) கி. ஜகந்நாதன், சென்னை 28 (1-13)

(ii) திருப்புல்லாணி ஸுந்தரராஜய்யங்கார்,
சென்னை 24. 14-16

ஸுதர்சனம் 597 ஈஸ்வர ஆவணி

(iii) பராசர ஸுதர்சன பட்டர் ஸ்வாமி 17-20

ஸுதர்சனம் 598 ஈஸ்வர புரட்டாசி

(iv) ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ வானமாமலை ஜீயர் ஸ்வாமி
21-22

(v) Dr. V. V. ராமாநுஜன், ஆசிரியர்,

'யதிராஜ பாதுகா' சென்னை 5. 23-28

(vi) Dr. M. வர்தராஜன், தமிழ்ப் பேராசிரியர்,
திருப்பதி. 29-32.

ஸுதர்சனம் 599 ஸஸ்வர ஜப்பசி

(vii) K. வரததேசிகாசாசிரியர், விழுப்புரம். 33-38

(viii) Dr. E. S. V. நரஸிம்ஹாசார்யர், ஸ்ரீரங்கம்
39-46

ஸுதர்சனம் ஆசிரியரின் குறிப்பு 46-53

ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா விளக்கவேண்டிய

விஷயங்கள் 54-60

ஸுதர்சனம் 599, 600 ஸஸ்வர ஜப்பசி. கார்த்திகை

(ix) ஸ்ரீரங்கம் நரஸிம்ஹாசார்யர் 61-68

ஸுதர்சனம் 600 ஸஸ்வர கார்த்திகை

(x) K கோதண்டராமன், கோவை 69-75

அன்பர்களின் கடிதங்கள் 76

ஸுதர்சனம் 601 ஸஸ்வர மார்ச்சு

5. பரியா ஸுதர்சன ஸாத்விகஸம்வாதம் 77-102

ஸுதர்சனம் 602 ஸஸ்வர சை

பரியா ஸுதர்சன ஸாத்விக ஸம்வாதம். 103-142

மொத்த பக்கங்கள்

26

40

194

ஸ்ரீவாணமாமலை மடம் - (நாங்குநேரி-627108)

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ

ஸ்ரீதீவியன் லோனமாமலை நாமானுஜ ஜியர் ஸ்வாமி

மங்களாசாஸனம்

ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியாவிலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனத்திலும் தொடர்ந்து சிலமாதங்களாக வெளியாகிவரும் ஸ்ரீதத்வ விஷயமான வாத விவாதங்கள் இந்தத் தைத்திங்களிதழுடன் ஸமாப்தியடைந்தனவென்றே நாம் எண்ணுகிறோம். எவரோ ஓரிரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீதத்வவிஷயத்தில் முதற்கண் எழுதிவெளியிட்டதே நிதானமாக இத்தனை வாத விவாதங்கள் வளர்ந்து விட்டன. ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியாவில் ஸ்ரீமதழகிய சிங்கர் தாமே இது விஷயத்தில் சர்ச்சை செய்யும் நிலையும் ஏற்பட்டுவிட்டதை நாம் நடுநிலையாளராக இருந்துகொண்டு பார்த்து வருகிறோம். நாம் நமது யாத்ராக்கரமத்தில். டில்லி மாதாகிரிவிருந்து ஸம்ஸ்கிருதமொழியில் சுருக்கமாக எழுதியனுப்பிய நம் கருத்தினை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் பிரசுரித்திருந்தது. வடமொழியின் தமிழாக்கத்தையும வெளியிட்டிருந்தது. நம் வைணவத்தின் இருகலைகளையும் சார்ந்த பல அறிஞர்களும், நடுநிலையாளராக நிஷ்பக்ஷபாதர்களாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனத்தின் கருத்தையே ஆதரித்து எழுதியிருந்தனர். இந்த ஸ்ரீதத்வ விசாரத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனத்தின் கருத்தே - நமது விசிஷ்டாத்வைத எரித்தாந்தத்தைச் சார்ந்த ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜ - ஸ்ரீகரேசு - ஸ்ரீபராசரபட்ட - ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகாதிகளின் நிர்ணயாத்மகமான கருத்து - என்பதையும் நாம் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

ஒரு முக்கியவிஷயத்தை இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் யாவர்க்கும் நாம் நினைவூட்ட விரும்புகின்றோம். நமது விசிஷ்டாத்வைத எரித்தாந்தத்தின் ப்ரதாநரசார்ய ச்ரேஷ்டர்கள் இதர வேதாந்திகளின் சொன்ககனைக் கண்டிக்கும்போது

பேதச்சூத்திரங்களையும், அபேதச்சூத்திரங்களையும், கடகச்சூத்திரங்களையும் பற்பலவற்றின் துணைகொண்டு மிகவும் நயாய ஸங்கதமான முறையில் பொருத்தம் காட்டி “ஒத்தாரும் மிக்காரும்மில்லாத நாராயணன் ஒருவனே பரப்பூர்ஹம்” முதலான நம் ஸித்தாந்தக் கருத்துக்களை ஸ்தாபித்துள்ளனர் என்பதை நாம் அறிவோம். இதுவே சரியான மார்த்தம். இது ஏனைய பற்பல விஷயங்களிலும் நமக்கு நல்ல நிர்ணய ஞானத்தை ஏற்படுத்தித்தர வல்லது.

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பமான நமது சீரிய ஆசார்ய பரம்பரையில் புருஷகார பூதையான ஸ்ரீதேவீ, ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்சுவரன் ஆகியோரது உண்மையான மஹிமையை யார் புலப்படுத்த வல்லது? இருவரது மஹிமையும் அளவற்றது. ஒப்புயர்வற்றது என்றே போற்றப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீகூர்த்தாழ்வான் சொல்லும்போது “தேவீ த்வநமஹிமாவதி” ந ஹரிண ந பி த்வயா ஜ்ஞாயதே” என்பர் பகர்ந்துள்ளார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் — “தத்தவேந யஸ்ய மஹிமாரணவ ஸீகரணு: ஸக்யோ ந மாத்மயி ஸாவபிதாமஹாத்தை:” என்றும், “உபர்யுப்யம்ஜ புரோஹிதி பூருஷாந் ப்ரகஸ்ய தே ஸுத மித்யநுக்ரமாத்! க்ருஸ்த்தவதேகைக குணவதிப்ஸயா ஸதா ஸதிதா நோத்யமக்ஷேத்ரதீஸரதே” என்றும் கூறியுள்ளார். அவரே — “க: ஸ்ரீ: ஸீய: பரமஸத்த்வஸாமஸ்ய: க: க: புண்டரீகநயந: புருஷோத்தம: க:” என்றும் கூறுகின்றார். ஓரிக உதாரணங்கள் இவை. இவ்வாறே ஸ்ரீபராசரபட்ட ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகாதி தேசிகவரர்களும் விளப்பியுள்ளனர். இப்படிமெல்லாம் இந்த மஹாசார்யர்கள் கூறியுள்ள திவ்யதப்பதிகளின் பஹிமாதீசயத்தின் அத்தயத்தபுத வர்ணனம் இதில் ஆழங்காற்படும் நம்போலியரது உள்ளங்களையும் நெகிழவைக்கிறது.

ஆசார்யஹ்ருதய திவ்ய க்ரந்தத்தில் ஆழ்வார் பெருமை அழகியமணவாளப் பெருமான் நாயனரை — “அதரி ஜமதக்தி

பங்க்திரத வஸுநந்தஸூத்ருவானவனுடைய யுகவர்ண க்ரமாவதாரமோ, வ்யாஸாதிவாதவேசமோ, முதுவர் கரை கண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ, முன்னம் நோற்ற அனந்த ஸ்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ என்றுசங்கிப்பர்கள்” என்று பேசவைக்கின்றது. பகவத்விஷயத்தின் அரும்பத வ்யாக்யானத்தில் “புரா ஸூத்திரர் வ்யாஸ:” என்றுதுவங்கும் ஒரு ச்லோகம் விளங்குகின்றது, இதில் நம்மாழ்வார் வ்யாஸபராவதாரரென்றும், அவர்க்கும் அபராவதாரபூதர் ஸ்ரீஸ்வாமி எப்பெருமானார் என்றும் போற்றப்பட்டுள்ளது. ப்ர பந்நகாயத்ரியாம் இராமாருசநாற்றந்தாதி திவ்யப்ரபந்தத் தித்திருவரங்கத்தமுதனார் — “அடையார் கமலத்தலர் மகன் கேள்வன்” பாசுரத்தில் ஸ்ரீஸ்வாமி இராமாருசரைப் பஞ்சயுத்தர்புலவர்கள் ஒட்டுமொத்தமான அவதார பூத ராகப் பேசுகின்றார். “சேமம் குருகையோ செய்ய திருப் பாற்கடலோ” என்ற பாடலில் வருளாபரண முனிவரை ஸாக்ஷாத் எப்பெருமானுடைய அவதாரமாகவே வினா வெழுப்பி அவர் பெருமை வருணிக்கப்படுகின்றது. இவை யெல்லாம் அவ்வவர்களது அளப்பரிய பெருமையின் சிறப்பு. ஆனால், இவ்விஷயங்கள் யாவற்றிலும் நமது பூர்வாசார்யர்கள் கடகப்ரமாணங்கள் பலவற்றையும்கொண்டே தத்வ நிர்ணயம் சாஸ்த்ர நயாயரீத்யா செய்துள்ளனர்.

ஒரு விலக்ஷணமான, ப்ரஸித்தமான ஸித்தாந்தம் என்ற நோக்கிலே, இப்படி தத்வ நிர்ணயம் அத்யந்த ஆவர்யகமும் ஆகும், ஆனாலும், காலக்ரமேன பிற்பட்ட சில ஆசார்யர்கள், பண்டிதமணிகள் சில தத்வ விஷயங்களில் அவர்க்குக் கிடைத்துள்ள ப்ரமாணங்களை அவர்கள் க்ரஹித்துள்ளமைக்கு ஏற்ப நயிப்பித்து, பரஸ்பரம் வேறுபட்ட கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தி வெளியிட்டார்கள். இம்மாதிரியான விஷயங்களில் தத்வ நிர்ணயபோதம் வேண்டியதுதான். இந்த ஸந்தர்ப்பங்களில்தான் நடுநிலைமை பிறழாமல் நன்குதுணுகி ஆராய்ந்து பக்ஷபாதவாஸனையே

[ஸுதர்சனம் ஆசிரியர்]

சிறிதுமின்றி நாம் பேசியும், எழுதியும் தத்வ ஞானத்தை யார்க்கும் ஏற்படுத்த வேணும். “கோஷம் கோபேந பூரயேத்” என்ற நிலையோ, வேண்டாத வார்த்தைகளை —வசைமொழிகளை உபயோகிக்கும் நிலையோ அவசியம் தவிர்க்கப்படவேணும்.

அந்தத்: ஸாரகுபேண ஸ்ரீதத்வவிஷயே வ்யம் |
ப்யூம: ப்ரேமீண ஸபூத்யேஷு கலஹோ மாஸ்மப்யுதிதி ||
பேக்யுத்யதி: பரித்யாஜ்யா வர்ஜ்யா வாதபரம்பர: |
மஹியாஸ்ஸயத்ர காரியாணி ஸந்தயஸ்மாமாகம் மஹிதலே ||
சாமரஸ்யம் ஸௌமநஸ்யம் ஸத்யபூவ: ப்ரேமபூவநா |
ஸமிந்த்யம் ஸர்வதாஸ்மாஸு ஸர்வேஷு ஹிதகாரிணி ||
ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்த க்ரந்தாந்தா: ஸமோ வ்யம் ஸமே /
அநேகதாயாம் ஸத்யாமப்யேகதாலக்ஷயவாதிந: ||
ஸ்ரீவைஷ்ணவாநாம் அஸ்மாமாகம் தர்ஸந ஸ்ரீத்யநே திநே /
வர்த்ததாம் திவ்யதய பத்யோ: க்ருபாயா பரவாப்யஸ் ||
/நித்ய ஸ்ரீ நித்ய மங்க்யஸம் /

[இறுதியில் ஸ்ரீதத்வ விஷயத்தில் அன்புடன் ஸாரமாக ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறோம். ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடையே கலஹம் வினையவேண்டாம்’ என்பதே அது. வேற்றுமைகளை வினைக்கும் அறிவு கைவிடத்தக்கது வாதங்களை முடிவில்லாமல் வளர்த்துக்கொண்டு போகக்கூடாது—இவ்வுலகில் நாம் செய்யவேண்டிய பல காரியங்கள் உள்ளன: நம் ஆனைவரிடமும் நமக்கு நன்மை செய்யும் ஒற்றுமையுணர்ச்சியும், ஒருமனப்பட்டிருக்கുകയും, நற் குணங்களும், அன்பு, இன்ப வெளிப்படும் வளரடும், ஸ்ரீராமாநுஜரின் விஸிஷ்டாத்த்வைத் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தை நம் அனைவரும் பரம்புவோமாக, நம்மீடம் ஸம்ப்ரதாய: வேற்றுமையிருந்தபோதிலும் வைணவத்தை வளர்ப்பதாகிற ஒரே குறிக்கோளைக் கொள்வோம். இவ்வுலகில் திவ்யதயப்பதிகளின் கருணையால் நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவதர்ஸநச் செல்வம் தினந்தோறும் வளர்வதாக, நித்ய ஸ்ரீ நித்ய மங்க்யஸம்]

நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹம் தென்கலை வடகலை என்று இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிந்து நிற்கிறது என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் பெரும் பாலானவர்கள் திருமண காப்பு அமைப்பிலுள்ள பேதத்தையும், சில ஆசாரவேற்றுமைகளையும் மட்டுமே அறிவார்கள். பூர்வாசாரியர்கள் காலத்திலிருந்து ஏற்பட்ட மதக் கொள்கைகளில் கருத்து வேற்றுமைகளைப்பற்றிப் பெரும் புரலும் அறியமாட்டார்கள் இரண்டு ஸம்ப்ரதாயத்தையும், சேர்ந்த வித்வான்களே இவற்றை நன்கு அறிவார்கள், ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன் ஸுதர்சனம் தோன்றிய காலத்தில் இரு பிரிவைச் சேர்ந்த வித்வான்களிடையே மதக் கொள்கைகளைப்பற்றிய வாத விவாத நூல்கள் மிகுதியாக விளைந்திருந்தன ஒரு ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மற்ற ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த ஆசாரர்களையும் கண்டிக்கும் வழக்கும் சில வித்வான்களிடையே இருந்தது. சில வித்வான்கள் ‘மற்ற ஸம்ப்ரதாய ஆசாரியர்கள் தங்கள் ஸம்ப்ரதாயத்தை ஆதரித்தே ஸ்ரீஸூக்திகள் அருளிச் செய்துள்ளனர்’ என்று வாதம் செய்யும் வழக்கமும் இருந்தது. எனக்கு இந்த நிலையில் அந்தந்த ஸம்ப்ரதாயக் கொள்கைகளை நிஷ்கர்ஷித்து வெளியிட, இரு ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் இதர ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த ஆசாரியர்களை துஷிக்காமலும், “இதர ஸம்ப்ரதாய ஆசாரியர்களும் எங்கள் ஸம்ப்ரதாயத்தையே ஆதரிக்கிறார்கள்” என்று கிறிக்குப்பத்தை வினைகாமலும் பரஸ்பர சம்பிபுத்தன்மையுடனும் ஒற்றுமையுடனும் வாழ வேண்டுமென்று வலியுறுத்தும் உடையவை ஸுதர்சனம் தொடக்கம் முடிவே செய்து வந்தது.

கீர்த்தி முர்த்தியான D. T. தாதாசாரிய ஸ்வாமி என்னும் தேசிகஸம்ப்ரதாயஸ்த வித்வான் பெரியவாச்சான் பிரிப்பின் ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பலவாறு துஷித்து ‘ஸ்த்ரீஸூக்திநாஸம்’ என்னும் ஒரு நூல் நூற்பத்ததது அன்னுடைய ஒரு முயற்சி எளிமீட்டார். அவரது வாதங்களினதும் பெரு மீட்டா என்ற திருபித்து, ‘துஷண நிராஸம்’

என்னும் நூல் நந்தன ஸ்திரீ சித்திரை மாதத்தில் (1952) ஸுதர்சனம் 5-ஐ வது இதழில் எந்தையாரால் வெளியிடப்பட்டது. அப்போது ஸ்ரீநுரூபிஹப்ரியா வலுநில் வம்புக்கு வந்து எந்தையாடையும் ஸுதர்சனத்தையும் பலவாருக நிந்திக்கும் ஓர் வியாஸத்தை வெளியிட்டது. அதற்கு எந்தையார் தக்க பதிலளித்து, "அபயப்ரதாராஜ விஜயம்" என்னும் நூலுடனெயிட்டுப் பரியாவின் வாயைத் தவ் நிருபணங்களாலே அடக்கினார். ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன் ஆஸ்ரமத்தின் சார்பில் வெளிவரும் ஸ்ரீரங்கநாதபாதுகா பத்திரிகையின் பல்வங்க ஆடி-ஸ்ரீ இதழில் "பிராட்டி ஜீவகோடியே என்று கூறும் தென்னுசார்யர்கள் கலிபுருஷனின் அவதாரமே" என்னும் கருமதுவேஷ விஷத்தைக் கக்கும் கட்டுரை வெளிவந்தது. இவ்வாத செயலைக் கண்டித்து ஸுதர்சனம் பல்வங்க ஆடி [238] இதழில் ஓர் கட்டுரை வெளியிட்டுப்பெற்றது. அதில் "பிராட்டி ஜீவகோடியைச் சேர்ந்தவன் என்று பேரறிஞர்களான பல பூர்வாசார்யர்கள் கூறியுள்ளார்கள்" என்பதை ஸ்ரீதேசிகளே நம்முடைய சது:சலோகீ பாஷ்யத்தில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளதை விளக்கி, அவர்களைக் கலிபுருஷனின் அவதாரம் என்று எழுதியது அக்கிரமச்செயல் என்றும், இவ்வாறு எழுதியது தேசிகனின் திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பாகாது என்றும் பதிலுரைத்தோம். திருக்குடத்தை ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸ்வாமியின் அபபோதைய ஸ்ரீகார்யமான சித்ரகூடம் விஜயராகவாசார்ய ஸ்வாமி "பாதுகைக் கட்டுரையில் வெளிவந்தது தகாதது இனி இப்படி வெளிவராமல் ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸ்வாமி கவனித்துக் கொள்வார்" என்று நம்மிடம் கூறினார்.

நம்முடைய இந்தக் கட்டுரையைக் கண்டு மிகவும் கடுப்புற்ற கீர்த்தி முர்த்தியான மதுராந்தகம் வீரராகவாசார்ய ஸ்வாமி "ஸம்ப்ரதாய ஸுதா" என்னும் சிறு சுவடியொன்றை வெளியிட்டு அதில் தென்னுசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை இங்கொன்றும் அங்கொன்றாக எடுத்து, "இவை

யெல்லாம் தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்தை நிலைநாட்டுகின்றவையே" என்று எழுதியிருந்தார். இதன்மேல் ஸ்ரீ உவே வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமியும் அடியேனும் ஒருபுறமாகவும், D T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியும், மதுராந்தகம் ஸ்வாமியும் ஒருபுறமாகவும் நின்று வாத விவாதங்கள் வளர்ந்தன. அவையனைத்தையும் தொகுத்து 'ஸித்தோபாய விஜயம்' என்னும் நூல் 17-10-1972ல் நம்மால் வெளியிடப்பட்டது. "தேசிகனுடைய சில ஸ்ரீஸூக்திகளைக் காட்டி அவர் தென்னுசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் என்று வாதிடுவதும், தென்னுசார்யர்களின் சில ஸ்ரீஸூக்திகளைக் காட்டி அவர்கள் தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்தை நிலைநாட்டியவர்கள் என்று வாதிடுவதும் சரியல்ல. இரண்டு ஸம்ப்ரதாயங்களும் இரு வேறு அடிப்படைகளில் அமைந்துள்ளவை என்பதே உண்மை" என்னும் விஷயம் இந்த ஸித்தோபாய விஜயத்திலிருந்து அனைவர்க்கும் தெளிவாக விளங்கிற்று, எந்த அடிப்படையில் இவ்விரு ஸம்ப்ரதாயங்களும் அமைந்திருக்கின்றன என்பதை நாம் நம்முடைய கீதா வியாக்யானத்திலும், அதில் இணைக்கப்பட்டுள்ள கைவல்ய ஸித்தாஞ்ஜனத்திலும், ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம் முதலானவற்றிலும் விரிவாசக் காட்டியிருக்கிறோம்.

இந்நிலையில் சென்னை 113, தரபணியிலிருந்து வெளிவரும் "காஞ்சிப் பேரருளானன்" என்னும் மாதப்பத்திரிகையில் "ஸ்ரீதத்வலித்தாஞ்ஜன ஸங்க்ரஹம்" என்னும் தலைப்பில் வெளிவந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பு அன்பர் ஒவ்வாரால் நடுநிலைநின்று விசரிப்பதற்காக நமக்கு அனுப்பப்பட்டது. அதில் "எப்பெருமானுக்குள்ள ஜகத்காரணத்துவம், மோஷப்ரதாத்தவம், ஸர்வஜக்ச்சுரித்தவம், ஸர்வஜக்ச்சுரித்தவம் முதலான ஸர்வவர்க்குணங்க ளெல்லாம் பிராட்டிக்கும் துல்யமாக உண்டு. புகுவான் பிராட்டிக்கு ஸாரீரமல்ல; அதுபோல் பிராட்டியும் புகுவானுக்கு, சாரீரமல்ல; தேவியை புகுவான் நியமிக்கமுடியாது; பிராட்டிக்குள்ள பதந்தவம் விக்க்ரஹத்தில் மத்திரமே;

ஸ்வரூபத்தில் கிடையாது என்பெருமான் பிராட்டியைக் குறித்து சேஷியாயிருந்து இப்பகையானது அல்ல. அவருடைய அனுமதியால் செயற்கையாய் விளைந்ததே யாகும். பிராட்டிக்கு புகழ்ந்த பாரதந்தர்யம் செயற்கையானது. ஸ்வாதந்தர்யமே அவருக்கு ஸ்வரூபம். இப்படியே ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸ்ரீஸலித்திரமும், எம்பெருமானார், பட்டர், நஞ்ஜீயர் முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸலித்திரமும் கூறுகின்றன” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. இவையனைத்தும் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகருடையவும், மற்ற பூர்வாசார்யர்களுடையவும் ஸ்ரீஸலித்திரகளை மிகவும் குரணப்பட்டவையாகையால், நாம் “விசிஷ்டாத்வைதஸம்ரக்ஷணம்” என்னும் கட்டுரையை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் 46-12 [552] இதழில் வெளியிட்டு, அதில் பல வேதாந்த தேசிக ஸ்ரீஸலித்திரங்களைக் காட்டி, “அவர் பிராட்டிக்கு எம்பெருமானே பூர்வமான ஸர்வரத்வத்தையோ ப்ரஹ்மரத்வத்தையோ கூறவில்லை” என்றும் “பிராட்டியை எம்பெருமானுக்கு ஸர்வமாய், அவனால் நியமிக்கப்படுபவளாய், தரிக் கப்படுபவளாய், அவனுக்கு சேஷபூதையான தத்வமாகவும், உபயனிபூதி சேஷியாயிருக்கையாலே ஸர்வர வகுப்பைச் சேர்ந்தவளாகவுமே அருளிச்செய்திருக்கிறார்” என்றும் நிலை நாட்டி “காஞ்சிப்பேரருளாளன்” கட்டுரையை ஆதரிக்கும் வித்வான்களின் மனஸஸாக்ஷியைக்குறித்து எட்டு கேள்விகளையும் வெளியிட்டிருந்தோம். இதைப் பேரருளாளன் பத்திரிகைக்கும் மற்றும் பிரபலமான தேசிக ஸம்ப்ரதாய ஸ்தை வித்வான்களுக்கும் அப்போதே அனுப்பியிருந்தோம். இந்த விஷயத்தை ஸமாதான முறையில் நிஷ்கர்ஷம் செய்விக்கவேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணத்தாலே, ஸ்ரீரங்கத்தில் அஹோபிலமடம் 44வது பட்டம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கரின் நூற்றாண்டுவிழா ஸ்தலஸலிலும், மதுராந்தகத்தில் 16.1-96 முதல் நடைபெற்ற மாலோல வித்வத்ஸ்தலஸ்ஸலிலும் கலந்து கொண்டு வர்த்தமான ஸ்ரீமதழகியசிங்கரை இவ்விஷயத்தில் ஒரு நிஷ்கர்ஷம் செய்விக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தி

தித்தோம். ஸ்ரீரங்கம் ஸ்தலஸ்ஸலில் வித்வான்களை நிர்ணயிக்கும்படி நியமித்த ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் மதுராந்தகம் ஸ்தலஸ்ஸலில் “இவருக்கு ஸாஸ்த்ர ஜ்ஞாநம் கிடையாதாகையாலே இவருக்கு யாரும் பதிலெழுதாதீர்கள்” என்று கடுஞ்சொற்களைப்பேசி இவ்விஷயத்தில் ஒரு நிர்ணயம் ஏற்படுவதைத்தடுத்தார். ஆயினும் விசிஷ்டாத்வைதத்தை ரக்ஷிப்பதற்கு இதில் ஒரு நிர்ணயம் அவசியமாகையாலே ஸுதர்சனம் பதில் 12 வது சதகத்தின் முன்னுரையில் இது பற்றி விளக்கிக் குறிப்பிட்டோம். அதற்குமேல் நா. வரதாசார்யர், “யதார்த்த விசிஷ்டாத்வைத வலித்தாருஜ்ஜனம்” என்னும் நூலை வெளியிட்டு, அதை நமக்கும் அனுப்பினார். அதன் மேல் நாம் 26 விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டு நடுநிலையாளர்களின் தீர்ப்பைக் கோரியிருந்தோம். தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் உள்ளிட்ட பலர் தீர்ப்புகளை வழங்கினர். இந்தநிலையில் ஸ்ரீந்ருளம்ஹப்ரியா இவ்விவாதத்தில் துழைந்தது. நூற்றுக்குமேலான பக்கங்களில் நாமும் மற்றும் பல அறிஞர்களும் காட்டிவந்த பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸலித்திரங்களுக்கும் மற்ற பல ப்ரமானங்களுக்கும் எந்த பதிலையும் எழுதாமல் ப்ரியா விதண்டாவாதத்திலும் வசவுமாரியியும் இறங்கிற்று. தொடர்ந்து ஸ்ரீதத்வதீபிகை என்னும் நூலை ஸ்ரீமதழகியசிங்கரே பல மாதங்களுக்கு எழுதப்போவதாகவும் ப்ரியாவில் வெளிவந்துள்ளது.

இந்த விவாதத்தைப் பலமாதங்களுக்கு இழுத்தடித்துக் கொண்டு போவதற்கு எதுவுமில்லை. தென்னாசார்யர்கள் தேசிகன் காட்டியுள்ள முதல் பக்ஷத்தைத் தழுவிவர்கள் என்றும், தேசிகன் நாலாவது பக்ஷத்தைத் தழுவிவர்கள் என்றும் நாம் கூறுகிறோம். தேசிகன் மட்டுமல்லாமல் எம்பெருமானார், பட்டர், நஞ்ஜீயர் முதலான மற்ற எல்லா ஆசார்யர்களும் ஸ்ரீதேசிகன் காட்டிய ஐந்தாவது பக்ஷத்தை தழுவிவார்கள் என்று ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் கூறுகிறார். தேசிகன் ஐந்தாவது பக்ஷத்தில் பின்வரும் இரண்டு விஷயங்களையே காட்டியிருக்கிறார்:— 1. “ஸர்வர: ஸர்வ

பூதநாம்" என்று எம்பெருமானைக் கூறுவதுபோலே "ஸ்ரீவரீம் ஸர்வபூதநாம்" என்று பிரார்த்தனையும் ஸ்ரீஸூக்தம் கூறுகையாலே இருவரும் துய்யமான ஸ்ரீவரர்களே. 2. பிரார்த்தனம்பெருமானுக்கு சேஷபூதையாபிடுவது உபய இச்சாஸித்தி மாகையாலே இயற்கையானதன்று. (பிரார்த்தி சேஷபூதையாக வேஷம் போடுகிறார். ஸ்வாதந்தர்யமே அவளுக்கு ஸ்வரூபம் என்று நா. வரதாசார்யர் இதை விளக்குகிறார்.) இந்த இரண்டு விஷயங்களையும் தேசிகன் உள்ளிட்ட எந்தப் பூர்வாசார்யர்களும் தம் நூல்களில் ஸாதிக்கவில்லை. அப்படியிருந்தால் அதைக்கூட்டி உடனே இந்த விவாதத்தை முடித்துவிட்டால். எந்தப் பூர்வாசார்யர்களும் இப்படி அருளாமையாலேயே கோமடம் ரங்கநாதர் என்பவரால் இயற்றப்பட்ட ஒரு ஸ்ரீஸூக்தப் பாஷ்யத்தில் இந்த இரண்டு விஷயங்களையும் ப்ரஷேபம் செய்து அது நஞ்ஜீயருடையது என்று இவர்களில் சிலர் 1937 ல் வெளியிட்டனர். நஞ்ஜீயர் ஸ்ரீஸூக்தத்திற்கு ஒரு பாஷ்யம் அருளிச்செய்யவே இல்லை என்பதை எந்தையார் அபயப்ரதாஜ ஸ்ரீஜயத்திலேயே (1952ம் ஆண்டில்) அசைக்கமுடியாதபடி நிர்ணயித்தார். இந்த நிர்ணயத்தை D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியும் ஒப்புக்கொண்டார். அந்த ஸ்ரீஸூக்தப் பாஷ்யம் கூரத்தாழ்வானுக்கும், பட்டருக்கும் வங்கிபுரத்து நப்பிக்கும் சிஷ்யரான (ஸுதர்சன சதக கர்த்தாவரன்) கூரநாராயண ஸ்ரீஜயருடையதே என்று தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்தே விளங்குவதால் இவர்களால் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்தப் பாஷ்யம் கோமடம் ரங்க நாதருடையதேயொழிய கூரநாராயண ஸ்ரீஜயருடையதுமல்ல என்பது அபயப்ரதாஜ ஸ்ரீஜயத்திலேயே எந்தையரால் அசைக்கவொண்ணாதபடி நிலைநாட்டப்பெற்றுள்ளது. நாமும் பல நூல்களில் இதை எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறோம். முற்பகிறபடி இரண்டு விஷயங்களையும் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்து காட்டமுடியாமையாலேயே இருதாறு வருடங்களுக்குள்ளிருந்து ஸாக்ஷாத் ஸ்வாமி, திருப்புக்குழி அப்பா

ஸ்வாமி, இஞ்சிமேட்டு ஸ்ரீமதழகிய சிங்கர் முதலான வித்வான்களுடைய வாக்கியங்களையும் வாதங்களையும் எழுதிச் சென்று விவாதத்தை இருத்தித்து வாசகர்களைக் குழப்பி ஒற்றுமையை விலக்கும் ஒரு நியாயமான நிர்ணயத்தை விளையுதலாமல் செய்கிறது பரியா என்று விளங்குகிறது. "ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய சிஷ்யஸம்ப்ரதாயங்கள் ஒன்றிலும் அரித்தாரோதமில்லை. வாக்யயோஜநா பேத்யமேயுள்ளது" என்று தேசிகன் தம் "ஸம்ப்ரதாயபரிஸுத்தி" என்னும் ரஹஸ்யத்தில் அருளியுள்ளார். அப்படியிருக்கும்போது "விசிஷ்டாத்வைத மதத்தில் இரண்டு ப்ரஹ்மங்கள் (அல்வது துய்யமான ஸ்ரீவரர்கள்) உண்டு" என்னும் கருத்தை தேசிகன் ஒருபோதும் ஆதரித்திருக்கமாட்டார் என்பது ஸாமான்யர்களுக்கு விளங்கும். பூர்வாசார்யர்கள் காலத்திற்கு மிகவும் பிற்பட்டவரே இப்படி வாதம் செய்திருக்கிறார்கள். இப்படி வாதம் செய்த 44 வது பட்டம் ஸ்ரீமதழகிய சிங்கர் அப்போதே ஸுதர்சனத்தில் நம்முடைய பதிலைப்பெற்று மௌனமாயிருந்தார் என்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகமானதும் அறிந்ததே. அதே அழகியசிங்கர் "ட்டரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு ரூபத் ஸம்ப்ரதாய ரூப ரஸ க்ருத்தங்கள் உண்டு, ஸம்ப்ரதாயங்கள் நித்யமானவை" என்னும் வாதங்களைச் செய்த நம்பிடம் தக்க பதிலைப் பெற்றார் என்பதும், இந்த அவருடைய வாதத்தை தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்த வித்வான்கள் எவருமே ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்பதும் அனைவரும் அறிந்ததே. பூர்வாசார்யர்களுக்குப் பிற்பட்ட எத்தவான்கள் இருள், துயக்கு, மயக்கு, மறப்புக்கு ஆட்பட்டவராகையாலே அவர்கள் கூறுவதனைத்தையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் எனும் நிர்பந்தம் இல்லை. இக்காலத்திலிருக்கும் நமமைப்போறை அனைவர்க்கும் இது ஒக்கும், பிற்பட்டவர்களுடைய நூல்களில் பூர்வாசார்யர்களிடம் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு முன்பு பாதவற்றையே ஒப்புக்கொள்ள முடியும், மற்றவற்றைத் தள்ளிவிடவேண்டும். கைவல்ய விபு.

யத்தில், யதிந்ந்ரமதத்யூபிகாகாரர், புரிசை ஸ்ரீரங்காசார்ய ஸ்வாமி முதலான பலபல தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த மஹாவித்வான்கள் "பஞ்சாக்கனிவித்யா நிஷ்டனே கைவல்ய நிஷ்டன" என்று கூறியது பூர்வாசார்ய ஸ்ரீ ஸ-லித்திகளுக்கு விருத்தமானது என்று கைவல்ய எறித்தா ஞ்ஜனத்தில் நாம் நிலைநாட்டியபின்பு ஸ்ரீகாஞ்சீ மஹாவித்வான் ப்ர. ப. ஸ்வாமி முதலான தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதார்ய வித்வான்கள் அவ்வாறும் அதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இவ்விஷயத்திலும் இரண்டு ப்ரஹ்மகணை அல்லது துஷ்ய ஸர்வரங்களைக் கொள்வது நூற்றுக்கணக்கான பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸ-லித்திகளோடு முரண்படும் என்பதை தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்தைச்சேர்ந்த விவேகிகளான சென்னை ஆடிட்டர் ஸ்ரீ K. ஜகந்நாதன். விழுப்புரம் வழக்கறிஞர் ஸ்ரீ வரததேசிகாசார்யர் முதலான பலர் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். தேசிக ஸம்ப்ரதாய வித்வான்கள் கட்டுப்பாடாக விதண்டாவாதங்களைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டு இவ்வுண்மையை மறைக்கப்பார்க்கிறார்கள்.

சது:சலோகிக்கு—பெரியவாச்சான்பின்னை, நாயனாச்சான்பின்னை. ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகன் ஆகிய மூன்று ஆசார்யர்தன்னைக்கு அருளியுள்ள வ்யாக்யானங்களை விளக்கி, எளிய தமிழ் நடைமீல் விவரணத்தை நாம் விளரவில்லு"தர்சனத்தில் தொடங்கவுள்ளோம், இந்த ஸ்ரீதத்வஸர்வஸ்வம் நூலையும், அந்தசது:சலோகி உரையையும்காணும் விவேகிகளான வருங்கால அறிஞர்கள் உண்மையை உணர்ந்து தீர்ப்பளிப்பார்கள், ஸத்யமேவ ஜயதே—உண்மையே வெல்லும் என்பது வேதவாக்கு, இந்நூலுக்கு மங்களாசாஸனம் அருளியுள்ள ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ வானாமலை ஜீயர் ஸ்வாமிக்கும், தீர்ப்புகளை வழங்கியுள்ள வித்வான்களுக்கும் அறிஞர்களுக்கும் நம் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

திருச்சி-17

18-2-1998

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்,

ஆசிரியர்: ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ-தர்சனம்.

விசிஷ்டாத்துவவத ஸம்ரசஷ்ணம்

[சூ.மு. (1998) கார்த்திகை (552) ஸ-தர்சனம் இதழில் ஆசிரியரால் எழுதப்பெற்ற கட்டுரை]

1. நம்முடைய எம்பெருமானார் தரிசனத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைமதம் என்ற பெயர் "ஸகல சேதாசேதநங்களையும் சீரமைக்கக்கூண்ட ப்ரஹ்மம் ஒன்று" என்று கொள்ளும்மதம் என்பது இதற்குப் பெருள். இத்தகைய ஸர்வரன் ஒருவனேயாகையாலே "ந்யாய எரித்தாஞ்ஜனம்" முதலான க்ரந்தங்களில் "ஸ்வஜ்ஞாநஸ்ஸேதாஸமஸ்தத்யூர்ய ஸரீரகத்வம்" [தன்னுடைய ஜ்ஞாநமும் தன்னுடைய தனித்த மற்ற எல்லா தர்வயங்களையும் ஸரீரமாகக் கொண்டிருக்கை] என்று ஸர்வர லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது. இத்தகைய "ஸர்வரத்வம்" தேசிகையுள்ளிட்ட நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் எவராலும் பெரியபிராட்டியவர்களுக்கு கூட இசையப்படவில்லை. "யாநி ச ப்ராஹ்மே புரானே ஸர்வாதிஸாயித் ப்ரீதி:" "ஸர்வோத்தக்ருஷ்டா ஸர்வமயி" "அநிதாஸ்யா நர்விகாபா" இத்யாநீதி லக்ஷ்மிநாமாதி, தாந்யமி "ந தத்ஸமஸார்ப்யத்யூர்ய ச த்ருய்யமிதம், "யஸ்மித் பரம் நாமஸஸ்தி கிருச்சித்" "தம்ஸ்வரணம் பரம் மஹேஸ்வரம்" ஸ்ரீராமாநாயகே தேவ ஏக:" ஏக இத்ராரஜ்ஜகதோ பட்டபம், "ஸாஸ்தா சராசரஸயைக:" ஏக:ஸாஸ்தா ந தத்வீத்யோஸ்தி ஸாஸ்தா" "ஸாஸ்தா விஷ்ணுரஸேஷஸ்ய" இத்யாதி" ப்ரமாரணகாஹ்யுஸாரேண பகுவத்ஸ்வயதிரித் ஸர்வாபேஷ்யா தம்மஹிஷ்யா: ப்ரகர்ஷம் விவக்ஷந்தி |" [ப்ராஹ்மபுரானத்தில் லக்ஷ்மிஸஹஸ்ரநாமத்தில் "அனைவரிலும் மேம்பட்டவன்" "அனைவரிலும் உயர்ந்தவன், அனைவரையும் இருப்பவன்," "உபமானமற்றவன்" என்றும் நாமங்கள் படிக்கப்படுகின்றன. "ப்ரமாத்மாவுக்கு ஸமமானதோ அல்லது மேம்பட்டதோ ஒன்றும் இல்லை" "எவனைக்காட்டிலும் மேலானது எதுவும் இல்லையோ", "ஸர்வரர்க்கெல்லாம் மேலான மேறஸ்வரணம் இருக்கும் அவனை", "அசேதனம் பொருள்களையும் ஜீவர்களையும் நியமிக்கும் தேவன் ஒருவனே", "இவ்வுலகிற்கு ஒருளே அரசன்" "அசைவனவும் அசையாதனவுமான எல்லாப் பொருள்களையும் நியமிப்பவன் ஒருவனே", "ஒருவனே நியமிப்பவன், நியமிக்கும் இரண்டவனும் பொருள் கிடையாது", அனைத்தையும் நியமிப்பவன் விஷ்ணுவே" முதலான ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களை யொட்டி எம்பெருமானைத் தவிர மற்றவர்களைக் காட்டிலும் பிராட்டியின் பரத்வத்தை அந்த நாமங்கள்

கூறுவன என்றே கொள்ளவேண்டும்.] என்று ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் சதுர்சுலோக இரண்டாவது ஸ்லோகப் படிஷயத்தில் அருளி யிருப்பதைக் காணலாம்.

2. 'ஜகத்காரணமாய் ஸர்வாத்மாவாய் ஸர்வோய்வரனுயிருப் பவன் ஒருவனே' என்று எண்ணிற்றத வேதஸர்வர வாக்ஷகன் முழுந்குவததலேயே, உபயனிபூதிகையக் குறித்துப் பிராட்டிக்கு ரோஷித்தமும், ஸர்வாத்மவமும் இருந்தபோதிலும், பெரும்பாலான நம்முடைய பூர்வசார்யர்கள் இரண்டு ஸர்வரகனைக் கொள்வது வீசிஷ்டாதனைதத்திற்கு முரண்படும் என்பதாலே, பிராட்டிகைய ஜீவகோடிபிலேயே கொண்டு, அவனுடைய ஸர்வாத்மவம் முத லான பெருமையாகக் எப்பெருமானுடைய நிதயேச்சையால் ஏற் பட்டவை என்று திருவுள்ளம் பற்றினோர்கள், ஸர்வரனுக்கு அஸா தாரண லக்ஷணமான ஜாத்தகாரணதவத்திலும், மேகக்ஷப தத்திலும் ப்ரதாசுனமான அந்நயம் பிராட்டிக்கு இவ்வீ என்று நினைத்தார்கள்.

3. பெரிய பிராட்டியார் விஷயமாகப் பேரறிவாளர்களான பூர் வசார்யர்களிடையே ஐந்துவிதமான கருத்துக்கள் நிலவிவந்தன என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் சதுர்சுலோக நாலாவது ஸ்லோக படிஷயத்தில் விளக்குகிறார். அவையாவன:—

(1) பிராட்டி ஜீவகோடியைச் சேர்ந்தவளே. அதனால் அணு ஸ்வரூபத்தை உடையவளே. ஆயினும் எப்பெருமானுடைய ஸ்வ ரூபத்தை திருபிக்குமளவாய் இருக்கையாலே, அசுடிதகூடான சக்தியினாலே எப்பெருமன் விபூவாயிருந்தபோதிலும் அணுப் பெருமன்களினும் ஸ்வரூபம் முழுதும் வியாபித்திருப்பதுயாலே, அணுமே அணுஸ்வரூபமாய் இருந்தபோதிலும் அந்த சக்தி யாலே எப்பெருமானுடைய விபூவாகும் முழுதும் வியாபித் திருக்கிறார். [“யததா-ஸர்வசுதா” (விபு 18-17) என்னுமியலோகவ்யாக்ய யானத்தில் எய்க்களாழ்வானுரை விஷ்ணுநித்தமும்; பரந்த-ரஹஸ் யத்தில் பெரியவாச்சான் பின்னியும்; சதுர்சுலோகம் வாய்க்கையானத்தில் நாலு ரூரார்ச்சன்களையும்-இந்தப்படித்ததை ஆதரித்தன”].

(2) இவள் ஜீவகோடியைச் சேர்ந்தவளானாலும் இயல்வாகவே விபூஸ்வரூபத்தையும் உடையவள். ‘ஸர்வரபரதத்ததேசனைனு யிருக்கை’ என்று ஜீவலக்ஷணத்ததைக் கொண்டுவிடலாம்.

(3) இவள் சேதனியாகையாலே அசித்தத்தகூட்டிலும் வேறு பட்டவள்; ஸ்வரூபத்தில் விபூவாகையாலே ஜீவகூடிக் கூட்டிலும் வேறுபட்டவள்; பாரதந்தியே முதல் உடன்கையாலே ஸர்வரனைக்

கூட்டிலும் வேறுபட்டவள். ஆக, இவள் மூன்று வகுப்பிலும் சேர்தவள் இவனுடைய ஸத்தை எப்பெருமானுக்கு அதித மானது; எப்பெருமானுடைய பெருமை இவளால் ஏற்படுவது! [இவ்விஷயம் முதல் நான்கு பக்கங்களுக்கும் பொதுவானது.]

(4) இவனுடைய ஸத்தை எப்பெருமானுக்கு அதிதமாயிருந்த போதிலும் இவள் உபயனிபூதிக்கும் ரோஷியாயிருக்கையாலும், அனைத்தையும் வியாபித்திருக்கையாலும் இவளை ஸர்வரகோடியிலேயே சேர்க்கவேண்டும், அனைவருக்கும் ரோஷியாய் இருக்கை முதலானவை ப்ரஹ்மமான ஸர்வோய்வரனுக்கு லக்ஷணம். அவளை யொழிந்தமற்றவர்களுக்கு ரோஷியாயிருக்கை ஸர்வரியான இவனுக்கு லக்ஷணம். ஜகத்காரணதவம் முதலான ப்ரஹ்மலக்ஷணம், ப்ரஹ் மமான எப்பெருமான் ஒருவனுக்கே உரியது. ஆகையால் அவனே ஸர்வோய்வரனாகவும் ஒத்ததும் மிக்கதும் இல்லாதவனாகவும் ஆகிறது. இந்த நான்கு பக்கங்களையும் இப்படி வர்ணினித்துவிட்டு முதல் பக்கத்தில் அசுடிதகூடான சக்தியாலே பிராட்டிக்கு விபூ த்மம் என்று கூறியிருப்பதைக் கண்டித்துவிட்டு ‘2, 3, 4 பக்கங் கள் ஒன்றுக்கொன்று மிகநெருங்கியவை, ஜீவன், ஸர்வரன் முத லான பெயர்களிலேயே கருத்து வேறாமல்’ என்று ஸாதித்து விட்டு. “ப்ராபுத்தேந ஸநஹதேஹ” பரோஷஸ்திர சதர்ஸ்பரி | ஸ்வதந்த்ரபதி நிதயேச்சாரதித்தமும் ஸர்வமத்ய ஸரியம் || அபி வசவம் ந தஸ்யேயே கஸ்சநேத்யாதித்யாஸநாந் | அபிஸ் சதர் பீ; அப்யேதை: பத்யஸவஸர்வயவ்ஸிர்மம்” | [முதல் பக்கத் தோடு கூடிய இந்த நாலு பக்கங்களிலும் பிராட்டிக்கு இந்தப் பெருமையெல்லாம் ஸ்வாதந்த்ரண பூர்த்தாவின் நிதய இச்சை யால் விளைவது; “அத்த எப்பெருமானை நியமிப்பவன் எவனுமில்லை” முதலான வேதவாக்யங்களைக் கொண்டு இப்படி நிர்வஹிக்கப்படு கிறது. ஆகையால் இந்த நாலு பக்கங்களிலும் எப்பெருமானிடமே மூக்கியமான ஸர்வரத்தனைமே தேறி நிற்கிறது] என்று கூறி, இவள் நாலுபதார்த்ததமாயிருந்தபோதிலும் எப்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே ஸர்வரவகுப்பில் சேர்ந்த இவனுக்கு ப்ரதாச ப்ராப்யதவம் முதலானவற்றைக் கொள்ளத்தடையிலும், உலகைப் படைப்பது முதலானது இவனுடைய ப்ரீதிக்காகவே ஆகையாலே ஜகத்காரணதவத்திலும், இவனுக்கு அந்நயம் கூறுவதிலும் முர ணிக்விடும், என்று தொடங்கி நாலாவது பக்கத்தை விவரிக்க விளக்குகிறார் ஸ்ரீதேசிகன்.

(5) இறுதியாக ஐந்தாவது பக்கத்தைச் சுருக்கமாகப் பின் வரும்படி விளக்குகிறார் ஸ்ரீதேசிகன்:— “அத்ர ஸர்வபூதேஸ்வரத்

வாதிவசந ஸம்யாத் அஸ்யாஞ்ஜனபூவா உபயேச்சாப்ரயுக்த இதி கேசிதாஹா:— அந்யோந்யேச்சாஹிகாது திநிஸ்துத்தௌ தப்பரத்வதா|| ஐககண்ட்யமஸேஷாணாம் ஆகாமாநாம் பவத் விதி||” [“ஸ்வரஃ ஸர்வபூதாதாம்” “ஸ்வரஃ ஸர்வபூதாதாம்” என்ற முறையே எம்பெருமானையும் பிரேட்டியையும் ஏரத்தியாக வேதவாக்யங்கள் எல்லா ஜீவர்களுக்கும் ஸ்வரர்களாகக் கூறுகிற படியால், இவன் எம்பெருமானைவிட அமுக்யமாய் இருப்பது இரு வருடைய விருப்பத்தாலும் ஏற்பட்டது. “ஒருவர் விருப்பத்தை ஒருவர் மறுப்பதில்லை” என்று கருதுகோரத்தால் இந்த இரண்டு வேதவாக்யங்களும் ஒரே பொருளைத் தருபவையாகும் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள்.] ஐந்தாவது பகஷத்தைப்பற்றி ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதித்திருப்பது இவ்வளவே. முந்திய நாலு பகஷ்களிலும் எம் பெருமானுக்கே முக்யமான ஸ்வரத்தலம் என்று கூறிவிட்டு, இந்தப்பகஷத்தை ப்ரஸ்தாபிக்கையாலும், ஸர்வபூதேஸ்டரகசதம் பெருமானுக்கும் பிரேட்டிக்கும் ஸாமமரச்ச் சொல்லப்படிருப்பதாகக் கூறுகையாலும் பிரேட்டிக்கும் முக்யமான ஸ்வரத்தலத்தை இந்தப்பகஷத்தைச் சேர்த்தவர்களை கருதியிருக்கிறார்கள் என்று விளக்குகிறது, முதல் பகஷத்தைக் கண்டித்திருப்பதால் அது தேசிகன் உகத்ததல்ல என்பது தெளிவு. மற்ற நாலு பகஷ்களில் எது நாம் உகத்தது என்பதை இந்தப் ப்ரகஷத்தில் அவர் தெளிவு படுத்தவில்லை; சதுர்தலோகீ பூஷ்யத்தில் மற்றவிடங்களிலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளையும், அவருடைய மற்ற கர்த்தங்களிலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளையும் கொண்டே அதை நாம் அறியவேண்டியுள்ளது, அப்படி அவருடைய கர்த்தங்களை ஆராயுமேபோது அவர் ஐந்தாவதான கடைசிப்பகஷத்தைத் திரவள்ளம் பற்றவில்லை” என்பது அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்தே விளங்குகிறது, அவருடைய எல்லா ஸ்ரீஸூக்திகளையும் நடுநிலைநின்று ஆராய்ந்தால் அவர் “பிரேட்டிக்கு உபயாவிட்டி போஷிதவம் முதலானவை இப்ப்பதை யிட்டு அருளை ஸ்வரவகேஷேயேயே சேர்க்கவேண்டும்” என்னும் நாலாவது பகஷத்தையே ஆசரித்திருக்கிறார் என்பது தெளிவாகவே விளங்குகிறது. இதை நினைந்துகொண்டு இந்தக் கட்டுரை யின் நோக்கம்,

4. இப்படி இருதரப்போது, சென்னை-118, தரமணிபிலிருந்து ஸ்ரீமாத்ரீவலியாபீட்டத்தில் மூலம் வெளிவரும் “ஸ்ரீகோஞ்சப்பேருளா னம்” என்னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதப்பத்திரிகையில் தொடர்ச்சியாக வந்த “ஸ்ரீதத்தவதிதாஞ்ஜன ஸங்கரமம்” என்னும் நூலின் தொகுப்பை நமது அன்பர் ஒருவர் நமக்கு அனுப்பி, அதை ஸாத்சனத்தில் நடுநிலைநின்று ஒவர்க்கொண்டுமென்று. அப்படி

விமர்சிப்பதால் ஸம்பந்தமாய்ச் சண்டைகள் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் எழுதியிருக்கிறார்.

5. என்றும் ஸம்பந்தமாய்ச் சண்டைகள் நம்மால் ஏற்பட்டதோ அல்லது வளர்ந்ததோ இல்லை, ஸம்பந்தமாய்போதும் விஷயங்களை நம்முடைய கர்த்தங்களில் ஆங்காருகு குறிப்பிடநேரித்தபோதும் இப்போது ஸம்பந்தமாய் ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளங்களையும் அவ்வாறாகும் காரணங்களோடு விளக்கி, எந்த ஆசாரியர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையும் கண்டிக்காமல் எடுத்துக்காட்டுவதே நம் வழக்கம். இப்போது நம் பார்வைக்கு வந்திருக்கும் ஸங்கரம நூலில் “எம்பெருமானுக்குள் ஐக்கங்காரணத்தால், மோஷுப்பதத்தால், ஸர்வ ஐக்கச்சூரீந்தர், ஸர்வஐக்கத்தியத்தத்தால் முதலான ஸ்வரவலக்ஷணங்களொன்றால் பிரேட்டிக்கும் துரியமாய் உண்டு, பகவான் பிரேட்டிக்கு ஸ்ரீரமலம்; அதுபோல பிரேட்டியும் பகவானுக்கு ச்ரீரமலம்; தேவையை பகவான் நிபேகக் முடியாய்; பிரேட்டிக்குள் பத்தீதவம் வித்திதத்தில் மத்திரமே; ஸ்வரூபத்தில் கிடையாது, எம்பெருமான் பிரேட்டியைக் குறித்து வேஷியாயிருப்பது இயற்கையானது அல்ல அவருடைய அனுமதியால் செய்யக்கையாய் விளைத்தேயானது. பிரேட்டிக்கு உபயாத்பரத்தத்தியக் கையாகையானது. ஸ்வாதத்தாய்ம அவருக்கு ஸ்வரூபம். இப்படியே ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளும் எம்பெருமானார் பட்டச் முதலான ப்ரீவாசாரியர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளும் கூறுகின்றன” என்று எழுதப்பட்டுள்ளன.

6. உண்மையின் இவையனைத்தும் தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் எம்பெருமானார் பட்டச் முதலான மற்ற ப்ரீவாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் மிகவும் முனைப்பட்டவையாய், விசிஷ்டாத் வைதமத்தின் அடிப்படையையே தகர்ப்பவையாய் உள்ளன, அனுகூலம் நாம் இதை எவ்வளவு விளக்கினாலும் அபிநவேமுடை, உலகத்துக்கு, வித்யாக்களாயிருந்தபோதிலும் இதை ஆராயுமேனப்பாண்மை விளையாது. ஆகையால் அத்தகைய வித்யாக்களையுடைய மனஸ்ஸாத்தியக் குறித்து நாம் சில கேள்விகளை அருத்தப்படியாகத் தருகோம், ஆங்கா மம் நெஞ்சறிய அந்நிருக்குப்பதிலுரைத்துத் தருகளுடைய மனஸ்ஸாத்தியத் திருப்பதி செய்து கொண்டாடோதும்னது. நம் எழுதியிருப்பதில் ஸாரம் இருக்கிறதென்று இந்த வித்யாக்கள் வருகக்கோனுமே தேசர்நிதில் அவர்கள் நமக்கு எழுதாமல், அவர்கள் விருப்பினுலொழிய அவர்களுடைய கருத்துகள் நம்மால் வெளியிடப்பட்டது, இனி கேள்விக்களைத் தருகிறோம்.

வித்வான்களின் மனஸா-கதியைக் குறித்துச்

திரு நேற் சீகர்

1 "ஸர்வபூதேஸ்வரி" என்று ஸமஸ்தபதமாபிராமல், "ஸர்வபூதாதாம் ஸர்வரி" என்று வ்யஸ்த பத்யமாயிருப்பதால் ஸர்வபூதேஸ்வரனுடைய பதவி என்று பொருள் கொள்ளமுடியாது; ஆகையால் "ஸர்வபூதாதாம் ஸர்வரி" என்று படிக்கப்பட்ட எப்பெருமானைப்போல, "ஸர்வபூதாதாம் ஸர்வரி" என்று ஸ்ரீஸூக்தத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பதால், ஸர்வரனுக்குப்போலே இவனுக்குப் முக்யமான ஸர்வரதனம் கொள்ளவேண்டும் என்கிறது ஐந்தர்வது பன்கம். இந்தப் பன்கத்தைத் தாத்ரீயசக்ததிகையில் கண்டித்துள்ளார் தேசிகன். எங்கே? எனில்: கீதாபூஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில் பிரேட்டையைப்பற்றிய "அநாதிகாதாய-அடவ் துயேய கல்யாண குணா-ஸ்ரீவல்லபு:" என்றும் தொடரில் "அநாதிகாதாய" என்றும் பதத்தை விவரிக்கும்போது "அநாதிகாதாயத்தாசைநாத ஸர்வரஸ்யயதிரிக்த அஸோஷேசுரஸ்யாயாபி ததஸூஸ்வர்ப்யஸ்ய ஸர்வராபிமததவாந் ந த்ஸுவராஜ்யயதி தோஷோ:" [அஸ்யேஸஸ்வரா ஜக்தோ விஷ்ணுபத்நீ"இதி ஸ்ஷ்ணு பத்நீதவஸேஷோன ஹி ஸர்வஸ்ய ஜக்த இயம ஸ்ஷ்டு:] "ஸர்வரி ஸர்வபூதாதாம்" இத்தயத்ர து, யத்யபி ஸர்வபூதாதாம் இதி ப்ரதிஸாப்பததி, நிர்த்ரதோஷாத் ஸத்ரீப்ரத்யயாநுபாசேனா ஸர்வரபத்நி விவக்ஷா ந ஸக்யம், ததாஸ்டி வாக்யாந்நரபாஸ்த் அநீந்தஸ்பதமதாதவ ஸித்ததி:" [பிரேட்டியன் கல்யாண குணங்கள்] எக்ஷேபத மேன்தமைய உடையவை என்று கூறியதால், "ஸர்வரணத் தவிர்ந்த மந்த அனுவரையும் நியமிக்கவல்ல இவனுடைய நியமனஸமர்த்தம் ஸர்வரனுக்கு இஷ்டமாகையால் 'இரண்டு ஸர்வரர்கள்' முதலான தோஷமும் இல்லை; 'விஷ்ணுவுக்குப் பதநியாயிருப்பதால் இவ்வுலகிற்கு ஸர்வரியாயிருக்கிறார்' என்னும் வேதவாக்யத்தின்படி விஷ்ணுவுக்குப் பதநியாயிருப்பதானுள்ளதோ இவன் அநித்துலகையும் நியமிக்கிறார், 'ஸர்வபூதவ்யக்தக்கும் ஸர்வரி' என்னும் ஸ்ரீஸூக்த வாக்யத்தில், (பாருக்கு ஸர்வரி என்னும் கேள்வியெழு) 'ஸர்வபூதவ்யக்தக்கும்' என்று நியமிக்கப்படுபவர்களைப் பிரித்துச் சொல்லியிருப்பதால், ஸர்வரபத்நியெழு பொருள்கொள்ள முடியாது எனப் பது உண்மையானாலும், முன் எடுத்த (அஸ்யேஸஸ்வரா ஜக்தோ விஷ்ணுபத்நீ எனும்) வாக்யத்தின் பூலத்தாலே இவ்வாக்யத்திலும் விஷ்ணுபதநியாயிருப்பதாலேயே இவன் ஸர்வரியாகிறார்.

என்ற கேள்வியோடும்] என்று ஸர்வபூதேஸ்வர்தவசை ஸர்வயத்தைக்கொண்டு பெருமானுக்கும் பிரேட்டிக்கும் ஸமமான முக்யேஸ்வரத்ததைச் சொல்லும் ஐந்தர்வது பன்கத்தைப் பிதத் தெளிவாகக் கண்டித்திருக்கிற தேசிகன். இவர் ஐந்தாவது பன்கத் தையே தழுவினார் என்று நீங்கள் கூறவது இந்த ஸ்ரீஸூக்திக்கு முன்புபட்டதல்லவா?

2. ஸரணாகதி கருத்தத்தில் பிரேட்டியைப்பற்றிய முதல் ஸ்ரீணையில் "அநாதிகாதாய" என்று பதத்தை விவரிக்கும் போது பிரேட்டிக்கு எப்பெருமானோடுள்ள பலவகையான ஸாம்யத்தை விவரித்துண்டு "ந ர வதாவதா ப்ருவஸ்தோ நிலஸஸம்பு யதிருத்வாஸிதோமக: ப்ரத்யுத மத்ப்ரதிஷ்டுபாதமேவ | ஹ்ரிஸ்த் தேஸ்க்மிஸா பத்நியெவ" இது ஸ்ரீருகே: | ந ஹ்ரியைப் பிதப்பத்நி விஸ்ட்டதாம் கஸ்யபிரத்யுத்யஸம்யாஸித: யேந ததஸர்வயதி ஸகஸ்யயாத் | உபப்யுதர்ஹிதம் ச-அபாமேயம் ஹி தத்தேஜ: யஸ்ய ஸா ஜநகாதாஜா" இது ஏவம் அஸ்யா: ஸஸ்தித்ய: அநாதிகாதாயத்தோஸ்டி அவிசிரக்ய:" [பிரேட்டிக்கு எப்பெருமானோடு பலவகையில் ஸாம்யம் கூறவது. எப்பெருமான் ஒத்தார் மிக்காரையில்லாதவன் என்பதோடு முரண்படாது; தேர்மக்கு, அவன் ஒத்தார் மிக்காரையில்லாதவன் என்பதையே உறுதிப்படுத்துவர்; எப்படியெனில்: இவ்வண்ணமாகப் பல பெருமண்களில் தன்கோடு ஒத்த பதநியோடு கூடியிருக்கை (பிரேட்டியையுள் விட்ட) வேறு எவர்க்கும் இல்லை; அப்படியிருத்தவர்க்கோனே 'இவனுக்கு ஒத்தாரோ மிக்காரோ உண்டோ' என்று ஐயமுண்டாகும். ஸ்ரீமாமயனத்தினும் "ஜனகராஜந் திருமகனைத் தன்க் கொண்டு இட்டுப்படுத்தி (ஸ்ரீமபிரகாரா) தத்துவத்தின் பெருகம் அளவிடவொண்ணாததன்கோ" என்று இவ்விஷயம் விளக்கப்பட்ட தன்கோ; இவ்வண்ணமாகப் பிரேட்டியின் ஸ்ரீஸூக்த குண்கள் எல்லாவற்ற மேன்தமைய உடையவையானாலும் ஒத்தாரும் மிக்காரும் எல்லாவற்ற எப்பெருமான் என முழுவதும் ஸ்ரீசுதி விசேஷம் வந்தார்; என்று சாதித்திருக்கிறார் ஸ்ரீதேசிகன், அவர் ஐந்தாவது பன்கத்தைத் தழுவிருந்ததால், ஆஷோ ஸமசாஸனங்கள் இப்படி அமைய இடமேயில்லை என்பதை மறக்கமுடியுமா?

3. ஸர்வகூதரம் | ஸ்ரீஸூக்த ஜக்துஸ்வரபாதமாசிற ப்ரஸ்ஸம் ஸகஸ்க்ம: எப்பெருமானுக்கெயிருந்தபோலிலும் | முதக்கருத் திஸிஸ்பஜக்துஸ்வரபாதமாசிறகி: இக்ருக்ருக்: இக்ருக்கையால். இன் ப்ரஸ்ஸம்ஸகஸ்க்ம: ஸ்ரீஸூக்தம் ஸர்வரியாயிருக்கின்ற என்று வந்தும் பெய்ஸப்படுகிறது. சதுஸ்ரீஸூக்தி 2-வது ஸ்ரீஸோகத்தின்

பரண்பத்தில் "ஸாத்வதோக்தம் நோய்யஸி தாத்ராக்த்வமபி
ஸந்திஸ்ப்ருதி பூர்வாராத்புஸ்தெந்தா பத்ரீத்பாத்த்யயதுஞ்ஞா
யோஜ்யம்" சிஞ்சயதா மகதஸ்ய பத்யாதா பரணஸ்யே
ஸ்குதிஸம்ருத்யாதாஸ்தெந்தோக்தி "ஜகத்யஸ்யாபரவரிஜா" இதி
லக்ஷண[க]தைஆகாரை: ஸஸ்யாபாஸ்த்யாப்யதே கதேஜாபி
ப்யயதி; "மீதநலக்ஷணம்" இதி ச த த் த ர யோ க த் த ம் |
[ஸாத்வதா ஸாஹித்யமி பிராட்டி பெருமானோடு ஒத்தவர்
என்று கூறிவரும்பது ஸ்ருதி ஸம்பந்திகள், (ஸாஹித்யயின்) முன
பிற் பதிகள் முதலானவற்றில் பிரசித்தமான பதந்த்வம், (பா
தந்த்வம்) முதலானவற்றை அனுஞ்ஞாமாகவே நயனம் செய்
வத்தக்கது, மேலும், முகந்தாமாவும் ஸ்ருதி, ஸம்ருதி முதலான
வற்றில் எம்பெருமானோடு மலான ஒற்றமை செல்லப்பட்டிருக்க
போதிலும், "ஜகத்யஸ்யாபரவரிஜம்" என்று ஸாதித்தத்தில் செல்
லப்பட்ட லக்ஷணமாயிருக்கும் தன்மைகளில் வேறுபாடு எப்படி நினை
நிறுத்தப்படுகிறதோ, அப்படியே இங்கும் வேறுபாடு உண்டு
"பெருமானும் பிராட்டியும் வேறு லக்ஷணமுடையவர்" என்று
(ஸாம்பந்திகை கூறும்) அந்த ஸாத்வதாஸாஹிதா வாக்யத்திலேயே
சொல்லப்பட்டதன்மேலே" என்னும் ஸ்ருஸித்தியோடு உங்கள் வாதும்
முன்னுபுடவிலையா?

4. ஸ்ரீராமபிரபு என்னும் ஸோமசியாண்டான் ஷடூத்ரத்த
ஸங்க்ஷேபம் எனும் நூலில் "உபாயாத்ஷடூத்ரம் ச ஏகம் ஸேஷித்
வம்" [பெருமானும் பிராட்டியுமான மிதுனத்திற்கு, சேதனைவர்க்
குறித்து உள்ள ஸேஷித்வம் ஒன்றே] என்று ஸாதித்துள்ளதை
ஸ்ரீதேவர்கள் அடிக்கடி எடுத்துக் காட்டுகிறார். "சேதன் அந்ந
வரும் இருவருமேன சேர்த்தியிலேயே அடிமை செய்யவேண்டும்.
பிரிந்து அடிமைசெய்யலாகாது" என்று இதிலிருந்துதேறுகிறது. இதை
ஸ்ரீவைஷ்ணவபூத்யாசாயிகள் அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்.
இந்த ஏக ஸேஷித்வ நியாயத்தை எடுத்துக்காட்டுகக்கொண்டு
"இருவரிடமுள்ள ஸர்வரத்வம் ஜகத்காரணத்தவம் முதலான பெருமை
கள் எல்லாம் ஒப்புரையாகையால் ஸர்வர இருவரல்ல" என்று
ஸங்க்ஷரம நூலில் வாதம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இது எப்படிப்
பொருத்தும்? நியாய ஷெத்ரத்தொருதத்தில் ஸர்வர பிரசிதேஜகத்தில்
இந்த ஷடூத்ரத்வ ஸங்க்ஷேபத்திகள் முழுவதும் எடுத்துக்காட்டப்
பட்டுள்ளன. [இந்நூலில் அடுத்தபடியுள்ள "விசிஷ்டாத்நாவைதமோ?
விசிஷ்டத்வவதமோ? என்னும் கட்டுரையில் 11-வது பரளாவில்
பக்கம் 12, 13, 14] இது பெருமானுடன் அச்சிடப்பட்டு
ள்ளது] அதில் "பத்யு; பத்யா அபிதி லோக

ஸித்தியாபி உபாயாத்ஷடூத்ரம் ச ஏகம் ஸேஷித்வம்" [கண்
னுடைய உடைமை மனைவிக்கும் உடைமை என்பது உலகில்
காணப்படும் நியாயம், ஆகையால், பிராட்டியிடமும் பெருமா
ளிடமும் (உலகைக் குறித்து) உள்ள ஸேஷித்வம் ஒன்றே என்று
கொள்ளவேண்டும்] என்பது ஸாரமான பகுதி. இந்த நியாயத்
தைக்கொண்டு இருவரிடமுள்ள ஸர்வரத்வம், ஜகத்காரணத்வம்
முதலானவையெல்லாம் ஒன்றே என்று எப்படித்தேறும்? மேலும்,
அந்தப் பங்க்திகளில் சோமசியாண்டான் "உலகில் ஸரீரம்
பதனியாயிருப்பதில்லையே; இங்கு ஸரீரமான பிராட்டி எப்படிப்
பதனியாயிருக்கமுடியும்?" என்னும் கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்டு,
"அசித்தாகையாலே, நம் ஸரீரம் நமக்குப் பதனியாயில்லை வேறுத்
தால் பதனியாக எரித்துக்கும் பிராட்டி விஷயத்தில் இந்தக் கேள்வி
பொருத்தாது" என்று பதிலுரைத்திருக்கிறார், "ஆனந்தாத்நாவு ஞான
கண்போல் பிராட்டி ஸ்வரூபத்தினால் மட்டும் தரிக்கப்படுபவளா
யிரவம் மற்ற ஸரீரக்கண்போல் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்
பதமளும் தரிக்கப்படுபவளாயிருக்கிறார்" என்றும் ஏற்றுக்
கொண்டிருக்கிறார், இந்தப் பங்க்திகளை மேற்கோளாகக் காட்டுகை
யாலே தோசிகளும் பிராட்டி பெருமானுக்கு ஸரீரம் என்றும்,
நியமிக்கப்படுபவள் என்றும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார் என
விளங்குகிறது "பிராட்டி பெருமானுக்கு ஸரீரமல்ல; நியாயைய
யல்ல" என்று நீங்கள் கூறுவது ஸ்ரீதேவிகள் திருவுள்ளத்துக்கு
முரணானதல்லவா?

5. "எம்பெருமானைச் சென்னவிடத்திலே பிராட்டியையும்
சொல்லிறும்" என்று எம்பெருமானார் அருளியிருக்கையாலும்,
"தாதந்த்ரபூவாத் த்வம் ந ப்ருதாந்யபிதாத்நே ஸ்குதிரமி"
[ஸ்ரீஞ்ஞா-28] [எம்பெருமானோடு சேர்த்திருக்கையாலும்] வேறும்
பிராட்டியாகி உம்மைத் தனியாகச் சொல்லவில்லை" என்று
பட்டச் அருளியிருக்கையாலும், எம்பெருமானுக்கு ஸ்ருதியில்
சென்ன ஸர்வரத்வம், ஜகத்காரணத்வம் முதலான எல்லாத்
தன்மைகளும் பிராட்டிக்கும் உண்டு என்பதே எம்பெருமானு
க்கும் பட்டருக்கும் ஷெத்ரத்தம் என்று ஸங்க்ஷரம நூல் கூறு
கிறது. எம்பெருமானுடைய வாக்த்தைய விளக்கும் பட்ட
ருடைய அந்த ஸலோகத்தின் இறுதிப் பாதத்தின் முன்பாதம்
"த்வமஸிம்மாத: ஸ்ரீ கமியிரித்யமித்தாந் த்வம் விபவா" [நாயே
நீரே எம்பெருமானின் ஸ்வரூபஸ்வரூபவர்களை திருபித்துத் தருப
வளாயிருக்கிறீர்] என்று உள்ளது. இதோடு சேர்த்துப் பார்க்கும்
போது "இப்படி திருபக்யத்தையாயிருந்துகொண்டு அவனோடு

சேர்த்திருக்கையால் வேதம் உம்மைத் தனியாகச் செல்லவில்லை" என்றே உத்தராதீதத்துடன் பொருள்சேறும். இதற்கு முலமான எப்பெருமானுக் வார்த்தையையும் "ஸுருதிவாக்யங்களில் நிறுப்பயுனை எப்பெருமானின் சொன்னிடத்திலெல்லாம் நிறுப்பகையான பிராட்டியையும் சொன்னதாக ஆகும்" என்றே பொருள்படும். இதனால் நிறுப்பயுனை எப்பெருமானிடமுள்ள எல்லாத் தன்மைகளும் நிறுப்பகையான பிராட்டிக்கும் உண்டு என்று சொன்னதாக ஆகிவிடுமா? "நிறுப்பயமான கட்டத்தைச் சொன்னிடமெல்லாம் நிறுப்பகமான கட்டத்தையையும் சொன்னதாக ஆகும்" என்பது உண்மையே; இதுகொண்டு அந்த கட்டத்திலுள்ள பொன்மயமாகியிருக்கை, மஞ்சள் நிறமுடையதாயிருக்கை முதலானவை நிறுப்பகமான கட்டத்திலிருக்கும் உண்டு என்று தேறிவிடுமா?

6. "யுவயோ: ஸ்வாதந்தர்யமத்யங்குலம்" [புருஷண-63] என்று பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஸ்வாதந்தர்யம் உண்டு என்று பூட்டல் ஸாதித்திறப்பதால் இருவரும் ஸ்வாதந்தர்களே என்றும், "ஸ்வாத: ஸ்ரிஸ்த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வயமஸி" [புருஷண-31] என்று பூட்டரால் பிராட்டிக்குச் சொல்லப்படும் பரதந்தர்யம் முன்பொன்ற ஸ்வாதந்தர்யத்துக்கு அறுதனமாகப், பிராட்டியின் நிறுப்பதால் செயற்கையையே உண்டாவது என்று கொள்ளவேண்டும் என்றும் வாதம் செய்கிறது ஸங்க்ரஹநூல் இருவருக்கும் ஸ்வாதந்தர்யத்தைச் சொல்லுமா ஸ்ரீலோகத்தின் முன்பகுதியையும் முன்பின் ஸ்ரீலோகங்களையும் காணுபோது, "ஸ்வாத: விஷ்ணோ: ஸ்வயமஸி" (81) என்று பிராட்டிக்கு இயற்கையானதாகச் சொன்ன பரதந்தர்யத்திற்கு முரணல்லாமலே பூட்டல் ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் கூறித்திருக்கிறார் என னின்றும், "ஸ்வாயும் ஸ்வாதந்தர்யம் பக்யாத இதம்" என்னும் இந்நபத்தெட்டாவது ஸ்ரீலோகம் பெருமானுக்கு ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஸ்வருபமாக (இயல்வானதாக)ச் சொல்லுகிறது. "ஸ்வாத: ஸ்ரிஸ்த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வயமஸி" என்னும் முபத்தொன்றையும் ஸ்ரீலோகம் ரத்னத்திற்கு ஒளிபோலே பெருமானுக்குப் பிராட்டி இயல்வான உடைமையாயிருக்கிறார் என்று கூறுகிறது. "மாதக் கைநிஸி" என்று தெட்டிலும் ஐப்பதவன் ஸ்ரீலோகம் பிராட்டியின் கையிலும், கருணை முதலான குணங்கள், பெருமானுடைய அக்குணங்களைக் காட்டிலும் மிடமிட விஞ்சி நிற்கின்றன என்று தலைநாட்டுகிறது. "நேதத் தீபம் ஸஹய: பீநி" என்னும் ஐப்பதமுற்குமுதல் ஸ்ரீலோகத்திலே பெருமான் ஸ்ரீராமனாக அபகரித்தபோது, வாய்தீயமான பிராட்டி காட்டில் கள்ளிலும் முள்ளியும் மெல்லடிகள்களுக்குத்தோர நடந்தது, பெருமானுப் பிரிந்து பத்துமாதம் அசோகவனத்தில் வாழ்ந்தது முதலான துன்பங்களை ஏற்றுக்கொண்டதைக் கூறி 'திருக் கருணை திருநெல்வி யுவயோஸு

ஸ்வாதந்தர்யம் அத்யங்குலம்" [உங்களுடைய கருணைக்கு ஒரு 'திருக் காரம்; உங்களுடைய தடுக்கமுடியாத ஸ்வாதந்தர்யத்துக்கு ஒரு 'திருக் காரம்'] என்று தேறக்கொண்டதற்காக தீவ்யத்தம்பதி துன்பங்களை ஏற்றுக்கொண்டதற்குக் கரணமான அவர்களுடைய கருணையையும் ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் திக்கரிக்கிறார் பூட்டல். இங்கு 'ஜனனி' என்று பிராட்டியை விளித்து ஸ்ரீலோகத்தினால் தொடக்கியபோதிலும் முடிவில் திக்கரிக்கும்போது 'யுவயோ: ' என்று பெருமானையும் சேர்த்துக்கொள்கிறார், 'நித்ய ஸஹாயிநி' என்று பெருமானுக்கு ஆஸ்ரித ரக்ஷணகாரியங்களில் துணை புரிபவன் பிராட்டி என்று உணர்த்துகிறார். மூன் ஸ்ரீலோகங்களில் ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் பெருமானுக்கு ஸ்வருபமாகவும், பிராட்டி கருணையில் விஞ்சியவனாகவும் கூறியதற்கும், பிராட்டிக்குப் பரததந்தர்யமே ஸ்வருபம் என்று கூறியதற்கும், சேர, கருணைதிருக்காரம் பிராட்டியின் கருணைக்கும், ஸ்வாதந்தர்ய திருக்காரம் பவத் ஸ்வாதந்தர்யத்துக்குமே அங்கயிகமும் என்பது தெளிவாகிறது. இரண்டுமே இறவருக்கும் அங்கயிக்குமானாலும், சேதநரை ரக்ஷிப்பதற்குத் துன்பங்களை ஏற்றுக்கொள்ளும் விஷயத்தில் ஸ்வாதந்தர்யம் இங்கு சொல்லப்படுகிறதெயோபிய, பரமாத்மாவைக்குரிய ஸ்வாதந்தர்யம் இங்கு சொல்லப்படவில்லை, 'நித்ய ஸஹாயிநி' என்று பிராட்டியைக் குறிப்பிடுவனயாலே இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் பிராட்டி எம் பெருமானுடைய திருவாணத்தையும் பின்பற்றி ஏற்றுக்கொள்கிறார் என்பது விளங்கும். இக்கூறாமியிருக்க, 'யுவயோ: ஸ்வாதந்தர்யம்' என்றதால் பெருமானுக்குத் துயமமான ஸ்வாதந்தர்யம், பிராட்டிக்கும் உண்டு என்று எப்படிப் பொருள்படும்?

7. ஸங்க்ரஹநூல் 'முகச்சிவமான சுஸ்வரத்வமே பெருமானுக்குப் போலே பிராட்டிக்கும் உண்டு' என்று கூறுகிறது, இந்தக் கருத்தை ஸ்ரீதேவியின்மேல் ஏற்றுவதற்காக, நாம் இதுவரை எடுத்துக் காட்டியிருக்கும் அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு முரணாக 'ஐந்தாவது பகடிமே ஸ்ரீதேவியினி ஸங்க்ய' என்று கூறுகிறது. இப்படிக்கொள்ளத்தக்க "தத் தஸ்ய ஸத்தியம் பூவேத்" என்று தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தனக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் இல்லை என்று கூறிப்பாணர், தன் பதிபரதந்தர்யத்தைத் தலைநாட்டுவதற்காக வாலம்வீழ்ந்து ஆஸ்ரமத்தில் பல வருஷங்கள் பிரித்து வாழ்ந்தவனுமான பிராட்டிக்கு ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஏற்றும் ஸாஹயகாரியத்தைச் செய்கிறது ஸங்க்ரஹநூல். இச்சொல் இத்யாஸ ஸ்ரீரஷ்டமமான ஸ்ரீராமாணத்திலிருந்து, அதற்குப் பிராட்டியின் பரதந்தர்ய பரமாத்மவ கருத்துவரத்திற்கு மட்டும் பூட்டல், தேவியின் முதலான ஆசிரீகர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு முன்புப்பட்டதல்லவா?

8. "ஸகலசேதநாசேதந விசிஷ்டமனா தத்வம் ஒந்ரே" என்று கூறுவதினாலேயே "விசிஷ்டாத்நாவாதர்" என்று பெயர் பெற்றிருக்கும் நம் மதத்தை, "ஸகல சேதநாசேதந விசிஷ்டமனா தத்வம் ஒரு மிதுநம்" என்று கூறுவதன் மூலம் விசிஷ்டத்தை மாக்க முற்படுகிறது ஸங்க்ரஹ நூல். இப்படி நம்முடைய மதத்தின் அடிப்படைக்கே முரணான பஷுத்தை ஏற்றுக்கொண்டும் ஸங்க்ரஹகாரரால் பிரேட்டிக்கு பூரஹமத்வத்தைச் செல்ல முடிய வில்லை. இவ்வாறு ஐந்தாவது பஷுத்தை ஏற்றுக்கொள்வதைவிட, விசிஷ்டத்தை மதத்தின் அடிப்படைக்கு எந்தத் தீங்கும் செய்யாததாய், பிரேட்டியை சுர்வரகோடியில் சேர்ப்பதான நாலாவது பஷுத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதனையே ஸூதேசிக பஷு என்று இசைவதற்கு என்ன தடை?

புதுவுரை

ஸாராஸார விவேகம் அறிந்தவர்களாய், நடுநிலைநிற்கும் தல்லோர்களாய், மாதஸ்யமற்றவர்களாய், ப்ரமாண பரதந்தரர்களான பல பெரியவர்கள் உபய ஸம்ப்ரதாயத்திலும் என்னும் பலர் இருக்கிறார்கள் என்னும் எண்ணத்தாலேயே நாம் இக்கட்டுரையை எழுதினோம். அத்தகைய பெரியவர்கள் ஒரு சிலராவது நம் கருத்தை ஏற்பார்கள் என்று தம்புகிறோம்.

[இக்கட்டுரை நமது ஸுநாசனச் பதில் பனிரண்டாவது ஸதகத்திற்கு அனுப்ப்தமாக இணைக்கப்படுகிறது]

நம்முடைய ஸுநாசனத்தில் 552 (48-12)வது (ஸ்ரீமுக காந்திகை இடத்தில் "விசிஷ்டாத்நவைத ஸம்ரக்ஷணம்" என்னில் கட்டுரையுள், வித்வான்களின் மனஸ்ஸாஷ்ணியைக் குறித்து சில கேள்விகளுர் வெளியிடப்பட்டன. ஸகல சேதநாசேதந விசிஷ்டமாய், உலகுக்கு நிமித்தம் உபரதாயம் ஸஹகாரி என்னும் மூலவைத உபரணமாய் விளங்கும் பரப்பூரஹம் நாராயணன் ஒருவனே அவனுக்குப் பரதந்தரையான பிரேட்டிக்கு அவனைத் தவிர்ந்த மற்றவர்கள் விஷயத்திலேயே ரோஷிதவழி, அவன் விஷயத்தில் அத்தவந்த பாரதந்தியுமே உள்ளது என்பது ஸகல ப்ரமாணங்களிலிருந்தும் தேறும் விஷயம். பிரேட்டியை ஜீவ வகுப்பில் சேர்ப்பதா ஸர்வர வகுப்பில் சேர்ப்பதா என்பது பற்றிப் பூர்வாசார்யர்கள் காலத்திலேயே கருத்து வேற்றுமைகள் இருந்திருக்கின்றன. "பிரேட்டி ஸர்வர வகுப்பில் சேர்த்தவனானாலும் எம்பெருமானுக்கு சரீரமாகவும் சரீரம்களும் இருப்பதால் ஸர்வோஸ்வரன் ஒருவனே என்னும் விசிஷ்டாத்நவைதத்திற்குத் குறையிலை" என்று வேதாந்த தேசிகன் தம் க்ரந்தங்களில் பலவிடங்களில் அருளிச்செய்திருக்கிறார். பூர்வாசார்யர்களுக்குப் பிற்காலத்தில் இவ்விஷயமாகச் சர்க்கரைகள் ஏற்பட்டதனால் அதிர்ஷ்ட எப்படியாவது வெற்றிகொள்ளவேண்டும் என்னும் மனப்பான்மை விளைந்து, தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த சில பெரியவர்கள் பிரேட்டிக்கு எம்பெருமானோடு துல்லியமான நர்வரதமே உண்டு; அவன் எம்பெருமானுக்கு சரீரம்களால், ஆனாலும் ஜடத்திலிருந்து முதலானவற்றை அவன் தேரே செய்யாததால் அவன் பூரஹமம்" என்று சிலரும், "அவன் எம்பெருமானுக்கு சரீரந்தான்; ஆனாலும் அவன் பூரஹமம்" என்று சிலரும் தம் நூல்களில் எழுதிவைத்தனர். சென்னையிலிருந்து வெளிநகரம் காஞ்சிப் பேரரசுள்ள பத்திரிகையில் இவ்வாதங்கள் வெளியிடப்பட்டன. அதன்மேல் இது கேசிகன் முதலான ஸகல பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் மிகுந்த முதலான ப்ரமாணங்களுக்கும் விரோதமாயுள்ளது என்று நிரூபித்து நாம் விசிஷ்டாத்நவைத ஸம்ரக்ஷணத்தை வெளியிட்டோம். ஸ்ரீரங்கம் மதுராத்நகரம் ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற அஹோபிலமட ஸதஸ்ஸாசனிலும், தேரிலும், கடித மூலமாகவும் தேசிக ஸம்ப்ரதாய வித்வான்களால், இவ்விஷயம் குறித்து நடுநிலைநிற்கு ஆராய்ந்து நிர்ணயிக்குமாறு பிரேர்த்தித்தோம். ஆனால் உடந்த முன்னுணங்குகளாக தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்துக்களான நம்முடைய வாசகர்கள் பலரும் நாம் எழுதியிருப்பதை ஆதரித்தபோதிலும், வித்வான்கள் எங்கு நடுநிலை நின்று ஆராய வித்தந்தமாக இல்லை. "மேலும் கோபேத பூரயேத" என்னும்

விசிஷ்டாத்வைதமா? விசிஷ்டத்வைதமா?

10

நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்புக்கூறட்டும்.

எழுதியவர்:

பூதி விநாயகம் ஸ்வாமி ஐயங்கார், [ஸுதர்சனர்]
பூதிவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம், 3 B, புத்தூர் அக்ரஹாரம்,
புத்தூர், திருச்சிராப்பள்ளி-620017.

முன்னுரை

நம்முடைய தரிசனத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைதம் என்று பூர்வா
சாஸ்திரிகள் திருநாமம் இட்டிருக்கிறார்கள், "விசிஷ்டஸ்ய பூர்ண
மனா; அத்வவைதம்-விசிஷ்டாத்வைதம்" என்னும் ஸ்யுதபத்தி
யாலே சேதநாசேதநங்களை பிரகாரமாகக்கொண்ட பூர்ணமம்
ஒன்றே எனக்கொள்ளுகையாலே இம்மாதம் விசிஷ்டாத்வைதம்
என்பபடுகிறது.

இந்நிலையில் மூன்று வருடங்களுக்கு முன் சென்னை 113 தர
மணியிலிருந்து வெளிவரும் ஸ்ரீகாஞ்சிப் பேரருளாளன் என்னும்
ஸ்ரீதேசிக ஸம்பந்தாய மாதப்பத்திரிகையில் 'ஸ்ரீதேவதேவதாஜன
ஸங்க்ரஹம்' என்னும் தலைப்பில் வெளிவந்த தொடர்கட்டுரை
களின் தொகுப்பு அப்பப் ஒருவரால் நடுநிலை நின்று விமர்சிப்ப
தற்காக நமக்கு அனுப்பப்பட்டது. அதில், "என்பெருமானுக்குள்ள
ஜடதக்ஷரணத்தவம், கோஷப்பிரதயத்வம், ஸர்வஜகத்சுரீரித்தவம், ஸர்வ
ஜகதநியந்த்ருத்தவம் முதலான ஸர்வவரணங்களைக்கொண்ட பிரசட்
புக்குத் துவியமக உண்டு. புகழ்வான் பிரசட்டிக்கு ஸரீரமல்ல.
அதுபோல் பிரசட்டியும் பகவானுக்கு ஸரீரமல்ல; தேவையாக
வான் நியமிக்கமுடியாதது; பிரசட்டிக்குள்ள பத்தித்தவம் விக்ரஹத்
தில் மாத்ரிமே; ஸ்வரூபத்தில் கிடையாது. எம்பெருமான் பிரசட்
புக்கும் குறித்து வேஷையாகியுப்பது இயற்கையானது அல்ல; அவ
ருடைய அருமையால் செயற்கையால் விளைந்ததேயாவும். பிரசட்
புக்கு பகவத் பாரதந்தர்யம் செயற்கையானது, ஸ்வாதந்தர்யமே
அவருக்கு ஸ்வரூபம். இப்படியே ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்தி
களும், எம்பெருமானுக்குப் பட்டர் முதலான பூர்வாசாரியர்களுடைய
ஸ்ரீஸூக்திகளும் கூறுகின்றன" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.
இதையுணர்ந்தும் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகருடையவும், மற்ற பூர்வாசா
ரியர்களுடையவும் ஸ்ரீஸூக்தியுடனோடு மிகவும் முரண்பட்டவையாகைய
ாலே நாம் "விசிஷ்டாத்வைத ஸம்பரஹ்ஸம்" என்னும் கட்டு
ரையையு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் 46-12[552] இதழில் வெளி
யிட்டு அதில் பரஸப வேதாந்த தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளைக்காட்டி,

ரீதியில் சிலர் நம்மைக் குறித்துக் கருஞ்சொற்களைப் பேசினர்
இருந்தபோதிலும் மனம் தளராமல் ஸுதர்சனத்தில் இவ்விஷ
யத்தைப்பற்றி அலாபப்போது வற்புறுத்தி வந்தோம். மூன்று
வருடங்களுக்குப்பிறகு நூ. வரதாசாரியர் என்பவர் "யதார்த்த
விசிஷ்டாத்வைத எந்திராஜனம்" என்னும் ஒருநூலை அண்மையில்
வெளியிட்டுள்ளார். அப்புத்தகத்தில் அவருடைய விவரமே நம்
முடைய விவரமோ கொடுக்கப்படவில்லை, நம்முடைய கேள்வி
களை அரைகுறையாக அதுவழித்து எவருக்கும் எதுவும் புரியாதபடி
பதிலளிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்புத்தகம் கிடைத்தவுடன், இதற்கு
வடமொழியில் முகவுரையெழுதிய ஸ்ரீ உ. வே. என். எஸ். ராமானுஜ
தாசாரியர் (121 பெருமாள் கோயில் தெரு, பாண்டிச்சேரி) எ
ன்னும் ஸ்வாமிக், புத்தகம் எழுதியவரின் விவரம், புத்தகத்
தின் விடையுடையவரின் தெரிவிக்கலுமும் கடிதம் எழுதி
யிருந்தோம். இன்று (20-6-97) வரை அவரிடமிருந்து எந்த
பதிலும் வரவில்லை. ஸ்ரீயத்தத்தில் இப்புத்தகத்தைப் பெற்றிருப்ப
வர்களை விசாரித்ததில் இதை எழுதியவர் பரமபவாவஸையான பது
ராதகம் வீரகாங்காசாரிய ஸ்வாமியின் ஜாமதாவான நூ. ர
தாசாரியரே என்றும், அவர் "தேரடித்தெரு, திருவாழிந்தர்புரம்
வழி உ. ஜார் NT" என்னும் விவரத்திற்குப்பதாரகவும் கூறினார்கள்.
இவர் இப்புத்தகத்தில் காஞ்சிப்பேரருளாளன் பத்திரிகையில் மூன்
ருண்டிருக்கும் மூன்று எழுதியவர் தாமே என்று வெளிப்படுத்திக்
கொண்டிருக்கிறார். இவ்விதத்தில் விசிஷ்டாத்வைதத்திற்கு மிக
முக்கியமான இவ்விஷயம்பற்றி 26 விஷயங்களைப் குறிப்பிட்டு
அனைவரின் நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்புக்கொண்டும் என்று
கேட்டுகொண்டு "விசிஷ்டாத்வைதமா-விசிஷ்டத்வைதமா" என்னும்
30 பக்கங்கள் கொண்ட கட்டுரையை வெளியிட்டிருக்கிறோம். இது
ஸுதர்சனப் பதில் 13வது சதகத்திலும் இணைக்கப்படும். விஷயங்
களைப் பகுத்தறிபதில் திறமை படைத்த நடுநிலையாளர்கள் நூ. வ
ரதாசாரியருக்கு எழுதி அவரது நூலைப் பெற்று நடுநிலை நின்று
கோபகாமிவராமல் பரமணங்களைக் காட்டி இவ்விஷயங்களைப்
பற்றிய தமது தீர்ப்புகளை எழுதியனுப்பினால் அவற்றில் ஸாரமான்
வற்றை ஸுதர்சனத்திலும் வெளியிட்டு ஸுதர்சனப் பதிலிலும்
(13 வது சதகம்) இணைக்கவிடுகிறோம், இது ஸம்பந்தாயத்
உபய ஸம்பந்தாயத்திலும் உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையெல்லாம்
கடமை என்பதையும் கருத்தில்கொண்டு ஸாமான்ய மக்களுக்கும்
புரியும்படியாக எழுதவில்லை அனைவரையும் தக்கருடைய நினை
யங்களை அல்லாவிடம் எழுதியனுப்பக் கோருகின்றன.

—ஸுதர்சனம் ஆசிரியர்,

"அவர் பிராட்டிக்கு எம்பெருமானோடு துலயமான சர்வரத்வத்தையோ, ப்ரஹ்மத்வத்தையோ கூறவில்லை" என்றும், "பிராட்டியை எம்பெருமானுக்கு ஸ்ரீராமர் அவனால் நிமிக்கப்படுபவளாய் தரிக்கப்படுபவளாய் அவனுக்கு ஸோஷிபுதையான கத்வமாகவும் உபயுகியிட்டு ரோஷியாயிருக்கையாலே சர்வரவகுப்பைச்சேர்ந்தவளாகவும் அருளிச்செய்திருக்கிறார்" என்றும், நிலைநாட்டி, "காஞ்சி பேரருளான்" கட்டுரையை ஆதரிக்கும் விதமாக நீங்களின் மதஸ்ஸாஸ்தியைக் குறித்து எட்டுக்கேள்வியையும் வெளியிட்டிருந்தோம், இது ஸுதர்சனரீதியில்— பன்னிரண்டாவது சதகத்தின் அறுபத்தமாகவும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. பன்னிரண்டாவது சதகத்தின் முன்னுரையில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி நாம் அமோலே மடப் ஸ்தலஸ்ஸாகளில் கலந்துகொண்டும் தேசிக ஸம்பந்திய விதவாசிகளில் பலரிடம் நேரிலும் கடிதம் மூலமாகவும் தொடர்பு கொண்டும் வீத்வாசன்களின் கருத்தைக் கேட்ட விஷேடூர், அவர்கள் எவரும் பதிலளிக்க மறுத்த விஷயமும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு இப்போது "நா. வரதாசாரியர்" என்பவருடைய பெயரில் "யதார்த்த விசிஷ்டத்வைத ஸித்ஸ்தாசுஜனம்" என்னும் தலைப்போடு 27 பக்கங்கள் கொண்ட தமிழ் நூலும், அதற்கு, தற்போது பாண்டிச்சேரியில் வாழும் N S ராமாஜனாத்தாசாரிய ஸ்வாமியின் 14 பக்கங்கள் கொண்ட உடமொழி முகவுரையும் கூடிய புத்தகம் தமக்கு அனுப்பப்பட்டுக் கிடைத்தது.

ஆனால் புத்தகத்தில் நூலாசிரியரின் முகவரியோ, முகவுரைஎழுதியவரின் முகவரியோ, புத்தகம் கிடைக்குமிடமோ விலையோ குறிப்பிடவில்லை. முகவுரை எழுதியிருக்கும் ஸ்வாமி நம்முடைய கீதாஸ்வாக்யானத்தின் நிறைவு பாகத்திற்கு, மதிப்புரை எழுதியிருக்கிறார். அருடது முகவி. 121 பெருமான் கோயில் தெரு, பாண்டிச்சேரி". புத்தகம் எழுதியவரின் முகவரியை எழுதும்படி இசுரக்கு எழுதியிருக்கிறோம், ஸ்ரீரகத்தின் இப்புத்தகத்தைப் பெற்றுள்ள சில தேசிக ஸம்பந்திய விதவாசிகள் விசாரித்ததில் இவர் பரமபதவாசியான மதுரநத்தம் வீரோகவாசாரியரின் ஜாமாதானை நாவல் பாகம் வரதாசாரியரே என்றும், இவர் தற்போது திருவஹீத்திரபுரம் தேரடித்தெருவில் வசிக்கிறார் என்றும் சொன்னார்கள். வரதாசாரியர் தற்போது எழுதும்போது எழுதுகின்றவர் நம்முடைய விலாசத்தையுர், எந்த நூலுக்கு மறுப்புரை எழுதப்படுகின்றதோ அந்த நூல் எழுதியவரின் விலாசத்தையும் கொடுக்க வேண்டியது அயர்

களது கடமையாகும். இந்நூலாசிரியர் தம் விலாசத்தைக் குறிப்பிடவில்லை. நாலையுர் "ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்" என்னும் தென்னாசிய பத்திரிகையின் ஆசிரியர்" என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறோமென்பது நம்முடைய விலாசத்தைக் குறிப்பிடவில்லை. கேள்விகளில் நாம் தேசிகள் முதலான ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை ப்ரமாணமாகக் காட்டுப்போது அதற்கு எளிதாய் தமிழ் நடைபயில் பெருகிய எழுதியிருக்கிறோம். இக்காலத்தில் வாசகர்களுக்கு ஸம்ஸ்கிருத ஸ்ரீஸூக்தம் மிகுதியாக இல்லாமையால், நம்முடைய நூல்களில் இவ்வாறு ந்யமென செய்ய வலுக்கூறும். இவர் நம்முடைய கேள்விகளை அநுவதிக்கும்போது நாம் எழுதியிருக்கும் பொருளை அடியோடு விட்டு விட்டு, கேள்வியையும் இவர் மனம் போனபடி சுருக்கியிருக்கிறார். இதனால் 41 வரிகளுள்ள முதல் கேள்வி 11 வரிகளும், 26 வரிகளுள்ள இரண்டாவது கேள்வி 8 வரிகளும், 24 வரிகளும் உள்ள முன்னுரையு கேள்வி 21 வரிகளும், 40 வரிகளுள்ள நாலாவது கேள்வி 6 வரிகளும், 27 வரிகளுள்ள ஐந்தாவது கேள்வி 19 வரிகளும், 51 வரிகளுள்ள ஆறாவது கேள்வி பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு மிகக்குறைந்த வரிகளும், 14 வரிகளுள்ள ஏழாவது கேள்வி 2 வரிகளும், 12 வரிகளுள்ள 8 வது கேள்வி 3 வரிகளும் தாறுமாருக்க சிதைத்துச் சுருக்கப்பட்டுக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. விடைகளில் இவர் எடுக்கும் பிரமாணங்களுக்குத் தமிழில் பொருள் எழுதப்படவில்லை. பலவிடங்களில் இன்னவிடத்தில் உள்ளது என்று ஆகாரமும் கொடுக்கப்படவில்லை இவருடைய விடைகளுள் பெரும்பாலும் விதண்டாவாத மயமாய் அமைந்துள்ளன. இவற்றிற் குறித்து "ஏதோ நாமும் பதிலெழுதிவிட்டோம்" என்று பெயர் பன்னுரைவதற்காக இச்செய்யை எழுதியிருக்கிறோமென்பது, மதஸ்ஸாஸ்திக்குக் கட்டுப்பட்டு வாசகர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தில் இதை எழுதவில்லை என்று தெளிவாகிறது. "நாவல்பாகம் வரதாசாரியர், தேரடித்தெரு, திருவஹீத்திரபுரம், Via, கடலூர் N T" என்னும் விலாசத்திற்கு எழுதி இவருடைய புத்தகத்தைப் பெற்றுப் பார்த்தால் இவ்வுண்மைகள் நன்றாக விளங்கும்.

இனி வந்து முதலான ப்ரமாணங்களிற் குறித்தும் எம்பெருமானுர் பட்டர், தேசிகர் முதலான பூர்வாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளின் குறித்து, இவர்களுடைய வாதங்களெல்லாம் விசிஷ்டத்வைத மதத்திற்குப் பொருத்துமென்பது விசிஷ்டாத்வவைத மதத்திற்கு அடியோடு பொருத்ததாது என்பதை நிலைநாட்டி இவ்விஷயத்தை நடுநிலையானர்களின் தீர்ப்புக்கு விட்டு இந்தச் சர்ச்சையை நிறைவுபடுத்திக்கொள்ளுகிறோம்.

தீர்ப்பளிக்கவேண்டிய விஷயங்கள்

1 'ந தத்ஸம்ஸர சாப்யதிகாஸந் துதூஸ்யதே' [பரமாத்மாவுக்கு ஒத்தவரும் மிக்கவரும் இல்லை] 'யஸ்மாத் பரம் நரபரம் அஸ்தி கிருசித்' [எந்தப் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் மேலானது வேறென் றுமில்லையோ] 'தமீஸ்வரஃஸம் பரமம் மஹேஸ்வரம்' [ஸ்வராக்ஷன் அனைவர்க்கும் மேலான ஸர்வேஸ்வரனான அனை] 'ஹ்ராத்மாநா வஸ்யதே தோவ ஏக: [அசேதநப் பொருள்களையும் ஜீவர்களுக்கும் ஒரே கேவன் நியமிக்கிறது] 'ஏக இத்ராஜா ஜகதோ ப்யுபூஷ' [இவ்வுல கிற்கு அரசன் ஒருவனையாவான்] 'ஏஷஸ்வபூதாந்நராத்மா திஸ்ய யோ தேஸவ ஏகோ நாராயண: [பரமபத்திவிருக்கும் அந்த நாராய ணன் ஒருவனையேஸ்வரஜீவராசிகளுக்கும் அந்நாயகமாயிருப்பவன்] 'நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம... அந்தர் ப்யூஷ்யதே தத் ஸர்வம் வ்யா ப்ய நாராயண: ஸ்துத: [நாராயணனை பரப்ப்ரஹ்மம், நரசா யணனை பரதத்தம், நாராயணனை பரஞ்சேதம்; நாராயணனை பரமாத்மா; இவ்வுலகில் காண்பவரும் கேட்பவருமான அனைத் தின் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்து விளங்குகிறது நாராயணன்] 'ந தஸ்யேயே கஸ்தந' [இந்தப் பரமாத்மாவை எவரும் நிமிமிப் பதில்லை] முதலான நூற்றுக்கணக்கான வேதவாக்கியங்கள் நரசா யணன் ஒருவனை அனைத்துலகையும் வ்யாபித்து நிமிமிப்பவன் என்றும், அவனுக்கு ஒத்தவரோ மிக்கவரோ கிடையாது என்றும் முழங்குகின்றன, இவர் (நா. வரதாசாரிய) "பெருமானும் பிராட் டியுமான இருவரும் அனைத்துலகையும் வ்யாபித்து நிமிமிக்கும் ஸர்வராக்ஷன்" என்று கூறுவது விசிஷ்டத்துவத்திற்குப் பொருத் துமேயொழிய முற்கூறிய ஸ்ருதிவாக்கியங்களால் நினைநாட்டப் பெற்ற விசிஷ்டத்துவத்திற்குப் பொருந்தாது, நடுநிலையாளர் தீர்ப்புக் கூறட்டும்.

2 'ஸதேஸ்ய ஸோர்யேதம்ஸர ஆஸித் ஏகமேவ அந்ஸிநீ யத்' 'ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸித் ந ப்ரஹ்மமா தேஸாத:' [நாராயணன் ஒருவனை ப்ரளயகாலத்தில் ஜகத்காரணமிருத் தானும்; பிரமனுள் இல்லை; சிவனும் இல்லை] முதலான காரணவாக்க யங்களில் நாராயணன் ஒருவனே உலகிற்கு நிமித்தம் உபதானம் ஸ்ஹகாரி என்றும் மூலகைக் காரணமாகவும் உள்ளவன் என்று முழங்கப்படுகிறது. இது விசிஷ்டத்துவமும். இவர் மூலகைக் காரணமாகவும் இருப்பது ஒழுமிதான் என்கிறது, இது விசிஷ்டத் துவத்தையோடும், நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்புக் கூறட்டும்,

3. பல வேத வாக்கியங்கள் "ஏக விஜ்ஞானேந ஸர்வவிஜ் ஞானம்" [பிரம்மம் ஒன்றையறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்த தாகும்] என்று முழங்குகின்றன. இதுவே விசிஷ்டத்துவத் தையோடும், மிதநத்தை அறிந்தால்தான் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும் என்னும் இயற்கையான வாதம் விசிஷ்டத்துவத்தையோடும், நடுநிலை யாளர்கள் தீர்ப்புக் கூறட்டும்.

4. ஸ்மருதிகளில் தலைமை பெற்ற மது ஸ்மருதியின்பொடிக் கத்தில், "ஆஸிதீதாம் தமோபூதம்" என்று ப்ரளயகாலத்தில் இவ் வுலகினைத்தும் பரமாத்மாவைப் ஒடுங்கியிருந்ததைக்கூறி "ஸோடீக் த்யாயா ஸரீராத் ஸ்வாத்ஸிஸ்குஹா" விவிதா: ப்ரஜா: [என்று அக்தப் பரமாத்மா ஸங்கல்பம் செய்து தன் ஸரீரத்திலிருந்து உலகைப் படைத்ததைக் கூறி, 'அப்பரமாத்மாவின் திருநாமம் நாராயணன் என்பதே' என்று பத்தாவது ஸ்லோகத்தில் நினைநாட் பட்டபட்டது. "தன் ஸரீரத்திலிருந்து தானே ஸங்கல்பித்து உலகைப் படைத்தது" என்று கூறுவது விசிஷ்டத்துவமும். ஒரு மித்யும் தங்கள் இருவருக்கும் பொதுவான சரீரத்திலிருந்து உலகைப் படைத்தது என்னும் இவருடையவாதம் விசிஷ்டத்துவத்தையோடும், நடு நிலையாளர்கள் தீர்ப்புக் கூறட்டும்.

5. ஸ்ரீராமாயணத்தில் ராவண வதம் நிகழ்ந்தவுடன் பிரம்மா ராமனைப் பார்த்து "ப்யாஸத் நாராயணே தேஸவ: [ரா-ய 121-13] நீயே நரசாயணனாகிற தேவன்" என்று தொடங்கி "ஜகத் ஸர்வம் ஸரீரம்தே" [ரா-ய 121-26] [உலகனைத்தும் உனக்கு ஸரீரம்] என்று கூறினார். இப்படி உலகனைத்தும் ஒருவனுக்கு சரீரமாயிருப் பதே விசிஷ்டத்துவமும். உலகனைத்தும் இருவருக்கு சரீரம் என்னும் இருவருடைய கூற்று விசிஷ்டத்துவத்தையோடும், நடுநிலை யாளர்கள் தீர்ப்புக் கூறட்டும்.

6. ஸ்ரீராமாயணத்தில் திஷ்ய தம்பதிகள் இருவருமே "ப்யாஸ் கரண ப்ரபாச யதா" என்று ராமனை குரியனைப் போன்ற விசேஷமானவன் என்றும், சீதையை அவனது ஒளிபோலே விசேஷணமானவன் என்றும் கூறுவது விசிஷ்டத்துவத்திற்கு மீரப் பொருத்தமானது. இவர் விதண்டாகாதம் செய்து இருவருமே விசேஷ்யம் என்று சொல்லுவது விசிஷ்டத்துவத்தையோடும். இது பற்றியும் "தத்தஸ்ய ஸத்த்யஸம் ப்யுவேத்" என்று பிராட்டி தன் பரதத்திற்குமிடத்தில் ப்ரேதுகம் [பூதத்தே ஜீவனுக்கும் பரந்திதுக் கூறியது என்று இவர் கற்பிப்பது நியாயம்" என்பது பற்றியும் நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்புக் கூறட்டும்.

7. மஹாபுரத்திலும்

“தவாந்தராத்மா மமசு யோசந்யே தேஷஸிஸம் ஜிஹிதாஃ |
ஸர்வேஷாம் ஸாஷ்டிபுத்ரோஸோ ந க்ரூரஹ்ய: கேநசித்
காயசித்” [புர-மோக்ஷதர்மம் 189-4]

[உனக்கும் எனக்கும் உடல் படைத்த மறிநெல்லா ஜீவர்க்கும்
அந்தராத்மாவாய் இருப்பவன் இந்த நரகரணன், அவன் அனை
வருக்கும் ஸாஷ்டியாய் இருக்கிறான், எவராலும் எப்போதும் அவன்
அறிய இயலாதவன்] என்று பிரமன் சிவனும் பார்த்துக் கூறு
கிறான், கீதையிலும் எம்பெருமான் “மத்த: பரதரம் நான்யத்
சிஞ்சிதஸ்ஸித் தநஞ்ஜய | மயி ஸர்வமித்யம் ப்ரேரதம் ஸந்திரே
மணிக்ஷண இவ || [7-7] [அஜ்ஜுனா! என்னைக்காட்டிலும் வேறு
பட்டிருப்பவற்றின் ஒன்றும்கூட மிகவும் மேலானதாயிடுவான், இந்த
எல்லாப் பெருஞ்சகனும் நுடில் ரத்தினங்கள் கோர்க்கப்பட்டிருப்பது
போலே என்னிடத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன] முதலான
பலவிடங்களில் எம்பெருமான் அனைத்துலகையும் சரீரமாகக்
கொண்டவன் என்றும் அவனுக்கு ஒத்தாகும் மிக்காகும் இடமும்
என்றும் முழங்கப்பட்டது. இதுவே விசிஷ்டாத்துவைதம், பிரேட்டி-
யும் பெருமானான இருவருமே உலகனைத்தையும், சரீரமாகக்
கொண்டவர்கள் என்றும், இருவரும் ஒத்தவர்களே என்றும்
இவ் கூறுவது விசிஷ்டத்துவைதமேயாகும், நடுநிலையாளர்கள்
தீர்ப்பாட்டும்,

8 பாஞ்சராத்திர ஆகமங்களில் ஒன்றான ஸங்கமித்தந்திரத்தில்

அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ் தஸ்ய ஸாஹ்மணஸி ஸநாதத் |
ஆத்மா ஸ ஸர்வபூதாதாமஹம் பூதேஹ ஹரி: ஸந்தா||
அஹந்தயம் விநாஹ்மம் ஹி நிருபாக்யேந ந ஸித்தாயதி!
அஹமித்தம் விநாஹந்தா நிராதார ந ஸித்தாயதி||

[ஸ-த 17-20, 81]

[பழமையானவனான நான் ப்ரஹ்மமாகிற அந்த பகுவானுக்கு
அஹந்தை (நானென்னும் தன்மையாயிருக்கிறேன்); ஸர்வ பூதங்
கட்கும் ஆத்மாவான ஹரியானவர் அஹம் பூதாயிருக்கின்றார்.
அஹந்தைய விட்டு அஹமித்தமானது பெயர்ந்ததாய் ஸித்திக்
காது. அஹமித்தத்தைவிட்டு அஹந்தையானது ஆதாரமற்றதாய்
ஸித்திக்காது] என்றுபிரேட்டிதானே தன் சோதிவாய்திறந்து “எல்லா
பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாய், ப்ரஹ்மமான ஹரியானவர் அஹ
மித்தமான தர்மியாயிருக்கிறார்” என்றும், “நான் அவருக்கு

அஹந்தையாக-ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பவளாக-பிரகாரமாயிருப்பவ
ளாகவும், எம்பெருமான் தனக்கு ஆதாரமாக இருப்பதாகவும்
அருளிச்செய்கிறான். இப்படி விஸேஷப்பொருள் பகுவான் ஒரு
வனே என்றும், பிரேட்டி உள்ளிட்ட மற்ற அனைத்தும் அவனுக்கு
விஸேஷனமே என்றும் கொள்ளுதே விசிஷ்டாத்துவைதம். இவனும்
ஸ்வதந்திரமான விஸேஷமே என்றும், ஒருவர்க்கொருவர் சரீரமோ
ஆதாரமோ அல்லர் என்றும் இவர் எழுதுவது விசிஷ்டத்துவைதமே
யாகும், நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கட்டும்,

9 ஆனவந்தாச் சதுஸ்ஸலோகீ நாலாவது ஸ்லோகத்தில்

“ஸாந்தாநந்தம் மஹாவிபூதி பரமம் யத் ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரே:”

[ஷ்ருட்டிமீளற்றதாய் ஆந்தகம்மமாய், பெரிய விபூதியினை உடைய
தாய், தனக்குச் சொன்னதற்றதாய், பெரியதாயிருப்பதாலும் (பிர
ரைப்) பெரிதாகச் செய்வதாலும் ப்ரஹ்மஸப்தத்தாலே சொல்லப்
படுவதாயிருக்கும் ஹரிபுத்தூட்டையாகொருஸ்வரூபமுண்டோ] என்று
ஹரியின் ஸ்வரூபத்தை மிகப்பெரியதாகையாலே ப்ரஹ்மஸப்தத்தால்
சொல்லி, இந்த ஸ்லோகத்தின் இறுதியில், “கூரடேயாப
கூட்டேதி தே” [உன்னால் தன்கு ஆணிக்கைச் செய்யப்பட்டவை
(வென்று ப்ரமணங்கள் சொல்லுகின்றன)] என்று ப்ரஹ்மத்தைத்
தருவியிருப்பவளாகப் பிரேட்டியைப் பேசுகிறேயோழிய, ப்ரஹ்ம
மாகப்பேசவில்லை, எம்பெருமானார் ஸ்ரீபகஷ்யத்தில் முதல் ஸூத்
ரத்தில், ப்ரஹ்ம ஸப்தத்திற்குப் பொருள் அருளுப்போது “ப்ரஹ்ம
ஸப்தேந ச ஸ்வபூதாதே நிரஸத் நிஸிஸ தேரஹ: அநவதி
காதிதேவ அஸங்க்யேய கல்யாண குணாக்ஷண: புருஷோத்
தமோ஽பித்யேதே | ஸர்வாத்ர ப்ருஹதவ குணாயோகேந ஹி
ப்ரஹ்மஸப்தத: ப்ருஹதவம் ச ஸ்வரூபேண குணாஸ்ச யத்ரா
நவதிதாதியமம், ஸோஸ்யம் முக்ஷ்யோ஽஽஽஽ | ஸச ஸர்வஸ
வர ஏவ | அதோ ப்ரஹ்மஸப்த: ததராவ முக்ஷ்யமிருத்த: தஸம்ச
தந்யத்ர தத்குணஸேவ யோக்யோதேனாபசாநிக:” [பிரம்ஸப்தத்தால்
தலே இயல்பாகவே எந்த தேஷமும் அற்றவனாய், எல்லையற்ற
பெருமையையுடைய கணக்கற்ற கல்யாண குணங்களையுடைய
வானு புருஷோத்தமன் சொல்லப்படுகிறான். எல்லாவிடங்களிலும்
பெரியதாகிருக்கை என்னும் குணம் இருக்கையாலேயே
ப்ரஹ்ம ஸப்தமும் வழங்கப்படுகிறது. ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்
தாலும் இந்தப் பெரிதாயிருக்கையாகிற குணம் எந்த இடத்தில்
தனக்குமேல். இல்லாததாயிருக்கிறது அந்த என்விடத்திலேயே
ப்ரஹ்ம ஸப்தமும் முக்கியமான பொருளை உடையதாக ஆகிறது,

அவன் ஸர்வேஸ்வரன் ஒருவனே ஆகையால் ப்ரஹ்ம ஸர்வேஸ்வர அவனிடமே முக்கியமான பொருளைப் புறக்கணித்துக் கூறியது. அவனைத் தவிர மற்றவர்கள் விஷயத்தில் இந்தப் பெரிதாயிருக்கக்கூடிய கிறுணம் ஒரு சிறிது இருக்கையாலே ப்ரஹ்ம ஸப்தத்துக்கு உபசாரமாக வழங்கப்படுகிறது.] என்று ப்ரஹ்ம ஸப்தத்திற்குப் பொருள் புற லோகத்தையாகவும் ஸர்வேஸ்வரனாகவும் இருக்கும் எம்பெருமானின் ஒருவனே என்றும், அவனிடமே அது முக்கியத்தையெனும் என்றும் அருளிஞர். பிராட்டிக்குச் சிறிதும் பொருத்தாத "புருஷோத்தமம்" ஸப்தத்தையும் "ஸர்வேஸ்வர" ஸப்தத்தையும் ஏவகாரத்தோடு இங்கு இட்டிருப்பது குறிக்கொள்கின்றதே. ஸரணுகூறி கூடிய யத்திலும் ஐந்தாவது குர்ணியில் எம்பெருமானை விளக்கும்போது "பரப்ரஹ்மபூத! புருஷோத்தம!" என்றே அழைத்தார் எம்பெருமானார். வேறுகூறும் ஸங்க்ரஹத்திலும், "ஸர்வேஸ்வரேஸ்வர: பரப்ரஹ்மபூத: புருஷோத்தமோ நாராயண: நிரதீயா ஆச்சர்யபூத: நலதோயத: ஸ்வாஸ்யா, புண்டரீகதாமாலையதேகைய: ஸுஹ ஸ்ராமஸு: ஸஹஸ்ரகிரண: பரமேவ்யயாம்நி..... ஏகரஹ அல திஷ்டுதே! ப்ரஹ்ம வ்யதிரித்தஸ்ய கஸ்யசித்யி வஸ்துத: ஏக ஸ்வபூவஸ்ய ஏககர்ய ஸக்தியுத்தஸ்ய, ஏகருபஸ்ய ரூபாந்தர யோக: ஸ்வபூவாந்தரயோக: ஸக்த்யந்திர யோக்யஸு" நக்ஷத்தே தஸ்யயகஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸர்வஸ்துதஸிஸ ஜாதீயதயா ஸர்வஸ்வபூவதாம் ஸர்வஸக்தியோக்யஸு—இதி..."] [எல்லா ஸர்வர்களுக்கும் ஸர்வரஹ்யம், பரப்ரஹ்மமாய் இருப்பவனாய், புருஷோத்தமனாய், ஒப்பற்ற ஆச்சர்யமாய் இருப்பவனாய், நலமெனப் போன்றவனாய், தாமரை இதழ் போன்று அழகிய நீண்ட திருக்கண்களையுடையவனாய், சோதிமயமானவனுமே நாராயணன் ஒருவனே பரமபதத்தில் விளங்குகிறிருன், ப்ரஹ்மமாகிற அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட எந்த வஸ்துவும் ஒவ்வொரு தன்மையை உடையதாய் ஒவ்வொரு காரியத்திலேயே சக்தியை உடையதாய், ஒவ்வொரு விதமாகவே இருப்பதாய் உள்ளதாகையாலே, பரப்ரஹ்மமான அவன் ஒருவனுக்கு எல்லாப் பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கையால், எல்லாப் பொருள்களின் ஸ்வபாவமும் எல்லா சக்தியோகமும் இருப்பது போலே, மற்ற பொருள்களுக்கு இருப்பதில்லை.] என்று புருஷோத்தமனான எம்பெருமானின் ஒருவனே பரப்ரஹ்மம் என்றும், அவன் ஒருவனுக்கே எல்லாப் பொருள்களுமாவதாகிற ஜகத்பாதாந ஸக்தி உண்டென்றும் முடிவாகிறது.

தேசிகள் உள்ளிட்ட மற்ற எந்த ஆசாரியமும் பிராட்டியை ப்ரஹ்ம ஸப்தத்துதால் குறித்ததில்லை. பிராட்டி ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணமாகவும் நிமித்தமாகவும் இருப்பதாகவும் பேசியதில்லை. இப்படி ஒருவனே ப்ரஹ்மமாகவும் உலகிற்கு உபாதாந நிமித்த ஸஹ காரிகாரணமாகவும் இருப்பதே விசிஷ்டாத்துவமாம். இப்படியிருக்க "பிராட்டி ப்ரஹ்ம ஸப்தத்திற்குப் பொருள் என்று கருதி ஸ்வாமி சொன்னதும் தவறல்ல" என்று சமீபகாலத்திலிருந்த கருதி ஸ்வாமி என்பவரை ப்ரமணமாக இவர் காட்டுவதும், எம்பெருமானைப் போலே பிராட்டியும் உலகிற்கு மூலகைக் காரணமாகவும் ஆகிருள் என்று கூறுவதும் விசிஷ்டத்துவமையோகும், நடுநிலையாளர் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

10 கூரத்தாழ்வான் தமது ஸ்ரீஸ்தவத்தின் முதல் ஸ்லோகத்தில் "அஸேஷ ஜகதாம் ஸர்க்கோப ஸர்க்கஸ்திபுதி: ... குர்வந் ஹரி:" என்று எல்லா உலகங்களுக்கும் ஸருஷ்டி ஸ்திதி ஸம் ஹாரங்களை ஹரியே செய்கிருள் என்று மிகத்தெளிவாக எடுத்து, "யஸ்யா விஷ்ய முக்யம் ததிஸ்திபுதிபா திநோ விதத்தே" என்று தொடங்கி ஸ்லோகத்தின் நிர்ப்பதியில், "பிராட்டியின் முகத்தைப் பார்த்து அவள் முகக்குறிக்கு வசப்பட்டவனாலே அவற்றைச் செய்கிருள்" என்றும், 'அவளோடு ஏக ரஸனுயிருப்பதால் இப்படிச் செய்தாலொழிய அவனுடைய ஸ்ருஷ்டி முதலான லீலைகள் அவனுக்குச் சுவையளிக்காது' என்றும் அருளிச்செய்கிருள். ஸ்ரீபர சரபுட்டரும் ஸ்ருணார்த்தனகோசம் முதல் ஸ்லோகத்தில்,

ஸ்ரியை ஸமஸ்த திதாசித்ய விதாந வ்யஸநம் ஹரே: |
அபிக்ஷகாரிபுராலோகை: ஸார்த்தத்யந்தயை

கருதோட஽ஹி: ||

[எல்லாச் சேதனசேதனங்களையும் படைப்பதனால் உண்டான ஹரினுடைய சிரமத்தை, தன்னுடைய அங்கீகாரத்தைக் காட்டும் திருக்கண் (நோக்குகளாலே பயனுடையதாகக்கூறிய ஸ்ரீதேவிக்கு ஓர் அஞ்ஜலி செய்யப்பட்டது) என்று உலகைப் படைத்ததை எம்பெருமானே செய்கிருள் என்றும், அதை அங்கீகரிப்பதையே பெரியவிராட்டியார் செய்கிருள் என்றும் காட்டினார். அவரே ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தலம் உத்தர சதகத்தில் 44வது ஸ்லோகத்தில்

ப்ரளய ஸமய ஸுப்தம் ஸ்வம் ஸரீரகதேயம்
வரதா: சித்யசித்யாக்யம் ஸ்வேதச்யா விஸ்த்ருணை: |
சுசித்திமிவ கஸ்பம் சித்ரமாதத்ய தூர்வாத்
அதுஸ்சித்ரி ஸீகிவ கீர்டுஸி ஸ்ரீஸமஸ்யம் ||

[வரமளிக்கும் பெருமாளே! ப்ரளய காலத்தில் ஒருங்கியிருக்கும்
சேதநரசேதனங்கள் அடங்கிய உலககிற தன் ஸரீரத்தின் ஒரு
பகுதியைத் தன் ஸங்கல்பத்தினால் பலவிதமான விசித்ரமான
ஸ்தூல உலகாகப் பரப்பாநின்று கொண்டு (தோகையற்ற)பெண்
மயிணுக்கு எதிரே பல வர்ணங்களை யுடைய தன்னுடைய தோகையை
ஆகாசத்தை அராவியதுபோல் விரித்து உதறி ஆடுகின்ற ஆண்
மயில் போலே பிராட்டியின் முன்னிலையில் விளையாடா நின்று.]
என்று உலகிற்கு நிமித்தகாரணமாகவும் உபாதாந காரணமாக
வும் இருந்து, ஆண்மயில் தோகையை விரித்து ஆடுவதுபோலே
உலகைப்படைப்பவன் உலகை சரீரமாகக்கொண்டு எப்பெருமாளே
என்றும், தோகையிலாத பெண்மயில் போலே உலகைச் சரீர
மாகக் கொள்ளாத பிராட்டி இந்த எப்பெருமானுடைய இந்த
வீணியில் இன்புறவு மூலம் பங்கு கொள்வாளே என்றும் காட்டி-
ஞ். ஸ்ரீவேதாந்ததேயசிகரம் தம்முடைய ஸ்ரஸ்ஸுதியில் (4)

யத்ஸங்கல்பாத் ப்ரவதி கமலே யத்ர தேஷ்விந்யமிஷாம்
ஜந்மஸ்தேமப்ரளய ரதரா ஜங்குமஜங்குமாதாம்
தந்தகஸ்யாணம் கிமபி யமிநாம் ஏகஸக்ஷ்யம் ஸமதேன
பூர்ணம் தேஜ: ஸ்புஷ்டி ப்ரவதீபா துஸாஸ்காஸாஸங்கம் ||

[பெரிய பிராட்டியாரே! உலகனைத்தையும் ஸரீரமாகக்கொண்ட
எத்த நாராயணனாகிற பரஞ்சோதியிடமிருந்து அவனுடைய ஸங்
கல்பத்தாலே அசுவனவும் அசையாதனவும் அடங்கிய இவ்
வகல்பப்பொருள்களுக்கு வருஷ்டு ஸித்தி ஸபதாரங்கள் செய்யப்
படுகின்றனவே, அத்தகைய பரமமகன்மனையால் யோகினிகள்
ஸமாதிநிலைக்கு ஒரே இலக்காகிப்போன பரஞ்ஜேதி தேவாரி
டைய திருவடிச் செம்பஞ்சுக்குழப்பின் அடையாளம் பெற்றிருக்
கிறது.] என்று எப்பெருமாளே உலகனைத்தையும் சரீரமாகக்கொண்
டவன் என்றும், அனுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஜகத்ஸுருஷ்டு
முதலானவை உண்டாகிறது என்றும் கூறுவதன் மூலம், உலகிற்கு
நிமித்த உபாதாந காரணமானவன் எப்பெருமாளே என்றும்,
அவனை அடையாளம் காட்டுபவளாகவே பிராட்டி இருக்கிறாள்
என்றுப் மிகத்தெளிவாக அருளிச்செய்தார், இவரே இந்த ஸ்ரஸ்ஸுதி
யில் "த்வாமோவாஹ:" என்று தொடங்கும் வலது ஸ்லோகத்தில்

"சிலச் உண்ணையே லோகஸ்வாமினியாகவும், மற்றும் சிலச் உனக்கு
இனியவனுள் எம்பெருமானையே உலகநாதனுடவும் கூறிச்
சண்டையிடுகின்றனர். இப்படி ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டை
யிட்டு இருவரும் சிறிது கிளம்பி அழிந்துவிடுகிறார்கள். உன்
னுடைய ஆனந்தத்துக்காகவே உலகைப் படைத்து எம்பெரு
மான் விளையாடுவானுக்குக்கையில், இவ்வண்ணம் ஸ்ருதிகளில்
முழுக்கப்படும் நீங்கள் இருவருமே எங்களுக்கு தெய்வங்கள் ஆகி
நீங்கள்" என்று கூறிப்புகழ்பது—பிராட்டியையே பரமாத்மா
வாகக் கூறும் சில சாக்தர்களுக்கும் உலகை ஒரு மிதுநஸேஷ
மாக ஒப்புக்கொள்ளாமல் எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே ஸேஷமாகக்
கொள்ளும் ஏகாயத்தர்களுக்கும் உள் சண்டையைக் குறிப்பிட்டு,
"நீங்கள் இருவருமே எங்களுக்கு சேஷிகளாகையாலே நாங்கள்
மிதுநாயனர்களே" என்று கூறியதோராமுகையாலே எம்பெரு
மான் ஒருவனே ப்ரதாநமான ஜகாத்மாணன் என்று முன்
ஸ்லோகத்தில் சொன்னதோடு முரண்படாது. இந்த ஸ்லோகத்தி
லும் "தவத் ஸம்பரிதயா விஹாதி ஹரனா" என்று உலகைப்
படைப்பது முதலான வீணையா எம்பெருமாளே செய்கிறான் என்
றும் அதில் பிராட்டிக்கு அந்வயம் ஆனந்தமடைவதன் மூலமே
என்றும் குறித்திருக்கையால் இந்த ஸ்லோகத்திலும் உலகிற்கு
உபாத்யாந நிமித்தங்களாயிருக்கக் எப்பெருமானுக்கே என்றும்,
கைங்கர்யத்தை ஏற்றுகொள்ளுதல் அந்வயம் உலகை உடைய
வர்களாயிருக்கையாகிற சேஷித்தவதிலேயே இருவரும் சேர்ந்து
அந்வயிக்கிறார்கள் என்றும் தெளிவாகக் காட்டிஞ் தேசிகர்.
இவரே சதுஸ்ஸலோக் இரண்டாவது ஸ்லோகத்தில் பூர்ஷ்யத்தில்,
"கிஞ்ச யத்யா முக்தஸ்ய ப்ரகூலதா பரமஸாய்யே ஸ்ருதி ஸ்மருத்
யாதி: ஸத்யேதேடிமி 'ஜகாத் வ்யாபார வர்ஜம்' இதி லக்ஷண பூ:
வத: ஆகாரா: வைஷ்ணயம் ஸ்தூப்யமேத ததேஹாபி ப்ரவதி:"
[மேலும், முக்தாத்மாவாக்கு ஸ்ருதி ஸ்மருதி முதலானவற்றில் எம்
பெருமாளோடு மேலான ஒற்றணை சொல்லப்பட்டிருப்பதோடு
'ஜகாத் வ்யாபார வர்ஜம்' என்று ப்ரஹ்ம ஸுதிரத்தில் சொல்லப்
பட்ட லக்ஷணமாயிருக்கும் தன்மைகளில் வேறுபாடு எப்படி நிலை
நிறுத்தப்படுகிறதோ, அப்படியே இங்கும் வேறுபாடு உண்டு.]
என்று மிகத்தெளிவாக அருளிச்செய்திருக்கையாலே உலகைப்
படைப்பது முதலானவற்றை எம்பெருமாளே செய்கிறான் என்றும்,
பிராட்டி அவன் செய்யும் விளையாட்டின் ஆனந்தத்திலேயே
பங்குகொள்கிறாள் என்றும் தேசிகர் உள்விட்ட எல்லா ஆசா
ய்களின் ஒருமிடான ஸித்தாத்மம் என்று விளங்குகிறது

இதுவே விசிஷ்டாத்துவைதம்; உலகிற்கு உபாதாரம் நிமித்தம் முதலானவற்றிற்குக் காரணம் ஒழுமிதாம் என்று ஸ்ரீதேசிகனுள் விட்ட ஸகல பூர்வாசார்யர்களுக்கும் விருத்தமாக இவர் (நா.வ.) கூறுவது விசிஷ்டத்துவைதமேயாகும். நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்புக் கூறப்படும்.

11. எம்பெருமானுடைய முக்ய சிஷ்யர்களில் ஒருவரான ஸோமாசியாண்டன் "உபயாதிஷ்டாநம்ச ஏகம்ஸேஷித்வம்", [உடைமைக்கு குறித்து சேஷித்வம் பெருமையும் பிராட்டியாகிற இரு வரிடமும் ஒன்றாகவே இருக்கிறது] என்று அருளியிருப்பதை தேசிகன் பலவிடங்களில் காட்டுகிறார். இங்கு சேஷித்வம் என்பது கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுபவரையிருக்கை என்னும் பொருளிலேயே, உடையவராயிருக்கை என்னும் பொருளிலேயோ வழங்கப்படுகிறது. நம் ஸம்பந்தாயத்தில் பெருமனைவிட்டுப் பிராட்டிக்கு மட்டுமே, பிராட்டியைவிட்டுப் பெருமானுக்கு மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்வது என்பது ஏற்படவில்லை. ஆகையால் 'ஜீவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு யிருக்கை' என்னும் சேஷித்வம் ஒரு மீதுறத்திடமே இருக்கிறது என்று எல்லாப் பூர்வாசார்யர்களும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர். சேஷித்வத்தை 'ஸ்வாமித்வம்' (உடையவரையிருக்கை) என்று கொண்டாலும், 'கணவனுக்கு உடைமையையுடையது மனைவிக்கும் உடைமை' என்னும் நியாயத்தாலே உலகைக் குறித்து திய்ய தம்பதிகளின் சேஷித்வம் ஒன்றாகவே இருக்கிறது. இப்படி ஒரே சேஷித்வம் இருவரிடம் இருப்பதை 'வ்யாஸஜ்ய வ்ருத்தி' என்று வடமொழியில் கூறுகிறார்கள். ந்யாய எதிக்கோஞ் ஜநத்தில் ஸர்வர பரிச்சேத்யத்தில் ஸ்ரீராமஸ்ரீரம் என்னும் திரு நாமத்தையுடைய ஸோமசியாண்டனனுடைய ஷட்புத்தூ ஸங்க்ஷேபத்தில் இதுபற்றியுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸ்ரீதேசிகன் எடுத்திடுகிறார். அது பின்வருமாறு:—

"ஸமாநநயாத் மஹிஷ்யாதிர்ஷத்தூஸ்ச | நநு-ஸேஷித்வ ஸிஷ்ட விதீரக்யம்; அந்யஸேஷஸ்ய ததூந்ய ஸேஷத்தவ்யாகோத | தச அநுநாம; அதவாதிஞ்ச மஹிஷ்யாதிகம் பரஸ்ய ஸரீரம் | அந்ய தூ 'ஏகமேவ' இதி விதூபகே | ஆநந்தநாதிஸத் அப்குதூப்ப்யா வ-பூவாத் | அத: ஸநத்வாத் நரித: | ஸேஷ ரோஷிதா | மைவம்; பத்யுபபந்த்யா அபிநி லோகஸித்தூப | உபயாதிஷ்டாநம்ச ஏகம்ஸேஷித்வம் | அந்பக்ய ஸ்ங்குதே | ததூக்தம் நீதி விதூப: | அந்ய தரா நிச்சாயம் ந்யாக்ய ஏவ நஸம்வர்த்ததே | இதி | ந ஸ்வயநீர்

வ்ருத்தி: ப்ருதூத்வே | ஏதந்ந்யாய ஸஹக்ருத வாக்யேந ச ஸேஷித்வ ஸிஷ்டபத்நிதி: | அநூத்யவா | தச லோகே ஸரீரஸ்ய அபத்நித்வாத் மாநாந்தராகோரே ஸ்ரோத: | அசித்த்வாச்ச அபத்நித்வம் யோகே" | [இதே நியாயத்தைக்கொண்டு பார்க்கும்போது பரமாத்மா மஹிஷி முதலானவர்களோடு கூடியவன் என்றும் விளங்குகிறது இனி ஒர் ஆசைபம்:— "அஸ்யேஸாநா ஜகத: விஷ்ணு பத்நீ" (விஷ்ணுவுக்குப் பத்தியாய் இவ்வலகிற்குத் தலைவியாய் இருக்கிறான்) என்னும் வேதவாக்யத்தில் ஸேஷித்வத்தோடு கூடியவ ளாகப் பிராட்டி விதிக்கப்படுகிறான் என்று கூறமுடியாது; ஒருவருக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் பொருள் மற்றொருவருக்கும் அடிமைப்பட்டிருப்பது பொருந்தாதாகையால்; அதே காரணத்தால், ஸேஷித்வத்தோடு கூடிய பிராட்டி அவதிகப்படுகிறான் என்று கூறவதும் பொருந்தாது, மேலும் பிராட்டி முதலானார் பரமாத்மாவைச் சரீரம், பிராட்டியை ஸரீரமாகக் கொள்ளாவிடும் "தன்னையொழிந்தனைத்தையும் ஸரீரமாகக் கொண்ட பரம்பொருள் ஒன்றே" என்று ஸ்ருதி கூறவது பொருந்தாது. ஸர்வரனுடைய தூமபூஜஜ்ஞாநம் அனுகூல ஸரீரமல்லாவிடும் முந்நிய ஸ்ருதிக்கு விரோதமில்லாததுபோல் இத்தையும் கொள்ளாமேயன்றில்; தூமபூஜ ஜ்ஞாநந்ததூதிகள் ஸ்வுருபத்தினால் மட்டும் தூரிக் கப்படுபவை; பிராட்டி (மற்ற ஸரீரங்களைப்போல்) ஸங்க்ஸ்பத்தா லும் தூரிக் கப்படுவன. ஆகையால் இங்கு முந்நிய ஸ்ருதி விரோதம் வந்ததே தீர், ஆக, 'மற்ற ஸரீரங்களோடு ஸாய்மிருக் கையால் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்ட உலகம் அவனுக்கு அடிமைப்பட்ட பிராட்டிக்கும் அடிமைப்பட்டுள்ளது' என்று கூற முடியாது—என்னும் இந்த ஆசைபம் பொருந்தாது; கணவனுடைய உடைமை மனைவிக்கும் உடைமை என்னும் உலகநியயத்தோடு இது முரண்படுகின்றதே; ஆகையால் பிராட்டியிடமும் பெருமா னிடமும் (உலகைக்குறித்து) உள்ள ஸேஷித்வம் ஒன்றே என்று கொள்ளவேண்டும், 'பதியின் உடைமை பத்னிக்கும் உடைமையாகும்' என்று ஸ்ங்குதி கூறவதும் இவ்விஷயத்தில் ப்ராமணம், அத்தலையே யாகூந்தியநித்தவர்கள் "பதிபத்னிகள் இருவரில் ஒருவர் இசையாவிட்டால் யாகூத்தில் தூரவ்ய த்யாகூமே பொருத் தது" என்று கூறுகிறார்கள். தம்பதிகள் தனித்தனி தூரவ்ய முதலயவரான இந்த லசனம் ஒட்டது. ஆகையால் "அஸ்யே ஸாநா" என்னும் வேத வாக்யம் ஸேஷித்வத்தோடு கூடிய பத் னியையே விதிக்கிறது அல்லது அநுவதிக்கிறது எனக்கொள்ள வேண்டும். "உலகில் ஸரீரம் பத்னியாயிருப்பதில்லையே; இங்கு சரீ

ரமான பிராட்டி எப்படிப் பத்தினியாகியிருக்கமுடியும்? என்னும் கேள்வியும் வேதத்தால் ஸரீரமாக எடுத்துத்தரும் பிராட்டி விஷயத்தில் பொருந்தாது, அசித்தகையாலே நம் ஸரீரம் நமக்குப் பத்தினியாயிடுமே,]

இந்த ஸோம சியாண்டானுடைய ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்து பிராட்டியும் பெருமானும் சேர்ந்து உலகிற்கு ஒரே சேஷியர்கள் (உடைய வர்களாய்) இருக்கிறார்கள் என்றும், அதே சமயத்தில் பிராட்டி பெருமானுக்கு ஸரீரமும் இருக்கிறான் என்றும் தெரிகிறது. இவர் (நா வு) பிராட்டி பெருமானுக்கு ஸரீரமல்ல என்று கூறுவது இந்த ஸோமசியாண்டானுடைய திருவுள்ளத்திற்கும் அவரை ப்ரமாணமாக எடுத்திருக்கும்நீதேசிகனுடையதிருவுள்ளத்திற்கும் முரண்பட்டது என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால் இந்த ஆசாயர்கள் பின்பற்றியிருக்கும் விசிஷ்டாத்வைதத்தைக் கைவிட்டு விசிஷ்டாத்வைத மதத்தை இவர் (நா வு) கைக்கொண்டு விட்டார் என்பது தெளிவாகிறது. மேலும், 'கணவனின் உடைமையெனின்க்கும் உடைமையாயுள்' என்னும் நியாயத்தைக்கொண்டே இங்கு பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் சேஷித்வம் வ்யஸஸ்து வ்ருத்தியாகக் கொள்ளப்படுவதால், இந்த நியாயத்திற்கு இடமில்லாத ப்ரஹ்மத்வம், ஸர்வாத்நர்யாமீத்வம் முதலானவற்றையும் எப்பெருமானுக்கும் அவனுக்கு ஸரீரமான பிராட்டிக்கும் வ்யஸஸ்து வ்ருத்தியாக இவர் கொள்வது பிரேருந்தாது என விளங்குகிறது, நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

12 ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் "யதா ஸர்வகூதோ விஷ்ணு: ததைவையம் த்விஜேந்தம" [விபு-1-8-17] என்னும் ஸ்ரீலோகத்தால் பெருமானைப்போலவே பிராட்டியும் உலகிற்கு அந்தர்யாமியாய் இருப்பவரே என்று பராசரமஹரிஷி கூறியிருக்கையாலே இவ்வரும் துல்யமான ஸர்வர்கள் என்று இவர் எழுதுகிறார், இந்த ஸ்ரீலோகத்திற்கு வியாக்கியானம் செய்த ஸ்வாமி எவ்வளாழ்வான் பிராட்டி அணுவான ஜீவனுக்குத்தபோதிலும் ஸத்தியோக எங்கும் வியாபித்திருப்பதாகவே இருக்கூறுகையாலே, இவ்வரும் உலகிற்கு அந்தர்யாமி என்றே துல்யமான ஸர்வர்கள் என்றே தேருது பம்பாய் வேங்கடேஸ்வர ஸம்மம் பிரஸஸில் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீவிஷ்ணு சித்திய வ்யாக்யானத்துடன் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் நாகரணத்தால் வடநாட்டினரால் அச்சிடப்பட்டுள்ளது, அப்பதிப்பில் எவ்வளாழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திகள் பின்வருமாறு காணப்படுகிறது—

"விஷ்ணு:—ஜகத்பிது: விஷ்ணு: அநபாயிந் ஏஷ: ஜகந்மாத்திருத்தேந தத்வந் நித்யம் | தஸ்யாஸ ச விஷ்ணு: இவ ஆவிபராவதிதோபாபாவென ஸ்த: | ஸா பூர்வம் ப்ருதோ: ஸுதாதேவந ஆவிபூதா, பஸ்சாத் இந்த்ரஸ்ய துர்வாஸஸா பாத் திரோபூதவாஸிருமததேந ப்ராதுர்பூதா | அதோ ந விரோத: | யதேதி-ஸர்வகூதோ விஷ்ணு: யதா யத்ஸவபுாவ: இயமிதி ததா— தத்ஸவபுவேதி விஷ்ணு: ஸர்வகூதத்வ ஸத்ய ஜ்ஞாநாதி ஸ்வபூ கல்யாண குணாநீதாம் அதிதேவா: | அதோபா ப்ருதாந் விபூதவேந ஸர்வகூதா, அஸ்யா: தச்சுத்தி வஸாத் அணுத்வேதி ததாததா ஸந்நிதாநாத் ஸர்வகூதத்வ முத்தம் | இயம் ச ஸர்வகூதா"

[உலகின் தந்தையான விஷ்ணுவைவிட்டுப் பிரியாத உலகின் தாயான இவள், அலகைப்போலவே நித்யையாய் இருப்பவள், அனுகூலம் விஷ்ணுவுக்குப்போலவே (விக்கிரஹத்தோடு) தோன்றுவதும் மறைவதும் உண்டு. அவள் முதலில் ப்ருகுஷின் பெண்ணாகத் தோன்றினாள். அதற்குப் பிறகு இந்த்ரனுக்கு ஏற்பட்ட துர்வாஸருடைய சாபத்தாலே மறைந்து அங்குத்வம் கடைத்த பிறகு மறுபடியும் தோன்றினாள். ஆகையால் இவரேதமீகம். (இது ஸ்ரீலோகத்தின் முற்பாதியின் பொருள்) "யதா ஸர்வகூதா:" என்று தொடங்கும் பிற்பாதியின் பொருள் பின்வருமாறு:—"எங்கும் வியாபித்திருக்கும் விஷ்ணு எந்த ஸ்வபுவத்தை உடையவரையிருக்கிறோ, அந்த ஸ்வபுவத்தை உடையவளே இப்பிராட்டியும்" என்பது பிற்பாதியின் பொருள்; இதில் (முற்கூறியபடி) விஷ்ணுவின் விக்ரஹத்தால் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் தன்மையும், ஸத்யம் ஜ்ஞாதம் முதலான ஸ்வரூப கல்யாண குணங்கள் முதலானவையும் இவளுக்கு உண்டு என்று கூறப்படுகிறது. அந்நிகை, "ப்ருகூவான் ஸ்வரூபத்தால் எங்கும் பரந்திருக்கும் விபுவாகையாலே ஸர்வ வ்யாபியாகினாள். இவளோ எனில்—அணுவாய் இருத்தபோதிலும் (அகூடிதகூடா) ஸத்தியாலே (எப்பெருமான் இருக்கும்) எல்லாவிடத்திலும் இருக்கையாலே இவளுக்கும் ஸர்வ வ்யாபித்வம் சொல்லப்பட்டது" என்றும் கொள்ளலாம், இந்த முறையில் இவளும் ஸர்வ வியாமியே]

இந்த ஷங்கனாழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியில் ஸ்ரீலோகத்தின் முற்பாதிக்குப் பொருள் சொல்லும்போது எவ்வளாழ்வான் விக்ரஹ வ்யாப்தியையே கூறுகிறார் என்பது மிகத்தெளிவு, பிற்பாதிக்கு இரண்டு விதமாக எவ்வளாழ்வான் பொருள் கொள்கிறார். முதல் பொருளில்

“ஸர்வக்ஷத்வ” என்று முற்பாதிசில் சொல்லப்பட்ட விக்ரஹ வ்யாப்தியைத் தனியாக எடுத்து, அதுவும் ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் முதலான ஸ்வரூப கல்யாண குணங்களும் பிராட்டிக்கு உண்டு என்று ஸாதித்திருப்பதால் இப்பொருளில் எங்களாழ்வான் பிராட்டிக்கு விக்ரஹ வ்யாப்தியையே திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறார் என்பது தெளிவு. அதற்குமேல் ‘பிராட்டிக்கு ஸ்வரூப வ்யாப்தியும் சொல்லக்கூடாதோ?’ என்னும் கேள்வியெழுகையாலே இன்னொரு வது பொருளில் “புகழ்வான் விபூஷாய் இருத்துகொண்டு எங்கும் வியாபித்திருக்கிறான். இவர் ஸ்வரூபத்திற் அணுவாய் இருந்த போதிலும் அகடிகடகடநா சக்தியினாலே புகழ்வான் உள்ளவிடம் எங்கும் வியாபித்திருக்கையாலே இவனாக்கும் ஸர்வவ்யாபித்வம் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இவர் ஸ்வரூபத்தாலும் எங்கும் வியாபித்திருப்பவனே” என்று எங்களாழ்வான் அருளியிருக்கிறார். இதைப் பிற்காலத்தில் க்ஷரந்ஸூரியில் அச்சிட்ட சேசிக ஸம்ப்ரதாய ஸந்தர்கள், “அஸ்யா: தர்சக்திவஸாத் அணுதீவோபி தத்ர தக்ஷ சக்ந்த்யூநாத் ஸர்வஸதத்வமுக்தம்” என்னும் பங்க்தியை எடுத்துவிட்டு அச்சிட்டார்கள். இடையிலுள்ள வாக்யம் எடுக்கப் பட்டதால் இவ்விரண்டாவது வாக்யம் அந்நவிமாய் நிற்கிறது. மேலும் பெரியவாச்சான்பின்னையின் சிஷ்யரான வாதேஸரி ஜீபர் தம்முடைய ரஹஸ்யத்ரய காரிகாவளியில் “ஸக்த்யா ஸர்வத்ர ஸாந்நித்யாத் ஸர்வஸத்வம் உத்யோகம்” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுசித் தாய்வைய: வ்யாக்யாநாத் ந ஸாத்யம்” என்று இவ்விரண்டாவது வாக்யத்தைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார். ஈட்டின் அரும் பதவுரைகளிலும் நாகூரலிப்பதிப்பில் உள்ளபடியே இந்த விஷ்ணு சித்திய வ்யாக்யானம் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் எங்களாழ்வான் இந்த ஸ்லோகத்திற்குப் பொருளாக விக்ரஹ வ்யாப்தியையே கூறியிருக்கிறார் என்றும் அந்தர்யாமியாகக் கூற வில்லை என்றும் விளங்குகிறது. ஸர்வரூபம் இருவர் என்று கொண்டால் விசிஷ்டாத்தவதம் அழிந்துவிடும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலேயே எங்களாழ்வான் இப்படி வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார் என்பது தெளிவு. நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

13 எங்களாழ்வானுடைய இந்த வியாக்யானத்தை தேசிகள் தம் சதுஸ்ஸோகி புகாஷ்யத்தில் மறுத்திருக்கிறார்களையாலே தேசிகனுடைய திருவுள்ளப்படி ஸர்வரூபம் இருவர் என்றதானே—தேறும் என்னும் கேள்வியெழுகிறது. தேசிகள் பிராட்டியை ஸர்வரூபமாக

யில் கொண்டாலும் அவனுக்கும் ஸர்வரூபம் எம்பெருமானே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்களையாலும் பிராட்டிக்கு ஏதோத ஸேஷித்வத்தையே (எம்பெருமான் தவிர்த்த மற்றவர்க்கு ஸேஷியாயிருக்கையையே) ஏற்றுக்கொண்டிருக்கையாலும், அவர் இருவரும் ஸமமான ஸர்வரூபம் என்று கருதியிருக்க முடியாது. தேசிகள் தம்முடைய ந்யாயபரித்யாகஜ்ஞானம் முதலான க்ஷந்தங்களில்

ஸஹம்யா: ஸமஸ்தசித்யித்ப்பரபஞ்சோ
வ்யாப்யஸ்தத்யஸ்ய து ஸாபி ஸர்வம் |
தத்யாபி ஸாதாரணாஸ்ரீதூருத்வம்
ஸ்ரீஸ்ரஸ்யோர்த்யோவன ச ஸதைகஸேஷி ||

[ஸஹம்யா: சேதநாசேதநங்கள் அடங்கிய எல்லா உலகங்களும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. அவனுடைய ஈசனான நாராயணனால் இந்த எல்லா உலகங்களையாகும் அவனும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளான். இருந்தபோதிலும் உலகத்தைக் குறித்து இருவருக்கும் ஸர்வத்வம் (உடைவாயிராயிருக்கை) பொதுவானது. இருவரும் எப்போதும் ஒரே சேஷியாய் உள்ளனர்] என்னும் பஞ்சரூபர் சைந்ததை மேற்கோள் காட்டுகிறார். பிராட்டி உலகை வியாபித்திருப்போதிலும் பெருமான் அவனையும் வியாபித்திருக்கிறார் என்றும் கூறுகிறது இவ்வசநம். ஆகையால் தேசிகள் “பிராட்டி எம்பெருமானுக்கு சரீரமாய் அவனும் வியாபிக்கப்படுபவளாய் இருந்தபோதிலும், உலகைக்குறித்து ஸேஷியாயிருக்கையாலே ஸர்வரூப வகுப்பில் சேர்ந்தவள்” என்னும் நாலாவது பஷுத்தையை கைக்கொண்டிருந்தார் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. இதுவே விசிஷ்டாத்தவதத்திற்கு முரண்படாதது. இவர் (நாவு) இந்த ஸ்லோகத்தை எடுக்கும்போது முன்பகுதியை விட்டு விட்டுப் பின்பகுதியை மட்டும் எடுக்கிறார். முன்பகுதிக்கு முரணாகப் பிராட்டி எம்பெருமானுக்கு சரீரமோ வியாபிக்கப்படுபவளோ அல்லள் என்று இவர் கூறுவது விசிஷ்டாத்தவதமேயாகும். நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

14 தேசிகள் ந்யாய எரித்யாகஜ்ஞானம் ஸர்வரூப பரிச்சேத்யத்தில் ‘பிராட்டியும் பெருமானும் ஒத்தவர்களே’ என்னும் வசநங்களுக்குக் கருத்துரைக்கும்போது, “ஜ்ஞாநநந்த்யாத்யாய்யந்த ஸாம்யாத் ஜகஜ்ஜநக்தவ ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வப்பராய்யத்வாத்ய ஸாம்யாத் ஸாம்யக்யோத்” [பிராட்டிக்கும் பெரு

மாளுக்கும்த் இஹுதம் ஆனந்தம் முதலான குணங்களில் மிகவும் ஒற்றமைபிருக்கையாலும், ஜகத் காரணத்வம் ஸேஷித்வம் ஸ்ரண்யத்வம் ப்ராப்யத்வம் முதலானவற்றில் ஒற்றமைபிருக்கையாலும் இருவரும் ஸமம் என்று கூறும் வசநங்கள் பொருந்தியிருக்கின்றன] என்று அருளியிருக்கையாலே, ஜகத்காரணத்வம் முதலானவற்றில் பெருமாளுக்கும்த் பிராட்டிக்கும் வேற்றமைபும் உள்ளது என்று விளங்குகிறது. அடுத்தள்ளதொரு வாக்ஷியத்தில் "ஸக்தித்வவாத்ஸுஸ்து பத்நித்வாத்நுபேண விஸேஷணாத்வ — அபிப்ராயா: ஸ்குஷ்ட்ரபாதி: ஸ்யாபாரேஷு ஸவநஸ்தவயா ப்ரேரகத் வேந ஸாறுகாரித்வ — அபிப்ராயாயாவா" [பிராட்டி பெருமாளுக்கு சக்தி என்று கூறும் வசநங்கள் பத்னியாகவும் ப்ரேரமாவும் இருந்தனென்று பிராட்டி பெருமாளுக்கு விசேஷணமாக இருக்கிறான் என்று கருத்தை உடையவன். எம்பெருமான் ஸ்குஷ்டி. முதலான செயல்களைச் செய்யும்போது அதனால் உடையதும் ஆனந்தத்தில் பங்கு கொள்வதின் மூலமும் அவனை அபற்றமம் செய்யும்படி தூண்டுவதன் மூலமும் அவனுக்குத் துணை புரிகிறான் என்னும் சூத்திரை உடையவன் என்றும் கொள்ளலாம்] என்று அருளியிருக்கையாலே பிராட்டி பெருமாளுக்கு விசேஷணமாகவே இருக்கிறான் என்றும், ஸ்குஷ்டி முதலான செயல்களை அவன் நேரே செய்வதில்லை. அங்னத் தூண்டுது முதலானவற்றைச் செய்வதன் மூலம் அவன் அபிரதாநமான் ஜகத் காரணமாகவே ஆகிறான் என்றே தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார் என்றும் தெள்ளத்தெளிவாக விளங்குகிறது. இது விசிஷ்டாத்வேவதத்தோடு முரண்படாத நாலாவது பக்ஷத்தையே தேசிகன் தழுவி யிருக்கிறார் என்று காட்டுகிறது. "அத்யந்தணாயாத்" என்னும் பகுதியை எடுக்காமல் "ஸாம்பாத்" என்னும் பகுதியை மட்டும் எடுத்து, ஜகத் காரணத்வம் முதலானவை எல்லாம் பெருமாளுக்கும்த் பிராட்டிக்கும் எல்லாவிதத்திலும் ஒன்றுபட்டதே என்று இவர் (நால்) கூறவது விசிஷ்டாத்வேவதமேயாகும். நடு நினைவாளர் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

15 'ஸ்ரஸ்ய: ஸர்வபூதாநாம்' என்று புகுஷ்யணைச் சொன்னதுபோலே, 'ஸ்ரவரி' ஸர்வ பூதாநாம்' என்று பிராட்டியை ஸ்ரஸ்யத்தம் கூறுகையாலே, பெருமாளுக்குப்போலே பிராட்டிக்கும் மூலதமமான ஸர்வரத்வத்தைக் கொள்ளவேண்டும் என்னும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தைத் தேசிகன் தழுவி யுள்ளார் என்று இவர் கூறுகிறார். கீதாபூஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில் பிராட்டியைப்பற்றிய 'அநவதிசுதாயி — அஸங்க்யேய கஸ்யாணகுணகுணஸ்ரீஸில்லப:.' என்னும் தொடரில் "அநவதிசுதாயி" என்னும் பதத்தை

விவரிக்கும் போது "அநவதிசுதாயி"யாவது வசநாத் ஸர்வர வ்யதிரித்த — அஸேஷேக்ஷாசர்வஸாபி ததைஸ்ரவரிஸ்ய ஸர்வராபிமதத்வாத் ந த்வேவரஜ்யாதிக்ஷேஷ: | அஸ்யேவரநா ஜக்தோ விஷ்ணுபத்நி இதி விஷ்ணு பத்நித்வ வேஷேணஸி ஸர்வஸ்ய ஜகத் இயம் ஸ்ஷ்டே | 'ஸ்ரவரி' ஸர்வபூதாநாம்' இது வ்யாது யத்யாபி ஸர்வபூதாநாம் இதி ப்ரதிஸம்பத்நி: நித்ததேவராத் ஸ்ரி ப்ரத்யயாநுஸாரேண ஸர்வர பத்நிதி விவக்ஷா நஸ்யகா தத்வாடி வாக்யாந்தர பூலாத் அர்த்தஸ்ய ததாத்வரெதித்தி:." [பிராட்டியின் கலயான குணங்கள் எல்லையற்ற மேன்மையை உடையவன் என்று கூறியதால், ஸர்வரனைத் தவிர்த்த மற்ற அனைவரையும் நியமிக்கவல்ல இவனாடைய நியமன ஸாமர்த்த்யம் ஸர்வரனுக்கு இஷ்டமாகையால், 'இரண்டு ஸர்வரர்கள்' முதலான தோஷம் இல்லை; 'விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாயிருப்பதால் இவ்வுலகத்து ஸர்வரையாகியிருக்கிறான்' என்னும் வேதவாக்ஷியத்தின்படி விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாயிருப்பதால் லக்ஷே இவன் அனைத்துலகையும் நியமிக்கிறான். 'ஸர்வ பூதங்களுக்கும் ஸர்வரி' என்றும் ஸ்ரீஸூக்தி வாக்ஷியத்தில், (யாருக்கு ஸர்வரி என்னும் கேள்வியெழு) ஸர்வ பூதங்களுக்கும் என்று நிபந்திக்கப்படுபவர்களைப், பிரித்துச் சொல்லியிருப்பதால், ஸர்வர பத்னியென்று பொருள்கொள்ள முடியாது என்பது உண்மையானாலும், முன் எடுத்த ('அஸ்யேவரநா ஜக்தோ விஷ்ணுபத்நி' எனும்) வாக்ஷியத்தின் பூலத்தாலே இவ்வாக்ஷியத்திலும் விஷ்ணு பத்னியாயிருப்பாலேயே இவன் ஸர்வரையாகிறான் என்று கொள்ளவேண்டும்] என்று ஸர்வபூதேஸ்வரத்வ வசந ஸாமயத்தைக் கொண்டு பெருமாளுக்கும்த் பிராட்டிக்கும் ஸமமான முக்யேஸ்வரத்வத்தைச் சொல்லும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை மிகத்தெளிவாகக் கண்டித்திருக்கிறார் தேசிகன். இவர் ஐந்தாவது பக்ஷத்தைத் தழுவி யிருத்தல் தொடக்கியவுடன் 'ஸ்ரவரனைத் தவிர்த்த மற்றவர்களுக்கே இவன் ஸர்வரி' என்று சொல்லியிருக்கமாட்டார். 'மற்றவர்களைக்குறித்து இவனாடைய ஸர்வரத்வம் எம்பெருமான் உகந்தது' என்றும் சொல்லியிருக்கமாட்டார். ஸர்வரனைக் குறித்த இவனாடைய ஸேஷத்வம் உபயோக்யாரெதித்தும் என்றே கூறியிருப்பார். 'ஸ்ரவரி' ஸர்வபூதாநாம்' என்னும் வாக்யத்திற்கு இங்கு எடுக்கப்பட்ட 'அஸ்யேவரநா ஜக்தோ விஷ்ணு பத்நி' என்னும் வாக்யத்தைப்போட்டு 'விஷ்ணு பத்னியாயிருக்கையாலே இவனுக்கு உலகைக்குறித்து ஸர்வரத்வம்' என்று கூறியிருப்பது ஐந்தாவது பக்ஷத்தை நேரே கண்டிப்பது. இப்படியிருக்க, 'விஷ்ணுபத்நி

தவ வேறேனா? என்பதற்கு 'விஷ்ணு பதிபெயன இவ் வேஷம் போடுகிறான்' என்று இவர் பொருளுரைப்பதும், வாக்யாத்ரம் என்று இங்கு தேசிகன் குறிப்பிட்டது 'ஸ்ரத்தியா தேவோ' என்று இங்கிலாத வேறொரு வாக்யம் என்று இவர் (நாவு) எழுதுவதும் வடமொழியறிந்தவர்கள் எவராலும் ஏற்கத்தக்கதல்ல. தேசிகன் ஐந்தாவது பஷத்தகக் கண்டத்தவரேயொழிய ஆசிரித்த வரல்ல என்பது இந்த ஸ்ரஸூக்திகளில் மிகத்தெளிவாக விளங்குகிறது. நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

16 எப்பெருமானார் ஸ்ரீரங்கத்தின் தொடக்கத்தில் "ஸ்வா தீத த்ரிவித்ய தேதநா தேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ப்யேதம் பரப்ரஹ்மபூதம் புகுஷோத்தமம் பூரங்குடியினம்" [தனக்கு வசப்பட்டிருக்கும் மூலகைப்பட்ட செதநாதேதநங்களின் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையுடையனாய் பரப்ரஹ்மமாய் இருப்பவனாய், புகுஷோத்தமமாய் இருக்கும் ஸ்ரீரங்கத்தின்] என்று அருளிச்செய்கிறார். இவ்விருந்து மூலகைப்பட்ட செதநா தேதநங்களுடைய ஸ்வரூபத்தின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் பரப்ரஹ்மமாய், புகுஷோத்தமமாய் இருக்கும் ரங்கத்தாதுகளுக்கே வசப்பட்டவை என்று விளங்குகிறது. தீருமத்திரத்தில் "நாச" சப்தத்திற்குப் பொருளாக எல்லா ஆசார்யர்களாலும் கொள்ளப் படும் பிராட்டி இங்கு த்ரிவித்யதேதநங்களில் அடங்கியவரான என்பதை எவராலும் மறுக்க இயலாது. ஆகையால் பிராட்டியின் ஸ்வரூபம் ஸ்திதி முதலானவைவெல்லாம் பெருமைக்கு வசப்பட்டவை என்றும், அப்படி அனைத்தையும் தன்வசத்தில்கொண்ட ஸ்ரீரங்கநாதனே பரப்ரஹ்மம் என்றும் எப்பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார் என்பது தெளிவாக விளங்குகிறது. இவ்விதத்திற்கு விசாக்கியானமிட்ட ஸ்ரீவதந்தம் தேசிகர். "ஏவம் புகுதவ: ஸ்வாவதாரத்வவத: ஸ்ரீநாத ததந்த்யேஷாம் தேதநாதேதந த்ரவ்யானாம் தம் ப்ராயாதேயதயவ்ஸித்யத்வவேஷாத்வ நியோகே ததப்பகுத்தகரீதத: விசேஷணதயா தர்சுரீத்யத்வம் த்ருதி ஸ்ரீத்யம் குத்யாமேவ ஸ்திதிபித்வ பூததி" [இவ்வண்ணமாக எப்பெருமான தன்னைத்தவிர்த்த மற்ற அனைவருக்கும் ஆதாரமாக இருப்பவன் என்று தெளிவுபடுத்துவாய், அவனைத் தவிர்த்த மற்ற தேதநாதேதநரவ்யங்களை அனைத்தும் அவனாக தாங்கப் படுகின்ற அவனுக்கு வசப்பட்டவாய் அவனுக்கு "வேஷம்"கேவ எப்போதும் இருக்கின்றனவாகையால், அவனை விட்டுப்பிரியாத விசேஷணமான ஸரீரமாய் இருக்கின்றன என்று வேதங்களில் முழங்கப்படுவது முக்கியமானதென்ற நிலைநிறுத்தப்பட்டதாகிறது]

என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார், இதுவே விசிஷ்டாத்வைதத்திற்கு மிகப்பொருத்திய நிர்ணயமாகும், இவர் (நாவு) இந்த தேசிக ஸ்ரஸூக்திக்கும் எப்பெருமானார் பலவிடங்களில் அருளியிருக்கும் ஸரீரலக்ஷணத்திற்கும் முரணாக, "அபுத்தகரீத்யாவிசேஷணாத்ரவ்யத்வம்" என்பதை மட்டுமே சரீரலக்ஷணமாகக் கொண்டு ஸரீரத்வமும் ப்ரஹ்மத்வமும் முரண்பட்டதல்ல என்று ஒரிடத்தில் எழுதுவதும், மற்றோரிடத்தில் "பிராட்டி எப்பெருமானுக்கு சரீரமல்ல" அனான தாமசப்படுபவனாக நியமிக்கப்படுபவனோ அல்ல" என்று கூறுவதும் எப்பெருமானார் தேசிகன் முதலான ஸகல பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரஸூக்திகளுக்கும் மிகவும் முரண்பட்ட விசிஷ்டாத்வைதமேயாகும். நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

17 பூட்டி ஸ்ரீகுணரத்தகோசம் 81வது ஸ்லோகத்தில், ஸ்வத: ஸ்ரீஸ்த்வம் விஷ்ணோஸ் ஸ்வமஸி தத ஏவாஷு புகுதவ: ப்ரவ்ருத்தித்ரீத்யேவ சபி அபுவத: ப்ராதீத விபுல: | ஸ்வயா தீப்த்யா ரத்நம் புவத்யபி மஹாரீக்யம் ந விசுணம் ந குண்டஸ்வாதத்ரீத்யம் புவதி ச ந சாந்யாஸித குணம் || [ஸ்ரீதேவியே! நீ விஷ்ணுவைக் இவ்வளவுகேவ உடைமைப் பொருளாய் இருக்கிறாய் அதனாலேயே இந்த புகுதவன் உனக்கு உண்டான பெருமைகளை உடையவனாய் இருந்தபோதிலும், வேறொருவரால் உண்டாகாத ஸ்வதத்தரமான பெருமைகளை உடையவனாகவே ஆகிறான். ரத்தினமானது தன் ஒளியினாலேயே மிகுந்த விளையும்தானபோதிலும், அது இயற்கையான சிறப்புடையதல்லாததானவோ ஸ்வாதத்திரியத்தில் குறையுடையதாகவே, மற்றொருவரால் பெருமைபெற்றதாகவோ ஆவதில்லையன்றோ] என்று ரத்தனத்திற்கு ஒளிபோலவே பிராட்டி, பெருமானுக்கு இயற்கையான உடைமைப் பொருளாயிருக்கிறார் என்று அருளிச்செய்கிறார். இதற்கு அநுகுணமாக 53வது ஸ்லோகத்தில் "யுவயோ: ஸ்வாதத்ரீத்யம் அத்யங்குஸம்" என்று பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் சேர்த்து பூட்டி ஸ்வாதத்தீத்யம் உண்டு என்று அருளியிருப்பதை நிர்வாணிக்விவண்டிய முறையை 'விசிஷ்டாத்வைத ஸர்வக்ஷணம்' ஆளுதலு சேனியில் நாம் விரிவாகக் கட்டியிருக்கிறோம். இதற்கு விடையெழுதப்படுகின்ற இவர் தனது புத்தகத்தின் 41வது பக்கத்தில், "ஸ்வத: விஷ்ணோ: ஸ்வம்" என்றதற்கு, பிராட்டியின் ஸங்கல்பத்தால் அவனுக்கு விஷ்ணு ரோஷத்

வாய் வந்தது என்பதே பொருள் என்று விதிக்கவேண்டும் செய்ய
கிறார். “ஏததினத்திற்கு ஒளி போலே பிரட்டி எப்பெருமானுக்கு
இயல்வான உடைமைப்பொருள்” என்று பட்டர் மலேகத்தையில்
மிகத்தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கும் போது இவர் (நாலு) கூறும்
பொருள் பொருந்தான என்பதை நடுநிலையாளர்களே தீர்ப்புக்
கூறவேண்டும். நஞ்சீயர் பேரில் ஸ்ரீஸூக்த பூஷ்யம் என
ஒன்றைக் கற்பித்து அச்சிட்ட பதுக்கோட்டை ஸ்ரீநிவாஸரகவ
னும் அந்த நூலை ஸ்ரீகுணசுந்தகோசத்தின் இந்த மலேகத்தை
விவரிக்கும்போது “Srī Even though the glory of the Lord
is dependent on you, still HE is said to be the possessor
of a glory NOT dependent on another; because you
belong to VISHNU by your very nature (ie unconditionally)”
என்று பிராட்டியின் சேஷத்தவம் இயல்வானதே என்று பொருள்
எழுதியிருக்கிறார். மநஸ்ஸாகியுள்ள எவரும் திருஷ்டாந்தத்தைப்
பார்க்கும்போது “ஸ்வாத:” என்பதற்குத் “தன் ஸங்கல்பத்தாலே”
என்று பொருள் எழுத இயலாது. நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்
கட்டும்.

தரையாழிக்குகை வசப்படுத்தி குக்கை), கருணை, பெருமையை முதலானவை அனைத்து. த்வமி சிறுதவா—எனினிடம் வைத்தும், பேராத்தும்—(அனுபவம் பலவர்கள்) அனுபவப்பதற்கு, யுவயோ: ஆத்தமது—உயர்களுடைய ஸ்வரூபத்தில், பித்யா பதயி—பேத்யம் அமைந்தது இருக்கிறது. இந்த ஸ்லோகத்திலிருந்து பிராட்டி, பத்தினியாக இவரும் போட்டுக்கொண்டு விளையாடுகிறாள் என்று எப்படியாக வேண்டும்? நடுத்தியையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கும்படி.

இத்தகைய (அப்ரதாந) ஜகத் காரணத்வம் உண்டு என்பதை ஐதீஹ்யமும் ப்ரமாணமும் காட்டி நிரூபித்திருக்கிறார். ஆகையால் தில்யதத்வத்தியை ஜகத்காரணம் என்று பட்டர் சொன்னது துல்யமான ஜகத்காரணம் என்று சொன்னதாகாது. இவ்விஷயத்திலும் நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

20. இவர் தமது புத்தகத்தில் "ஆஸ்ரயணதசையோடு போக தசையோடு வாசியு ஒரு மிதுனமே உத்தேச்யம்" என்று ஈட்டி விரிப்பது தங்களுக்கு ஸாதகம் என்று எழுதுகிறார், அதே ஈட்டில் "ஆஸ்ரயண தசையில் புருஷகாரமாகவும் பேராகுதசையில் ப்ரஃபயமாகவும் பிராட்டி உத்தேச்யமாகிறது" என்று பலவிடங்களில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளதை இவர் மறைத்திருப்பது மனஸ்ஸாஷ்ரியை மீறிய செயலாகும். நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

21 த்வாமஸீர் மாத: ஸ்ரீ: ! கமிதிரிதாமித்தந்த்வவிபுலவ:

ததந்தர் பரவாத த்வாம் ந

ப்ருதந்யபிதாததே ஸ்ருதிரபி [ஹ்ருண 28]

என்னும் ஸ்லோகத்தில் 'எம்பெருமானை ஆயிரக்கணக்கான வேத வாக்யங்கள் சொல்லும்போது பிராட்டியைப் பற்றி ஒரு சில வேத வாக்யங்களே காணப்படுகின்றனவே' என்னும் சந்தேகத்திற்குப் பரிஹாரமாக, 'நிருபயமான எம்பெருமானைச் சொல்லுமிடமெல்லாம் நிருபகையான இவளையும் சொன்னதேயாகும்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்திருக்கிறார். இதற்கு மூலம் 'எம்பெருமானைச் சொல்லுமிடமெல்லாம் பிராட்டியையும் சொல்லிற்கும்' என்னும் எம்பெருமானுடைய வாக்த்தை (ஸூதேசிகனால் எடுக்கப்பட்டது). பட்டர் தம் ஸ்லோகத்தில் பிராட்டியை "இதாமித் தந்த்வ-விபுலவ:" என்று நிருபகையாகவே சொல்லியிருப்பதைக் கண்டுகொள்ளாமல் இவர் விதண்டாவாதம்செய்வது மனஸ்ஸாஷ்ரியை மீறிய செயலாகும். நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

22 "புருஷஸூக்தத்தில் பரமபுருஷனுக்கு ஜகத்காரணத்வம், மோஷப்ரதத்வம் முதலான அனைத்தையும் சொல்லி"

"ஹ்ரீஸ்ச தே ஸத்ஸம்ஸ்ச பத்த்யொன" என்று பிராட்டியைப் பத்தினிகளாகக் கட்டுவதன் மூலம் அவனுடைய செயல்களில் பத்தினியாயிருக்கும் இலக்களுக்கு அப்ரதாத்மன அந்வயமே உண்டு என உணர்த்தப்படுகிறது. கொஷதக் உபநிஷத்தில் பச்சயகவித்யையில் "ஸ்ரீருபப்யாஸ்ஸுணாம் தஸ்மித் ப்யாஹம் ஆஸ்தே" [ஸ்ரீதேவி ப்யாஹமத்தின் திருவடிகு அணையாக இருக்கிறார்; அதில் ப்யாஹமான பரமாத்மா எழுந்தருளியிருக்கிறார்.] என்று சேஷ சாயியை ப்யாஹம் என்றும், அவனது திருவடிகு அணையாயிருக்கும் ஸ்ரீதேவியை சேஷதத்வம் வடிவெடுத்தவன் என்றும் காட்டிற்று. தமிழ் வேதங்களும்,

"வடிவினையிலா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியை" [திருவாய் 9-2-10]

"நின் ஈரடி ஒன்றிய மனத்தால் ஒருமதிமுத்தது மங்கையர் இருவரும் மலரன் அங்கையில் முப்பொழுதும் வகுட அறிதூயில் அமர்ந்தனை" [திருவெழு]

"சந்தணி மென்முலை மலரன் தானிமங்கை தாமிருவர் அடிவருந் தன்மையானை" [பெரியதிரு 2-10-2]

"செங்கமலத் திருமலர் புறியும் செம்பொன் திருவடியினினை கூருட முனிவரேத்த" [பெரியதிரு 7-8-1]

என்று பெரிய பிராட்டியார்க்கும் சூழப்பிராட்டியார்க்கும் எம்பெருமானுடைய திருவடியைப்பிடிக்கையாகிற சேஷத்வம் எப்போதும் இயல்வாக உள்ளது என்று காட்டின. 'சைவத்திற்கு போலே சாக்தம் உருவாகிவிடக்கூடாது, பேசுநின்ற சிவனைப்போலே பிராட்டியையும் பேசுநின்ற பிராட்டியாக்கிவிடக் கூடாது' என்னும் காரணத்தாலேயே ஆழ்வார்கள் பிராட்டிக்கென்று தனியாக ஒரு பிரபந்தமும் அருளிச்செய்யவில்லை, இவனுடைய ஸ்லுகு ஸ்வபாவங்களை விளக்குவதற்காக, தனியாக ஸ்தோத்திரங்கள் அருளிச்செய்த ஆசார்யர்களும் எம்பெருமானுக்குப் பெரியபிராட்டியார் ஆடங்கியவள் என்று விளங்கும்படியாக—எம்பெருமானைப்பற்றி ஸ்தோத்திரத்தனத்தில் 65 ஸ்லோகங்கள் அருளிய ஆனவந்தரர் பிராட்டியைப் பற்றி நாலே ஸ்லோகங்கள் கொண்ட சது:ஸ்லோகியையும், எம்பெருமானைப்பற்றி நூற்றுக்கணக்கான ஸ்லோகங்கள்கொண்ட நாலு ஸ்தவங்களை அருளிச்செய்த கூரத்தாழ்வார் பிராட்டியைப்பற்றி பதினொரு ஸ்லோகங்கள்கொண்ட ஸ்லோகத்தையும், ஸ்ரீரங்க நாதனைப்பற்றி 200 ஸ்லோகங்களுக்குமேல்கொண்ட ஸ்ரீரங்கராஜஸ்வத்தை அருளிய பராசரபட்டர் பிராட்டியைப்பற்றி 61 ஸ்லோகங்

களே கொண்ட ஸ்ரீகுணரத்தனகோசத்தையும், எம்பெருமானைப் பற்றி நூற்றுக்கணக்கான ஸ்லோகங்கள் கொண்ட பல ஸ்தோத்ரங்களினை அருளிய ஸ்ரீவேதாந்ததேவிகன் பிராட்டியைப்பற்றி இரு பத்தைந்தே ஸ்லோகங்கள் கொண்ட ஸ்ரீஸ்துதியையும் அருளிச் செய்து, அவற்றில் ஐசுத்திக்குஷ்ட முதலானவைகளைச் செய்தவையிருக்கும் ப்ரஹ்மலக்ஷணத்தை எம்பெருமானுக்கே அருளிச் செய்திருப்பதும், அவனை ப்ரஹ்மம் என்றே பலவிடங்களில் குறிப்பிட்டுருப்பதும், பிராட்டிக்கு ஐக்க ஸ்ரீஷ்டியில் ப்ரேரகதவும் (துணைபுலனாயிருக்கை), ரஸத்ததை அதுபவிப்பவளாயிருக்கை என்னும் அப்ரத்யானமான அந்நவயத்தையே கூறியிருப்பதும், அவர்கள் எப்பெருமாளையே ப்ரஹ்மமாகவும் ஸர்வேஸ்வரனாகவும் திருவுள்ளம் பற்றினார்கள் என்றும், இவளை அவனை யொழிந்த மற்றவர்களுக்கு ஸர்வரியாயிருத்தபோதிலும் அவனிடத்திலே சேஷத்தையும் வடிவெடுத்தவன் என்றே திருவுள்ளம் பற்றினார்கள் என்றும் காட்டுகிறது. இப்படியிருக்கும்போது இவையனைத்துக்கும் முரணாக இவச் (நால) பிராட்டிக்கு ப்ரஹ்மத்வத்தையும், பிராட்டிக்கும் எப்பெருமானுக்கும் துல்யமான ஸர்வரத்தவத்தையும் கூறுவதும், பிராட்டியின் சேஷத்தவம் செயற்கடையானது என்று கூறுவதும், மனஸைக்கியை அடியோடு கைவிட்டுச் செய்யும் செயலாகும், நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

23 தேவிகளை உள்ளிட்ட ஆசார்யர்கள் எவரும் பிராட்டியை ப்ரஹ்மம் என்றோ 'எப்பெருமானோடு துல்யமான ஸர்வரி' என்றோ எங்கும் குறிப்பிட்டதில்லை. பிராட்டி ஸர்வரகோடியைச் சேர்ந்தவள் என்று திருவுள்ளம்பற்றிய தேவிகளும், 'அவள் எப்பெருமானையொழிந்த மற்றவர்களுக்குக் கூர்வரியாகையாலே அவளுக்கு ஏகோத்ர சேஷித்வமே உள்ளது; ஸர்வஸேஷித்வம் உள்ளது எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே' என்று பலவிடங்களில் காட்டியிருக்கிறார். இது நாலாவது பக்ஷத்திற்கே பொருந்தும். ஐந்தாவது பக்ஷத்தில் கூறியிருப்போல் பிராட்டியின் சேஷத்தவம் உபயுக்தச் சூ எதிர்சூத்தம் என்று தேவிகள் எவ்விடத்திலும் கூறவில்லை. மாறாக பிராட்டிக்கு புகழ்ச்சர்சீர்த்தவத்தையும், அந்நவம் உண்டான ஆதேயத்வம் விதேயத்வத்வ நியாயத்தவங்களையுமே அருளியிருக்கிறார். இவை பெல்லாம் நாலாவது பக்ஷத்திற்கே பொருந்தும். நாலாவது பக்ஷத்தையே தேவிகள் மிகக் ஆதரத்துடன் விரிவாக (பத்துவரிகளில்) விளக்குகிறார். இப்படியிருக்கும்போது இரண்டே வரிகளில் விளக்கப்படும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை, அது கடைசிப்பக்ஷமாகையாலே அதனையே அவர் ஆதரித்தார் என்று பிடிவாதம் பிடிப்பது நியாய

மாகுமா? இந்தப் பக்ஷத்தையும் 'கேசிகதாஸா' (சிலர் கூறுகிறார்கள்) என்றானே அவர் சொல்லியிருக்கிறார். 'ஸபத்திந்ஸ்ய ஸாமராவ்யம் ஸர்வதூ ஸா'பத்திஷ்டுதம்' என்று இந்தப்பக்ஷத்தை ஒப்புக்கொண்டவர்களும் பத்தினியோடு கூடிய எப்பெருமானுக்கே ஸர்வரத்தவத்தைக் கொண்டார்கள்' என்று கூறியிருப்பது நியாயம் 'பிராட்டிக்கும் எப்பெருமானுக்கும் துல்யமான ஸர்வரத்தவமோ, ப்ரஹ்மத்வமோ உண்டு என்று கொண்டார்கள்' என்று சொல்லவில்லை, இப்படியிருக்குப்போது இவச் (நால) பிராட்டி எப்பெருமானுக்கு சரீரமல்ல; எப்பெருமான் பிராட்டிக்கு சரீரமல்ல' என்று ஐந்தாவது பக்ஷத்தை விரிந்தது விசிஷ்டாத்தவத்தையே அபிப்பிராயம் எப்படி நியாயமாகும்? 'தன்னை யொழிந்த மற்ற அனைத்தையும் ஸர்வமாகக் கொண்டிருப்பவன் நாராயணான ப்ரஹ்மம் ஒருவனே' என்பதுதானே தேவிகளுள்ளிட்ட ஸகல பூர்வாசார்யர்களின் க்ரந்தத்தங்களிலும் காணப்படும் விசிஷ்டாத்தவத்தையும். இவச் (நால) கூறியிருப்பதன்படி பார்த்தால் பிராட்டி பெருமான் இருவருக்கும் ப்ரஹ்மத்வமோ ஸர்வரத்தவமோ இல்லாமல் போய்விடுமே. இது எப்படிப் பொருந்துப? நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

24. ஐந்தாவது பக்ஷம் இப்போது காணப்படும் பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களின் எதிலும் இல்லாமலிருப்பதைப் பார்த்து தேவிகளே ஸர்வரதூயஸ்தூரங்களில் சிலர் நஞ்ஜீவச் பேரில் ஸ்ரீஸூக்த பூர்ஷ்யம் என்னும் ஒரு க்ரந்தத்தையே கல்பித்து அச்சிட்டனர். இந்த ஸ்ரீஸூக்த பூர்ஷ்யம் உண்மையில் கோமடம் ரங்கநாதர் என்பவரின் எழுதியது என்று சென்னை ஓரியண்டல் மாறுஸ்கிரிப்ட் ஸைப்ரரியிலுள்ள ஒலிச்சுவடிகளிலிருந்து விளங்குகிறது. அதில் பல மாறுதல்களைச் செய்து இப்புத்தகத்தை அச்சிட்டவர்களால் ஓர் ஒலிச்சுவடி தயாரிக்கப்பட்டது. அதில் க்ரந்தக் கத்தாவின் பெயர் 'கோமடம் ரங்கநாதமுனி' என்று மாற்றப்பட்டது. அதில் ஸ்ரீஸூக்தம் 9வது மந்திரத்திலுள்ள 'ஸ்ரீயம் ஸர்வ பூதாநாம்' என்னும் பதங்களுக்கு உரையிருக்கையில், அச்சில் 17 பக்கங்கள் வரும் (மூலச்சுவடியில்லாத) 'ஒரு விசாரம் புத்திரப்பட்டு 'தேவிகளும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை விவரித்திருக்கும் பங்கத்தினை இதிவிருந்தே எடுத்திருக்கிறது' என்று தேவீஸ்ரீமபடிசால் பல வகையங்களில் சேர்க்கப்பட்டன. இந்தச் சுவடி திருவறீந்தாபுரத்தில் கடிதலநதியிலிருந்து தங்களுக்குக் கிடைத்ததாக ஒரு பெரும் பெய்யையை இந்த நூலைப் பதிப்பித்தவர் தம் முடிவுரையில் எழுதியிருக்கிறார். எந்தையார் காலத்திலேயே இப்பொய்க்கொல்லாம்

அம்பலப்படுத்தப்பட்டு, தேசிகனும் ஸ்ரீஸூக்தம் பூஷணம் எழுதிய வராகக் குறிப்பிடப்பட்ட நாராயணமூனி என்னும் பெரிய ஜீயர் கூரத்தாரங்குலக்கும் பூட்டிற்கும் சிஷ்யராயம், ஸ்ரீரங்கம் - ஸ்ரீரங்க நாராயண ஜீயர் மடத்தை ஸ்தாபித்தவராய், ஸுதர்சன சமக கீர்த்தாவான நலத்திகழ் நாராயண ஜீடரே என்றும், அச்சிடப்பட்டிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்தம் பூஷணம், கோமடம் ரங்கநாதருடைய தனக்காய்வு அவருடைய பூஷணம் அல்லவென்றும், நற்ஜீய ருக்குக் கோமடம் ரங்கநாதர் என்றே ரங்கநாதமூனி என்றே; நாராயணமூனி என்றே, பெரிய ஜீயர் என்றே எத்தப் பூர்வா சாரிய க்ரந்தத்திலும் திருநாமம் இல்லையென்றும், இந்த நாராயண மூனியை வங்கிபுரத்து நம்பிக்கும் சிஷ்யராக ஸ்ரீதேசிகன் குறிப்பிட் டிருக்கையடிக் இவர் பூட்டரையல்லவோ நற்ஜீயராயியிருக்க இடமேயில்லையென்றும் எந்தையாரால் அபயப்பரதசாரஜ் விஜயத் திலும் நம்மால் ஸ்ரீஸூக்தம் வ்யாகரணத்திலும் மற்றும் பல கட் டுரைகளிலும் ஐயத்திரிபரப் பலமுறை திலுநாட்டப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீஸூக்தப்பூஷணத்தினை முதலில் நற்ஜீயருடையது என்று எழுதிய D. T. தாசாசாரிய ஸ்வாமியே சில வகுடங்கள் கழித்தபின், 'அதை எழுதியவர் நாராயணமூனியேயொழிய நற்ஜீயரல்ல' என்று இசைத்தது இந்த ஆராய்ச்சிக்கு விஜயதுவஜ்ஜமாய் அமைந்தது என்பதை ஸுதர்சன விஜயம் நாலாம் அத்தியாயம் பக்கம் 43ல் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இப்படியிருக்கும்போது இவர் (நா.வ.) தம் புத்தகத்தில் மோசடி நூலான இந்த ஸ்ரீஸூக்த பூஷ ணத்தை நற்ஜீயருடையதாகக் காட்டுவது மதஸ்ரேஷ்டியை மீறிய செயலாகும். நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

25 இவரது நூலுக்கு வடமொழியில் 'ஆழகம் (முடிவுரை) எழுதியிருக்கும் N. S. ராமாநுஜாசாரிய ஸ்வாமிய் (121, தாமரைக் கோவில் தெரு, பண்டிச்சேரி 605 001) இவர் (நா.வ.) தம்மில் எழுதியிருப்பவற்றை வடமொழியில் கருக்கிக்கொடுத்திருக்கிறார். அவர் தம்முடைய முடிவுரையின் தொடக்கத்தில்

ஸ்வஸேஷாஸேஷாந்தேசா நிரவதிகுநிப்பூதமஹிமா

புலநாமம் துரதா ய:புலமடி சூராரகமநி:

ஸ்ரீயம் ததஸ்தாசீரம் தத்யபக்யமநந்தாஸஸ மநீம்

அபிஷ்டெனதி ஸ்துதியாமகந்தைதிநி யாமுநமுநி:||

என்று சதுஸ்ஸோகீ பூஷணத்தின் தொடக்கத்தில் பூர்ணம் ஸூக்த ரத்தின் நாலு அத்தியாயங்களில் எப்பெருமானுக்குச் சொல்லப்

பட்ட ஸகல ஜ்யோத்தேஷிதம் (எல்லா உலகுக்கும் ஸேஷியா யிருக்கை), நிர்பூதா நிரவதிகுமஹிமம் (தடைவற்ற எக்ஸ யற்ற மஹிமையை உடையவனுயிருக்கை), பூஸ்,ப்ரததம் (பூலணியளிப்பவனுயிருக்கை), புலருபதம் (புலமாயிருக்கை) என்ற இந்த நாலு பெருமைகளும் லக்ஷியிடமும் உள்ளதாகவும் அந்நிரு மேலே புருஷாகதமவரும் உள்ளதாகவும் வேதபூர்த தேசிகர் கூறுவதாக எழுதியுள்ளார். உண்மையில் இந்த ஸ்லோகத் தில் இந்த நாலு பெருமைகளும் எம்பெருமானுக்கு உள்ளதாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிராட்டியை அவனை அவைவதில் பவ் தைப்போக்கும் (புருஷாராமம்) துணைவியாகவே சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. "புலப்பரததம் என்னும் முக்ய உபாயதம் பிராட்டி யிடம் இருந்தால், எம்பெருமானிடம் பலனளிக்கவேண்டி. மன்குருவாகநி புருஷாராமம் அளிவிட எப்படியிருக்கவேண்டும் என்பதை இவர் (NSR) ஆராயவில்லை. "அத்ர ஸமந்வய அனிரோத ஸாதூந புல விஷய ஸாரீரக சதுரத்யாய ஸமதிருததய பக்ய வத: ஸர்வப்பரதாஸாநாநுபு ஸஹ (தீர்மாராணி) ததர்மினி விஷிஷ்டத்யாயா D. ஸர்வாதிகதம் :க: ஸ்ரீ ஸ்ரீயி:" இயுத்த கை முதிந்யாயாகாகு க்யப்யா சது:ஸ்ஸோக்யா ப்ரதாஸயி" [இங்கு (1) ஸமந்வயம் (2) அந்ரோதம் (3) ஸாதூநம் (4) புலன் ஆகிய வையற்றிய பூர்ணம்ஸூக்தத்தின் நாலு அத்தியாயங்களால் அநி யப்படும் எம்பெருமானுக்கு, எல்லாவகையிலும் இஷ்டமானவரும் பெருந்தியவனுமான துணைவியோடு கூடியிருக்கையாலும் அந்ந வரிலும் மேம்பட்டிருக்கையாகி பெருமைமாய்-ஸ்தோத்தரத்தத் தில் 'திருவுக்கும் திருவாகியவன் யா?" என்னும்கேள்வியின் கருத்தா யிருப்பதை-சது:ஸ்ஸோகியிலுமே வெளிப்படுத்துகிறவராய்] என்று இந்த ஸ்லோகத்தையொட்டியுள்ள பூஷணவாக்கியத்திலும், எம் பெருமானே பூர்ணம்ஸூக்தத்தின் நாலு அத்தியாயங்களிலும் அநியப்படுகிறென்றும் அவனுடைய ஸர்வாதிகதத்தை வெளிப் படுத்தவே அவனுடைய பத்தியின் பெருமைகளைச் சது:ஸ்ஸோகியில் பேசுகிறார் என்றும் தேசிகன் அருளியிருக்கும்போது பூர்ணம் ஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வசேஷிதம் முதலான அந்நத் தையும் பிராட்டிக்கும் உள்ளதாக தேசிகன் கூறுவதாக இவர் எழுதுவது எப்படியுப்பொருத்தும்? பூர்ணம்ஸூக்தத்தில் சொல்லப் பட்ட ஸர்வசேஷிதம் பிராட்டிக்கு இல்லையே, எம்பெருமானே யென்றதே உபயவிபூதியைக்குறித்ததே துரு இவனுக்கு சேஷிதம் உள்ளது. இவர் (NSR) நாம் நமது நாலு அபிதிவேதத்யம் (பிடிவாதத்தால்) எழுதியிருக்கக் கூடும் என்கிறார். தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் இல்லாததை இருப்பதாகக் கூறும் இவர் (NSR) அபிதிவேதத்தால் எழுதுகிறார் அல்லது நாம் அபிதிவேதத்தால் எழுதுகிறோம் என்று நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

28. நம்முடையவிசிஷ்டாத்துவைத எதிர்த்தாத்தத்திற்குப் ப்ரத்யாநப்ரதிநத்தர்களின் (முக்கியமான கொள்கைகளை) (1) எப்பொழுதுக்குள்ளுள் ப்ரதவமும், (2) உலகுக்கும் அனுகூலம் உடைய சரீரஸீரிபுரவமாமேயமும், இவர்களுடைய புத்தகத்தில் பிரேட்டி பெருமாளுக்குத் துலயமானவள் என்று கூறுவதன் மூலம் பேசுபதின் சிவனாதிபேரலே பிரேட்டியையும் பேசுபதின் பிரேட்டியாகக் இவர்கள் புகுவதில் ப்ரதவத்திற்கும் உலாவைக்கிற்குள். 'பிரேட்டி பெருமாளுக்கு சரீரமல்ல' என்று கூறுவதன் மூலம் ஸரீரஸீரிபுரவத்தையும் அழிக்கிறார்கள், இப்படி நம் விசிஷ்டாத்துவைத எதிர்த்தாத்தத்திற்குப் ப்ரத்யாநப்ரதிநத்தர்கள் இரண்டையும் இவர்கள் அழிக்கையாலே உபய சம்பந்தப்பாயத்தக்கச்சேர்த்த நூலவகையவர்கள் அனைவராலும் இவர்களுடைய வாதங்கள் விலக்கத்தக்கவையே. நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளிக்கட்டும்.

முடிவுரை

இது தென்குல வடகுல ஸம்பந்தய சர்ச்சையல்ல. ஒரு சில நூற்றாண்டுக்குள் இருந்த ஸாணகாத ஸ்வாமி என்பவரும் இவ் புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்தினைப் பின்பற்றும் பிரேட்டிக்குப் பெருமானோடு துலயமான ஸ்வவந்தவம் உண்டு என்றும், பிரேட்டிக்குப் ப்ரதீரமத்தவம் உண்டு என்றும், ஸாத்திஸ்ப்ருதி இதிவாஸபுராணவர்களுக்கும் பாஞ்சராத ஆகமத்திற்கும் ஆழிவார்களின் அருளிச்செயல்வர்களுக்கும் ஆளவந்தரீர் தொடக்கமான தேசிகனுள்ளிட்ட ஆசாரியர்களின் நூலாதிக்கைக்கும் விரோதமாகவும், விசிஷ்டாத்துவைதத்தையே தக்கச்சுர்படியாகவும் செய்துள்ளவாதங்கள்—இதுள்ள தேசிக ஸம்பந்தப்பாயத்தல் விதவாண்டகரில் பலரீ பிடியாகத்தாகப் பின்பற்றிக்கொண்டிருப்பது நியாயமல்ல என்று நினைநட்டோதே இந்தச் சர்ச்சையின் முக்கிய நோக்கம், உபயஸம்பந்தப்பாயத்தலும் உள்ள நடுநிலைநிற்கும் நல்லோர்கள் மேலே காட்டியுள்ள 26 விஷயங்களைப்பற்றியும் நடுநிலைநிற்குந் நினைப்பது, தம்மால் இயன்றவனாயிற் பிரசாரம் செய்வதாலேயே விசிஷ்டாத்துவைதத்திற்கு இவர்கள் இழைக்கும் பெரிய தீக்கு தவிர்க்கப்படும் என்று உணர்ந்தே நாம் மூன்று வகுத்களுக்குப் மேலாக இவர்களுடைய பல ஏச்சுப்பேச்சுக்களையும் பெற்றுத்தக்கொண்டு இந்த விவாதத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். இக்கேர்த்தியும் வகுத்காலத்திலும் இதைக்காணும் நடுநிலையாளர்கள் உண்மையை நிலைநாட்டி விசிஷ்டாத்துவைதம் விசிஷ்டாத்துவைதம்க்கு உருவாக்கும்வகை வறிவகுப்பாக்கள் என்று நாம் நம்புகிறோம். 'ஸத்யமேவ ஜயதே' [உண்மையே வெல்லும்] என்னும் வேதவாக்கு இவ்விஷயத்திலும் வெற்றியெய்வும்.

சென்ற இதழில் [595] "விசிஷ்டாத்துவைதமா? விசிஷ்டாத்துவைதமா?" என்னும் தலைப்பில் வெளியான கட்டுரையில் நடுநிலையாளர்களைத் தீர்ப்பளிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டிருந்தோம், அதற்குப்பிறகு பண்டித்சேரிப்படி கோவைமீதும் நடைபெற்ற பெரிய வைணவ மாநாடுகளில் நாம் கலந்துகொண்டோம், அங்கு நம் ஸ்ரீரகம் முதலான மற்ற இடங்களிலும் நாம் சந்தித்த உபய ஸம்பந்தப்பாயத்தையும் சேர்த்துரிகர்கள் அனைவரும் நமக்கு ஆதரவாலே கருத்தைத்தெரிவித்தார்கள். நம்க்குப் பரமமூலஸ ஆழ்வார்க்குத் திருநகரி எப்பொழுதுமே தேவஸ்தான மடாதிபதியான திருவேல் டிராமாணுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி, "விசிஷ்டாத்துவைதம் விசிஷ்டாத்துவைதமாக மாறக்கூடாது என்ற கட்டுரை நல்லமுறையில் விதவந்மநோர்த்துக்கமாக அமைந்துள்ளது" என்று கூறும் எழுதியுள்ளார். மற்றும் பலரும் இதுபோன்ற கடிதங்களை எழுதிவருகிறார்கள். நூ உலே என். எஸ். ராமாணுஜாதாசாரியர் ஸ்வாமி 28-6-1997 அன்று நமக்கு எழுதிய கடிதத்தில், "இம்மாதம் [595] ஸுந்தாசபத்திரிகையைப்பர்த்தேன். இந்தவிவாதத்தைவளர்ப்பதில் அடியேனுக்குத் தேர்த்து இல்லீஸ். ஸ்ரீராதாசாரியர் எழுதிய நூலின் ஸாரம் சத்தை ஸம்பல்கிருத்தத்தில் எழுதினேன், தேசிகள் திருவுள்ளம் என்ன என்பதை அவர் ஸம்பந்தப்பாயத்தைச் சேர்த்த ஸாணகாத ஸ்வாமி முதலியவர்கள் விஸ்தாரமாக ஸாதித்துப்படியால் அவ்விழியில் 'சொச்ச' நிய அடியோங்களுக்கு அதுவே ப்ரமாணமாகும், தேவரீர்தும் சிலகர்த்தவர்களைக்கொண்டு கொள்கையை மாற்றிக்கொள்ள எதிர்த்தமாக இல்லீஸ். நடுநிலையர் நாம் அவாந்தர விஷயங்களில் இனி சர்ச்சை செய்யாமல் இருப்பது நல்லது என்றும், நம்முடைய இராமாணுசுடைய தர்ஸனத்தைப் பரப்புவதில் முயல்வது நன்று என்று அடியேன் அபிப்பிராயம். தவறாக இருந்தால் க்ஷமிகவும். தேவரீர் நூலவண்ண வநிஸந்தத்துக்குப் பொதுவாக எவ்வளவோ தொண்டுகள் செய்து வருகிறார், அதனையே வளர்க்கலாம். அடியேனும் சர்ச்சைக்கிடமான விஷயங்களில் பொதுவாகத் தலையிடுவதில்லை, மற்றவை நேரில்" என்று எழுதியிருந்தார்.

புதுவை வைணவ மாநாட்டுக்காக நாம் அங்கு சென்றிருந்த போது 18-7-97 காலையில் ஸ்வாமியை கண்டன் ஸமர்ப்பித்தோம். நாடாளுரத்தினினை அருளிய சதுர்யலோகி வ்யாக்யானம்—நமது பதிப்பின் பிரதிநிதத்தை ஸ்வாமிக்கு ஸமர்ப்பித்தோம், அவரின் அடியேன் நேரில் விண்ணப்பித்ததின் ஸாரமாவது:- நாயனாச்சாரினிளையின் சதுர்யலோகியாக்யானமும் தேசிகனுடையசதுர்யலோகிபுரவ்யமும் இவ்விரு ஆசாரியர்களும் ஒருவரோடு ஒருவர் சர்ச்சையும்கிடையின் எழுதப்பெற்ற க்ரத்தங்கள் என்பது இவ்விண்ணப்படம் ஸேவிப்பவர்களுக்கு நன்கு விளங்கும். இவற்றை நடுநிலைநின்ற ஸேவித்தால் "பிரேட்டிக்கு அனுத்பவமும் அதனுல் உண்டான ஜீவத்தவமே உண்டு; புறஷ்காரங்கள் உண்டேயென்பது உபாயவதத்தில் அந்வயமில்லை" என்று நாயனாச்சாரினிளையின் திருவுள்ளம் என்பதும், "பிரேட்டிக்கு ஸ்வரூபவிபுத்தவமும் உபய

தீர்ப்புகள்

1. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை

வ

[ஸ்ரீ கி. ஜகந்நாதன் (ஆடிட்டர்), எலீயூ அபர்ஹென்ட்ஸ் 112/9, 4-வது தெரு, கற்பகம் அவெண்டூ, சென்னை 600 028]

நமது லிலக்ஷணமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ விசிஷ்டாத்வைத மதம் வடகூடல் என்றும் தெற்கூடல் என்றும் பிரபஞ்ச பிரிவுகளுக்கப் பிரிந்து இருந்தாலும் ஸ்ரீமத் நாராயணனை பரதேவதை என்றும் கொள்கையில் கருத்து வேற்றுமைக்கே இடமில்லை. இருப்பினும் பிரட்டி விஷயத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் தென்னாசிரியர்களுக்கும் கருத்து வேற்றுமைகொண்டு பிரட்டியின் ஸ்வரூப விபூதவத்தைக் கருத்தில்கொண்டு அவனை சர்வரகோடியில் சேர்ந்தார். ஆனால் அவரும் பிரட்டிக்குப் பூரஹ்மத்வத்தை இசையவில்லை. அதுமட்டுமல்ல, பிரட்டியைச் சர்வரகோடியைச் சேர்ந்தவனாகக்கொண்டாலும், தன்னைப்பெழுந்த உற்ற அனைத்துச் சேநாசேநங்களிலும் தனக்குச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் ஆதமாவாய் திறந்து விளக்கும் என்பொருளைக் குறிப்பிட்ட சர்வரகத்வத்தைச் சொல்லுகிறோமோ அநேபோல சர்வரகத்வம் பிரட்டியினுடையதும் என்று ஸ்ரீதேசிகன் கருதவில்லை என்பது அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு ஆராய்ந்தால் நன்கு புலப்படும். பிரட்டியினுடைய சர்வரகத்வம் என்பொருளை உடைய நிதய இச்சையால் ஏற்பட்டது என்பதும் "அஸ்வரோதா ஜக்தோ விஷ்ணு பதந்" என்கிற வேதவாக்கியப்படி இவருடைய சர்வரகத்வம் பதநீதவப் பரபுக்தம் என்றும் நினைந்தபடினான் ஸ்வாமி தேசிகன்.

தேசிக ஸம்பந்தாயத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சிலர் பிரட்டியும் என்பொருளைக்குத் துலயமான சர்வரகி என்றும், இவருடைய சேஷத்வம் இயல்பானதல்ல என்றும், தன் இச்சையினாலேயே இவருக்குச் சேஷத்வம் என்றும் ஜகத்காரணத்வம், உபாயத்வம், ஸர்வ சேஷித்வம் முதலானவைகளில் இவருக்கும் துலயமுண்டாவதாய் உண்டென்றும் வாதிடத் தொடங்கினார்கள். இந்த வாதங்கள் அனைத்தும் ஸ்ரீராமாஜ்ஜுடைய விசிஷ்டாத்வைத ரீதிகாரத்திலிருந்தும், "ராமாஜ்ஜு தயாயபதம்" என்று போஷ்பரபுக்தம் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருபணங்களுக்கும் விரோதமாய் அமைவதோ

விபித்தி ரோஷிதமும் உண்டாகையாலே அவனை சர்வரகோடியில் சேர்ப்பதே உசிதம், ஆயினும் அவன் என்பொருளைக்கு ரோஷிதகையாலே சர்வரகி என்று முழங்கும் மருதி ஸம்பந்திகளுக்கு முரணில்லை. மோக்ஷபந்தாந ஸங்கல்பத்தை ஸப்பந்திகளை (பிராட்டியோடு கூடிய) என்பொருளானே செய்கிறு துக்கையாலே, அவருக்கு உபாயத்வத்திலும் அபரதாநமான அந்வயம் உண்டு" என்று தேசிகனின் திருவுள்ளம் என்பதும் தெளிவாக விளங்கும். "இவரும் துலயமான சர்வரகர்கள்" என்றோ, "இவருக்கும் பூரஹ்மத்வம் உண்டு" என்றோ, "பிரட்டியின் புகழ்ச்சேஷத்வம் அவருடைய இச்சையினால் விளைந்ததாகையாலே செயற்கையானது; ஸ்வராதந்தரியமே அவளது இயல்பு" என்றோ இவ்விருநூல்களிலும் பூர்வாகையாலே எதிர்நித்தாமாகவோ எடுக்கப்படவேண்டிய என்பதை தேவரீரீ இருநூல்களையும் ஸேவித்துப்பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம். உண்மையில் இத்தகைய வாதங்கள் பூர்வாசிரியர்களுக்கள் எதிரிடில்லை. இவ்விஷயத்தில் வாத விவாத நூல்கள் பிற்காலத்தில் வளர்ந்தமையாலே ஸர்வரகர் ஸ்வாமி போன்ற தேசிக ஸம்பந்தாயத்தைச் சேர்ந்த சில பெரியவர்கள், பிரட்டிக்குத் துலய சர்வரகத்வ வாதம், பூரஹ்மத்வவாதம் முதலான தேசிகன் கருதாத பல வாதங்களைக் கைக்கொள்ள நேரிட்டு விட்டது என்பது தேவரீரைப்போன்ற மத்யஸிதர்களுக்குப் பூர்வாசிரியர்களுக்களை, குறிப்பாக இவ்விரு சது:ராலோக வ்யாக்யானங்களை நடுநிலைநின்று ஆழ்த்து ஸேவித்தால் விளங்கும். தேசிக ஸம்பந்தாயஸ்தூரிகளான மட்டூதிபதிகளுக்கும் வித்யாவிஷ்டுரீகளுக்கும் இவ்விஷயத்தை எடுத்துக் காட்டி, அவர்கள் பலரையும் ஒரு வித்யாஸ்தூரிகளில் கூட்டி, தேசிகன் வலரெழுதின பூர்வாசிரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை மட்டும் கருத்தில்கொண்டு, பிற்காலத்தில் வாதங்களின் எழுத்துக்களைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் ஒரு நிர்ணயம் செய்யவேண்டியது தேசிகன் முதலான ஆசிரியர்களுக்கும் விசிஷ்டாத்வைத ரீதிகாரத்திலிருந்தும் தேவரீரைப்போன்ற மத்யஸிதர்கள் செய்யவேண்டிய பெரிய தொண்டாகும். இதை தேவரீர் முன்னின்று செய்ய வேண்டும்—என்று பிரேர்த்தித்து விடைபெற்றேன்.

இவ்விஷயத்தில் தேசிக ஸம்பந்தாயஸ்தூரிகளே தேசிகர்களுக்காக நன்கு பயின்ற ஒருரகிகர் (ஸ்ரீ K. ஜகந்நாதன் சென்னை), தென்னாசிரிய ஸம்பந்தாயத்தைச் சேர்ந்தவரும் பலருக்கு ஸ்ரீபூஷ்ய புகழ்ச்சேஷிஷ்யங்களாகக் காலகோபம் ஸாதித்து வலுபலமுடைய சென்னை ஸ்ரீ P ஸுந்தரராஜய்யங்கார் ஸ்வாமி ஆகிய இருவரது தீர்ப்புகளை "ஸ்ரீதத்வஸர்வஸ்வம்" என்றும் தலைப்பில் அடுத்தபடி வெளியிட்டிருக்கிறோம். மற்றும் பல மனநிறையர்களுடைய தீர்ப்புகள் அடுத்த வரும் 'ஸுதாசனம்' இதழ்களில் வெளியாகும். "புத்தவ ஸர்வஸ்வம்" தனிப்புத்தமாகவும் வெளியாகும்.

டல்லாமல், பெருமான், பிராட்டி இவர்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களிலும் உண்மைக்கு முரணான நிலையை ஏற்படுத்தி, குழப்பத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸாத்சனம் ஆகியிருக்கும், புத்தூர் ஸ்வாமியுமான் ஸ்ரீ உ.வே. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் அவர்கள் தேசிகன் சதுர்வலோகபூஷ்யத்தில் தம் காலத்தில் பிராட்டி விஷயமாக இருந்ததாகக் குறிப்பிடும் இஃது நிர்வாகம் களைக்காட்டி, அவற்றில் ஸகல ப்ரமாணங்களுக்கும் பொருத்தியநாள் காவது படித்ததை தேசிகன் தம் படிப்பாகக்கொண்டார் என்று நிரூபித்தார். இதனை ஏற்றுக்கொள்ளாமல், இத்தாவது படித்ததை தேசிகனுடையதாகக்கொண்டு 'யதார்த்த விசிஷ்டாத்வைத எதித்தாஞ்ஜநம்' என்னும் நூலை ஸ்ரீ உ.வே. நாவல்பாக்கம் வரதாசாரியர் ஸ்வாமி எழுதியிருப்பதாகவும், மேற்படி நூலை எப்பெருமனுக்கும், பிராட்டிக்கும் துவியமான் ஸர்வபத்திமே உண்டு என்று வாதிட்டு செய்திருப்பதாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸாத்சனம் இதழ் 595ல் வெளியிட்டு. ஸ்ரீ உ.வே. நாவல்பாக்கம் வரதாசாரியர் ஸ்வாமியின் வாதங்களையும் வெளியிட்டிருந்தார்.

நடுநிலை நின்று ஆராய்ந்ததில் தேசிகனுடைய பல நிரூபணங்கள் புத்தூர் ஸ்வாமியின் கருத்துக்களுக்கு அநுருணமாகவும், நாவல்பாக்கம் ஸ்வாமியின் கருத்துக்களுக்கு எதிராகவும் அமைந்து இருந்ததை ஸ்வாமி தேசிகனுடைய ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களையும் 'ஸ்தோத்திரங்களையும் பார்த்ததில் அறிந்துகொண்டேன். அடியேன் தேசிக ஸர்ப்ரதாயத்ததைச் சேர்ந்தவனாயினும், நமது விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ எதித்தாந்தத்தை உயிரினும் மேலாக மதிப்பது என் கிற முறையிலும், பிராட்டி, எம்பெருமான் இவர்களைப் பற்றிய விஷயங்களில் ஸ்வாமி தேசிகனின் நிரூபணங்களோடும், ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளோடும் பொருந்தும் வகையில் நிர்வாகம் பதே உண்மைக்கு அளிக்ஞம் மதிப்பு என் கிற கருத்திலும் "வேற்றுமையில் ஒற்றுமை" என்னும் தலைப்பில் கீழ்க்கண்ட கருத்துக்களை உபய ஸர்ப்ரதாயத்திலும் உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு பகிர்ந்துகொள்கிறேன்.

பிராட்டியின் ஸர்வரகோடியில் சேர்த்தவனாகக் கருதினாலும் அவளது ஸ்வரூபம் வேறுபட்டது என்று விளக்கியுள்ளார் தேசிகன். சிவ்வரை ரஹஸ்யம் ஸாரஸாரம் தளவாதிக்காரத்தில் "இவ்வுக்குப் பதிபக்கல் அந்தர்ப்பூவம் சொல்லுமிடம் விசிஷ்ட அந்தர்ப்பூவத்தையும், பஹிர்பூவம் சொல்லுமிடம் ஸ்வரூப

பேதத்தையும் விவகித்திருந்தது; அல்லது ஸ்வரூப ஐக்யமான அந்தர்ப்பூவமும், ஸ்வரூபத்தைவிட்டு நிற்கும் பஹிர்பூவமும் ப்ரமாண ஸர்ப்ரதாயம்" என்று தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளாராகையால், எம்பெருமான், பிராட்டி ஆகிய இருவருமே வெவ்வேறு ஆத்மாவென்றும் எம்பெருமான் விசேஷ்யம் என்றும், பிராட்டி விசேஷணம் என்றும் விசேஷணத்தோடு கூடிய விசேஷ்யமே விசிஷ்டம் என்றும் விளங்குகிறது; விசேஷணம் இயற்கையாகவே விசேஷ்யத்தை வேறுபடுத்தித் தருவது என்றும் ஏற்படுகிறது. ஆக இருவர் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்தபடி பிராட்டிக்கும், பெருமானுக்குமுள்ள வேறுபாட்டை ப்ரமாண கதியை அநுஸரித்து, இசைத்து அந்தத் நிர்ணயம் பண்ணவேண்டியது மிகவும் முக்கியமாகிறது.

ஸ்வாமி தேசிகன் தமது நியாய எதித்தாஞ்ஜனத்தில் ஸர்வரபரிச்சேதத்தில் "ஜ்ஞாநாநந்தாத்மி - அந்யந்த ஸாம்யாத் ஜகஜ்ஜதகத்வ சேஷித்வ ஸரணயத்வ ப்ராப்யத்வாத் ஸாம்யாச்ச ஸார்ப்யஜ்ஜாம் நிர்வஹோ ஸ்யக்தா" [பிராட்டிக்கும், பெருமானுக்கும் ஜ்ஞாநம், ஆனந்தம் முதலான குணங்களில் மிகவும் ஒற்றுமையிருக்கையாலும், ஜகத்கரணத்தவம், சேஷித்வம், ஸரணயத்வம், ப்ராப்யத்வம் முதலானவற்றில் ஒற்றுமையிருக்கையாலும் இருவரும் ஸமம் என்று கூறுவ வாகையினால் பொருத்தமிருக்கின்றன] என்று ஸாதித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்விதமாகவே என் லாவகையாலும் துவியமான் ஸர்வரபியே என்று வாதிடுகின்றனர். விஷ்ணு பத்னியாய் இருப்பதாலேயே இவன் ஸர்வரபி ஆகிறான் என்பதே தேசிகனுடைய அபிப்பிராயம் என்பதை அவருடைய பின்வரும் பல ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு அறியலாம்.

1. ஜகத்காரணத்தவம்:

"ஜகத்யவ்யபரவாஜம்" [ப்ரஹ்ம. ஸூத். 4-4-17] மற்றும் "தாஃஸ்யதஸ்சைவம் ப்ரதயங்காநுமாதே" [ப்ரஹ்ம. ஸூத். 4-3-20] ஆகிய ஸூத்ரங்களில் ஜகத்காரணத்தவம் பரமுபுருஷனுக்கு மட்டுமே என்று ஒருதி ஸம்ருதிகள் காட்டுகின்றன என்கிறார் விவாலர். இதில் பிராட்டிக்கு அப்ரதானமான அந்நயம் மட்டுமே என்பதை பட்டர் தமது ஸ்ரீவக்ரஜ ஸுதத்தில் (2-44) "அநுபீக்யதி பீக்யைக் கீரீஸுமி மயமாஷம்" என்கிற ஸ்லோகத்தில் பெண் மயினி சமீபத்தில் ஆனம் மயிலானது தோகையை விரித்து ஆடுவது போல, பிராட்டியின் முன்னிலையில் எம்பெருமான் தனது ஸங்கல்

பத்தினால் உலகைப் படைத்து வினியாடுகிறான் என்னும் உவமை முகத்தால் அறிவித்தார். அதாவது-எம்பெருமான் ஸ்ரஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் ஆகிய இவைகளைச் செய்யும்போது அருகிலிருந்து பிராட்டி கடாஷ்டிக்கிறான் என்கை. இந்தால் காரியகரத்வ ரூபமான ஜகத் காரணத்வம் எம்பெருமான் ஓடுவனுக்கே என்றதாயிற்று, சது: ஸ்லோகி இரண்டாவது ஸ்லோக வ்யாக்யானத்தில் "கிருசயதா முக்தஸ்ய பகுவதா பரமஸுப்யே ஸ்ருதி ஸ்மருத்யாதி ஸரிக்ஷ தேடிஸி ஜகத் ஸ்ரவ்யாபர வர்ஜமிதி லக்ஷணபூதத ராகாரநர் வைஷ்ணவம் ஸ்ரவ்யம் ஸ்ரவ்யம் ஸ்ரவ்யம் ததா இஹாபி புவதி" [முக்தனுக்குப் பரம்புருஷனோடு மேலான ஒற்றுமை 'பரமம் ஸாம்ய முபபதி' என்னும் வேதவாக்கியத்திலும், 'மம ஸாதாஸ்ய மாக்ஷதா' என்னும் ஸ்மருதியிலும் ஏற்பட்டிருந்த போதிலும் "ஜகத் வ்யாபார வர்ஜம்" என்று பரஹ்ம் ஸுத்திரத்தில் சொல்லியபடியே பரப்ரஹ்ம் லக்ஷணமான ஜகத்காரணத்வம் முதலான ஆகாரங்களால் வேறுபாடு நீங்கியிருத்தப்படுவது போலவே, இரும் (இப்பிராட்டி விஷயத்திலும்) ஆக வேண்டும்] என்று ஸாதீக்துள்ளார். இதிலிருந்து பாதானமான அந்வயம் ஜகத்காரணத்வத்தில் பிராட்டிக்கு இல்லை என்பது ஸ்வாமி தேசிகனால் காட்டப்பட்டது. "காரணம் து த்யேய:" [காரணப்பொருளை தியானிக்கத்தக்கது.] என்ற அத்தர்வரணை யின்படி ஜகத்காரண வஸ்துவுக்கே ப்ரதானமான முழுமைப் பான்யத்வம் உண்டாகையால் மோஷப்பரதத்வத்திலும் (அதாவது உபாயத்வத்திலும்) பிராட்டிக்கு அப்ரதாநமான அந்வயம் மட்டுமே என்று எடுத்தித்தது.

ஸ்ரஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் இம்முன்றையும் எவன் செய்கிறானோ அவனே ஜகத்காரணம் என்றும், அவனே ப்ரஹ்மம் என்றும், அவனுக்கே மோஷப்ரதத்வம் என்றும் தேசிகனை உள் ளிட்ட அனைத்துப் பூர்வசாரியர்களுடைய அபிப்ராயமாகும். 'பஹுஸ்யம்' [நான் பலவாகக் கட்டுவேன்] என்று பவளன் ஸங்கல்பிக்க, பிராட்டியவரை அந்தக் கடாஷ்டிக்குளாகையாலே இவனுக்குப் அப்ரதாநமான அந்வயத்தைச் சொல்லலாம் என்றும் அவர்கள் கருதினர். ஸம்ஹாரத்தில் பிராட்டியானவள் ப்ரதானமாகப் பக்கேற்பது இல்லை; காரணம் அஜ்ஞாத நிக்ரஹையனபடியால். ஆகையால் பிராட்டியின் காரணத்வம் ப்ரதானமே.

எம்பெருமானுடைய ஜகத்காரணத்வத்தை ஸ்வாமிநம்மாழ்வார்,

"தானே உலகெல்லாம் தானே படைத்திட்டுத் தானே உண்டுமிடுத்து தானே யான்வானே" என்றும்,

"அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திட்டநான் அவனே அஃது உண்டுமிழுந்தான் அனந்தான் அவனே அவனும் அவனும் அவனும் அவனே மந்தெல்லாமும் அறிந்தனமே" என்றும்,

'ஏவ' கார்த்தையிட்டு எம்பெருமானின் ஜகத்காரணத்வத்தை அவனுக்கே உரித்தான செயலாக அறிவித்ததும் அறியத்தக்கது.

2 ரக்ஷகத்வம் (உபாயத்வம்).

ஜகத்காரண வஸ்துவுக்கே ரக்ஷகத்வம் சொல்லப்பட்டது, ஸக்ஷம்யா ஸஹ ஹிருஷி தேவரோ தேய்யா காகுண்யரூபயா | ரக்ஷகஸ் ஸக்ஷ ரித்யுதாநீதே வேதாநீதேஷு ச க்யுதே ||

[கருணையே வடிவெடுத்தவனான பிராட்டியுடன் கூடிய எம்பெருமனே ரக்ஷகனாகிறான் என்று எல்லாவித எரிதநாதங்களிலும் வேதாநீதங்களிலும் சொல்லப்படுகிறது]

[ஸக்ஷமித்தந்தம் 28-14]

மேலே கண்ட ஸக்ஷமித்தந்த வசனத்தில் "ஸக்ஷம்யா ஸஹ" என்கிற பதமானது "ஸஹயுக்கேதேத்ப்ரதாதே" என்கிற பாணினி ஸுத்திரப்படி பிராட்டியினுடைய அப்ரதானமான அந்வயத்தையே காட்டியுள்ளது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. பிராட்டி முக்ய விசேஷணமென்பதால் இவனுக்கு அப்ரதாநமான உபாயத்வமூண்டு என தேசிகள் திருவுள்ளம் பற்றினார்; அதாவது எம்பெருமான் மோஷப்ரதான ஸங்கல்பத்தையும் பிராட்டியுடன் கூடியவனாகவே செய்வதால் இவனுக்கு அப்ரதாநமான உபாயத்வம் உண்டு என்பது தேசிகன் திருவுள்ளம். இவ்வரும் ப்ரதேயகமாய் உபாயம் என்பது 'ஸக்ஷி விசிஷ்டம் உபாயம்' என்கிறதோடு ரேசாதாகையால் ஜகத்காரணத்வத்திப்போலே ரக்ஷகத்வத்திலும் அப்ரதாநமான உபாயத்வமே கொள்ளத்தக்கது.

ஸ்ரீமத் ராமாயணம் ஆரண்ய. கா. 60-20 ஸ்லோகத்தில்

கஜம் வா விச்ய ஸிம்ஹம் வ ச்யயாக்ஷம் வடிவி வராதநா |

நாஹரயதி ஸந்த்ராஸம் ப்ராஹுராமஸ்ய ஸப்ஸிதி ||

[மிக அழகிய முகத்தை உடையவளான ஸ்தோப்ரீரட்டி ராமனுடைய தோள்நிழலை அண்டியிருக்கையாலே, யானையையா சிங்கத்தையையோ, புலியையோ கண்டு பயப்படுவது இல்லை.] என்று எம்பெருமானுடைய ரகசத்தவத்தைக் கோட்டுச் சொல்லிக் கொடுக்கக்கூடியது அவனது திரண்ட தோள் என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது. அதுமட்டுமல்ல, ஸ்ரீமத் காலமீகிராமயணத்தின் துவக்கத்திலேயே [பாலகாண்டம் 1-9] உள்ளதாவது:—

புத்திரமாத் நீதிமாந் வாக்கம் ஸ்ரீமாத் ஸத்தநிபுக்ஷணை: |

விபுலாம்ஸோ மஹாபுரணா: கம்புக்ஷீரவோ மஹாத்மந: ||

[புத்திரமாத், நீதியறிந்தவர், வாக்குவன்மையுள்ளவர், திருவுடன் கூடியவர், சத்தொரு அறிப்பவர், பரந்த தோள்களையும் நீண்ட கைகளையும் உடையவர். சங்கு போன்ற கழுத்தையுடையவர். பெரிய முகவாயை உடையவர்.]

இங்கு எம்பெருமானுடைய தோள்ப்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “விபுலாம்ஸோ மஹாபுரணா:” என்று விசேஷணமிடுவது, இவனுடைய நிருபாதிசு ரகசத்தத்தின் சிறப்பினையும், இவனே ரகசன் என்பதனையும் உணர்த்துவே, பரமகருணாகும, க்ஷயசியன் சக்ரவர்த்தியுமான பெரியவாச்சகனின்னை எம்பெருமானுடைய தோள்ப்பற்றி லயக்கயானம் செய்யும்போது “உபய விபுதியும் ஒதுங்கினாலும் ஒதுங்கினரகசிய வர்த்தம் அளவுபட்டு ரகசனனுடைய கவல் துடிப்பே மிக்கிருக்கை” என்று காட்டிய அழகை என்னென்பது! இத்தால் இவனை நிருபாதிசுரகசன் என்றதாயிற்று. பிராட்டியானவள் ரகசனை நேருதவாகிருள். இதைக் கருத்திரகோண்டி பரத்தவ நிர்ணயம் செய்த பெரியாழ்வார் தமது ப்ரபந்தத்தின் தொடக்கத்திலேயே

“மல்லாண்ட திண்தோள் மணிவண்ணா!

உன்சேவடி செவ்விதருக்காப்பு” என்று பிரானின்தோளை அனுபவித்து அதற்கு அடுத்த பாகரத்தில் “வடிவாய் நினை வன மாநிலை வாய்க்கினாந் கண்ணகியும் பல்லாண்டு” என்று பிராட்டியை மங்களசாஸனம் செய்தார். “வடிவாய்” என்றும் பதத்தையிட்டு “கருணையி வடிவெடுத்தவனாய் இருக்கும் பிராட்டி

அஞ்ஞாதநிக்ரஹ என்று அறிவித்தார். ப்ரபந்தத்தை முடிக்கையிலும் “தடவரைத்தோள் சக்கரபாணி” என்று எம்பெருமானுடைய தோளையே குறிப்பிட்டுத் தமது ப்ரபந்தத்தை நிறைவு செய்தார்.

தமது தந்தையும் ஆசார்யருமான பெரியாழ்வார் வழியிலேயே ஸ்ரீஆண்டாளும் வேதமனைத்துக்கும் வீத்தாய் விளங்கும் திருப்பாவையின் தொடக்கத்தில் “பாழியத் தோளுடைப் பற்றப்நாயன்” என்றும், முடிவில் “ஈரீரணாமால்வரைத்தோள் செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலாள்” என்றும் எம்பெருமானுடைய ஸர்வரகசகமான தோளை அநுஸந்தித்தான்.

திருமங்கையாழ்வாரும் தமது பெரியதிருமொழியில் “வில்லா மவி வேங்கடமாமலை மே மல்லாச் திரள் தோள் மணி வண்ணன் அம்மல்ல” என்று முதல் பத்தின் இறுதியிலும் “மல்லாச் தோள் வடவேங்கடான வர” என்று பத்தாம் பத்தின் இறுதியிலும் திருவேங்கடமுடையானின் தோளை அநுஸந்தித்தார்.

“தனக்கு விசேஷணமான பிராட்டியோடு கூடிய எம்பெருமான் உபாயம் என்று சொன்னால் ‘இருவர் உபாயம்’ என்று ஆகாது?” என்கிற ஐயத்தை தோகின் விரோதப்பரிஹாரத்தில் பின்வருமாறு பரிஹரிக்கிருச். “ஒருவனையே நோக்குமனார்” என்றும், “தமேவ ஸரணம் க்ருச்சு” என்னும் இப்புகடனாலே “ஏகனே மோக்ஷோபாயம்” என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லாநிற்க ஸபத்தனீகனுனவன் சரண்யன் என்று த்வயத்தில் சொன்னால் உபாயத்துவிதவம் (இருவர் உபாயம் என்பது) ப்ரஸங்கியதோ? எனினில் குண விக்ரஹாதிசு கணப்போல, பத்தினால் உபாய விசேஷணமாய் நிற்கையாலே விசிஷ்டோபாயம் ஏகமாகையாலே, பூர்வகாரன் ஒருவனுமே ராத்ரி நிவர்த்தகன் (ஒளிபுகடைய ரூபனே இரவைப் போக்குமவன்) என்னுமாபோலே ஸ்ரீமான ஒருவனுமே ரகசன் என்ன விரோதம் இல்லை” என்று பரிஹரித்துள்ளார்.

இதைக்கொண்டு பார்க்கும்போது ஒரு முக்கிய விஷயத்தை நாம் அறியும்படியும், ஆர்யண துஸ்யஸிலே விசேஷணப்ரதாயம் (பிராட்டி), உபாயத்துஸ்யஸில் விசேஷணப்ரதாயம் (பெருமான்), பல்லதயில் விசிஷ்டப்ரதாயம் (சேஷி தம்பதிகள் இருவரும்) என்பதை அனுபவிக்கப்பெறலாம்.

3 ஸர்வசேஷித்வமும், ப்ரபாய்த்வமும்

“மச்சேஷோ பூதா ஸர்வோபாயிவா மம வல்லபா”

[புஞ்சராரம்]

[ஸ்ரீதேவி எனக்குச் சேஷிதையாயிருப்பவள், மற்ற எல்லோருக்கும் ஸர்வவியாயிருப்பவள், எனக்குப் பிரியையாயிருப்பவள்.]

“ஸ்வத: ஸ்ரீஸ்த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வமஸி”

[தாயே! நீ இயற்கையாகவே விஷ்ணுவைக் உடைமையாயிருப்பவள்.] [ஸ்ரீகுணரத்தனகோசம்]

என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்கு மட்டும் இவள் சேஷமாய், மற்றவர்களுக்கு இவள் சேஷியாய் விளங்குவதால் ந்யாய எதித்தாளு ஐனத்தில் ஜ்ஞாநாதந்தாதிகளுக்குப்போலே அதியந்தஸாய்ய பதத்தையிடாமல் “ஸாய்யம்” என்ற பதத்தையிட்டார். ஸ்வாமிதேசிகன், பிராட்டியினுடைய புருஷகாரத்திதைப் பற்றி விளக்கம் அருளிச் செய்கையில் “ஸர்வ ஸ்வாமியாய் ஸர்வோஸ்வரனுக்கு சேஷபூதியாய் ஸஹதர்மசாரினியான பெரிய பிராட்டியார் இத்தரையில் வாழ்ந்தால் அதிசயத்தாலும், அத்தரையில் வாழ்ந்தால் அதிசயத்தாலும் “புருஷகாரமாய்க்கொண்டு” தஞ்சம்கிள்” என்று குறிப்பிட்டு உள்ளார் “ஸர்வ ஸ்வாமியாய்” என்று மட்டும் குறிப்பிட்டால் எம்பெருமானுக்கு எப்படிப்பட்ட: ஸர்வரத்தத்தை, இச்சகிருமோ அதேபோலத்தான் இவளுக்கு என்று எண்ணிவிட்டு நேரிடும் என்றே அடுத்தவர்களுக்கேயே “ஸர்வோஸ்வரனுக்கு சேஷபூதியாய்” என்று குறிப்பிட்டே மட்டுமல்லாமல், “ஸர்வசேஷி வ்யதிரிக் ஸர்வ: சேஷித்வம்” (அதாவது, எல்லோருக்கும் சேஷியான எம்பெருமானைத் தவிர மற்ற அனைவருக்கும் சேஷியாகிருக்கும் தன்மை) “நித்திரஹ ஸுமாதாதிதரண ஸர்வாநுத்தரஹ வத்த்வம்” (அதாவது சீற்றமே சித்தியில்லாமல் எல்லோரையும் தாய்மைக்குணத்தால் உண்டான வாத்தலையுத்தேடு அநுகரணிக்க) இவ்வாதிஸ்வபாவவிசேஷங்களுடையனான பிராட்டிய ஸாபரதாரணிகள் (அபராதம் செய்தவர்கள்) எல்லோருக்கும் ஸாரதீதாவான ஸர்வோஸ்வரணை (தண்டதாரணை ஸர்வரணை) அபிமுகம் கொள்ளமாட்டாதே தயங்காதபடி, அநுருபுதைய பித்தருவ பரபுத்யதமன ஹேமபரபுவத்தி (தந்தை என்னும் முறையின் ஏற்பட்ட உள்ளக்கொதிப்பை) “உசிதை: உபாயபுர விஸ்மரய” (தகுந்த உபாயங்களால் அஞ்சி மறக்கச்செய்தல்) என்னுபபுபோக்கி இவர்களை அவன் திருவடிக்களிரே சேர்த்து “தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சித்தரைக்குமேல் என்னடியார் அது செய்யார்” என்னுபபு பண்ணிக்கொண்டு புவேய ஸரணம் ஹி ஸர்

[ஸ்ரீராம. ஸுத். 68-90] என்று அருளிச்செய்தபடியே இவர்களுக்கு ரக்ஷாஹேது (ரக்ஷிப்பதற்குக் காரணம்) ஆகிறது” என்று தமது ரஹஸ்ய ரத்னாவளி வாக்யம் நான்கில் ஸாதித்துள்ளார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

தயா ஸதகம் 88 வது ஸ்லோகத்தில் பரஹித மநாகம்பே பூவாயந்த்யாம் புவந்த்யாம் ஸத்திர மபுதகி ஹார்த்தம் ஸ்ரீவாஸேந தாதாந: | ஸதே குசிஷா ஸக்ஷி பூமி நினாஸா நூநம் ப்ரதயதி பூஹமாநம் த்வத் ப்ரதிச்சந்தக்புத்யா ||

[தயா தேவியே! பிறருக்கு நன்மை புரிவதையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் உன்னிடத்தில் எக்காரணத்தையும் முன்னிட்ட தநியான அனுகூபம் கொண்டுள்ள ஸ்ரீநிவாஸன் அழகிய ஒளியுடைய ரான பெரிய பிராட்டியார், பூமிதேவி, நீளாதேவி இவர்களிடம் உன் பிரதிபிப்பங்கள் (நிழல்கள்) என்று பெருமதிப்பைக் காட்டுகின்றன.]

இதில் பிராட்டியார்கள் ஸ்ரீநிவாஸ தவயின் நிழல்களாக வர்ணிக்கப்பட்டனர்.

திரு விருத்தம் இரண்டாவது பாகரத்தில் ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரும்,

“குழந் கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகளும்

திருவும் நிழற்போலினர் கண்டு நிற்றல்கொள்”

என்று பிராட்டியார்களின் எம்பெருமானின் நிழல்களாக வர்ணித்ததன் மூலம் பிராட்டியார்களின் இயல்பான சேஷித்வத்தை அறிவித்தார், இத்தால் “பிராட்டியின் சேஷித்வம் இச்சையில் ஏற்பட்டது” என்னும் வாதம் தேசிகன் உகந்த அத்தமல்ல என்றதாயிற்று.

எம்பெருமானார் சிஷ்யர்களுள் ஒருவரான சோமாசியான் டான் அருளிச்செய்த “ஷடசுத்திஸங்கேபம்” என்னும் நூலில் “உபயாதிஷ்டாநம் ச ஏகம் ஸேஷித்வம்” (பெருமாளும் பிராட்டியுமான இம்மிதுனத்திற்குச் சேதனரகத் குறித்த சேஷித்வம் ஒன்றே) என்னும் வாக்யத்தைப் பல இடங்களில் உதாஹரித்துக் காட்டியுள்ளார் ஸ்வாமி தேசிகன். இதன்படி பகவான் ப்ரபயமாகும்போது பிராட்டியும் ஸர்வசேஷி என்கிற முறையில் கைக்காய் ப்ரதி ஸம்பத்தியாகிறது. பிராட்டிக்குச்செய்யும் கைக்காய்

மும் எம்பெருமானுக்கு உகப்பு என்பதாலும், கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியான சேஷித்வம் ஒன்றே இருவரிடமும் உள்ளதைக் கருதியும் 'ஸாம்யம்' என்ற பதத்தையிட்டாச் ஸ்வாமி தேசிகன்.

ஸோமாலியாண்டான் அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளில்—

“ஸோமநயாத்த மலிரிய்யாதி ஸித்தாதுச்..... ஏதந்த்யாய ஸலகுத்தவாக்யேந ச ஸேஷித்வ விஸிஷ்ட பத்நிவிதி; அந்ரித்ய வா | ந ச ஸோகே ஸரீரஸ்ய அபத்நித்வாந் மாநாத்ராக்யோ சரே விசோதா;|| அரித்த்வாச்ச அபத்நித்வம் ஸோகே.”
[ஆகையால் ‘அஸ்யோபநா ஜக்யதோ விஷ்ணுபத்நி’ என்னும் வேத வாக்கியம் சேஷித்வத்தோடு கூடிய பத்னியையே விதக்கிறது அல்லது அறுவதக்கிறது என்று கொள்ளவேண்டும். ‘உலகில் சரீரம் பத்னியாயிருப்பதில்லையே, இங்கு சரீரமானபிராட்டி எப்படிப் பத்னியாகமுடியும்?’ என்னும் கேள்வியும் வேதத்தால் சரீரமாக எதித்திக்கும் பிராட்டி விஷ்டத்தில் பொருத்தாது. அசித்தாகையாலே நம் ஸரீரம் நமக்குப் பத்னியாயிடுகிறது” என்று பிராட்டியும் எம்பெருமானுக்கு ஸரீரமே என்று நினைத்தாள். இதற்கு முக் கியமான பிரமாணம் உண்டு. அதாவது—

“ஸரீரம் ச ஹரேரஸம்”

[நான் ஹரியினுடைய சரீரமாயிருக்கிறேன்] என்னும் ஸக்யம் தந்த்ரத்தில் பிராட்டியின் வாக்கு.

எம்பெருமான் ஒருவனே நிருபாதிசு ஸேஷியாய் இருக்க, இவ னுக்கும் ஸர்வ ஸேஷித்வத்தைச் சொன்னால் அது பொருந்தமோ? என்கிற ஸந்தேஹத்திற்குப் பின்வருமாறு விரோத பரிஹாரத்தில் தேசிகன் ஸாதித்துள்ளார். அத்தவாக்கியங்களை அப்படியே எழுதி யுள்ளார். “ஸர்வரத் ஒருவனுக்குள்ளும் அந்நியாப்நி நிருபாதிசு ஸேஷம் என்னும், அத்தவாக் விநியோகப் ப்ரகாசத்தாலே தீத்ய சேஷம் என்றும் ப்ரமாணங்கள் கட்டாநிற்க, இருவருக்கும் தத்வ்யதிரித்தம் எல்லாம் நிருபாதிசு சேஷம் என்னப்போமோ? கோபாதிசு ஸேஷித்வத்தையும், நிருபாதிசு ஸேஷித்வத்தையும் கூட்டி ‘உபாயாத்ஷ்டாநம் ச ஏவம் ஸேஷித்வம்’ என்னத்தான் போமோ? ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன கட்டளையிலே இருவருக் கும் தத்வ்யதிரித்தமெல்லாம் ஸேஷமானாலும் ஒருத்தருக்கு நிருபா திசு சேஷம் ஒருத்தருக்குத் தத்யத்வவாடியாகஸோபாதிசு ஸேஷம் என்று பிரிக்கவேண்டாவோ? என்னில்: இது இருவருக்கும் தத்

வ்யதிரித்தமெல்லாம் ஸேஷம் என்று சொல்லுதிறு ஸ்ருதி ஸம்சுதி வசனங்களில் உபாதிசு சொல்லாமையாலும் ஸ்வாஸ்யத்தைப் பற்றிப் பூதிக்கைக்கு வேறுப்ரமாணம் இல்லாமையாலும், ஒருவருக்கு அந்நியாப்நி ஸேஷம் என்றவிடம் ‘தத்வ்யத்ஷ்டாயாவத் த்வம் ந ப்ருத்யுபித்யுத்தே ஸ்ருதிரம்’ என்கிற கட்டளையிலே நிச் ஸ்ருதிசு ஸக்யமாய் இருக்கையாலும், இருவரையும் பற்றி வ்யதி ரித்தமெல்லாம் நிருபாதிசு ஸேஷம் என்னக்குறையிலில்லை. இப்படி இதரக்களைப்பற்றி இருவருக்கும் வந்த ஓகுபமான ஸேஷித்வம் அந்யோந்யம் ஆகார பேதாத்ராலே வரும் ஸாம்ய வையுள்ளங் களுக்கு நிவாரகமல்லாமையாலே, திய வ்யவஸ்தித்தமான பதி த்வ பத்நித்வங்களுக்கும், தன்நுடதரத்வ புருஷகாரத்வங்களுக் கும் விருத்தமன்று.” என்று ஸாதித்துள்ளார். ஸ்வாமி தேசிக னுடைய இந்த ஸமாதானங்களை அப்படியே ‘விரோதபரிஹாரம்’ என்னும் வடமொழி க்ரந்தத்தில் குமார நயினராசாசிய ஸ்வாமி விளக்கியுள்ளார்.

“கதம் ச ஸோபாதிசு ஸேஷித்வம் நிருபாதிசு ஸேஷித்வம் ச ஸங்கல்யம் ‘உபாயாத்ஷ்டாநம் ச ஏவம் [ஸேஷித்வம்] இதி வக்தும்து ஸக்யதே” [எம்பெருமானுடைய இயல்வான ஸேஷித்வத் தையும், பிராட்டியின் செயற்கையான (பத்நித்வத்தாலுண்டான) ஸேஷித்வத்தையும் சேர்ந்து ‘உலகைக் குறித்து இருவரின் ஸேஷித்வமும் ஒன்றே’ என்று எப்படிச் கூறமுடியும்?] என்று கேள்விகேட்டுக்கொண்டு.

“ஏவம் ஸிர்வ விஷய-மிது, ஸேஷித்வஸ்ய அநெனாபாதிசு கத்வோபி பூதாவத: ஸர்வஸேஷித்வம், தத்வத்ந்யா: ஸிர்வ: தத் சேஷத்வம், ஸர்வஸ்ய தன்நுடதரத்வம், தஸ்யாஸித் தத்புஷ் காரத்வம், விஸேஷ்ய பூதஸ்ய பூதவம்: ப்ரதாந்யம், விஸே ஷண பூதாயா: தஸ்யா: தத்ஸ்வரூப நிருபகத்வேந அப்ரா தந்யம் இத்யாதி: ஸர்வம் வ்யவஸ்தித்தம்”

[உலகம் மிது ஸேஷமாயிருப்பது இயல்வான போதிலும் பகவா னுடைய ஸர்வ சேஷித்வம், அவனது பத்னியான பிராட்டிக்கு சேஷித்வம், மற்றும் பகவானுடைய தன்நுடதரத்வம், அதேபோல் பிராட்டியினுடைய புருஷகாரத்வம், விசேஷமாக உள்ள பக வானுக்குப் ப்ரதாந்யம், விசேஷமானாகவும், ஸ்வரூபநிருபகபூதையாகவும் விளங்கும் பிராட்டிக்கு அப்ரதாந்யம் ஆகிற ஆகாரங் கள் இருவருக்கும் தனித்தனியாக அமைத்திருப்பதால் பொருந்தும்] என்று பதிலளித்துள்ளார். இதை இன்னும் சற்றுத் தெளிவாகவும்

வெளிப்படையாகவும் ஸ்வாமி தேசிகனே தமது ப்ரதூன மதகத் திலும் 14 வது வாக்யத்தில் கல்வெட்டாகக் காட்டியுள்ளார். அந்த வாக்யம் வருமாறு:

“ஏகருபமான இச்சேஷித்வம் உபயாதிஷ்டாநமானாலும் தம்பதிகளில் பதி ப்ரதூநாயம் லொளிகை வைதிக மாயாதைகளின் படியே நித்ய நியதமானாகையாலே, ‘பதிகளுக்கும் பரமான பதி’ என்னும்படி நின்ற நாராயணனே ஸர்வ ப்ரதூனனும்’ என்று விவரித்துள்ளார்.

ஆகையால் நாவல்பாக்கம் வரதாசாரியச் ஸ்வாமி பிராட்டி எம்பெருமானுக்குச் சரீரம் என்பதை இசையாமல், பிராட்டிக்கு ப்ரஹ்மத்வம், ஸர்வாந்தர்யாமித்வம் இவைகளை வ்யாஸஸ்த்ய வ்ருத் தியாகக் கொள்வது பொருத்தாது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது.

4 ஸர்வ வ்யாபகத்வம்:

அந்நீத வீர்யாடமித வீக்ரமஸ்த்வம்

ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோ஽ஸி ஸர்வ: [கீதை 11-40]

[அளவற்ற வீர்யத்தை உடையவனே! அளவற்ற பராக்ரமத்தை உடைய நீ உன்னையொழிந்த எல்லாப்பொருள்களையும் வியாபித் திருக்கையால், அவற்றைச் சொல்லும் சொற்களால் சொல்லப் படுபவனாகியும்]

ஸ்வாமி தேசிகன் தமது தத்த்வத்ரய சுளகம், ஸர்வர திருப ணத்தில் “விபுத்தவே ஸதி தேனத்வம்” என்று ஸர்வர லக்ஷணமாகக் குறிப்பிட்டிருப்பது எம்பெருமானைப்பொறுத்தவரையில் கர்மாநுரூப நியமனத்திற்கு உறுப்பான முக்ய வ்யாப்தியாகும். இப்படி இவன் வியாபிக்கும் போது பிராட்டியும் தப்பாரதந்தீய ஸ்வரூபத்திற்குச் சேர அவளை அனுஸரித்துத் தானும் தன் ஸ்வரூபத்தால் வியாபிக்கிறாளுகையாலே அவ்யாபதி இல்லை. இத்தன்மையைக் கொண்டே பிராட்டியை ஸர்வரகோடியில் சேர்த்தார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

எம்பெருமான்

1 ஜகத்தை ஸுதஸ்டிப்பவனாய்

2 நிரங்குர ஸ்வதந்த்ரீனாய்

3 துண்டித் தராய்

4 ஸர்வ ஸேஷியாய்

5 ஸர்வ ரக்ஷகனாய்

பிராட்டி

அதைக் கடாஷிப்பவளாய்

அத்யந்த பரதந்த்ரையாய்

புருஷாகாரபூதையாய்

பகவான் தனிந்த மஹி

அனைவர்க்கும் ஸேஷியாய்

ரக்ஷண ஹேதுவாய்

6 ஸர்வ ஸாரியாய்

7 துர்மியாய்

8 போக்தாவாய்

9 புருஷோத்தமனயிருப்பவன்

பரமனுக்கு சரீரமாய்

அவனுக்கு துர்மமாய்

அவனுக்கு போக்யமாய்

நாரீனு முத்தமையாய்

இருப்பவன்

இத்தகைய தனித்தன்மைகளை உடையவர்களாய், பிரிவற்ற தீவ்ய தம்பதிகளின் ஸ்வரூப ஸ்வபடாவங்களை உள்ளபடி அறிந்து தெளிவோமாக.

முடிவுரை

ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைதத்திற்கு எந்தத்திற்குமின்றி, பிராட்டியை ஸர்வரகோடியைச் சேர்ந்தவனாகக் கொள்ளும் நான்காவது பஷுத்தையே தேசிகன் ஆதரித்துள்ளார் என்பது மேலே காட்டியுள்ள நிருபணங்களிலிருந்து விளங்குகிறது. இதை விடுத்து ஐந்தாவது பஷுத்தை தேசிகன் திருவுள்ளமாகக் கொள்வது பல வலுவான ப்ரமானங்களைோ விரோதிப்ப தோடுமல்லாமல் பின் வரும் தோஷங்களும் தவிர்க்க முடியாதபடி ஏற்படும்.

1 எம்பெருமானுக்கே உரியதான ஜகத்காரணத்வம் ஸர்வ சரீரித்வம் முதலியவைகளை ‘ஏவ’ கார்த்தையிட்டு அறி விக்கும் பல வேத வாக்கியங்கள் பொருளற்றவையாகும்.

2 பிராட்டிக்கு சரீரத்வத்தை இசையாமல் எம்பெருமானுக்குத் துல்யமான ஸர்வரத்வத்தைச் சொன்னால் இருவரும் வெவ்வேறு ஆத்மாவாய் இருப்பதால் ஸர்வரத்வவிதவமாகிற தோஷம் உண்டாகும்.

3 ஸ்த்ரீ தேவதைக்குப் பரத்வம் சொல்லும் சாக்தமத ப்ர வேசமும் ஏற்படும்.

4 விசிஷ்டாத்வைதம் போய் விசிஷ்டத்வமும் ஏற்படும். இவைகளைக் கருத்தில்கொண்டு புத்தூர்ஸ்வாமி காட்டிய படி விசிஷ்டாத்வைதத்திற்கு விரோதமில்லாமல் தேசிக னுடைய ஸ்ரீஸூகத்தினுக்கும் விரோதமில்லாமல் பிராட்டியை ஸர்வரகோடியைச் சேர்ந்தவனாக அறிந்து வேற்றுமை யிலும் ஒற்றுமைகாண முயல்வோமாக, ஆழ்வார், ஆசாரியர், எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஸரணம்

2. விசிஷ்டாத்தவதமா? விசிஷ்டாத்தவதமா? விமர்சனம்

[ஸ்ரீஉவே திருப்பயிலாணி P. ஸாந்திராஜம் வாய்க்காள்
ஸ்பாய் பி. ஜெயங்கொண்டி, சென்னை-24]

பெரிய பிராட்டியாருக்கு மகாலாக்சுப்தவரும் நாராயணபூதவாச்
யதவரும் உள்ளன. மகாலாக்சுப்தவம் இல்லையென்றால் அவளுக்குப்
புகழ்ச்சிகேஷ்டவசமே எந்தியாகிறது. அது இஷ்டப்பத்தியே என்
தும், ஆழ்வாரசார்யார்களுடைய ஸ்ரீஸித்திவிரோதம் வரும். நார
ஸபூதவாச்சுப்தவமும் "ஜ்ஞாநாதபூதவா குணா: குபர் லக்ஷ்மி: நிதி
யாநபாயிதி" [எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞாநாதபூதவாக்களும் திரு
மேனியும், என்றும் விட்டுப்பிரியாதவளை லக்ஷ்மியும் நாரஸபூ
தவாச்சார்யர்கள்.] என்ற வசந்ததால் எந்தியும். இந்த வசந்தம்
ஸ்ரீவசந்தபூதவா மீதம் லாக்சுப்தவத்தில் பதினென்றருவது அந்நி
கரணமான லக்ஷ்மிவிபூதவாக்களும் எந்தியும் எடுத்துக்கொண்டிருக்கி
றது. அதிலிருந்து சில லக்ஷ்மிகள் விரிவடைந்திருக்கின்றன
கிறேன் இனி, புகழ்ச்சிகராரணம் கருவியத்தில் நாரஸபூதவாச்சு
மக அலன் கூறப்பட்டிருக்கிறது. "யோசனாஸிஸை நாராய: ஸ்ரீ:
பரமச தேந நாராயண: ஸ்மருத:" (அலன் பரஸபூதவா
வாச்சையையார் ஸ்ரீதேவிக்கு மேலான இருப்பிடமாக உள்ளான்.
எனவே அவன் நாராயணன் என்பாடுகிறான்) என்ற தவிர ஸ்ம்
ருதிவசனமும் அவளை நாரஸபூதவாச்சுத்தவதமாகக் கூறுகிறது.

இப்படி அந்நிதவத்துக்கு (பிராட்டி அனுவாயிராமல்
விபூதவாச்சுக்கு உகைக்கு) பரமணபூதவா இருப்பதால் "ஸத்
யம் ஜ்ஞாநம் அந்நம் பரஹ்ம" என்ற வாக்யவிதேயமாக வரும்.
லக்ஷ்மிக்கும் "அந்நகல்வ" வந்தால், அது பரஹ்மத்தினால்தான்
லக்ஷணமாக ஆம்முடியாது. அது லக்ஷ்மி விசிஷ்டமன பரஹ்
மத்துக்கு லக்ஷணம் என்று கூற முடியாது. அது பரமண
மமலத்திருத்துக்கு விரோதமாக வருவதாலும் ஸத்யத்துக்கு
கரு துவிரிசுசந்தவாபத்தியை வருவதாலும். ஸத்யத்து ஜ்ஞாநத்து
அந்நத்தவங்கள் இருவருக்கு லக்ஷணங்கள் என்றால் ஸத்யாதி
பதங்கள்குக்கு தவிர சந்தவந்தவனான வரவேணும். "ஸ்வவரஸவ
ருபமான" ஸத்யாதிபதவாச்சையாச்சுத்துக்கும் கூட ஸத்யரு
லக்ஷ்மிஸ்வருபத்துடன் உபஸிஷ்டமாயிருக்கிறது; எனவே அந்
தஸ்வயாதியத்தினால் ஸத்யவாச்சுத்துக்கும் லக்ஷ்மிஸ்வருபு
லக்ஷணம் எந்தியிருக்கிறது" என்று கூற முடியாது. "லக்ஷ்மிக்கு அப்
படிப்பட்ட ஸத்யருஸ்வருபமானது எந்தியாதிகாரம் அந்நதஸ்வ
மாத்யத்தினால் இவை லக்ஷ்மிஸ்வருப லக்ஷணங்கள் என்று கல்
பிக்கலாம்; இவை லக்ஷ்மிஸ்வருப லக்ஷணங்கள் என்று எந்தியா
திகாரம் அவளுக்குப் பரஹ்மஸ்வருபத்துடன் உள்ளது என்று
கல்பிக்கலாம்" என்றிருக்கிறது. அந்நதவாச்சுபதவாச்சுத்துடன்
மையால் லக்ஷ்மிக்கு விபூதவம் எந்தியாகிறது.

மேலும் லக்ஷ்மிக்கு ஸ்வருபவ்யாப்தி உள்ளது என்ற பகைத்தில்
அந்நதபூதவாச்சுபத்தி உள்ளது என்ற விவகிதங்கள்? பூதவா
வ்யாப்தி மட்டுமே விவகிதமாகும். முதல் பகைத்தில் ஸ்வவரஸவ
ருபத்தை உட்படுத்து வ்யாபிக்க முடியாது; அப்படி வ்யாபிப
வளாகுலம் அவளுக்குத் தியாயத்தவமும் வந்துவிடு; அந்நதவ்யாப்தி
த்யே நியமனத்தக்காக ஏற்படுவதால், அப்பொழுது அவன் யாருக்
கும் நியமனவன்வன் என்று கூறும் பரமணன்களுக்கு விரோதம்
வரும். எனவே ஸ்வவரஸவருபத்தில் லக்ஷ்மிக்கு அந்நதவ்யாப்தி
கிடையாது. அது இஷ்டப்பத்தியே என்று கூற முடியாது; மத்யம
பரிமாணத்தவம் வருவதால், அந்நதவதவம் வந்துவிடுமாய்க்கால்.
விளக்கம்: விபூதவத்தில் அந்நதவ்யாப்தியும் விவகிதம்
என்று கொண்டுவிட்டால் எல்லாவிடத்திலும் அவளுக்கு அந்நத
அந்நதவ்யாப்தி வரவேணும்; ஒரிடத்தில் அது இல்லாவிட்டாலும் மத்ய
மபரிமாணம் வந்துவிடு; தத்பரயுக்தமாக அந்நதவதவமும்
வந்துவிடு.

பூதவாச்சுபத்தி மட்டுமே உள்ளது என்ற இரண்டாவது
பகைமும் தவறு. பிராட்டிக்கு பூதவாச்சுபத்திமாதிரி உள்ளது
என்றால் ஸ்வவரஸவதவம் இல்லாமற்போகிறது; எம்பெருமானுக்கு
அந்நதவ்யாப்தி, பூதவாச்சுபத்தி இருக்கும் உள்ளன. பிராட்டிக்கு
ஒன்று மட்டுமே உள்ளது என்பதால். எனவே பிராட்டியும் பெரு
மாகும் எல்லாவிடத்திலும் துவயர்கள் என்ற ஸ்வவரஸவதவம்
பூதவமடைகிறது.

மேலும், பிராட்டி ஸர்வாதந்த்யாமியாக இருப்பாளையானால்
அவளுக்குத் நாராயணஸபூதவாச்சுபதவம் வரும். அப்பொழுது து
வயத்திலுள்ள இரண்டு ஸ்ரீஸபூதவங்களுக்கும் வையாத்யம் வரும்.
விபூதவத்தால் வந்த நியந்திருத்தவதால் ஸர்வாதந்தவம் எந்தியா
தத்தேயானால் சேதகுதேனவாச்சுபதவாச்சுபதவமும்வரும்,
அதனால் "அந்நதேவ விஷ்ணுவாயிவ வானி" (இவன் வாசனாபூத
வாக்ஷம் விஷ்ணு வாசனாகவும் உள்ளார்கள) என்ற பரமணன
தால் தள்ளப்படுகிறது. இவனுக்கு விபூதவம் வந்தால் தத்தவ
தரயபூதவாச்சுபதவமும் வரும்.

விளக்கம்: ஸ்வவரஸவதவம் இவனுக்கு உள்ளபடியால்
ஸ்வவரஸவா இவனுக்கு எந்தியாகிறது. இவன் "விஷ்ணுபதீ" என்றே
பரமணன்கள் சேர்ந்திருப்படியால் பத்திவரயுக்தமான ஸேஷ
தவத்தை இவ்விடம் செய்முடியாது. எனவே ஸ்வவரஸவம் எந்தியா
யாகிறது. அந்நதவமிதம்வரயுக்தவால் சேதத்தவமும் எந்தியாகிறது.
ஏதேனாலு லக்ஷணமிதந்தவதால் கூட பூதவலக்ஷணமிதல் பூதவ
லக்ஷணமே அந்நதத்த தத்தவநியமனம்க்காகும். எனவேசேதவ லக்ஷ
ணமான அந்நதவமிதவரயுக்தவால் ஜீவகோடியில் சேர்ந்தவனும்

2, எம்பெருமான் ஸ்வாதந்திரியமுடையவனாய் இருக்கையால்
லேயே, ஸ்வாதந்திரிய லேசமுடைய ஜாதமாதாவான பிரகட்

புதிய நாம் புருஷகாரமாகப் பற்றுமிகுமே. அவளுக்கும் ஸ்வாதந்தரியம் உண்டெனில் அவளையடைவதற்கு ஒரு புருஷகாரம் தேவைப்படும். ஆனால் இப்படி எந்தப் பிரமாணத்திலும் காணப்படவில்லை, ஆகையால் பிராட்டிக்கு ஸ்வாதந்தரியம் உண்டு என்னும் வாதம் பொருத்தமற்றது.

3. நம்முடைய பூர்வாசாய்சீர்கள் அனைவரும் நாராயணன் ஒருவனையே 'பிரம்மம்' என்றும், 'ஐத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாதவன்' என்றும், "பிராட்டிதொடக்கமான மற்ற எல்லாச் சேதனர்களும் "நாடி" ஸப்தத்தால் சொல்லப்படுபவர்கள்" என்றும், "நாராயணனால் வியாபித்து கசித்து நுடமிக்கப்படுபவர்கள்" என்றும் ஏககண்டமாக முழங்கியிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீவேதாந்த தேசிசனும் பலவிடங்களில் இதைக்காட்டியிருக்கிறார்.

உதாரணத்திற்குப் பின்வருமிடங்கள் காணலாம்:—

1. "கிஞ்ச யதா முகத்தஸ்ய பூக்ஷதா பரமஸாயே ஸுருதி ஸ்ஞ்ருத்யாதி ஸ்ரீபதேஹி ஜகத் ஸ்வாபார வர்ஜமிதி லக்ஷண பூததராகாரை வைஷ்ணவம் ஸ்தூப்யதேததா இஹாபி புவதி". [முகத்தனுக்குப் பரம்புருஷனோடு உயரிய ஒற்றுமை, 'பரமம் ஸாய்ய முதபதி' என்னும் வேத வாக்யத்திலும் 'மம ஸ்தூப்யம்மாருதா' என்ற கீதையிலும், மற்றவை பரப்ரமாணங்களிலும் ஏற்பட்டிருந்த போதிலும் 'ஜகத் ஸ்வாபார வர்ஜம்' என்று பூர்வம்ஸூர்த்தத்தில் கூறிய பிரகாரம் பரப்ரஹ்ம லக்ஷணமான ஜகத் காரணத்வம் முதலானவற்றால் வேறுபாடுகளைக் கொள்வதுபோல், பிராட்டி விஷயத்திலும் ஆகவேண்டும்] என்று ஸ்ரீதேவதாச சது:ஸலோகி 2-வது ஸ்லோக பூக்ஷயத்தில் அருளிப்புகள்கிறார்.

2. "ஏகருபமான இச்சேஷித்வம் உபயாதிக்ஷட்டாந்மாணுவம் தம்பதிகளில் பதிப்பாடிந்மம் லௌகிக வைதிக மரியாதையின் படியே நித்யநித்யமாகையாலே, 'பதிகளுக்கும் பரமணுபதி' என்னும்படி நின்ற நாராயணனே ஸ்வப்ரதானமும்" என்று தம்முடைய ப்ரதான ஸதகத்தில் ஸ்ரீதேசிகன்என்பெருமானுடைய இயல்வான சேஷித்வத்தையும், பிராட்டிக்குப் பத்னித்வத்தாலுண்டான அப்ரதானமான சேஷித்வத்தையும் தெளிவாகவும் வெளிப்படையாகவும் திருபித்துள்ளார்.

3. இப்படிப் 'பரம்பொருள் ஒன்றே' என்று கொண்டிருக்கையாலேயே நம்முடைய தரிசனம் விசிஷ்டாத்வைவாதரிசனம் என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறது. பூர்வாசாய்சீ கர்த்தங்களில் எவ்விடத்திலும் "பிராட்டி பரப்பிரம்மம்" என்றோ, 'அவனுடைய சேஷத்வம் செயற்கையானது' என்றோ 'ஸ்வாதந்தரியமே அவளுக்கு ஸ்வரூபம்' என்றோ காணப்படவில்லை. ஆகையால் சமீபகாலத்தில் எழுந்த இத்தகைய வாதங்கள் உபயஸ்ப்ரதாயஸ்தீக்ஷாலும் ஆதரிக்கத்தக்கவையல்ல.

4. 'பத்யுநோ யஜ்ஞ ஸம்யோகே' என்னும் இலக்கண வழக்கின்படி பத்னியான பிராட்டி எம்பெருமானுடைய காரியங்களில் தானும் அப்ரதாநமாகப் பங்கு கொள்கிறாள். இப்படித் தன்னுடைய பராதந்தரியத்துக்குச் சேர எம்பெருமானுடைய காரியங்களில் அப்ரதாநமாகப் பங்கு கொள்கையாலே அவள் 'ஸஹத்யுர்மசி' என்று இத்தகராஜனாலே வீதகல்யாணத்தில்போது அமைக்கப்பட்டாள். இதனாலேயே எம்பெருமான் ஜகத்காரணனாகப்போது அவனை உலகைப் படைக்கத் தூண்டுவதன் மூலமும், அவனுடைய லோக ஸ்ருஷ்டியாகிற அலகிலா விநாயாட்டைக் கண்டு இன்புறுவதன் மூலமும் அதில் பங்கு கொள்கிறாள். அதுவேயே பட்டர் ஸ்ரீராமகாஜஸ்தவத்தில் [2-44] "உலகையெல்லாம் சரீரமாகக் கொண்ட எம்பெருமான் உலகைப்படைக்கும்போது தோகையை விறித்தாடும் ஆண்மயில் போலிருக்கிறான்" என்றும், "உலகை சரீரமாகக்கொள்ளாத பிராட்டி தோகையற்ற பெண்மயில்போலே அந்த எம்பெருமானுடைய லீலையில் பங்கு கொள்கிறாள்" என்றும் அருளிச்செய்தார், ஆகையால் லக்ஷ்மிகல்யாண நாடகத்தில் தீவ்ய தம்பதிகளும் அவர் ஜகத்காரணர்களாகக் குறிப்பிட்டது பெருமான் பிரதானமான ஜகத்காரணர் என்றும் பிராட்டி அப்ரதாநமாக அதில் பங்கு கொள்கிறாள் என்றும் திருவுள்ளப்பற்றி அருளிச்செய்ததேயாகும்.

5. பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்தநகோசத்தில் "யுவத்வாதொஜ" [34] என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தில் 'க்துத்வா' என்னும் பதத்தால் 'பிராட்டி பத்னியாக வேஷப்போட்டுக்கொண்டு விநாயாடுகிறாள்' என்று உணர்த்துவதாகச் சொல்லுவது பொருத்தது. "ஆண்மைக்

குரிய குணங்கள் எம்பெருமானிடமும் பெண்மைக்குரிய குணங்
கள் பிராட்டியிடமும் நம்மைப்போன்றவர்கள் அநுபவிக்கலாப்படி
அமைந்திருக்கின்றன" என்றே இந்த ஸ்லோகத்தில் பட்டர் அருளிச்
செய்கிறார்.

6. "ஸ்வத: பூதீஸ்த்வம்" [ஸ்ரீகுணரத்தனகோசம் 31] என்னும்
ஸ்லோகத்தில் "உடைமையான ஒளியின் பெருமையெல்லாம் ரத்னத்
தின் பெருமையாவதுபோலே, இயற்கையாகவே எம்பெருமானுக்கு
உடைமையாயிருக்கும் ஸ்ரீதேவியின் பெருமையெல்லாம் அவளை
உடையவருளை எம்பெருமானின் பெருமையாகவே ஆகின்றன"
என்று பட்டர் மிகத்தெளிவாகக் காட்டுகிறார். இதை மாற்றி
"ஸ்வத:" எளிதற்று "தன் இச்சையாலே" என்று பொருள்
கொள்வது-ஒளியை இயல்வான உடைமையாகக் கொண்ட ரத்
னத்தை திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டியிருப்பதோடு ஒட்டாது.

7. பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்தனகோசம் 28 வது ஸ்லோகத்தில் "பிராட்.
டியால் திருபிக்கப்படும் எம்பெருமானைச் சொல்லுபிட்டமெல்லாம்
அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை திருபித்துத்தரும் இவனையும் சொன்
னதாலும்" என்று அருளியிருப்பதிலிருந்து எம்பெருமானின் விசேஷ்ய
மாய் ப்ரதக்ஷணதுப்பவன் என்றும், பிராட்டி அவனுக்கு விசே
ஷணமாய் அப்ரதக்ஷணமாய் இருப்பவளென்றும் தெளிவாக
விளங்குகிறது. இந்த ஸ்லோகத்தைக் கொண்டு எம்பெருமானுக்கு
உள்ள எல்லாப் பெருமைகளும் பிராட்டிக்குமுள்ளு என்று வாதம்
செய்வது நடுநிலையாளர்கள் ஏற்றத்தக்கதல்ல.

8. "பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வம் முதலியவற்றில் அப்ரதாந்
மான ஆற்றலும் இருக்கையாலே, அவளை ஸர்வவரகோட்டியில்
சேர்க்கலாம். இருந்தபோதிலும் அவள் எம்பெருமானுக்கு சேஷ
புதையானவளே" என்னும் (நாலாவது) படித்தையே ஸ்ரீதேவிகள்
திருவுள்ளம் பற்றினார். பாரதந்தரியமே இவனுக்கு இயல்வாக
இருப்பதையும் எம்பெருமானைத் தவிர்த்த மற்றவர்களுக்கே இவள்
ஸர்வரியாயிருப்பதையும் திருவுள்ளம் பற்றிய தென்றோசரியர்கள்
அவள் ஜீவகோடியே என்று திருவுள்ளம் பற்றினார்கள். இப்படி
ஒப்புக்கொண்டால் தான் நம்முடைய விசிஷ்டாத்வைதம் விசிஷ்ட
டத்வைதமாக மாறாமலிருக்கும். ஸுமந்தர்சனருடைய இந்த நியாயமான
கருத்தைத் தேசிக ஸம்பந்தாயத்தைச் சேர்ந்த வித்வான்களும்
ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

ஸ்ரீதத்வம் ஸர்வம்-திப்புகள்

4 மீளம் பரமஹம்ஸ் ஸ்ரீவானமாமலை ராமானுஜ ஜியர்
ஸயமி ஸ்ரீகுண (முதாம்) புதுதில்லி (1-8-97)

श्रीमदुभये यादिविहृद्वृन्दसम्पिडितेभ्योऽसदात्ततमेभ्यः श्री
कृष्णवाम्ययज्ञा महाशयेभ्यो भूयासि हादानि मङ्गलान्याशासन्ते।
आवाहमसिक् श्रीवैष्णवसुदर्शनपत्रिका सम्प्राप्तात्र, यथापूर्व सम्प्रा-
वलोकनविषयता सम्प्राप्तवस्वमाकम्। 'श्रीतत्त्वसिद्धाञ्जन-
सङ्ग्रहो' नाम पुस्तक नासासिखलोकितम्। इदं पत्रिकायां
प्रकाशितं श्रीमज्जगन्नाथस्वामि - श्रीमदुभये सुन्दरराजार्थस्वामिनोः
निबन्धद्वितयमपि निरीक्षितं, समीक्षितं, परीक्षितञ्च। अतिविस्तरेण
विषयचर्चाः परमप्रामाणिकतया विहिताः प्रतिमान्ति। श्रीवेदान्तदेशिक-
महाचार्यग्रन्थेषु, स्तोत्रमालिकासु, श्रीपराशरमहामहाचार्यश्रीसुक्विपु,
श्रीलोकाचार्यानुपमदिग्वरहस्यग्रन्थेषु, श्रीभगवद्रामानुजमहाचार्यदिव्य-
सुक्विपु च समुचितवाग्वहानं कृतवतां विदुषां मनसि नैवोदियादेवं
विपरीतभावना, या वा 'श्रीतत्त्वसिद्धाञ्जनसङ्ग्रह'प्रणेतृमानसे-समुदिता
दृश्यते। निश्चयं च वचमोऽथ श्रुतामहं च सुदृढं यत्परमब्रह्मत्वेन
श्रियस्सर्वजगन्मातुर्महालक्ष्म्याः व्यवहारां नैव दृश्यते कुतापि।
एतदुद्भूतं भुजमुच्यते। अक्काशमावादातिस्मृहीततयायं सारो
विलिखितोऽस्माभिः। अयमभिप्रायोऽस्माकमस्मिन्निबन्धे यदुत्तरोत्तरं
वादविवादपरम्पराः परिहारा इति। उ वे सुन्दरराजार्थमहा-
शयैः श्रीमाध्याध्ययनं श्रीमत्परमहंसेत्यादि-वर्तमान-श्रीमदहोविल-
पीठाधिपेभ्यः परमविद्वद्गणेशेभ्योऽपि कृत्वमिति श्रुतचरम्। इतः परमपि
यथावद्वक्तोदियात्तर्हि वयं पुनरपि विस्तारयो विलिखेम। शुभमेव
भूयात्सर्वत्र सर्वदा सर्वथेति कथयित्वा विरमामोऽधुना ॥

श्रीरामानुजन्

(श्रीकलियन् वानमामलै रामानुज जीयर् स्वामि)

இதன் மொழி பெயர்ப்பு (முகாம் டெல்லி 21 8-97)

ஸ்ரீமதுப்ய வேதாந்த இய்யாதி விருதுகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவராய், நமக்கு மிகவும் ஆப்தரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் அவர்களுக்கு மனமுபந்த மங்களாசாஸனங்கள் பல, ஆடி மீ" ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸாந்தர்சனம் பத்திரிகை இப்படி வந்து சேர்ந்தது. முன்பத்திரிகைகளைப் போல் நம்மால் முழுமையும் பார்க்கப்பட்டது. "ஸ்ரீதத்வ எதித்காஞ்ஜன ஸங்க்ரஹம்" என்னும் புத்தகம் நம்மால் பார்க்கப்படவில்லை. ஆனால் "ஸாந்தர்சனம்" பத்திரிகையிலிருந்து எளிதில் பட்டிருக்கின்றன ஐயங்கார் ஸ்வாமி, ஸ்ரீமதுப்யவே ஸாந்தர்சன ஐயங்கார் ஸ்வாமி ஆகியவர்களுடைய இருகட்டுரைகளும் பார்க்கப்பட்டது. ஸ்ரீவ்யஸ்திதாந்தங்கள் அளித்ததும் ஆராயப் பட்டது, மிக விரிவாக விஷயங்களைப்பற்றிய சர்க்கரைகள் ப்ரம ப்ரமாணிகமான முறையில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன என்று விளங்குகிறது, ஸ்ரீவேதாந்தசாசன மஹாசாசனருடைய கிரந்தங்களையும், சிறந்த (ஸ்ரீவாசாசன)ஸ்தோத்ரங்களையும், ஸ்ரீபராசர பட்டராயி மஹாசாசனருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையும், ஸ்ரீலோகாசாசனருடைய ஒப்பற்ற திவ்யரஹஸ் க்ரந்தங்களையும், ஸ்ரீபுதுவந்தராமாணுஜசாசனருடைய திவ்யஸூக்திகளையும் நன்குபரிசயம் செய்தவர்களுக்கு, ஸ்ரீதத்வஎதித்காஞ்ஜன ஸங்க்ரஹத்தை எழுதியிருக்கைய மனத்திற் தோன்றியிருக்கும் விபரிதமான கருத்து ஒரு போதும் உண்டாகாது. உறுதியாக ஐயத்திரிபுர சபமியட்டுச்சொல்லுகிறோம்—ஸர்வஐதந்தமாதாவாய் "ஸ்ரீதேவி"யான மஹாலக்ஷ்மிக்கு பரப்ரஹ்மம் என்னும் வழக்கு எவ்விடத்திலும் காணப்படவில்லை, இது விஷயம் (வேதவ்யாஸாரைப் போல) கனதுகதி நிறை முழங்கப்படுகிறது. அவகாசமின்மையால் மிகச் சற்றுக்கமரக ஸாரமான வாசத்தை நம்மால் எழுதப்பட்டது. இது விஷயத்தில் மேனமேலே வாத விவாத பரம்பரைகள் விவக்கித்தக்கவை என்பது எம்முடைய கருத்து. ஸ்ரீ உவே ஸாந்தராராஜசாசன அவர்கள் ஸ்ரீமத ப்ரமஹம்ஸேத்யாதி பிடுதுகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவராய், விதவாங்களில் தலைசிறந்தவரான வர்த்தமான ஸ்ரீமதஹோபில பீடாதிபதிஎளியிருந்தும் ஸ்ரீபாஷ்யம் காலகோபம் செய்துள்ளார் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இதற்கு மேலும் அவசியம் நேருமானால் அப்போது நான் விரிவாக எழுதுவேன். எங்கும் எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாப்படியாலும் மங்களமே உண்டாகட்டுமென்று கூறி இப்போது திறைவுபடுத்திக் கொள்ளுகிறேன்.

ஸ்ரீராமாணுஜன்

(ஸ்ரீகஸியன் வானாமமலை ராமாணுஜஜீயர் ஸ்வாமி)

ஸ்ரீ தத்வஸர்வஸ்வம்—தீர்ப்புகள்

5. அவதாரங்களில் பிராட்டி

[Dr V. V. ராமாணுஜன். ஆசிரியர், யதிராஜ பாதுகா சென்னை-5]

ராகுஷத்தேவத்யாவத் ஸ்திரா குக்மிணி க்ருஷ்ண ஜந்மநி |
அந்யேஷு சவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷுநாமயிநி ||

என்பது ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலுள்ள ப்ரஸித்தமான ஸ்லோகம். எம்பெருமான் உலகில் அவதாரம் செய்யும் போதெல்லாம் பெரிய பிராட்டியான ஸ்ரீதேவியும் அனைவிட்டுப் பிரியசில்லாமல் அவனுக்குத்தக்கபடி வந்து பிறக்கிறாள். ராமாவதாரத்தில் ஸ்தைவாகவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் குக்மிணியாகவும் பிறந்தாளென்றே, எம்பெருமான் விபவத்தில் தனது ஒப்பற்ற மேன்மையைக் கழற்முமல் வந்து திறப்பது போலே, இவளும் தன் இயல்வான நற் குணங்களோடு வந்து பிறக்கிறது என்று கொள்வதே யுத்தம். ஸ்ரீராமாயணம் மற்றும் புராணங்கள் வேதத்துக்கு உயர்ப்புறமணங்கள் அளவறித்தவை. இவற்றைக்கொண்டு வேதாந்தமறுத்தியிட வேண்டுமென்றால் அவதாரங்களில் பிராட்டியின் சரிதையைக் கொண்டு எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்குமுள்ள பரிமாற்றத்தை அறியலாம்.

ராமாவதாரத்திலும் ஸரி, க்ருஷ்ணாவதாரத்திலும் ஸரி பிராட்டி. எம்பெருமானுக்குப் பரதந்தரையாகவே நடந்து கொண்டிருக்கிறாள். ஐதந்தரையான ஒருவனைக் கைப்பிடித்ததனால் பத்தீதஸ்பரயுத்தமான இவள் ஸர்வரியாகிறாள், ஆளவந்தாரும் இதை "லோகைகேஸ்வரி! லோகதாதுக்யுதி!" என்று தமது சதுர்யுலோகியான ஸ்ரீஸ்துத்தியில் காட்டியிருக்கிறாள். ச்ருதியும் "ஆஸ்யேயுதாஜக்யுதி" என்றசொல்லி அகற்றி தித்யாதம் "விஷ்ணுபத்தி" என்று காட்டிற்று. இப்படி லோகாதந்தியவமற்றியே என்பதற்குச்சேர ஸர்வபவத்தையும் ஸ்தையோ துக்மிணியோ வெளிக்காட்டியதாகச் சரித்திரம் அமையவில்லை. பிராட்டியை நலிந்த அரசுக்கிவரைத் திருவடி நனுகுக்கவிடுப்பதும், பிராட்டியை அறுமதிக்கேட்டபோது "தீ அப்படிச் செய்யாதே" என்று கட்டினாயிடவில்லை. "காச்யம் கருணமாச்யேன நகர்சிந்தாபராத்யதி" என்று மாதீதவத்தோடு பேசுவது காணலாம்.

ஸ்தைவையக் கயாதாநம்பண்ணும்போது ராஜ்ஜிஷியானஜனங்கள் "ஸஹதூர்ம சரீ தவ" என்று சொல்லியே அவனைக் கைப்பிடித்துத் தந்தான். தனது நயங்கள் நினைவைப் பின்செல்பவளிறே ஸஹதூர்மசாரினி. "ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருத்தவளே நாம்

சொல்லுகிறது". என் பர் நமதாசாரியர்சன், இது க்ருபாகாரியம். க்ருபையே இக்கு நிருபகமாயிற்று, ஈஸ்வரத்தவமல்ல. லங்காபுரியில் சிறையிலிருந்து பெருமாளிடமிருந்து முதல் பிரிவு. இது க்ருபையை வெளியிடுவதற்காக, தன்னை நலிந்த அரசுக்கியுக்கும் அவர்கள் ப்ரார்த்தியாமலே அருள்புரிந்தது க்ருபையை வெளியிட்டபடி, பெருமானை "ரிஜ்னாமெரி வத்ஸலா" என்று நிருபித்த பிராட்டி அவருக்கு ஸ்ரவத்தர்மசரியாயிருந்ததமையை ராஜாஷெகினை ராஜபித்தர், நிருபித்தான்.

பிராட்டியின் இரண்டாவது பிரிவு நகரமக்களில் எவனோ ஒருவன் பொறுப்பில்லாமல் பேசியதை வ்யாஜமகக்கொண்டது. லோகாபவாதத்தைத்தவறிக்க அரசனிட்ட கட்டணப்படி இலக்குவன் பிராட்டியை வர்த்தி முனிவரின ஆசிரமத்தில் விட்டுவந்த போது தன்னிடம் மாசேமதினை என்பது உலகநிய இலங்கை யிலேயே அக்னி பரீகையால் காட்டப்பட்டிருந்தபேதிலும், "தான் தன்னை முடித்துக்கொள்ளல் ஸ்வாதந்தர்மகாரியமாரும். மேலும் இங்கையாலுள் ச ப்ரணைகள் தன் திருவயிற்றினுள்என்படியாலும் அது மக்கதன்று" என்று உயிர்வாழ்ந்திருந்தது தனது பாரதந்தர்ய தர்மத்தை வெளியிட்டபடியாரும், கட்டிவை (அரண்மனையிலே அந்த:புர்த்திலே) வைத்திருந்தபேதும் கட்டிவைவிட்டபோதும் ஒருவாசியுமின்றி "இவ்வுடலும் உயிரும் பெருமானுடைய சொத்து" என்று அவர் திருவுள்ளத்தையே பின் சென்று நடந்துகொண்டது பாரதந்தர்ய காஷ்டை. தான் உயிரை மாய்த்துக்கொண்டால் அது பெருமானுக்கும், பிறந்தகம் புத்தகம் இரண்டுருமே அந்திய முண்டாக்கும் என்ற பெருந்துயரத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு தன் உயிரை நோக்கிக் கொண்டிருக்கும்படியான பரதந்தர்யமே இப்பிரிவில் வெளியாயிற்று.

பின்னாகள் பிறந்து வளர்ந்த பிறகு பிராட்டி ராஜஸபைக்கு வர்த்தி மஹரிஷியால் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறான். பெருமான் பிராட்டியிடம் எவ்விதமான தோஷமும்இல்லை என்று நன்கறிந்தவராகிலும் லோகாபவாதத்தைத் தவிர்த்துக்கொடுப்பது சபதம் பண்ணப்பட்ட நியமிக்க, "அடியேன் பெருமானைத் தவிர்த்து மற்ருவனையுமீ மனத்திலுளும் நினைவாதவளாயின் இப்பூமிப்பிராட்டி எனக்கு இடங்கொடுக்கக் கூடாது" என்று சபதியை, அப்படியே பூமி வெடித்து ஒரு தீயிய விரிமுன்னாள் தோன்ற, பூமிபிராட்டியும் தோன்றி வீகாபிராட்டியை அந்த விரிமுன்னாளைக்கீழ் எழுந்தருளப் பண்ண, அத்துடன் பூமிக்குள்ளே மறைந்தான் இங்கு உயிர்நிலாது பிரிவால் அந்நபார்க்கதவம் (எம்பெருமானை) என்றி வேருதாருக்கும் உரித்தாகாததன்மை) என்று ஞானம் வெளிபட்டுத்தப் பட்டது.

க்ருபை, பாரதந்தர்யம், அந்நபார்க்கதவம் இவை புருஷகார பூதையான பிராட்டியிடம் இயல்பாகவே உள்ளவையாம், தான் பெருமானுடைய சொத்து என்பதை பிராட்டியினுடைய வசநங்கன் பல முடிவெடுத்துத் தருகின்றான். "ஸமா த்வாதூல தத்ராஹம் ராக்யஸ்ய நிவேஸம்?" — (ஸூத் 38-18) என்று புகக்கத்தில் மிகவுர் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்தமையைக் குறிப்பிட்டருளப்போது "ராக்யஸ்ய நிவேஸமே?" — என்கிறான். ராக்யன் என்பது தசரதனையோ பெருமானையோ குறிப்பது, க்ருஹயஜமானி—மஹிஷாசுர தாத்திலுள்ளவன் "எங்கள் இடம்" என்துமல் பெருமானுடைய தர்மமளிகை என்பது உற்றுநோக்குதற்குரியது. பரதன் சொன்ன "ராஜ்யபஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய" என்பதையொப்பது இது.

தண்டகாரணயத்தில் பெருமான் ரிஷிகளுக்கு அபயம் தந்து ராஜாஸர்கினை வதம் செய்யவகை சபதம் செய்து கொடுக்க, பிராட்டி தனது மார்த்தவத்துக்குச்சேர ராஜாஸவதம் அப்போது பெருமான் ஏற்றிருந்த தாபஸவேஷத்துக்குச்சேரதென்று சொல்லும்போது, "ஸ்தேஹாச்ச பூதஸாமாந்ச ஸம்மரேயே த்வாம் ந ஸிஷ்யஸி"—(தேவரீ எவ்வாமந்தர்வரீ. அன்பினாலும் பரிவிதலும் ஸந்தர்சனயத்தாலும்இதை தேவரீக்குத் தினைவிட்டுகிறெனத்தனை—என்று மிக்க பணிவுடன் சொல்லுவது காணலாம். இங்கும் பாரதந்தர்யமே பரிச்சிடுகிறது, இப்படிப் பலவிடங்களுண்டு,

அசோகவனத்தில் பிராட்டியைச் சிறைவைத்த ராவணன் தகரதேசக்கணப் பேசினபோது "ராவண, உன்னை நிறுதும் படிச் சமீப்பதே செய்யவேண்டுதல், உன்னை எனது தேஜஸ்வரினால் பலமமாக்க வல்லேனெயினும் எனக்கு ராமனது ஆஜ்ஞை இந்நிலையாகையால் அப்படிச் செய்யவில்லை" என்கிறான். மேலும் திருவுடி பிராட்டியைப் பெருமாளிடம் கொண்டு சேர்த்து விடுவதாக அழைத்தபோதும் "பெருமான் வந்து வணக்கைய நோம் பண்ணி ராவணனை முடித்து என்னை அழைத்துப்போவரேல் அதுவே தக்கதென்று—மம் நயேத்யத்யு காருதஸ்து: தத்ஸ்ய ஸாத்ருஸம் பூதேஸ்" என்று சொன்னதும் பிராட்டியின் பாரதந்தர்யத்தைக் குறிப்பிட்டுவிடவேண்டிக்கொண்ட கட்டுகிறது.

துது சொல்லிவிட்டு லங்கையிலிருந்து திரும்பிச்செல்லத் திருவுடிக்கு விடை கொடுக்கப்போது பிராட்டி வசநம்: "தெளஸைய லோகபுர்த்தாரம் ஸுஷுவேயா மதஸிவிதி தம்மமர்த்ததேஸுதம் ப்ரதேசு ஸீஸா சாபிவாதயா ||" [உலகுக்கெல்லாம் ஸாமரியான ஒருரை எனது விசாலமனமுடைய மாமியார் பிறருள்: அடியேன் தக்காக அவர் திருவுடிகளில் தலையாத்து வணங்கு: நலம் ?

என்று ஒருசொல் நான் கேட்டதாகக் கேள்] என்பது. இதில் எம்பெருமான் வேஷி என்பதும், பிரசுட்டி அவனுக்கு வேஷங்கூறாத என்பதும் பளிச்சிடுகிறது.

ஸ்ரீராமாயணமே "ஸ்தேயாய: சரிதம் மஹத்" என்று பிரசுட்டியின் பெருமை பேசுவதற்கென்றே அவதரித்ததாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. ஸ்ரீராமாயணத்தில் பிரகாசிப்பது புருஷகாரவாபவம். "இவன் ஸந்தியையாலே காடும் தலைபெற்றது; அதில்லாமை யாலே ராவணன் முடிந்தான்" என்பதை ஒரு ஸாரதாமணி அளித்ததாகக் காட்டுகின்றான் நமதாசாரியர்கள். புருஷகாரமாய்போது வேண்டிய முக்கிய குணங்கள் க்குபையும் பாரதந்தரியமும் அந்த யாசீஹ ஸேஷ்தவமும். இவையே ஸ்ரீராமாயணத்தில் பிரசுட்டியிடம் பிரகாசிக்கும் முக்கியமான குணங்கள்—அதிமும் பிரசுட்டி பாரதந்தரியமே வடிவெடுத்தவன் என்பதை மறக்க முடியுமா?

இனி, க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்ரீதேவியின் அவதாரமான ஸ்ரீருக்மிணிப்பிரசுட்டி பாரதந்தரியமே நிருபகமாக உடையவன் என்பது வெள்ளிடமடைய. ஸ்தேயபிரசுட்டியளவுக்கு இவன் சரிதம் ஸ்ரீபாக வதந்திலோ ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலோ பாரதந்திலோ காணக்கிடைக்கவில்லை. ஸந்தியாமையையே பலவிடங்களிலும் கண்ணனுடைய கண்ணிருமே, இதனால் இவன் கண்ணனுக்கு கச்சுருஷை பண்ணுவதிலேயே மனநிறைவு கண்டமை தெரிகிறது. குசேலோபாக்யானத்தில் இது நன்றாக வெளிப்படுகிறது. தனது பால்ய நண்பர், பரமபாகவதர் என்று கிருஷ்ணன் அவருக்கு உபசாரம் பண்ணும் போது ருக்மிணிப்பிரசுட்டி ஆலாபட்டம வீசிப் பணிவிடை செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது பகவத்பாரதந்தரியத்தில் எல்லா பாகவத பாரதந்தரியமல்லவா? மிகவும் பரிசுரான இவனைக் கோபமுட்டியேடிக்கைபார்க்கக் கண்ணிக்கண்ணன், "நான் உனக்கு தந்தக் கணவனல்லேன்" என்று சில சொல்ல, அன் லுச்சித்தேவியூந்து விட்டதற்குவும், கண்ணன் அவனைத் தன் மடியிலிட்டுக்கொண்டு சைத்யேபசாரம் பண்ணி லுச்சிதை தெளிவித்து ஸமாதானப்படுத்தியதாகவும் சரித்திரம், ருக்மிணியாக வெளியிட்டதும் பாரதந்தரியமும் அந்நயாசீஹதவமும். தன் அந்நயாசீஹதவத்தை தான் கண்ணனுக்கு அந்தணரோடுவா லுமலனுப்பிய ச்வேகமகாணிகையும் தெள்ளத்தெளிய வெளியிட்டானே.

ஸமீபத்தில் நமது ஆசிரியர் ஸுதர்சனர் ஸ்வாமி "விசிஷ்டாத்வைதமர் விசிஷ்டாத்வைதமர்?" என்று விரிவான நிருபணத்தை வெளியிட்டுருந்தார். அதன் பேரில் அந்த நிருபணம் மிகவும் குறுவானது என்பதைச் சில பெரியோர்கள் தங்கள் கருத்தாகத் தெரிவித்ததையும் அனுபவித்தோம். "பிரசுட்டி ஜீவகேசடியிலே சேர்த்

தவனே, எம்பெருமானுக்குள்ள விபுதலமும் வியாப்தியும் சுச்சுவரதவமும் இவனுக்குண்டு என்பதற்கு ப்ரமணமேதும் கிடையாது. இப்படி ஒரு சாரார் சொல்லுவதும் பிரசாரம் பண்ணுவதும் வைதிக எரித்தாந்தத்துக்கு ஒவ்வாது" என்பதை ஸ்ரீகிருச் மஹாவித்வான் P B A ஸ்வாமி "தேசிக ஹ்ருதயம்" என்ற நமது நூலில் நினைத்துக்கொள்ளுங்கள். ஸுதர்சனர் ஸ்வாமி இவ்விஷயத்தில் நிகமாந்த மஹாசாரியரின் திருவுள்ளத்தைத் தெள்ளத்தெளிய எடுத்து விளக்கியுள்ளார். இது அசைக்கமுடியாத உச்சந்திமேந்தி நிர்ணயப் பாலே அமைந்துள்ளது. நடுநிதியாளர்கள் கருத்துத் தெரிவிக்க வேண்டுமென ஸுதர்சனர் ஸ்வாமி கேட்டுக்கொண்டுள்ளபடியால், அவதாரங்களில் பிரசுட்டியிடம் பிரகாசிக்கும் குணங்களை விவரித்து, பாரதந்தரியமும் புருஷகாரத்வமுமொழிய ஸ்வாதந்தரியமோ உபாயதவமோ சொல்ல வேதோபப்படுபுறணங்களான இந்நாஸுபுராணங்களில் சான்றேதுமில்லை என்று காட்டுவதற்காக ஸ்தேயபிரசுட்டி ருக்மிணிப்பிரசுட்டிகளை வெளியிட்டருணாதியங்கடான விமரிக்கலாமிற்று.

இந்த ஜட்கையில் எவைபெல்லாம் காணப்படுகிறதோ கேட்கப்படுகிறதோ (பேசப்படுகிறதோ) அவையெல்லாவற்றையும்கூடும் புறமுமாக நாராயணன் வ்யாபித்துநிற்குள்—அந்தர் பூஸ்வரீசு தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண:ஸ்தித்—என்பது மிகப் பரவீதமன ச்ருதிவாக்யம். "ததஸர்வம்" என்பதில், "மேகேகவாஜம் கிமிதம் விரதம் தே" என்று பரமசாரியர் கேட்பதுபோல் பிரசுட்டி விலக்கா? "ந ததஸமம்சாப்யதிவசு த்ருர்யதே" "ஒத்தார் மிக் காதர இலையய மாயயா" என்பது உபயவோதந்தங்களிலும் எந்தாவதைய விஷயமாக இருக்க, 'பிரசுட்டிக்குப் பரமபுருஷனுக்கு ஸம்மக எல்லப்பெருமைகளுமுண்டு' என்பது எப்படிச் சேரும? ஜட்காக்கரணத்திலேயே பரம்பெருள். இவனே ஸர்வேசுவரன்—நாராயணன் என்பது வைதிக எரித்தாதம். "ஸ்வாபுனிகாதவதிசு கதியேசித்தவம் நாராயண தவமி ந ம்ருஷ்யி வைதிசு: க:" என்ற பரமசாரிய வதநப்படி நாராயணனையொழிய மறவருவாவிடமும் இயல்பான சச்சுவரதம் சொல்பவன் வைதிகனேயல்லவன்: "ஏகேவன தை நாராயண ஆஸ்தீரகமேவ அந்விதியம்" என்று இவன் அத்தீவியததவம் என்று விசிஷ்டாத்வைதம் நினைப்பாட்டபட்டது நாராயண சப்தத்துக்கு அரித்தம் கண்டால் அவன் சித்திவிசிஷ்டான ஸர்வேசுவரன் என்று விளங்குகிறது இப்படி அத்தீவியமான காரணவஸ்துவான பரபூஸ்வரம் ஜட்காசுரீரி என்று பூர்வாசாரியர்களாலும் அவர்களைத்தருவி பகவத பஷ்யகாராலும் நன்றாக நினைப்பாட்டப்பட்டு நமது எம்பெருமானார் தரிசும் (விசந்தந்தர்) விசிஷ்டாத்வைதம் என்று ப்ரவீர்த்

6. ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவன் ஒருவனே

[Dr. M வரதராஜன். தமிழ்ப்பேராசிரியர்

வேங்கட சீவரா ஸர்வகலாஹி, திருப்பதி]

தமாயுள்ளது. சித்து, அசித்து என்ற தனித்தத்துவங்களைத் தன்னிடமிருந்து பிரிக்கமுடியாத விசேஷணங்களாகக் கொண்ட விசிஷ்டத்துவம் அத்வித்யனுள் ஸர்கேச்சரன். உட்புறநுண்ணுள் இது ஹஸத்திலும் தன்முன்கள் "எந்தென்கும்;-புறவன் விண்ணு" என்று அவதார ரஸஸ்யத்தை வெளிப்பிட்டு. "ஜடத்தவீகம் பரீர்த் தே" என்று பெருமானுக்கு மட்டுமே ஜடச்சுரீர்த்தவத்தைச் சொன்னான். சிதசித்விசிஷ்டமான காரணப்பொருள் ஒத்தேயை நி இரண்டல்ல என்பதனால் இந்த எந்தத்தாத்தம் விசிஷ்டத்துவமாயிற்று. விஷ்ணுவைப்போன்ற வ்யாப்தியைப் பிராட்டிக்கும் சொன்னால் விசிஷ்டத்துவமும் மண்ணு விசிஷ்டத்துவமும் எந்தத்தாத்தமென்றதாகும். இப்படிச் சொல்வது எம்பெருமானுக்கும் ஆசார்யர்களுக்கும் பண்ணும் மஹத்தான துரோஹமாகும்.

பிராட்டிக்கு ப்ரதான நிதேசமான் "ஸ்ரீ" என்ற திருநாமத்திற்கு முக்கியமாக இன்னொருபுறங்கள் காட்டப்பட்டன, "சீரயதே" [இவ்வொருவனைப் பணிதருக] என்றதனால் ஜேதத்தலமும் பாரதத்தியமும் தேறின. "ஸ்ரீயதே" (அந்த ஒருவனைத் தனித்தியயாவரலும் ஸேவிக்கப்படுகிறது) என்றதனால் பத்தீதவ்யுத்தமான் ஸ்வாமிய்தவம் தேறிற்று. பரமசாரியமான் சதுஸ்வோகியான் ஸ்ரீஸ்துதியால் "லோகைகேஸ்வரி" என்று வினித்த உடனான "லோகநாதா தயிதே" என்றார். ஜகத்தநாதனின் பத்தி என்றதால் லோகைகேஸ்வரியாகிடுகள் என்று காட்டப்பட்டது. "அஸ்மேஸாநா ஜடதூக: விஷ்ணுபத்தி" என்ற சூக்தியைத்தழுவினது இது திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன் ஸர்வேஸ்வரன் என்பது ஆழ்வார் திருவாக்கு. "ஆஸ்மேஸாநா ஜடதூக: விஷ்ணுபத்தி" என்ற சூக்தியைத்தழுவினது இது திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன் ஸர்வேஸ்வரன் என்பது ஆழ்வார் திருவாக்கு. "ஆஸ்மேஸாநா ஜடதூக: விஷ்ணுபத்தி" என்ற சூக்தியைத்தழுவினது இது திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன் ஸர்வேஸ்வரன் என்பது ஆழ்வார் திருவாக்கு.

"அபியல்லால் தேவியிசீஸ்" என்ற சைவரீ (அப்பர்) தேவாரத்துக்குப்பொருள் கூறும்படி வசைத்தலைவன் கேட்டாலும், அதற்கு நம்பினான் "உங்கள் தேவனுக்கு இது ஒரு பெருமையென்று சொல்லுகிறாயோ? பெருமேடமையான ஆன்மனின் என்று நன்கறித்து அப்பெருமகன் பின்னே ஒருவன் அலைந்தான் என்பதுசிவனுக்குப்பெருமையாகாது, இதைச்சொன்னவன் அநாபத்தி" (அறிவினி அல்லது பொய்யன்) என்று கொள்வதே தக்கது" என்று பதிலளித்தாராம், அதுபோலே வசைச் சொல்லியிருக்கும், எம்பெருமானுக்கு, புட்டரீ, தேசிகன் முதலான பூர்வசார்யர்கள் திருவுள்ளத்துக்கும் முரணாகப் பிராட்டிக்கு, ப்ரஹ்மத்தவத்தையும், துலயமான ஸர்வரத்தவத்தையும், ஸ்வாதத்தீர்த்தவத்தையும் சொல்லுகிறவர்கள் அநாபத்தே,

ஜூன் மாத ஸ்ரீவஷ்ணவ ஸுதர்சன இதழில் தேவரீரீ எழுதிப் 'விசிஷ்டத்துவத்தா' விசிஷ்டத்துவத்தா' என்ற கட்டுரையை ஆழ்ந்து படித்தேன். தேவரீருடைய அறிவுத் திறன்க்கொண்டு பலபரமணங்களைக்காட்டி, பிராட்டியின் பெருமையை (திஸ்மைதய) நினைநாட்டியதற்குமேல் யா' என்ன எழுத முடியு? 'என்னிலும் வரும்' என்கிறபடியே 26 என்ற 'என்னுக்கு இலக்கான எம்பெருமானைப்பற்றி - 26-வது தத்துவம் ஒருவனேயான், இருவரல்ல என்பது பற்றி, தேவரீரீ 28 பாராவில் விளக்கம் அளித்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எனிலும் நம் எம்பெருமான் சிலருக்கு இப்படிப்பட்ட மருள் ஏற்படவேண்டாம், நீசெருமான் ஸங்கல்பம்—தன்னில் தான் பிணக்கிடும் சமயம்போல் வைவைசமயத்தில் ஒருசிலரைக் கலங்கவைக்கிறான் போலும், தேவரீரீ ஸுப்ரஸீதமான ப்ரமணங்களைக்காட்டி நினைநாட்டியது இன்று தனிமுறைக்கு உள்ளபடி நம் தர்சனத்தை அறிய விவருத்ததாகும்.

நடுநினையாகச் சொல்லப்போனால் மேலைநாட்டினருக்கும் தத்துவஞானிகளும் பலர் நம் தர்சனத்தை நன்கு ஆராய்ந்து தேவரீரீ காட்டியபடியே ஸர்வர என்பதையும் "பிராட்டி (லக்ஷ்மி) எம்பெருமானுக்கு வசப்பட்டவன" என்பதையும் பலபடியாக எழுதியுள்ளனர்.

எடுத்துக்காட்டாக 1918ல் வெளிவந்த Introduction to the Pancharatra and the Ahirbudhnya Samhita என்ற புத்தகத்தில் Dr. F. Otto Schrader கருத்தாவது:—

"In spite of frequent assurances as to the real identity of Lakshmi and Vishnu, the two are actually regarded as distinct; even in Pralaya they do not completely coalesce but become only 'as it were' a single principle (Ah:S, 4.78), the Lakshmi eventually emerging from the Great Night being the old Lakshmi, not a new one. The mutual relation of the two is declared to be one of inseparable connection or inference like that of an attribute and its bearer (dharma, dharmin) existence and that which exists (bhava, bhavat) I ness and I (ahamā, eham), moonshine and moon, sunshine and sun, Still, the dualism is, strictly speaking, a makeshift for preserving the transcendent character of Vishnu: Lakshmi

alone acts, but everything she does is the MERE EXPRESSION OF THE LORD'S WISHES. (p. 30)

தத்துவஞானியான Dr Bharatan Kumara, 1934 ல் வெளியிட்ட The Hindu conception of the Deity as culminating in Ramanuja என்ற புஸ்தகத்தில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:—

"In order to preserve the transcendent character of Vishnu Lakshmi is also regarded as a principle eternally distinct from the Deity". (p. 103)

தத்துவஞானியான P. N. Srinivasachari எழுதிய The Philosophy of Visishtadvaita (1943) என்ற நூலில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

"The two, Isvara and Sri, are one ontologically but different functionally owing to the redemptive needs of the jiva. In the interest of redemption, Lakshmi becomes the Iswari of Iswara and changes His law of Karma into the rule of kiupa..... He is the only Saranya or refuge and strength of the jiva... He is the only Upaya and UPeya" (p. 889-90)

இவ்வண்ணமாக மேலே நாட்டவர்களும், ஆங்கிலமறிந்த தத்துவஞானிகளும் விசிஷ்டாத்வைதத்தில் எப்பெருமான் ஒருவனே ஒப்பாரும் மிக்காலுமில்லாத பரம்பொருள் என்று காட்டியுள்ளனர்.

ஸுதர்சனம் ஆசிரியரின் குறிப்பு

கடந்த சிலமாதங்களாக விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ எதிர்நோக்கத்தில் ஸ்ரீதேவியாகிற மஹாலக்ஷ்மியின் ஸ்தானம் பற்றி ஒரு சர்ச்சை நடைபெறுவது நம் அன்பர்கள் அறிந்ததே. ஸ்ரீதேவியைப்பற்றிய தென்னாச்சியர்கள் கத்தத்தில் இன்று வரையில் விவாதம் எதுவுமில்லை. ஸ்ரீவோதந்ததேசிகர் அவருக்கு முன் விருந்த ஆசார்யர்களே ஸ்ரீதேவியின் ஸ்தானம் பற்றிய விஷயத்தில் கருத்து வேற்றுமையைத் தம் கிரந்தங்களில் தெரிவித்திருக்கிறார். சதுர்மலோக பூஷ்யத்தில் சமீபக் குறப்பட்ட ஆசார்யர்களிடம் ஸ்ரீதேவியைப்பற்றிய ஐந்து விதமான கருத்துக்கள் நிலவிவருகின்றன. அதில் ஏதேனொன்றை உண்மையானது என்று கூறி, தம்சொருத்து இன்னதென்று தெளிவாகக் கூறப்படுமா என்பதை அறியுங்கிறார், அருளுடைய ஸகல கிரந்தங்களையும் நடுநிலை நின்று ஆராய்ந்தால், பிராட்டிக்கு அபராத்ரணமான உபாயத்தவரின் அபராதமான ஜகத்காரணத்தவர், ஏகோம் சேஷித்தவர், ஜகத் வ்யாபகத்தவர் ஆகியவற்றை அவர் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார் என்றும், பிராட்டி எப்பெருமானுக்கு சேஷனுதான் என்பதில் அவ

ருக்குக் கருத்துவேற்றுமை இல்லையென்றும் விளங்குகிறது, இவையெல்லாம் அவர் காட்டியிருக்கும் நாலாங்கு பகைத்திருக்க மிகப் பெருந்தியிருக்கிறது. நம் விசிஷ்டாத்வைத எதிர்நோக்கத்தோடு முரண்படாமையும் இருக்கிறது. ஆனால் ஒரு சில நூற்றாண்டுகளுக்குள் இருந்த ஸகலகூத் ஸ்வாமி போன்ற தேசிக-ஸம்ப்ரதாயத்தின்களான சிவபெரிசுவரர்கள் தேசிகள் ஜகத்காரண பகைத்தையே திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறார் என்றும், பிராட்டிக்கு எப்பெருமானுக்குத் துஷ்யமான முக்யேஸ்வரத்தவர் உண்டு என்றும், முக்யமான ஜகத்காரணத்தவர், உபாயத்தவர் முதலானவை உண்டு என்றும், பிராட்டி எப்பெருமானுக்கு சரீரமல்ல, ஸ்வாதந்த்ரீயமே அவனுக்கு இயல்பானது என்றும், ஆயினும், அவன் ஜகத்யவ்யாபகத்தை சக்தியிருந்தபோதிலும் செய்வதற்கு வாய்க்காத அவனுக்குப் ப்ரஹ்மம் கிடையாது என்றும், தம் நூல்களில் எழுதிவைத்தார்கள். மற்றும் சில பெரிசுவரர்கள் 'பிராட்டிக்குப் ப்ரஹ்மம் ப்ரஹ்மம் ப்ரஹ்மம் உண்டு' என்று எழுதிவைத்தார்கள். இவையனைத்தும் தேசிகனுள்ளிட்டு ஸகல ப்ரஹ்மசார்ய ஸ்ரீஸரீகத்தினுக்கும் பிஷ்யம் முரண்பட்டிருப்பதை நாம் பல கருத்துக்களாக ஸ்ரீஸரீகத் வ்யாக்யானம் முதலானவற்றில் எடுத்துக் காட்டினதோம், சமீபத்தில் சென்னை நாமணி நாயக்கர் வியாபாசியத்தின் ஆதரவில் வெளிகூரும் "காஞ்சி பேரருணானன்" என்னும் பத்திரிகையில் பிராட்டியின் ஸகலபகைப் பற்றி ஒரு கட்டுரைத் தொடர் வெளிவந்தது. அதுபற்றி நடுநிலை நின்று விமர்சித்து 'விசிஷ்டாத்வைத ஸபாஷ்ணம்' என்னும் கட்டுரையை ஸுதர்சனத்தில் எழுதி, வித்காள் சரீரம் மனஸ்ஸாக்ஷியக் குறித்த சிவனே விஷ்ணுவாகக் காட்டினதோம். பல வித்காள் சரீரம் தேசிகரின் விதிகத் ஸதஸம்ஸாரிலும் இது பற்றி நடுநிலை நின்று எழுதுகிறேன். கேட்டுவந்தோம். முதலில் எல்லா வித்காள் என்னும் எழுத மறுத்து வந்தனர் மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு திருவெந்தூரத்தில் வசிக்கிற மதுரைத்தவர் ஸ்வாமிவரன் சேமாத்ரவரன் 21. வரதாசார்யஸ்வாமி "மதாத்ரத் விசிஷ்டாத்வைத எதிர்நோக்குகிறார்" என்னும் சிறுபத்திரிகையைத் தம்முடைய விசிஷ்டாத்வைத ஸபாஷ்ணத்திற்குப் பதிவாக வெளியிட்டார். அந்நகு மேல் "விசிஷ்டாத்வைதமாயோ? விசிஷ்டாத்வைதமல்ல?" என்னும் தலைப்பில் நமது பகைத்தையும் 'நா.வ' பகைத்தையும் 26 பாராக்களில் வெளியிட்டு இதில் எந்தப் பக்கம் விசிஷ்டாத்வைதத் திரிபுப் பொருத்தமானது என்று தீர்ப்பளிக்க வேண்டுமென்று நடுநிலைவாரர்களாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தோம், இதுவரையில் சென்னை K ஜகத்நாதன் ஸ்வாமி என்னும் தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்வரன் நமது வாசகரும், ஸ்ரீமத்ப்ரஹ்மஸ்வ ஸானமரது ஜீவ ஸ்வாமிமயம். சென்னையின் ஸ்ரீபூஷ்யாத்ர ப்ரவசனம் செய்தவரும் திருப்புவனம் ஸ்ரீ உவே ஸுதராரஜ்யயங்ககர் ஸ்வாமிமயம், ஸ்ரீநாகத்திலே வாலு ஸ்ரீ உவே பாரதாராசரன் பட்டர் ஸ்வாமிமயம். சென்னை திருவெந்தூரம் 'யதிராஜ பாதக' ஆசிரியர் ஸ்ரீ உவே V ராமானுஜ ஸ்வாமிமயம், திருப்பதி வெங்கடேஸ்வர பகைக்க கழகம் சேவாசிரியர் டாக்டர் M வரதராஜன் ஸ்வாமிமயம் * நா. வ *

வின் பணம் தேசிகனுள்ளிட்ட அனைத்துப் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளோடும், அனைத்துப் ப்ரமணங்களுக்கும் சிறிதுப் பொருத்தத்து என்று, "தேசிகன் தால்வர்டய பணத்ததைத் தழுவிவயம்" என்றும் கொள்வதே அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் மற்ற பிரமணங்களுக்கும் விசிஷ்டபாத்வைத எதிர்ப்பாதத்திற்கும் பொருத்தமானது என்றும் நம்முடைய பங்குமே ஸ்ரீஸ்வஷ்ணைவர்கள் அனைவராலும் ஆதரிக்கப்பட்டது என்றும் பல பிரமணங்களைக்காட்டித் தீர்ப்புள் வழங்கியுள்ளார்கள். இதுவரையில் நம்முடைய பத்திரிகைகளைப் பெற்றே வருகிற தேசிக ஸம்பந்தராயஸ்தரண வித்வான்கள் எவருமே இதுபற்றி ஒன்றும் எழுதாமல் இருக்கிறார்கள். பூர்வாசார்யர்களுக்கு மிகவும் பிற்பட்டவர்களைச் சேர்ந்த பெரியவர்கள் பலர் "ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ஸப்த ஸப்த ரூப ரஸ கந்தத்துக்காகிற குணங்கள் உண்டு" என்பது போன்ற ஸாஸ்த்ரத்துக்கள் எவரும் ஏற்கமுடியாத பல விஷயங்களைப் பேசியும் எழுதியும் இருக்கிறார்கள். பெரிய ஸ்தானத்திலிருந்த பேரதியும் அந்தமும் வரக்கூறிய பணங்களை அவர்களுடைய சிஷ்யர்களே ஏற்படுத்தின என்பதும் அனைவரும் அறிந்ததே. இந்த விஷயத்திலும் ஸாஷ்காத் ஸ்வாமி முதலான பிற்பட்டவர்கள் தேசிகன் முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு முரணாக எழுதியுள்ளார்கள் என்று பல நடுநிலையாளர்கள் தீர்ப்பளித்திருக்கும்போது தேசிக ஸம்பந்தராயஸ்தரண வித்வான்கள் இரண்டில் ஒன்றைச் செய்ய வேண்டும், முடிந்தால் "பிராட்டிக்கு ஸ்வாதந்த்ரியத்தை யும் முக்யமான ஜகத்காரணத்தவத்தையும், தேசிகன் முதலான பூர்வாசார்யர்கள் இன்ன இன்ன இடங்களில் காட்டியிருக்கிறார்கள், ப்ரஹ்மத்தவத்தையோ அல்லது தூய்மையான ஸ்வாதந்த்ரியத்தையோ இன்ன இன்ன இடங்களில் காட்டியிருக்கிறார்கள்; பிராட்டி எம் பெருமானுக்கு ஸரீரமல் என்று இன்ன இன்ன இடங்களில் அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள்" என்று எடுத்துக்காட்டவேண்டும். அப்படி முடியாவிட்டால் தேசிகன் தால்வர்டய பணத்தையே தழுவிவயர் என்று ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். பாண்டியில் வாழும் ஸ்ரீ உவே N S ராமானுஜதாசார்ய ஸ்வாமியிடம் நாம் பிரேர்த்தித்தபடி அவர்கள் வித்வான்களின் ஸாதஸ்தைக் கூட்டி அதில் தீர்ணயம் செய்தும் நமக்கு அனுப்பலாம். அவ்வாறு ஸாதஸ்தைக் கூட்டி இயலாவிடல் தணிப்பட்டு முறையிலும் நமக்கு எழுதலாம். அவர்களுடைய தீர்ப்பு நம்மோடு முரண்பட்டிருந்தாலும் அவற்றையும் ஸாத்ரணத்தில் ஸ்ரீதத்வஸாஸ்வத்தையில் மற்ற தீர்ப்புகளோடு வெளியிட்டு, பிற்காலத்தில் வரும் அறிவாளிகளின் முடிவுக்கு விட்டுவிடுகோம். இவ்விரண்டு வழிகளில் ஒன்றைக் கைக்கொள்வதே ப்ராமாணிகர்களின் வழி; மொனனமாயிருப்பது அல்ல. தேசிகஸம்பந்தராயத்தைச் சேர்ந்த வித்வான்களில் சிலராவது இந்த நம்முடைய பிரேர்த்தியை ஏற்பார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

7. VISISHTADVAITA OR VISISHTA-DVAITA?

Sri Desika Dasa Sri U. Va K Varadha Desika-chariyar Bsc., B.L. Advocate, Villupuram

Though I am an ardent devotee of Sri Vedanta Desika, I bear no ill-will or hatred towards other sampradayas. As the Editor of Sudrasanam has been repeatedly pointing out in his journal and his works, there should be tolerance among different religious sects, since doctrinal differences and religious beliefs can not be wiped out or eradicated all of a sudden. Each should follow his own Sampradaya according to the tenets and philosophy preached by his Acharya. But when differences arise as to what exactly a particular Acharya has preached on any particular aspect of religion such a controversy has got to be determined and resolved solidly on the 'Pramanas' and authoritative statements of the Acharya concerned, in his different works and the particular stand taken by him. Mainly because one is very well learned in Tarka (logic), one should not ventilate his own views on mere logical arguments without having due regard for the adverse consequences of such ill-conceived logical arguments. Even Sri Vedanta Desika has declared that by resorting to logical arguments (Tarka) alone, he could prove that white is black or black is white and that he could make and unmake things; but as he is a 'Pramanica' he is not willing to deviate from the path chalked out by his great Acharya Sri Ramanuja and from what he actually preached and stood for.

Though I am a lay man with limited knowledge about the abstruse aspects of the philosophy in general, I am closely following the articles in Sudrasanam on the above controversies raised by the Editor about the theological status, rank and position of Lord Narayana's Divine Consort Sridevi. In my humble opinion, to say that Sridevi is an Independent overlord or over-lady equal to Lord Narayana in all aspects of creation, sustenance and destruction is to offend against what our poorvacharyas such as Sri Ramanuja and Sri Yamunacharya have formulated as the philosophy of Visishtadvaita on the status and rank of the Divine Consort Sridevi. In the above context, I would like to bring to the notice of our readers

the following excerpts and extracts from chapter 18 entitled "The Divine Consort-Sri—The Problem of the Unity of the Divine Nature" in the book, "The Theology of Ramanuja" by John Braisted Cerman (This book is available with Ramanuja Vani Office, 10, South Mada Street. Triplicane, Madras-5.)

PAGE : 289:— "Embedded in his defence of the Divine form and all the entities which accompany God in that form is a very brief description of the Divine Consort referred to with the title Mahisi (queen or chief consort). She is of matchless glory with respect to Her essential nature, beautiful form, qualities, manifestations (Vibhava), dominion (aisvarya), gracious conduct (sila), and so on, qualities that are pleasing and appropriate to Him (Narayana). Almost exactly the same words are used in describing Sri in the introduction to the Gitabhasya, with "auspicious qualities" taking the place of "glory" (mahiman). It is also incorporated, with minor variations, into the two prayers of surrender in the Saranagatigadya, the first to Sri and the second to Narayana. Since Ramanuja no-where amplifies or explains this brief definition of Sri, it is difficult to interpret it precisely, but it seems to imply both a close likeness in nature to Narayana and A CLEAR SUBORDINATION TO HIM"

PAGE 243:— "If we return to Ramanuja's terminology in the Vedarthasamgraha, we see that he is defending more than the possibility of the supreme Person's having a Divine Consort. He is trying to establish the fact that the actual Divine Person has that particular Consort who is pleasing to Him and in accordance with His nature. Since Sri is a separate person, She may also be separately addressed and that is what is done at the beginning of the Saranagatigadya. EVEN WHEN SHE IS ADDRESSED, HOWEVER, HER SUBORDINATION TO THE SUPREME LORD, NARAYANA, IS MADE CLEAR. Whereas Yamuna uses hyperbole and metaphor, Ramanuja (or possibly his disciple, in the case of the Saranagatigadya) tries TO EXPRESS BOTH THE SUBORDINATION AND THE INTIMACY OF RELATIONSHIP IN MORE ABSTRACT CONCEPTS.

*Both Yamuna and Ramanuja wanted to guard against the Consort being conceived as the immanent power in material nature who is in some sense over against the transcendent Deity. Their successors in the Sri Vaisnava tradition remained faithful to their teaching at this point, for they never accepted the Tantric view that the Consort of Narayana was the active creative principle in Her own right, the Sakti. The very fact that Yamuna and Ramanuja had effectively excluded this doctrinal deviation however, made it all the more likely that some other way would be found to differentiate between the Lord and His Consort. The possibility of independent and prior address to the Goddess before praying to the Lord was reinterpreted as a distinction in a function between Narayana and Sri corresponding to a difference in their inherent natures. This difference was drawn along the line which Ramanuja had felt as the line of tension in the one Divine nature: between God's supreme inaccessibility on the one hand and His gracious accessibility to creatures on the other. In Ramanuja's own thought, that tension is maintained because no distinct function is assigned to Sri, for both in the supreme form and in the various incarnate forms. She does nothing but accompany Her Divine Husband and Lord (Sriyah pati), Bhagavan Narayana."

PAGE 244:— 'Pillan paraphrases (8, 10, 10 of Thiruvolmozhi) as follows: "Being without any other refuge and without any other aim, after having taken the Great Goddess (Sri) as my mediatrix (purusakara), I have taken refuge with Thee." This seems to be the first appearance of the term that both later schools of Sri Vaisnavas were to use regularly to describe the mediatorial function of the Goddess Sri. She is the purusakara, the one who recommends the sinful soul to Lord Narayana for the bestowal of His grace. In view of Pillan's general faithfulness to his teacher's position, the possibility should be considered that this reflects Ramanuja's view-point on Sri. It seems to me more likely, however, that this is one of the points where Ramanuja's disciples were somewhat closer to sectarian Sri Vaisnava doctrines, especially of the Tamil tradition, than was their master."

PAGE 245:— "K. V. Varadachari suggests that it was in reaction to this tendency that Vedanta has sternly to revert to the Neuter and the Transcendental (nirguna) aspect of the Deity, Brahman. However, the very quotation he gives from Sankara's hymn suggests a different explanation, namely, that Sankara (or, if the hymn is not composed by him, his school) accepted this same Tantric polarity between Siva and Sakti but emphasized in philosophical thought the other pole: the transcendent Siva far removed from the incessant activity and accompanying change of the transient universe. At the lower level of devotion, as in this hymn, the immanent "power" aspect of Deity could be fully and even extravagantly acknowledged.

Varadachari goes on to state that the Vaisnava Agamas "accept the Motherhood of God along with the Fatherhood of God"

IT CAN BE STATED HOWEVER, THAT THE MOTHERHOOD OF GOD HAS ALWAYS HELD A SUBORDINATE POSITION TO THE FATHERHOOD OF GOD: love has always been subordinated to Law and Sovereign Being. Power has always been subordinated to Truth, Though the precise ratio or rationale of subordination has remained undetermined, ... The mother Sri is thus the fullest consciousness power of the Divine Purusottama and in Sri Vaisnava theology, She is approached as the Mother who leads us as the agent of our ascent to the Lord which she fulfills through Her Illimitable Grace and knowledge. This distinction in doctrine between Saivas and Vaisnavas leads to a difference in practice,

In the Yoga of Sri Vaisnavism in general, there is no place for Dionysiac worship of Kali in the pure power-aspect. Sri Vaisnavas make the mother the agent of our transformation on Satvik lines as Maha-Lakshmi or Sri who ever resides in the supreme Purusa—Purusottama, Narayana or Visnu; the omnipervader God is the means (upaya) and the goal (upeya) and Mother is the agent, the purusakara.

According to Otto Schrader, the Tantric distinction between the God and the Goddess is also characteristic of the Pancaratra Agamas."

PAGE 246:— "In any event, Yamuna and Ramanuja did not understand the Pancaratra to teach such a Tantric distinction between the Lord and His Consort. Their non-Tantric conception of the Divine nature prevailed in subsequent Sri Vaisnavism.

What is striking about the theology of Ramanuja however, is that while the polarity between supremacy and accessibility is clearly present, there is no division of functions between God and His Consort. It is Ramanuja's concern for the unity of the Divine nature that leads him to guard so carefully against the possibility of any second ultimate cause. It is this same exclusive monism that may well account for the fact that in his system the Goddess has no special function different from Her Lord's. She simply accompanies Him in all of His states"

In the face of the above indisputable and uncompromising stand of our poorvacharyas on the subordinate rank and status of Sri, the attempt of the modern scholars of Desika Daršana to equalise Sridevi to her Lord Narayana in all the aspects is only to bring into Vaisnavism the concepts of Saivism and Saktism about the separability and independent status and rank of Siva and Sakthi. These attempts will militate against the basic concepts and doctrines of Visishtadva ta philosophy and will cut at the very roots of the philosophy which has been formulated and consolidated by the poorvacharyas such as Yamunacharya, Ramanuja and Vedanta Desika making great sacrifices. The attempt is only to develop a dichotomy between Sri Ramanuja Daršana and Sri Desika Daršana. I would like to question whether Desika Daršana is in any way different from and contrary to Sri Ramanuja Daršana and whether Sri Vedanta Desika has not followed in the footsteps of his revered Poorvacharyas particularly Sri Ramanuja and whether he has broken a new ground

on basic concepts of the philosophy of Sri Ramanuja. If the modern trend among the scholars of Sri Desika Sampradaya is allowed to proceed only on grounds of Tarka and logical arguments without having any regard for pramanas and without any check, I shudder to think as to what would happen to Desika Darsana proper and as to what is in store for the true and genuine and bonafide disciples of Sri Vedanta Desika in centuries to come. God forbid if Desika Darsana disintegrates in future owing to internal and internecine feuds and fissures and frictions. Then it would become indefensible and vulnerable against external forces, impacts and attacks. We should not propound a dichotomy and irreconcilable differences between Sri Ramanuja Darsana and Sri Desika Darsana. If we do so, we will cease to be true and faithful disciples of those great Acharyas. Though I do not agree with what all is said by Thennacharya Sampradayins on the status and position of the Divine Consort of Lord, I do not subsh oribe to the modern and latest views and developments that as per Desika's philosophy, 'Sri' is an independent deity without being subordinate to her Lord Narayana and that she has got all powers equal to that of her Lord. The learned pundits of Sri Desika Darsana have got a moral and spiritual duty to lead guide and inform the laity among Desika devotees on proper, correct and truthful lines, without their being lost in wilderness and without being led astray. I do not want to enter into deeper concepts on this question and I am quite content with what all I have stated above as it is a matter of my conscience and as I am concerned with the future and the contiguous integrity of Sri Ramanuja Darsana and Sri Desika Darsana without any unwarranted and unjustified polarisation of the two Darsanas. The truth does not die on the cross; nor does it perish in the poison-cup. Be thou true to thyself, thou can'st not then be false to others. "Satyameva Jayathe".

ஸ்ரீதத்வாஸ்வஸம்—தீர்ப்புகள்

8. திருமகள் பற்றிய வாதங்கள்

[டாக்டர் E. S. V. நரவசிம்ஹாசாரியர்,
ஆஸ்தானவித்வான், அஹோபிலமடம், ஸ்ரீரங்கம்]

ஸ்ரீஸூதர்சனம் ஆசிரியரும் என் தன் பருமான ஸ்ரீதிருஞ்ஞானஸ்வாமி ஐயங்கார் அவர்களும் பரமஸாஹந்தரான நாவலர்பாக்கம் ஸ்ரீ உ. வே. வரதாசாரியரும் பத்திரிகைகள் வாயிலாக திருமகளின் நிலை பற்றி வாதப் பிரதிவாதங்களைச் செய்து வருகின்றனர். நடுத்தலை யாளர்களிடம் தீர்ப்பு எழுதுமாறு ஸூதர்சனம் ஆசிரியர் கேட்ட படி பலரும் அப்பத்திரிகைக்கு விடையும் எழுதியுள்ளனர், எல்லோரும் அவ்வளவு ஆதரித்தே எழுதியுள்ளனர்.

ஆனால் என் கருத்து மாறுபட்டதாயிருக்கும். ஆதலின் கூர் சத்துடனே இதை எழுதுகிறேன். இதனால் அவரது நட்புக்கோர் சொத்தை வாராதென்று துன்புண்டு.

தாயாகுக்கு இருசாரரும் ஈர்வரத்வம்—சேஷித்வம் முதலிய சில தர்மங்களைப் பெருமானுக்குச் சமமாக ஏற்கின்றனர். சீர்த்வம் ப்ரஹ்மத்வம், ஜகத்காரணத்வம் போன்ற தர்மங்களைத் தாயாகுக்கு ஒரு சாரர் மறுக்கின்றனர். மற்றவர் உளதென்று ஏற்கின்றனர். நூற்றுக்கணக்கான ஆதரவுகளை இருசாரரும் தத் தமக்கு ஏற்றவையாகக் காட்டுகின்றனர். அனேகமாக நறுங்கி ஆராய்பவர் மிகச்சிலரே. அடியோன் இருதர்ப்புவாதத்தையும் பல முறை பரிசீலித்ததில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தபடி இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஒரேவிதமாக பிடிவாதமான ஒருகருத்தையே உள்ளத்தில் தீர்மானம் செய்து கொண்டு—பரிசீலனை செய்தால் நம் உள்ளத்திலுள்ளதே வெளியே பிரதிபலிக்கும். அனால பிடிவாதமே உள்ளத்திலும் நிலைபெறும். இனி விஷயத்தை ஆய்வோம்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் துவக்கத்திலே “ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீதிவானே” என்று ஒருவிடத்தை முதலில் உள்ளத்தில் பதியவைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

1 அகலகிஷணேனையுமென்றலர்மேல்மங்கை யுறையார் பனான திருமாலே—ஸ்ரீதிவானே பரப் பொருள்—பரப் ப்ரஹ்மம் என்பது தர்மம்தான். அவனின் தி அவனின். அவனின் தி அவனின் தி. யென்ற வாறு நித்திப் ஸ்ரீயோகமுள்ள ஸ்ரீதிவானே ப்ரஹ்மம் அதனைக்

கொண்டே இணைபிரியாத இந்த தீவிய தம்பதிகளையே—சர்வசேஷி யாகவும் சர்வசேரியாகவும் கருதி “உபயாதிஷ்டாணப ச ஏகம் சேஷி த்வம்” என்று பூர்வீகன் அறுதியிட்டனர்.

2 எத்தெந்த இடத்தில் தனியே நாராயணன்—பரஸ்ரம் பேசப்பட்டாலும் அங்கெல்லாம் ஸ்ரீமந்நாராயணன்—ஸ்ரீவிஷ்ட பரஸ்ரம் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும் என்பதாக “ததந்த த்ப்யாவாத் த்வம் ந ப்ருக்தக் அநிகுத்தே ச்ருதிரமி” என்று பட்டர் போன்றோர் உபபாதித்தனர். ஆதலின் பரஸ்ரம் என்பது ஜகத் தின் காரணம் என்றால் ஸ்ரீவிஷ்டமான பரஸ்ரமே காரணம் எனல் தரும், “ஜகத்வ்யபாரம் இக்ஸி” என்று ஸுதிதரகாரர் கூறி யது முக்தர்களுக்கேயன்றி பிராட்டிகளுக்கும்.

ஒரு கட்டடத்தை ஒரு தனிக் கட்டுவித்தார் என்றால் —தெழிலாளிகள் தான் ப்ரதான காரணம் தனிக் அப்ர தான காரணம் என்று கூறுவது தகையது. மாற்றியுங் கூறல் செய்குந்தது. யாகாதிகளில் யஜுமனன் தானேஹோமா திகளைச் சொசெய்க்கிறார், அவன் பதனியை அப்ரதான கர்த்ரீ என்றும் கூறுவதில்லை, “உபயோ: ஸஹாதிகாராத்” என்றவாறு தானேஹோமா திகளில் இருவரும் ஸாமான அதிகாரமுள்ளவராகவே ஏற்படுபதி கின்றனர், அவர்கள் செய்யும் செயல்க்கொண்டு ப்ரதானம்; அப்ர தானம் எனப் பிரிப்பதில்லை, “அதுபோல பிரேட்டியின் இயக்கித மறிந்து உலகஸ்துஷ்டி முதலியவற்றை எம்பெருமான் செய்கி ருள் என்பதால் அச்செயல்கள் ஸீஸயானபடியால் அவற்றால் கிடைக்கும் ஆனந்தத்தை இருவரும் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர்

ஸ்வாமி தேசிகனின், ‘த்வாமேவாஹு: கதிசிதபரே’ —, என்ற ச்லோகத்திலும் “உத்யோதயத்வம் ஜநந ப்ரஜுதோ” என்றே ச்லோ கத்திலும் இந்த தாத்பர்யமே நவதுரகி நிற்றிறது. தபதிகள் இருவரும் சம அபிப்பதிக்கீடு உள்வாய்ப்புரிபுரியு ஒருவர் த்ருப்திக் காக மற்றொருவர் செயலாற்றுவதால் ஒருவருக்கும் பிராதான்யமோ அப்ராதான்யமோ உறுதிப்படுத்த இயலாதவை.

3 பெருமாளும். பிராட்டியும் தமக்குள் ஆண்மைக்கும், பெண் மைக்கும் தக்கவாறு சிற்சில வ்யாபாரங்களைப் பிரித்துக்கொண்டு விட்டனர் என்பதைப் புரிந்துகொண்டவர்கள் இந்தச்செயலை இவர் ஏன் செய்யவில்லை? அதுவும் அவருக்கு அச்செயல் செய்யு- இயலாது—உகிரமையில்கூட என வாதம் செய்வது தகையது. உத்யோ ணமாக, நம் க்ருஹங்களில் பெண்டிர் சில காரியங்களையும், ஆண்

கள் சில காரியங்களையும் தத்தமக்கென வகுத்துக்கொண்டுள்ளோம். இன்னும் மற்றொரு ஒருவர் செய்யும் காரியம் தெரிபாதென் று, இவர்களுக்கும் கூறுவது பொருத்தது. ஆதலால்வே பிரேட்டிக் கு ருக்கதல்—தர்ச்சகத்வம் இரண்டிலும் சக்தியில்கூட எனவாகம் அதிவாதமாக, ஸ்வரூபேக்யவையுண்டு. செய் லாற்ற முற்படுவதில்லை என்பதேயாம். மைதிலே அர்த்தியர்களைப் பது—சக்தாக, அத்து—த நிர்ணயை [தண்டிப்பதையறியாதவன்] ஆனபடியால் இரவணனை பஸ்மமாக்கும் சக்தியிருப்பினும், அவ் வுருக்கலில்கூட, பதிபிரிந்த ப்ரதந்தரையானதாலும், மற்றொரு ம்பஸ்ஸைக் காத்து தின்றமையாலும் அவனியழிக்கலில்கூட யென் கிருள்.

4 பார்பீத்யம்—பார்பீதத்தை பரமாத்மாவுக்கே தானுரியவள் என்பது நூற்றுக்கணக்கான ச்ருதிகளால் நிரூபிக்கப்பட்டதென் கிறதற்கும் தன்கள் இருவரின் ஸங்கல்பத்தாலேயே ஏற்படுத்திக் கொண்ட திலையிலேயே தாத்பர்யம். நிரவதிகாதிசயமான ஸ்வரூப ரூபணவிபவைச்வ்யங்கல் இருவருக்கும் ஸமமாய் இருப்பினும் எம்பெருமானின் திருக்கரங்கள், திருப்பந்தங்கள் போல் இணைபிரி யாது, ஸ்வம் என்ற சப்தத்தின் பொருளாய் வ்யவஹரிக்ரூபப் பவநாதலால்—இருவருமே கர்த்தாகம் என்று கூறுவதால்—விசிஷ்ட த்வமாம் என்றுகிவிடாது, விசேஷணாவிசிஷ்டம் ஒன்றாகும். ஆகலின் அத்தைத்திற்து ஒர் இழுக்கும் இல்லை, இராமன் கட்ட டத்தை நிர்மாணித்தான் என்றால் அவன் காச்சுணாதிகளைக்கொண்டு நிர்மாணித்தமையால்—அவன் செய்வதில்லை அவ்வவர்கள் தான் செய்வது என்று கூறுவதும் சரியன்று. விசேஷண விசிஷ்டம் ஒரு வனேயாதலின், ‘ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து சரீரகன்’ என்பது போன்ற இடங்களிலும் ஸ்வரூபத்தால் லக்ஷணவிசிஷ்டமான நாராயணனே பேசப்படுவதால், மற்றவையே அவனுக்குச் சரீர மானப்படுவதாகிறது.

5 இவ்வாறு ‘ஸ்வ’சப்தார்த்தமாகப் பிராட்டியும் ஆவதாகப் பூர்வீகன் அருளியுள்ளபடி யார்த்தால் பிராட்டியைச்சரீரமாகவோ பெருமானை சரீரமாகவோ கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை.

“ந ஸம்ரஜி ஸபத்தீகே ஸத்தித்யோக்தி ஸாஹஸம்” என்ற படி இருவரும் சேர்த்தே சேஷிசப்தப் பொருள் என்றவாறு—சேஷித்வம் தம்பதிதவம் போல இருவரிலும் கலந்து நிற்கும் தர்மம் [வ்யாஸஜ்ய வ்ருத்தி] என்பதை ஏற்றுவிட்டால், ‘ஸ்வேதர நியம்

தகுந்தவம்" என்பது இந்த திவ்யதம்பதிகளைத் தவித்த ஏனைய சேதனசேதனங்களை நியமனம் செய்யும் ஆற்றல் என்றே பொருள் படும். இவர்களுக்குள் பரஸ்பரம் நியாயன்-நியாமகன் என்ற பேதம் இல்லை. இவர்கள் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலேயே ஸகல யோக சேஷம்மிகளையும் தீர்வதறிப்பவர்கள். இவர்களுள்-நீச உச்சபாவமு மில்லை-"ஸுதேவ ஸோம்ய" என்பது போன்ற வாக்மியங்கள் திவ்ய மிதனத்தையே ப்ரஹ்மம், ஸத், ஆத்மா என்றெல்லாம் கூறுவன. இதனால் விசிஷ்டம் த்வையமாவகிவிடாது. விசேஷண விசிஷ்டம் ஒன்றே, "ஸோ஽பித்யாய சரீரத் ஸ்வாத்" என்று அவன் ஸங்கல்பத்தாலே ப்ரதனஜகைப் படைத்தான் என்றவிடத்தில் பிராட்டி என்ற சேதனமும் படைக்கப்பட்டதாகக் கூற ஏதும் ப்ரமானம் இல்லை 'விஷ்ணுஜேஷா அநபாயித்' என்றவாறு எக்காலத்திலும் பகவானிவிட்டு இணையிரியாததேயே பிராட்டி. அவனைப்போலவே இவனும் ப்ரபல அனுகுணமான அபவாரகனாயெடுத்து, தானும் அவனும் உகந்த கைங்கர்யங்களைச் செய்வதைத் தன் ஸங்கல்பத் தாலேயே செய்து பூரிப்பவன், பகவான் பிராட்டியைப் படைத்த தாக எந்த ப்ரமாணமும்இல்லை.

ஆகலால் ஸ்வாதீன த்ரிவித சேதனசேதன இத்தயாதி ஸ்தலங்களில் ஸ்வசப்தத்தால் இருவருமே குறிப்பிடப்படுகின்றனர், அந்நாலேயே 'பாலஸரணை ப்ரபாயதா' என்று இணையிரியாப்பெருமை சேர்த்தியில் காட்டப்படுகிறது. சேதன ஸ்ருஷ்டிக்கு பகவான் காரணம் என்பதால்-பிராட்டிக்கும் ஸ்ருஷ்டிக்ந்த பகவான் என்பது பொருத்தமோ? சிறிதும் பொருத்ததா.

நான்முன், "ஜகதஸர்வம் சரீரம்தே" என்று கூறியதற்கும் 'தேவீ விசிஷ்டனா உமக்கு உலகெலாம் சரீரம்' என்றே பொருள். ஆதலால் விசிஷ்டத்வவதம் ஆகிவிடாது. "ஆத்மானம் மானுஷம் மத்யம்" என்று ஸ்ரீராமன் அருளியபடியே தேவியும் "தத்தஸம் ஸத்தசம் பவேத்" என்றதும் அதேபோன்ற பாவனைபால் எனலாம். இவ்விதமே கீதையில் "மத்தா பரதம் தத்யத் கிஞ்சி தஸிதி தனஞ்ஜய" என்றதுபோன்ற இடங்களிலும் ஸங்கீர்த்தன னா என்கின்ற சிறந்தவகுணாணுமில்லையென்ற பொருள் பொருத்துவதற்கும். பாலுசாரத்தத்தில் பிராட்டி தன்னை அறந்ததையென்றும் பகவானை அறம் என்றும் கூறியதும், பாஸ்கரனுக்கும் ப்ரபைக்கு முன்னதுபோன்ற ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தும், இருவரும் விசேஷ்ய விசேஷண பாக முன்னவரென்பதால், ஆதாரசேய பாவத்தையோ சரீர சரீரி பாவத்தையோ கூறவேண்டியதில்லை.

பாஸ்கரனுப் ப்ரபையும் இணையிரியாத நிலையால் சரீரசரீரிபாவம் கூறவேண்டுமா? ஸ்வம்-ஸ்வாமி என்ற ஸம்பந்தமுள்ள இடங்களில் ஆதாரசேய பாவமோ-சரீரசரீரி பாவமோ? நிபதமாகக்கூற வேண்டாமே-ப்ரதனபயையும், ப்ரபாவனையும் தேஜஸ் என்ற சொல்லால் வழங்குவதைப்போல ஸ்ரீயையும்-ஸ்ரீய:பதியையும் சேர்த்து ப்ரஹ்மம் என்று அழைக்கின்றோம், அதில் தவறென்ன?

மேலும், ஸ்ரீ பாவம்-தொடங்குகையில் 'ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸோ' என அதுளியதையே பின்னர், ப்ரஹ்மசப்தேத ச.....ஸ்வரூபதோ குணதச்ச ப்ருஹத்வம்வந்தர அநவதிதாசியம் ஸோ஽ஸ்ய முக்யோர்த்த: ஸ ச ஸர்வேசரவ ஏவ" என்றெல்லாம் விளக்கியதால்-திருமகளின் கேள்வனே புருஷோத்தமன் எனலும் ப்ரஹ்மம் எனப்படுகிறது-இதனால் விசிஷ்டத்வவதமாகாது, பாஸ்கர்ய-தெய்ய இடுகம்பிகளும் சேர்த்து மின்சாரத்தை இயக்குவன. அதுபோல ஆண் பெண் என்ற இருசக்திகளும் ஒன்று சேர்த்தே ஒரே தவ்வாய்-ப்ரஹ்மமாய் உலகைப் படைக்கவும்-பூரக்கவும்-அழிக்கவும் வல்லதாகிறது. இரண்டுபேரும் சேர்த்தாலே ப்ருஹத்வம் என்ற குணம் சேருகிறது.

சரணாகதி சுத்யத்திலும் 'பரமே ஸ்வயம்-நி-ஏகரவாவதிஷ்ட' [ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நாராயணன் ஒருவனே விளங்குகின்றான்] என்பதற்கு விசிஷ்டனான நாராயணன் என்பதே பொருள். விசேஷணரறிந்தனவான அங்கும் எங்கும் குறிப்பிடத்தக்காது நிபுண ஸ்வரூப விசேஷணம் என்னும்படி, ஸர்வதேச காலாவதிகளிலும், ஸத்யத்வ-ஜ்ஞானத்வ, அநந்தத்வாதிகளைப்போன்றே ஸ்ரீயும் அவனைவிட்டுப்பிரியாதவளாயிற்றே. அதுபோலப் பிராட்டியின்றி ப்ரஹ்மசாரி நாராயணன் ஜகத்தின் உபாதானம் என்று எங்கும் கூறவில்லை. "எந்த ஆசரீயமும் பிராட்டியை ப்ரஹ்மம் என்று கூறவில்லை" என்ற கூற்று சரியன்று-அவ்வாறே "பிராட்டியை ஜகத்துக்கு உபாதானம் நிமித்தம் என்றும் குறிப்பிடவில்லை" என்பதும் சரியன்று. "தத்தத்பாவாதத் த்வம்" என்று பட்டச் நாராயணனக்குறித்த இடமெல்லாம் ஸ்ரீமதநாராயணனைன்றேபொருள் கொள்ளவேண்டும் என்றதனால், பிராட்டிக்கும் ப்ரஹ்மத்வமும் உபாதாத்வாதிகளும் மறுக்கவொண்ணாதவை. ப்ரமாமணிகமாக நவீன அல்லது ப்ராசீன யாச் கூறிலுமும் அதை ஏற்க வேண்டியதே-மறுக்கலாகாது. ஸாஸ்கார் ஸ்வாமியோ-கரீ ஸ்வாமியோ-ஸுதர்சன ஸ்வாமியோ, ஸ்ரீவதாசர்ய ஸ்வாமியோ-வேதந்த

தேசிகனோ—மணவாளமாணிக்கனோ யார் அருளிந்நாயும் ப்ராமாணிகமாவதற்கு யாரும் இசைத்தேயாகவேண்டுமோ, “புராணமீத்யேவ ந ஸாத ஸர்வம்” என்ற ச்லோகத்தில்—பழமையெல்லாம் சிறந்தவையல்ல; புதியன யாவும் ஒதுக்கத்தக்கவையுமல்ல—என்று காளிதாஸன் கூறுவதை கவனிக்கவேண்டும்.

எம்பெருமானே வீணையாக ஜகத்தைப் படைக்கிறான் என்றும் பிராட்டிக்கு அதில் சம்பந்தம் ஆனதமடைவதே யென்றும், கூறுவதும் லோகசேஷிதவத்தும் இந்நிருத்தும் சம்பந்தமுண்டென்றும் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிந்ரர் என்பது இருக்கட்டும். முத்தம்மாவதுக்கு எம்பெருமானோடு மேலான ஒத்திமை (பரம்ஸாய்யம்) கூறப்பட்டிருப்பினும், ஜகதவ்யபரம் இல்லை என்ற ஸ்ஷண் பூதமான ஆகாரத்தினால் நேற்றையையும் நினைநாட்டப்பட்டதுபோல இவ்விரு தமபிதானுக்ஞனும் மேற்படா உண்டு என்றும் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிப்பதால் என்ன சித்திக்கிறது—பிராட்டி உலகைப்படைக்கவில்லை என்றுசாதிப்பதால் என்ன லாபம்? படைக்க சக்தியற்றவன் என்று தேறும்? தாமத அலர்கள் ஸ்தாபித்துக்கொண்டுள்ள சில வ்யவஸ்தைகளே யன்றி இவ்வகை உயர்வோ தற்போது யாருக்கும் பரிசீலாது.

சோமாதியைண்டாஸின் ஷடர்த்த ஸங்க்ஷேபத்திலுள்ள வாக்ஷியங்கள் பிராட்டிக்கு சரீரத்ததை நிருப்பிதர்கப் பொருள் கூறல் தகாது. சேஷிதவத்தோடு கூடிய பந்தீதவத்தையே அவை காட்டுகின்றன. “யதா ஸவகதோ விஷ்ணு: ததைவையம் தவிஜேர்த்தம்” என்னும் விஷ்ணுபுராண வசனமும் இருவரும் ஸர்வாந்தராயமிகள் என்றே காட்டுகிறது என்ற வ்யாக்யானமும் (எங்கனாதிவானுளியது) பிராட்டிக்கும் ஸர்வதந்தம்—ஸர்வாந்தராயமிதவ—பக்காணப்போன்றே ஸமம் எனத்தெளிவுபடுத்துகிறது—விக்கரண வ்யாப்தி என்றும்—ஸவருதா வ்யாப்தி என்றும் இருவகைகளில் வேறுபாடுகளை எங்கனாழ்வான் அருளியதாக ச்ரமபட்டு ஸ்ரீ தாமிக்க ஏற்பாடுபடவேண்டும்? இருவருக்கும் வ்யாப்தியுடன் பதில் என்னதோஷம்? ஏகோன் சேஷிதவம் என்ற குறைகூறத்தொடங்கினால் அது பொருத்ததாது. ஸவ இரு சேஷிதவம் என்று இந்த தந்திக்களைத் தவிர்க்க இதரர்க்கப்பற்றிய சேஷிதவம் என்பதை விளக்குகிறது பதன் வ்யாப்தி—ஆதமாவின் ஒப்பாதி என்று யோதம் கூறுகிறது. அதையே ஆங்கிலேயர் சிறந்தபாதி (Better half) என்று கூறுவர். இம்முறையில் இருபாதிகள் சேர்த்தே பூர்ணமானோர் அத்தைவம்—ஏகமான தந்தம் என்பதை யுணர்ந்தால் தான் (ஸவ) என்று வ்ருமிடங்களில் ஒருபாதியான பகரணமட்டும் பொருளாக யாரும் கூறத்தொனியாதி.

“லக்ஷ்மியாஸ் ஸமஸ்த: சிதசித் ப்ரபஞ்ச:” என்ற ந்யாய எதிததாஞ்ஜன ச்லோகமும் பிராட்டி பகவானால் உலகைப்போலே வ்யாபிக்கப்படுபவள் என்று குறிப்பிடுவதால்—அவள் சரீரம் என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகாது.

ந்யாய எதிததாஞ்ஜன ஸ்ரீஸலித்தியெடுத்து—அத்யந்தஸாய்யம் சிலாற்றலே, ஸாய்யம் சிலாற்றலேயென்ற பிரித்துக்காட்டுவதன் மூலம் ப்ரதான காரணம்—அப்ரதான காரணம் என்று பிரிப்பதும்—பிராட்டியைச் சரீரம் என்று காட்டுவதும் வலியப்பொருள் கொள்வதற்குத் தோன்றுகிறது.

அடுத்து “சர்வீரம் ஸர்வபூதநாம்” “சர்வஸர்வஸர்வபூதநாம்” என்ற இருவருக்கும் ஸர்வபூத சர்வதந்தம் ஸமமாகக் கூறினதும் “சாரச” என்ற தோஷம் வாரது என்பது போன்ற ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸலித்திகள் ஐந்தாவது பகைத்தை எதிர்ப்பவை என்பது பொருத்தமற்றது.

பெருமான் ஸர்வபூதங்களுக்கும் தந்தரன் என்றும்—அவர்பதன் என்ற தன்மையுள்ளும் இருவரின் ஸங்கல்பத்தாலும் பிராட்டியும் ஸர்வபூதேரீரீ என்பதன் இருவரும் அநவதிகாசீதமயான கல்யாண லுணாதிப்பெற்று சம சோடியில் நிற்பதாக எம்பெருமானார்—ஆற்றர்களின் ஸ்ரீஸலித்திளால் விளங்குவதால் இருவரும் பரஸ்ப்ரிதி பருநிதவையைப் பெருமல் ஸவதந்தரமாய் தம்மிருவரைத் தவிர்க்க ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் சர்வரீரீகள் என்ற நிர்வாணத்திற்—குறியிடமுமில்லை. இந்த ஜகத்தின் சர்வவிதமானவன் விஷ்ணுவின் பதனியாவான் என்ற உத்தேச்ய விதேயபாகங்களை யொட்டிப் பொருள் கொள்வதே பொருத்துவதாகும்—மாறிப் பொருள் கொள்ளல் தகாதே.

“சர்த்தவ்யாதேவோ தேவதவம் அநுததே” என்பதற்கும் பிராட்டியுடன் கூடி நின்று சர்வாய் ஸீலாஸத்தை அனுபவிக்கிறான் என்ற பொருளை பொருத்தமானது. ஸ்ரீஸலித்தியாஷ்டபடியும் சசான என்பது ஸவபாகமமானது சர்வதந்தம்—என்றும், விஷ்ணு பந்தீதம் ப்ரஸம்பந்தக்குதம்—செயற்கையானது அடர்ந்து ஸங்கல்பத்தால் ஏற்படுத்திக்கொண்டதென்றும் பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. பதனீதவமும்—வ்யாகாணப்படி—யுஞ்ஞாதிகாய் ஸர்வோகத்தால் வ்பகணிக்கப்படுகிறது. ஜகதானமென்ற யாகத்தில் இருவருமே கங்காணம் கட்டிக்கொண்டபடியால் “ஒருவர் முக்யர் மற்றவர்

ஆராய்ச்சி செய்து தேசிக ஸம்பந்தராயத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீமதி சூத் தலா என்னும் அம்மையார் சென்னை சீவகலாசாஸனத்தில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையொன்றை அளித்து, முனிவர் (டாக்டர்) பட்டம் பெற்றிருக்கிறார். பூர்வசாரியர்களுக்கு மிகப்பிற்காலத்தில் தேசிக ஸம்பந்தராயஸ்தர்களிடையே பிராட்டியின் நிலப்பற்றி இவ்வண்ணமாகப் பல கருத்து வேற்றுமைகள் விளைந்துள்ளன. தென்குசாய் ஸம்பந்தராயஸ்தர்களிடையே பிராட்டியின்ஷயத்தில் எக்குத்துவேற்றமையும் இல்லை. இவையொன்றையுமியாமல் மனமூலமானபடி பேசிக் கொண்டு இவ்விஷயத்தில்பிடிவாதமாக மீண்டும் மீண்டும்கொள்ளுதையெதிரும்பச்செல்லுபவர்கள் யார்? என்பதை நடுத்திலையாளர்களான அறிவாளிகளே முடிவுசெய்யவேண்டும்.

இனி, நண்பர் தமக்கட்டுரையில் முதலில் இலக்கமிட்டுக் காட்டியிருக்கும் 5 பராக்களின் பொருத்தாமையைச் சுருக்கமாகக் காட்டுவோம்.

(1) "எம்பெருமானார், 'புரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே' என்று ஸ்ரீபூஷ்யத்தின் துவக்கத்தில் அருளியிருப்பதால், இந்த தீர்வியும் தும்படிகளையே சர்வசேஷியாகவும், சர்வசாரியாகவும் கருதி, 'உபயாதிஷ்டாணம் ச ஏகம் சேஷிதம்' என்று நூர்வர்கள் அறிவித்திடனர்" என்று நண்பர் எழுதுகிறார். ஸ்ரீநிவாஸன் புரஹ்மம் என்று எம்பெருமானார் அருளியதால் "ஸ்ரீ" ஸ்ரீநிவாஸன்" ஆகிய இருவரும் புரஹ்மம் என்று ஆகுமானால் "கருடவாஹனனே புரஹ்மம்" வேஷமாயியே புரஹ்மம்" என்று ஆகியவர்களுமே ஆசாரியர்களுமே பல இடங்களில் அருளியிருப்பதைக்கொண்டு கருதுகின்ற சேஷனுக்கும் புரஹ்மம் சொல்லவேண்டியிருமையால், திருவிளர்ச்சித்தேவர்கள் புரஹ்மம்மல்லர் என்று காட்டுவதற்காகவேஸ்ரீபூஷ்யகாரர் 'புரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே' என்று அருளிஞர் என்பதை நண்பர் உணர்வாரா. "உபயாதிஷ்டாணம் ச ஏகம் ஸேஷிதம்" என்றும் ஸோமசியாண்டாணுடைய வாக்யத்தையும் "ஸ்ரீபின்வாக்யங்கனாயும் ஸ்ரீதேசிகன் நியய எதித்தாருணத்தில்க் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். நம்முடைய "விசிஷ்டாத்தவைதம" விசிஷ்டத்தவைதம்" என்னும் கட்டுரையில் 11 வது பராக்களில் இத்தன் முடிவையும் எடுத்துக்காட்டுவாரானும் எழுதியிருக்கின்றது, "இதில் சேஷிதம் என்று தனது ஜகத்சேஷிதத்தையே ஸர்வ சேஷிதத்தையல்ல, அந்த வாக்யத்திலேயே ஸோமசியாண்டான் பிராட்டிக்கு புகுவத்சாரித்தவத்தை தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார், ஸோமசியாண்டானும் அவ்வர மேற்கொள்கக் கூடாடியிருக்கும்

ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரும் எப்பெருமான் ஒருவனையே ஸர்வசேஷியாகவும் ஸர்வசாரியாகவும் திருவுள்ளம் பற்றினார் என்றும், பிராட்டியை ஜகத்சேஷியாகமட்டுமே திருவுள்ளம்பற்றினார்கள் என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

(2) "தத்தந்தர் பூர்வாத்" என்று தொடங்கும் பட்டருடைய ஸ்ரீலோகத்தில் "எப்பெருமானைச் சொன்னவிடத்தில் பிராட்டியையும் சொன்னதும்" என்று சொன்னது, பிராட்டி எப்பெருமானுக்கு ஸ்வபுத்திரபகையாகையாலே என்பதை, "தவமாஸீர்மாதா: ஸ்ரீ: கமிதா: இதுமத்தந்த்வ-விபுவ:" என்னும் முற்பகுதியில் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறார் என்றும், பிராட்டி, பெருமான் இருவரும் துவயச் என்று பட்டச் திருவுள்ளம் பற்றவில்லை என்றும் நாம் 21வது பராக்களில் தெளிவாக விளக்கியிருக்கிறோம். அதைக் கண்டு கொள்ளாமலே நண்பர் விதண்டாவாதம் செய்கிறார். விதவார்களின் மனஸ்ஸாஷியைக் குறித்து நாம் கேட்டகேள்விகளில் 3வது கேள்வியில் தேசிகள் துவயலோகி பூர்வாதத்தில், "சிஞ்சயதேர முக்தஸ்ய புக்யவதா பரமஸம்யே ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிரித்ததேடிபி "ஜகத்யவ்யபாரவாஜம்" இது லக்ஷணபூத: ஆதார: வைஷ்ணவம் ஸ்தத்தாப்யதே ததேஹாபி புவதி" [மேலும் முக்ததாத்தவக்கு ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலானவற்றில் எப்பெருமானோடு மூலான ஒற்றுமை சொல்லப்பட்டதத்தப்போதிலும், "ஜகத்ய வ்யபாரவாஜம்" என்ற ஸூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணமாயிருக்கும் தன்மைகளில் வேறுபாடு எப்படியும் நிலவிருத்தப்படுகிறதோ, அப்படியே இங்கும் வேறுபாடு உண்டு] என்று அருளியிருப்பதை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோம். அதைக்கண்டு கானுதவர்போலே நண்பர் "ஜகத்யவ்யபாரவம் இல்ல வென்று ஸூத்திரகார் கூறியது முக்தர்களுக்கேயன்றி பிராட்டிக்கன்று" என்று எழுதுவது மனஸ்ஸாஷியை மீறிய செயலேயாகும்.

(3) "பெருமானும் பிராட்டியும் தமக்குள்ள ஆண்மைக்கும் பெண்மைக்கும் தக்கவாறுசிறிய வ்யபாரங்களைப் பிரித்துக்கொண்டுவிட்டனர்" என்று தொடங்கி நண்பர் சில வாதங்களை எழுதியுள்ளார். நம்முடைய "விசிஷ்டாத்தவைதம்" விசிஷ்டத்தவைதம்" என்னும் கட்டுரையில் 18-வது பராக்களில் "புயவ்வாதொள துலியே டிபி" என்று தொடங்கும் பட்டருடைய ஸ்ரீலோகத்திற்கு "பெருமானும் பிராட்டியும் குணங்களைத் தங்களுக்குள் பிரித்துக் கொண்டார்கள்" என்று இவர்கள் பொருள் கூறவது பொருத்தது என்று எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோம். இதைக்கண்டு கானுதவுபோல் நண்பர் எழுதுவது மனஸ்ஸாஷியை மீறிய செயலேயாகும்.

(4 சீ 5) "ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து ஸரீரகன்" என்பது போன்ற இடங்களில் ஸ்வ சப்தத்தால் லக்ஷிப் விசிஷ்டனான நாராயணனே பேசப்படுவதாகவும், "அதனால் பிராட்டியைச் சரீரமாகவோ பெருமானைச் சரீரமாகவோ கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை" என்றும் எழுதுகிறார். "ஆக, பெருமானும் பிராட்டியும் ஒருவர்க்கொருவர் சரீரமல்ல, இருவரும் சேர்த்து உலகிற்கு சரீரிகள்" என்றும் நண்பர் கூறுவதால் ஸகல சேதனசேதன விசிஷ்டம் ஒருமிதனம் என்றே தேறுகிறது. இப்படி இருவரை விசிஷ்டமாகக் கொள்ளும் மதம் விசிஷ்டத்வவதமாகுமெய்யாயிற்று எப்படி விசிஷ்டத்வவதமாகும்? "விசிஷ்டஸ்வ ப்ரஹ்மண: அத்தவைதம் - விசிஷ்டாத்வவதம்" என்னும் வ்யுபத்தியாலே ஸகல சேதனசேதனங்களும் அடங்கிய உலகைப் பரகாரமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மம் ஒன்றே எனக்கொள்ளுகையாலையன்றி இம்மதம் விசிஷ்டத்வவதம் எனப்படுகிறது. "ஸ்வ ஸப்ரத்யக்ஷத்தமகர்ப் பிராட்டியும் ஆவதாகப் பூர்வர்கள் கூறியுள்ளனர்" என்கிற நண்பர், தேசிகள் முதலான பூர்வாசாசர்கள் எவரும் இப்படிக் கூறவில்லை. கூறியிருந்தால் எடுத்துக்காட்டியிருக்கலாமே.

"புதுவான் பிராட்டியைப் படைத்ததாக எந்த ப்ரமாணமும் இல்லை, ஆதலால் "ஸ்வயத்தீந் த்ரிவித்யே சேதநாதேதந" இத்தயாதிஸ்வதஸ்களில் 'ஸ்வ' சப்தத்தால் இருவரும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்" என்று நண்பர் எழுதுகிறார், எம்பெருமானார் ஸ்ரீரங்கக்ஷத்தியத்தின் தொடக்கத்தில், "ஸ்வாதிந் த்ரிவித்யே சேதநாதேதந் ஸ்வரூபஸ்ஸத்திப் ப்ரஸ்குத்திப் பேது:.....பரப்ரஹ்மபுத்தி: ப்ருஷோத்தமம் ஸ்ரீரங்கஸாயிதம்" [தனக்கு வசப்பட்டிருக்கும் மூலகைச் சேதநசேதனங்களின் ஸ்வரூபஸ்திதிப் ப்ரஸ்குத்தி நிவ்ருத்திகளை யுடையவனும், பரப்ரஹ்மமாய் இருப்பவனும், ப்ருஷோத்தமனும் இருக்கும் ஸ்ரீரங்காஹம்] என்று அருளிச்செய்கிறார். இங்கு ப்ருஷோத்தமன் என்று அருளுகையாலே நானும் உத்தமையான பிராட்டியை "ஸ்வ" சப்தத்தின் சேர்க்கமுடியாதும் இவ்விடத்தில் வ்யாக்யானம் செய்தே தேசிகரின் புதுவான் ஒருவனையே "ஸ்வ" ஸப்ரத்யக் குறிப்பதாகக் காட்டியிருப்பதை "விசிஷ்டத்வவதமா" என்றும் கட்டுரையில் 16 வதுபாடலில் நாம் விரிவாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறோம். அவற்றைக்கொண்டும் காணுவர் போல் "பகவான் பிராட்டியைப் படைத்ததாக எந்த ப்ரமாணமும் இல்லை" இத்தயாதினை நண்பர் எழுதுவது தம்முடைய மனஸஸாக்ஷியைமீறிய செயலையாகும். பிராட்டியுளிட்ட ஸகல சேதனர்களின் ஸ்வரூபஸ்திதிப் ப்ரஸ்குத்தி நிவ்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு வசப்பட்டவை என்று எம்பெருமானார் கூறுகிறார், பிராட்டியைப் படைத்ததாக எங்

கும் எவரும் கூறாமலிருக்கையில் நண்பர் யாரோ அப்படிக் கூறுவது போல் எழுதுவது படிப்பவர்களைக் குழப்புவதற்கே ஆகும். "ஒருவரை ஒருநாள் ஏமாற்றினால், சிலரைச் சிலநாள் ஏமாற்றலாம், ஆனால் வரையும் எப்போதும் ஏமாற்றமுடியாது" என்று அறிவாளிகள் கூறுவதுண்டு. இவ்விஷயத்தில் தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ள சாஸ்திரஞ்ஞானமுள்ளவர்களாகப் பறைசாற்றிக்கொள்ளும் அல்லா வித்வான்களும் தம் ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்த்த ஸாமான்ய மக்களை இருநூறு வருடங்களாக ஏமாற்றி வருவது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. அத்தகை மதஸ்தம்பகர்கள் ஆதிவீரரரை அத்தவைதபண்டிதர்கள் அனைவரும் ஒன்றைப் பஸ்தம்பகர் என்னும் பெரும் பொய்யைக் கூறிப் பரமரீகனை ஏமாற்றி வருவது போன்றது இது. கசப்பான இவ்வுண்மையை வெளிப்படையாகக் கூறியுள்ளதற்கு தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்க்களாய், பெரும்பாலும் நம் நண்பர்களாகியிருக்கும் வித்வான்கள் நம்மை ஸ்மயித்தருள்வார்களாக,

நண்பர் தம் கட்டுரையின் பிற்பகுதியில் எழுதியிருக்கும் எல்லா விஷயங்களிலும் "விசிஷ்டாத்வவதமா? விசிஷ்டத்வவதமா?" என்னும் தம்முடைய கட்டுரையில் 28 பராக்ஷணில் ஏற்கனவே மறுப்பு உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றைக் கண்டு கொணுவர் போல் நண்பர் ப்ரதீகிருது மாத்ரிதத்தைச் செய்து திருப்பிட்டுக் கொள்கிறார், 28 பராக்ஷணில் பலவற்றை இவர் காணுக்கண்ணட்டிகுக்கிறார். "பிராட்டியை ப்ரஹ்மம் என்றே, துர்யயான ஈசுவரி என்றே, ஜகத்தக்கு உபாதானம், நிமித்தம் என்றே எந்தப் பூர்வாசாசியரும் கூறவில்லை" என உண்மையை ஒப்புக்கொள்கிறார் நண்பர், "தத்துத் ப்ரவாதத் தாம்" என்று பட்டச் கூறியிருப்பதால் எல்லாம் பிராட்டிக்கு வந்து சேரும் என்று நண்பர் பிடிவாதம் பிடிக்கிறார், "புருஷோத்தமன்" என்று எம்பெருமானார் பல இடங்களில் பரப்ரஹ்மத்தைக் கூறியிருப்பதால் நாம் "விசிஷ்டத்வவதமா? .." என்னும் கட்டுரையின் 9 வது பாடலில் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறோம், "தத்துத் ப்ரவாதத் தாம்" என்னும் ம்லோகத்தாகக் கொண்டு பிராட்டிக்குப் புருஷோத்தமத்வமும் உண்டு என்ற நண்பர் கூறத்துண்டுவரா? "நானினும் உத்தமம்" என்றல்லவோ அநீக ப்ரமணங்கள் காட்டுகின்றன. அதுவள்தே பிராட்டிக்கு உண்மையான பெருமை.

"விஷ்ணு வ்யாப்தி" என்றும் - ஸ்வரூபத: வ்யாப்தியென்றும் இருவகைகளில் வேறுபாடுகளை எங்களாழ்வான் அருளியதாகச் ச்ரமப் பட்டு ஸ்தம்பிகக் ஏன் பாடுபடவேண்டும்" என்று நண்பர் எழுதுகிறார். எங்களாழ்வான் முகலில் ஒருநிர்வாஹத்தையும் "அத்வா" என்று தொடங்கி மற்றொரு நிர்வாஹத்தையும் அடையுருக்கிறார். அதில் "அத்வா" என்று தொடங்கும் இரண்டாவது நிர்வாஹத்தில்

—வாதிசேஸரிஜ்யபாலம் ஈடு அருள்பவ தரகளிலும் மேற் றோளாக எடுக்கப்பட்ட வாக்சியத்தில் "பகவான் விபுத்தவத்தாலே எங்கும் வியாபித்திருக்கிறான், இவன் சகதியாலே எங்கும் வியாபித்திருக்கிறான்" என்றுதெளிவாக அருளிச்சொல்திருக்கிறார். முதல் நிர்வாணத்தில், பகவானுடைய விக்ரஹஸம்பதியை விவரித்துவிட்டு, 'விஷ்ணு: ஸர்வகூத்தவஸ்து ஜ்ஞாநாத்ஜ்ஞாநபு கல்யாண குணஜ்ஞாதம் அதிதேவ: "என்று ஸ்வரூபகல்யாண குணங்களுக்கு முன்னதாக எடுக்கப்படும் 'ஸர்வகூத்தவஸ்து' சற்றே முன் எடுக்கப்பட்ட 'விக்ரஹஸம்பதி'யைத் தானே குறிக்கமுடியும். இன்னடர்வது நிர்வாணத்திலுள்ள தங்களுடைய கொள்கைக்கு முரணாக இருக்கும் ஒரு வாக்கியத்தையே எடுத்துவிட்டு, தேசிக ஸம்பந்தமாயஸ்தர்கள் எங்களாற்றுவான் வ்யாக்யானத்தை அச்சிட்டுப்போது 12 வது பாராவில் நம்மால். விவரிக்கக் காட்டப்பட்டுள்ளது, இவற்றைக் கண்டும் காணாதது போல் நண்பர் எழுதுவது மனஸஸாஸனிய மீறிய செயலையாகும். 13 வது பாராவில் உள்ள "ஸக்யம்யா: ஸமஸ்த" என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தில் "தத்யஸஸ்ய து ஸாபி" என்று என்பதெனும் பிராட்டியை வியாபித்திருக்கிறான் என்று தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும்போது நண்பர் "இதனால் அவள் சரீரம் என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகாது" என்று ஒரு ஆதாரமும் காட்டாமல் கூறுவது எவ்வகையில் பொருந்தும்? அடுத்து வெளியிடப்படும் ஸ்ரீரங்கம் தென்குசாரிய ஸம்பந்தமாயஸபா வித்வான் ஸ்ரீ உலோ நரஸிம்ஹாசாரிய ஸ்வாமியின் தீர்ப்பில் பல ப்ரமாணங்களைக் காட்டி இவர்களுடைய விதையாதவாதங்கள் மறுக்கப்பட்டிருக்கக்கண்டு நண்பர் தெளிவடைவாராக.

பிராட்டிக்குத் தங்கள் ஸம்பந்தமாயத்தில் பற்றாத்தவமும் அதே சமயத்தில் புகுவச்சரீரத்வமும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதாக வாத்தமான் ஸ்ரீமதழகியசிகரர் ஸ்ரீரங்கத்திலும், மதுராந்தகத்திலும் நடந்த வித்வதஸஸ்தலமுகுரிகள் அடியேனிடம் கூறினர், ஸ்ரீமதஹோபில மடத்தின் ஆஸ்தானவித்வானை நண்பர் பிராட்டிக்கு புகுவச்சரீரத்வம் இல்லை என்பது எப்படிப் பொருந்தும்?

பிராட்டிக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கை, அவளை நியமிப்பவராயிருக்கை முதலான எந்தப் பெருமையும் பெருமானுக்கு இல்லையாகையாலேஇருவரும் ஸமரே என்பதற்கு நண்பர், ஆனால் நல்லவிதையாக ஸலியனுக்கு ஒளிவாய்ந்தவையே பிராட்டி பெருமானுக்கு விஸேஷணம் என்றும், ஸலியனைப்போலே பெருமான் விஷ்ணுடர் என்றும் ஒப்புக்கொள்கிறார். பெருமான் பிராட்டியைக் காட்டிலும் ப்ரதானர் என்பதற்கு இது ஒன்றே போதுமே! விஷ்ணுடர்த்தத்துவத்துக்குள்ள நிரதஸயப்படுவதவமாகிற ப்ரஹ்மத்வம் விஸேஷணத்தத்துவத்திற்கு வராதே!

"விசிஷ்டாத்வைதம:....." என்னும் கட்டுரையின் 24-வது பாராவில் நாம் நிர்வாட்டியபடி கோமடரங்கநாத படிஷ்யத்தில் பல வாக்கியங்களை ப்ரணேசம் செய்து நஞ்சீரமுடையதாகக் கற்பிக்கப்பட்டு மோசடி நூலை நண்பர் பிரமாணமாகக் காட்டுவதிலிருந்து நண்பர் மோசடிகளுக்குத் துணைபோகின்றவா என்று விளக்குகிறது.

"தேசிகள் ஐந்து பஷ்டங்களில் கடைசியானதாக எடுத்த ஐந்தாவது பஷ்டமே அக்ஷடைய பஷ்டம் என்பது ஸலித்ரகாரமுடைய ப்ரஹ்மமாதிசுரணுதிக்களிலிருந்து விளங்குகிறது." என்று எழுதுகிறார். ஸலித்ரகாரர் தம் கருத்தை ஒவ்வொரு அதிசுரணத்திலும் ஒரு சில ஸலிதாங்களால் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். தேசிகள் இந்த ஐந்து பஷ்டங்களில் எதுதம்முடைய பஷ்டம் என்று தெளிவாகக் கூறாமல், 'ஐந்தில் ஏதோவொன்று பிரமாணம்' என்றல்லவோ முடித்திருக்கிறார். ஆகையால் அவருடைய கிரந்தங்களில் உள்ள மற்ற பலபல வாக்கியங்களைப் பார்க்கும்போது—என்பெருமானுக்கு ஸர்வோஸ்வத்தவத்தையும், ஸர்வவ்யபக்தத்தவத்தையும், ஜகத்துக்கு முகவைக் காரணமாயிருக்காகையையும் கூறியிருப்பதையும், பிராட்டிக்கு ஏதோ நர்வரத்தவத்தையும், ஏதோந்ரேஷ்த்தவத்தையும், ஜகத்ப்பாபாரமிசுமையையும் கூறியிருப்பதையும் பார்க்கும்போது இவற்றைக் குறிப்போருத்திய நாலாவது பஷ்த்தையே அவர் தழுவிவார் என்பது மிகுதெளிவாக விளங்குகிறது. ஆனால் பிடிவாதம் பிடிப்பவர்களுக்கு எதுவோ விளங்காது.

நம்முடைய நிறுபணங்களுக்குப் பயன் என்று என்று விளவுகிறார் நண்பர். ஸ்ரீதேசிகள் விசிஷ்டாத்வைதத்தோடு பொருத்தியிருக்கும் நாலாவது பஷ்த்தத்தைத் தழுவிவரேவொழிய அதற்குப் பொருத்தாத ஐந்தாவது பஷ்த்தத்தைத் தழுவிவரலால் என்னும் உண்மையை ஐயம் தீர்ப்பு நினைபாட்டுவதை நம்நிறுபணங்களுக்குப் பயனாகும், தந்தாலத்திலும் வருங்காலத்திலும் உடய ஸம்பந்தமாய்திலும் உள்ள ந்ரநிபுபாளர்கள் வெள்ளிட மலையாகவும், கையிலங்க கனியாகவும் விளங்கும் இவ்வுண்மையைப் புரிந்துகொண்டு விசிஷ்டாத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதமாக மாறாமலும், நம் ஸ்ரீவாஷ்ணவ ஓத்தந்தத்திற்குச் சேக்தமதம் உட்புகாமலும் பாதுகாப்பாளர்கள் என்பது உறுதி. நம் நிறுபணங்களுக்குப் பயன் இதுவேயாகும். விழுப்புரம் வழக்கறிஞர் வரததேசிகாசாரியரின் தீர்ப்பை நண்பர் ஊன்றிப்படிப்பாராக, 'ஸ்த்யமேவ ஜயதே' (உண்மையே வெல்லும்) என்பது வேதவாக்கள்தே.

ஸ்ரீ நுருஸிம்ஹப்ரியா விளக்கவேண்டிய விஷயங்கள்

இவ்விஷயம் அச்சாகி வருப்போது ஈஸ்வரஸ்ரீ ஐப்பசி மீ ஸ்ரீநுருஸிம்ஹப்ரியா (18-10-97) விவரமுன்னுறு வந்தது. அதில் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யதீரயஸார விளக்கத்தில் நம்முடைய சர்ச்சையைப் பெயரைச்செல்லாமல் குறிப்பிட்டு ஐந்தாவது பக்ஷமே ஸ்ரீதேசிக பக்ஷம் என்னும் உண்மையை நாம் மாரிற் நான்காவது பக்ஷமே ஸ்ரீதேசிகபக்ஷம் என்று ஸ்ரீதேசிகஸம்பந்தநாயகத்தவரிடையே குழப்பத்தை விளைப்பதாகவும், அதைத்தீர்ப்பதற்கு "ஸ்ரீதத்வ தீபிகை" என்னும் நூலை வெளியிடப்போவதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, இதை வரவேற்கிறோம். ப்ரியா வாசகர்கள் உண்மையைப்பிரிந்து கொள்வதற்காக ஸ்ரீநுருஸிம்ஹப்ரியா விளக்கவேண்டிய முக்கியமான விஷயங்களையும் கீழே பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறோம்.

(1) "ஒருவனே உலகுக்கு நிமித்தோபாத்நானஸைகாசிகாசனமான ஒப்பற்ற பரமாத்மா" என்று வேதசாஸ்திரங்கள் முழங்காநிற்க, மிதுனத்ததை நிமித்தோபாத்நானஸைகாசிகாசனம் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்?

(2) பல வேத வாக்கியங்கள் ஏகவிஜ்ஞானத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞானத்தை (ஒன்றை அறிவதால் எல்லாம் அறிந்தாவதை) முழங்காநிற்க, மிதுன விஜ்ஞானத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞானம் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்?

(3) ஸ்ரீராமாயணம் ஸர்வியனுக்கு ஒளிபோலே பிரசட்டி. எம் பெருமானுக்கு விசேஷணமாயிருப்பவன் என்று முழங்கியிருக்க, இருவரும் அத்தயத்த ஸமீர் என்னும் ஐந்தாவது பக்ஷம் எப்படிப் பொருந்தும்?

(4) லக்ஷ்மித்தரம் (17-30, 31) பிரசட்டி. எம்பெருமானுக்கு ஸ்வரூபநிருபகையான அஹந்தையாயிருப்பவன், எம்பெருமான் அவனுக்கு ஆதரமாயிருக்கும் அஹம்மீததமாயிருப்பவன் என்று முழங்கியிருக்க, எம்பெருமான் பிரசட்டிக்கு ஆதரமாயிருப்பவன் என்பதனை மறுக்கும் ஐந்தாவது பக்ஷம் எப்படிப் பொருந்தும்?

(5) ஆளவந்தாச் சதுஸ்ஸோகியியும், எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளிலும் பரமாயணன் ஒருவனே ப்ரஹ்மம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார், பிரசட்டி அவனை ஸ்வரூபபுருஷங்களால் இறுகத்தழுவி யிருக்கும் ஸ்வரூப நிருபாகத்தை எந்தே குறிப்பிட்டுள்ளார். பிரசட்டியை ப்ரஹ்மம் ஸப்தத்தால் ஓரிடத்திலும் குறிப்பிடவில்லை, அப்

படியிருக்க, இருவரும் ப்ரஹ்மம் என்னும் ஐந்தாவது பக்ஷம் எப்படிப் பொருந்தும்?

(6) பட்டச் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-44) தோகையை விரித்தாடும் ஆண்மயிஸிப்போலே எம்பெருமான் தன் சரீரத்தின் ஒரு பகுதியை விரித்து உலகைப்படைக்கிறான், தோகையற்ற பெண்மயிஸி போன்ற பிரசட்டி அதில் ஆனந்தமடைகிறான் என்கிறார். இது போலவே கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீஸ்தவம் முதல் ஸ்ரீலோகத்திலும், தேசிகன் ஸ்ரீஸ்திதி 4-வது ஸ்ரீலோகத்திலும் இதை வலியுறுத்தி, ப்ரதானமான ஐத்தகரணம் எம்பெருமான் என்றும், அவனை உலகைப்படைக்கத் தூண்டுவதாகவும், அவன் உலகைப்படைப்பதில் ஆனந்தமடைவதாலும் பிரசட்டி அப்ரதானமான ஐத்தகரணமாகிறான் என்றும் காட்டியிருக்க, இருவரும் துல்யமான ஐத்தகரணம் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? சதுஸ்ஸோகி இரண்டாவது ஸ்ரீலோகபாஷ்யத்தில் "ஐத்தவ்யபாரவாஜம்" என்னும் ஸர்வதீரம் முத்தகரணக் குப்போலே பிரசட்டிக்கும் பொருந்தும் என்று ஸாதித்திருக்க, இருவரும் துல்யமான ஐத்தகரணம் என்னும் ஐந்தாவது பக்ஷம் எப்படி தேசிகனுக்கத்தரமும்?

(7) ந்யாயஸித்தித்யாஞ்ஞானத்தில் தேசிகன் மேற்கோளாக எடுத்திருக்கும் ஸோமசியாண்டாஸின் ஷடசுத்தி ஸங்க்ஷேபசனத்தில், பிரசட்டிக்கு ஐக்யச்சேஷிதவமிருந்தபோதிலும் பட்டேச்சரீரத்வமுண்டு என்று தெளிவாகக்கூறியிருக்க, இருவரும் ப்ரஹ்மம் என்னும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை தேசிகன் எப்படி உகத்திருக்கமுடியும்?

(8) ந்யாயஸித்தித்யாஞ்ஞானத்தில் "லக்ஷப்ரியா: ஸம்ஸ்த சித்ஸித்திப்ரபஞ்சோ வ்யபாயததீயஸஸ்ய தா ஸாமி" என்னும் ஸ்ரீலோகத்தாலே எம்பெருமான் உலகைக்கும், அதை வ்யபாயித்திருக்கும் பிரசட்டியையும் வ்யபாயித்திருக்கிறான் என்று தேசிகன் தெளிவாக நிரூபித்திருக்கிறார். ஐக்யஜ்ஞானத்தவ சேஷிதவ ஸரண்யத்தவ ப்ராயத்தவ்யாதிகளில் பிரசட்டிக்குப் பெருமாளேடு அத்தயத்தஸம்யமிக்கி என்றும் காட்டியிருக்கிறார், அப்படியிருக்க, இவ்விதநிலம் அத்தயத்த ஸாம்யத்தைக் கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷம் எப்படி ஸ்ரீதேசிகன் உகத்தயிருக்கமுடியும்?

(9) ஸ்ருதியில் "ஈஸ்வர: ஸர்வபூதாத்மா" என்று சொல்லப்பட்ட பெருமானைப்போலே "ஈஸ்வரம் ஸர்வபூதாத்மா" என்று பிரசட்டியும் வ்யஸ்த பதங்களாலே ஸ்வதந்தரேவ்ஹியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான் என்கிறது ஐந்தாவது

பணம். கிதாபுஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில் "அநவதிதாதிசய" என்னும் பதத்தை விவரிக்கும்போது தாத்திய சந்திரிகையில் "ஸ்வரணைத் தவிர்த்த மற்ற அனைவரையும் நியமிக்கவல்ல பிராட்டியின் தியமன ஸாமர்த்யம். ஸ்வரணுக்கு இஷ்டமாகையால் 'இரண்டு ஸ்வரங்கள்' முதலான தேஷஷம் இல்லை. "விஷ்ணுவுக்கும் பன்னியாயிருப்பதால் இவ்வுலகிற்கு ஸ்வரியாயிருக்கிறது" என்னும் வேதவாக்கியத்தின்படி விஷ்ணுவுக்குப் பத்னியாயிருப்பதால் ஸ்ரேஷ்டரே இவன் அனைத்துலகையும் நியமிக்கிறான். "ஸ்வபூதங்களுக்குப் ஸ்வயர்" என்னும் ஸ்ரீஸூக்தவாக்யத்தில் "ஸ்வபூதேஸ்வர" என்று ஸமஸ்த பதமாபிராமல் பிரித்துச் சொல்லியிருப்பதால் ஸ்வரப்பனி என்று பொருள் கொள்ளமுடியாது என்பது உண்மையானாலும் "அஸ்யேஸாநா ஜகதே விஷ்ணுபத்ந" என இவன் எடுத்த வாக்யத்தின் பதாத்மாவே இவ்வாக்யத்திலும் விஷ்ணுபன்னியாயிருப்பதாலேயே இவர் ஸ்வரியாகிறான் என்று கொள்ளவேண்டும்" என்னும் (பொருளுள்ள) ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்து ஸ்ரீதேவிகள் ஐந்தாவது பஷுத்தை நேரே கண்டித்திருக்கும்போது அவர் அப்பஷுத்தை எப்படித் தழுவிவிடுக்க முடியும்?

(10) ஸ்ரீரங்கசூக்யத்தின் தொடக்கத்தில் "ஸ்வாதித திரிவித தேநாதேதநஸ்வரூப ஸ்ரீபத் ப்ரஸுருத்திபேதாத்மம்..... ப்ரப்யாஹம் பூதம் புருஷோத்தமம் நினைக்கூடியந்" (தனது உபபட்டிருக்கும் மூலகைப்பட்ட தேதந தேதநங்களின் ஸ்வரூபஸ்திபத் ப்ரஸுருத்தி நிவ்ருத்திகளை உடையதாயும்... ப்ரப்யாஹம்மாய் இருப்பவனாய், புருஷோத்தமனாய் இருக்கும் ஸ்ரீரங்கசூக்யமே) என்று எப்பொழுதும் அருளியிருப்பதால் புருஷோத்தமனான ஸ்ரீரங்கசூக்யமே ப்ரப்யாஹம்மென்றும், த்ரிவித தேதநங்களில் சேர்ந்த பிராட்டி அங்குக்கு வசப்பட்ட ஸ்வரூபஸ்திபத் ப்ரஸுருத்திகளை உடையவள் என்றும் உணர்த்தியுள்ளாள். புருஷோத்தம ஸ்பந்தத் தேசு ஸமாநாதிக்ரணமையிருப்பதால் வழக்கமாக நீங்கள் விண்ண ட்யாஷதம் செய்வதுபோல் 'ஸ்வ' ஸ்பந்தத்தில் பிராட்டியும் சேர்ந்தவள் என்று கூறமுடியாது. இங்கு தேசிகனும் "எல்லாச் சேதநமும் பகவானும் தங்கப்படுவதால், அவனுக்கு வசப்பட்டவராய், அவனுக்கு சேஷமாவே எப்போதும் இருக்கின்றனராகையால் அவனை விட்டுப்பிரியாத விசேஷணமான ஸ்ரீரமியாதிருக்கின்றான்" என்று உரைப்பிடுகின்றதால், எப்பொழுதானாலும், தேசிகனே இவ்வுண்மையை மறக்கும் ஐந்தாவது பஷுத்தை எப்படி ஏற்றுக் கொண்டிருக்கமுடியும்?

(11) பட்டர் ஸ்ரீதூரதானகோஸத்தில் "ஸ்வாத: ஸ்ரீஸ்த்வம் விஷ்ணு: ஸ்வாஸி" [31] என்னும் ஸ்ரீலோகத்தில் மணிக்கு அதன் ஒளி இருந்தகயாகவே உடைமையாயிருப்பதுபோல் பிராட்டி பெருமானுக்கு இயற்கையிலேயே உடைமையாயிருப்பது என்று அருளியிருக்கும் ஐந்தாவது பஷுத்தில் எப்படிப் பொருந்தும்?

(12) ஸ்ரீதூரதானகோஸத்தில் பட்டர் "யுபத்வாதேஸா" [34] என்று தொடங்குப ஸ்ரீலோகத்தில் பெருமானும் பிராட்டியும் தங்களுக்குள்ளுணங்களைப் பிரித்துக்கொண்டுள்ளதாகக் கூறுவதாகச் சொல்லுகிறீர்கள். "கத்தவா போர்த்தும் யுவயோ: ஆத்மநி தேதா புவதி" [(அனுபவிப்போர்) இருவகையான குணங்களை உங்களிருவரிடமும் வைத்து அனுபவிக்கலாம் படி உங்களுடைய ஸ்வரூபத்தில் பதம் அமைந்துள்ளது.] என்றல்லவோ அந்த ஸ்ரீலோகம் பொருள் படுகிறது. இதில் பெருமானும் பிராட்டியும் குணங்களைப் பிரித்துக் கொண்டாங்கள் என்று எங்கே வருகிறது?

(18) கௌஷிகீஉபநிஷத்து பரியங்கலித்யையின் "ஸ்ரீரூப ப்ரஹ்மம் தஸ்மித் ப்ரஹ்மம் ஆஸ்தே" [ஸ்ரீதேவ ப்ரஹ்மத்தின் திருவடிக்கு அணையாக இருக்கிறான்; அப்படுக்கையில் ப்ரஹ்மமான பரமாத்ம எழுந்தருளியிருக்கிறான்.] என்று ஸேஷஸாயிசே ப்ரஹ்மம் என்றும், அவனது திருவடிக்கு அணையாயிருக்கும் ஸ்ரீதேவ சேஷத்வமே வடிவெடுத்தவள் என்றும் காட்டிற்று. தமிழ் வேதங்கள்

"வடிவினையிலா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியை" [திருவாய் 9-2-10]

"நின்பாடி ஒன்றியமனத்தால் ஒதமதி முகத்து மங்கையர் இருவரும் மலரான அங்கையின் முப்பிபாமூதம் வருட அறிதியில் அமர்ந்தனை" [திருவாய்]

"சந்தணி மென்றிலை மலரான் தரணிமங்கை தாமிருவர் அடிவதமும் தன்மையானா" [பெரிய திரு 2-10-2]

"செங்கமலத் திருமனரும் புதியும் செம்பொன் திருவடியினினை வகுட முனிவரேத்த" [பெரிய திரு 7-8-1]

என்று பெரிய பிராட்டியார்க்கும் பூமிப்பிராட்டியார்க்கும் எப்பொழுதும் திருவடைய திருவடையப் பிடிக்கையாகிற சேஷத்வம் எப்போதும் இயல்வாக உள்ளது என்று காட்டின, பிராட்டிக்கு இயல்வான

சேஷத்தைக் கூறும் இந்த உபய வேதங்களுக்கும் முறையாகப் பிராட்டியின் சேஷத்வம் செயற்கையானது என்று கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷம் எப்படிப் ப்ரமாணிகமாகும்?

(14) தேசிகனை உள்ளிட்ட ஆசார்யர்கள் எவரும் பிராட்டியை 'ப்ரஹ்மம்' என்றோ, "எம்பெருமானோடு துய்யமான சர்வம்" என்றோ எங்கும் குறிப்பிடவேயில்லை. பிராட்டி சர்வரகோக்யைச் சேர்ந்தவள் என்று திருவுள்ளம் பற்றிய தேசிகனும், "அவள் எம்பெருமானையொழிந்த மற்றவர்களுக்கே சர்வவியாகையாலே அருளுக்கு ஏகோதேசேஷித்வமே உள்ளது; ஸர்வஸேஷித்வம் எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே உள்ளது" என்று பலவிடங்களில் காட்டியிருக்கிறார். இது நாலாவது பக்ஷத்திற்கே பொருந்தும். ஐந்தாவது பக்ஷத்தில் கூறியதுபோல் "பிராட்டியின் ஸேஷத்வம் உபய-இச்சா-ஸித்தம்" என்று எவ்விடத்திலும் தேசிகன் கூறவில்லை. மாறாக பிராட்டிக்கு புகழ்ச்சாரீர்தவத்தையும் அதனுடைய உண்டான ஆதேயத்வத்தையும் சர்வ நியமப்பதவங்களையுமே அருளியிருக்கிறார். இவையெல்லாம் நாலாவது பக்ஷத்திற்கே பொருந்தும். நாலாவது பக்ஷத்தையே மிக்க ஆதரத்துடன் விரிவாகப் பத்துவரிகளில் தேசிகன் விளக்குகிறார். இவ்வாறிருக்கும்போது இரண்டிலவரிகளில் சொல்லப்படும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை, அது கடைசிப் பக்ஷமாகையாலே அதனோடு அவர் ஆதரித்தார் என்று பிடிவாதம் பிடிப்பது நியமமாகுமா? இந்த ஐந்தாவது பக்ஷத்தையும் 'கேசித்யாஹு:' (சிலர் கூறுகிறார்கள்) என்று தானே தேசிகன் சொல்லியிருக்கிறார். தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றும் சர்வரகத்தையும், ஜகத்வ்யாபிதிவத்தையும், ஜகத்காரணத்வ ஸேஷித்வ ஸ்ரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களையும் எம்பெருமானின் நித்ய ஸங்கல்பப்படி பிராட்டி எப்போதும் பெற்றிருக்கிறாள் என்று ஏற்கும் நாலாவது பக்ஷத்தில் நீங்கள் காணும் குறை என்ன?

(15) ஐந்தாவது பக்ஷம் இப்போது காணப்படும் ப்ரவாசார்ய க்ஷரத்தங்கள் எதிலும் இல்லாததைப் பார்த்த தேசிக ஸம்ப்ரதார ஸ்வாஸ்தியில் சிலர் நஜ்ஜியர் பெரில் ஸ்ரீஸூக்தபுஷ்யம் என்றும் ஒரு க்ஷரத்தையே கல்பித்து அச்சிப்பதும், இந்த ஸ்ரீஸூக்தபுஷ்யம் உண்மையில் கோமடம் ரக்நாதர் என்பவரின் எழுதியே என்று சென்னை ஓரியண்டல் மானுஸ்க்ரிப்ட் லைப்ரரிவினுள்ள ஒலிச்சுவடிகளிலிருந்து விளங்குகிறது. அதில் பல பாடங்களின் செய்யுள் இட பூக்கத்ததை அச்சிட்டவர்களால் ஒரு ஒலிச்சுவடி தயாரிக்கப்பட்டது. அதில் க்ஷரத்த கர்த்தாவின்

பெயர் 'கோமடம் ரக்நாதமுனி' என்று மாற்றப்பட்டது. அதில் ஸ்ரீஸூக்தம் 9 வது மந்திரத்தில் "சர்வவிரம் ஸர்வ பூதநாநம்" என்றும் பதங்களுக்கு உரையேடுகையில், அச்சில் 17 பக்கங்கள் வரும் ஒரு விசேஷம் மூலச்சுவடியில் இல்லாதது புத்தம்பட்டு 'தேசிகன் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை விவரித்திருக்கும் பங்கிற்கு இவ்விருந்தே எடுத்திருக்கிறது' என்று தேவன் முற்படியவர்க்குப் பல வாக்யங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தச் சுவடி திருவஹித்தார்புரத்தில் கடிவலநதியிலிருந்து தங்களுக்குக் கிடைத்ததாக ஒரு பெரும் பெயர்யை இந்த நூலைப் பதிப்பித்தவர் தம் முகவுரையில் எழுதியிருக்கிறார். எத்தையார் காலத்திலேயே இப்பெயர்களைல்லாமல் அம்பலப்படுத்தப்பட்டு, தேசிகனின் ஸ்ரீஸூக்தபுஷ்யம் எழுதிய வராகக் குறிப்பிடப்பட்ட நாராயணமுனி என்னும் பெரிய ஜீயர் கூரத்தாழ்வானுக்கும் பாட்டருக்கும் சிஷ்யராய், ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீரங்க நாராயண ஜீயர் மட்டத்தை ஸ்தாபித்தவராய், ஸுதர்சன சதக கர்த்தாவான நல்லிக்கு நாராயண ஜீயரே என்று, அச்சிடப்பட்டிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்தபுஷ்யம் கோமடம் ரக்நாதருடையதாகையாலே அவருடைய புஷ்யம் அல்லவென்றும், நஜ்ஜியருக்கு கோமடம் ரக்நாதர் என்று, ரக்நாத மூர்த்தியை என்றோ, பெரிய ஜீயர் என்றோ எந்த ப்ரவாசார்ய க்ஷரத்திலும் திருநாமம் இல்லாததையும், இந்த நாராயண முனியை வங்கிபுரத்து நபிக்கும் சிஷ்யராக ஸ்ரீ தேசிகன் குறிப்பிட்டிருக்கையால் இவர் பூட்டரை அல்லது அறியாத நஜ்ஜியராரோடுகூட இடமேயில்லை என்றும் எந்தையாரால் அப்யுபயம்மாற்றியவர்திலும் நம்மால் ஸ்ரீஸூக்தவ்யாசனத்தி ஆய் மறும், பல கட்டுரைகளிலும் ஐயத்திரிபறப் பரமுறை நிலை நாட்டப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீஸூக்தபுஷ்யத்தை நஜ்ஜியருடையது என்று முகவிலி எழுதிய D. T. தாசார்யஸ்வாமியே சிலவாடகங்கள் கழித்தபின், அதை எழுதியவர் 'நாராயணமுனியெழுதிய நஜ்ஜியர் அல்ல' என்று இதைத்தான் இந்த ஆராய்ச்சிக் கூறுபத்வாபாய் அமைத்தது. இந்த உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளும் நேர்மை உங்களுக்கு உண்டா?

(16) "பிராட்டிக்கு புகழ்ச்சாரீர்தவமும் உண்டு; ப்ரஹ்மத்வமும் உண்டு என்பது எங்கள் கொள்கை" என்று வர்த்தமான ஸ்ரீமத்திருமுகியிசுக்கர் அடியெனிடல் ஸதகஸ்தில் ஸூத்திரம் 10-ம் அடிக் குடும் இத்திஸ் நிரத்யய பூதருத்தவமாகி ப்ரஹ்மத்வம் (தம்னைக் காட்டியும்) மேலுந்து இதுகொள்கிற ப்ரஹ்மத்தின் தன்மை) எப்படி இருக்கமுடியும்?

ஸ்ரீதத்வ ஸர்வஸ்வம்—தீர்ப்புகள்

[முதலாம் ஸ்ரீ உயே R. நரஸிம்ஹாச்சாரியர் ஸ்வாமி
கோயில் தென்னாசார்ய ஸம்பந்தாய ஸம்பந்தஸபா வித்வான்]

ஸ்ரீராம ஜகதீதேவது: ப்ரபத்தவ்யஸ்ச முக்தயே|
ரஷைஸ்ச ஸ்ரீயா ஸாந்தீதத்ம் ப்ராப்யஸ்சேதி விபஸ்சித: ||
ம்குடுதொ ஸாரீரகே ஸலித்தே ஸ்ரீபுஷ்பேய கய்யாஸாரயோ:
ஸ்டேபக்தோனா கந்தகத். வ்யாப்யாஸு காரணத்வாதி. ந

ஸ்ரீமதிப்பதின எம்பெருமானே ஐந்தகரணம், மோக்ஷமளிப்பவனானே, மோக்ஷம் பெறுகைக்கு அங்கியே பரததரிசியெய்யானேடு. பிராட்டிபுடிக்கு கூடிய ரூபிபவனும் பரதபயனும்கிருண்' என்ற சூத்திர, ஸாஹஸலிதரம், தயாநிஷ்யம், கதம், ரதம், தத்யஸாரம், ஸ்தோதரங்கள், அவற்றின் வ்யாக்யானங்கள் இவைகளில் நிறுபிக்கப்படுகின்றன, காரணதவ-உபாயதவ-மோக்ஷபரததவ-விபுதயங்கள் எம்பெருமானுக்கே உள்ளது. பிராட்டிக்கு இஃஸி என்றும் இதன் கருத்து இதனை விவரிக்கிறேன்.

பிராட்டிக் ஸ்வரூபத்தாலே விபுத்வம்கொண்டால் அந்த விபுத்வம் இன்னதென்று விசாரிக்கவேணும். விபுத்வமாவது ஸர்வ ஸாரிகரூபம் ஸர்வோத்தரீயமாயிப்ப் இருப்பதா? அல்லது தம்மத்தே இருக்கும் போலே எல்லாவஸ்துவோடுமும் சம்பந்தமில்லா? முதலாவது பொருத்ததாது. “ய ஆத்மநி நிஷ்டுந் ..ஏஷ ஸ்வபுத்வாந் தராத்மா திஷ்யோ தீக்ஷ ஏகோ நாராயண:” என்கிற பிரமணம் விரோ தம் உண்டாக்கிறது. இருண்டவரும் பொருத்ததாது. தம்ம மிக் தற்குதம் எல்லாவஸ்துவோடுமும் ஸம்பந்தப்படுகிறதேயென்பது அங்கு நியத்திருக்கவேண்டி. அவ்வெந்த வ்யாப்தி நியத்திருக்கவதற்குக் ப்ர

யோஜகமாக இருக்காது. ஆதலால் பிராட்டிக்குச்சொல்லப்படுகிற ஸ்வரூபவ்யாப்தி எங்கொழுவான் அருளிச்செய்ததுபோலே அக்கூடக் கூடநா யத்தியினால் உண்டானதே என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். எம்பெருமானுக்குப்போலே ஸர்வாத்நாதவம்-ஸர்வநியாமகதவம் முதலானவை பிராட்டிக்கு இஃதே என்பதை விதவாக்கள் தெளியவேண்டும்.

பிராட்டிக்கும் ஸர்வாத்நாதவம் ஒப்புக்கொண்டால் "ந தன்மம்சு அப்யயித்யுபாஸ்யதே" போன்ற ருத்தி ஸர்வர னுக்கு ஸமமான வேறு பக்காரியில்தான் என்ற கருத்துடையது என்று ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண ச்ருதப்ரகாசிகையிலே அருளிச்செய்யுமையாலே விரோதம் தடுக்கமுடியாது "3 ப்ரஹ்மாத்வைதம் ஜீவாத்வைதம் இதிஅத்வைதம் த்வீவிதம் மாயுத்தர ப்ரதிபாத்த்யம்| ததிர ப்ரஹ் மாத்வைதம் ப்ரகாரியத்வைதம்|" [ப்ரஹ்மாத்வைதம்-ஜீவாத்வைதமென்று சரஸ்தீரம் கூறும்-அத்வைதம் இரண்டுவிதம். ப்ரஹ் மாத்வைதமாவது-ப்ரகாரி ஒன்றே என்பது. ஜீவாத்வைதமாவது-ப்ரகாராத்வைதம்.] ஆக ப்ரகாரபேத விசிஷ்டமான ப்ரகாரி ஒருவனே என்றதாகிறது. "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சத" என்ற விடத்தில் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸமமான ப்ரகாரி வேறு இஃதே என்று தெளிவாகச் சொல்லுவதால் ப்ரகாரி-அத்வைதமே ப்ரஹ்மாத்வைதம். ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணச் ச்ருதப்ரகாசிகையில் "ந ஹி ப்ரஹ்மவ்யயிதித்தஸ்ய கஸ்யயிதி ஸமஸ்தததித்யுச்சுரேகதவ ஸம்பவஃ" என்று ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்ந்த ஒருவனுக்குவக்கும் ஜோசாரீரத்தமில்லது என்று மிகத் தெளிவாக அருளிச்செய்தார். பிராட்டிக்கு விபுதவம் ஒப்புக்கொண்டால் ப்ரகாரித்வைதம் அதாவது ப்ரஹ்மத்வைதம் என்று ஆகிவிடும். பஞ்சவகாரச் நியமனம் பெற்று விஷ்ணுபுராண வ்யாக்யாணம் செய்தருளிய எங்கொழுவான், [வி-பு 1-8-17; 1-9-145]

நித்யைவைஷ்ணவ ஜகத்மாதா விஷ்ணோ ஹ்ருநாபாயிநி
யதூஸர்வகூதோ விஷ்ணுஃ ததைவோயம் த்வீஜோத்தப||
தேவதேவோ தேவதேவோயம் மதுஷ்யத்வேச மாத்மனீ ..

என்றவிடங்களில்:— (1) அவதார தசையில் அவனோடு ஸமமாக அளவுக்கு அருகுபடான [உனக்கேற்றபடி கோல மலர்ச் பாவை] என்றபடி விஷ்ணுத்தை உலகமங்களாய்க்கொண்டு அவதரிக்கிறான்.

(2) உலகுக்கோரி தந்தையான நாராயணனுக்குப் பதனியாய் உலகுக்கெல்லாம் தாபாய் இருக்கையாலே அரண்ப்பேரலவே நித்ய

யமானவன். அவனுக்கும் எம்பெருமானுக்குப்போலவே அவதரிக்கும் தோற்றமும் மறைவுமுண்டு. அவன் முதலில் ப்ருகுவுக்கும் க்யாபுக்கும் மகளாக ஆவிப்பவனாகிய, பிசுபு தூர்வாவானின் சரபத் தாலே மறைந்து அமுதம் கொண்ட காலத்திலே தோன்றினான்.

(8) பகவான் எந்த ஸ்வயாவமுள்ளவனோ பிராட்டியும் அந்த ஸ்வயாவமுடையவன். எம்பெருமானுடைய (விசுரஹ) ஸர்வவ்யாப்தி, ஸத்யஜ்ஞானாதில்வருப குணங்கள் இவனுக்குமுண்டு. அல்லது பகவான் விபுலாகையாலே ஸர்வதன், இவனும் அனுவாயமும் சக்திமிகும் ஆங்காங்கு ஸதந்திரி பன்னுமால் ஸர்வகதை எனப்பட்டான்—என்று விவாக்யானமிட்டுள்ளார்.

ஸ்வாமி வேதாந்த தேசிகனும் ஸர்வநியாமகதவமாகிற ஸர்வசரிநிதவம் முதலானவை எம்பெருமானுக்கே அஸாதாரண தர்மங்கள் என்று ரஹஸ்யத்துவஸாத்ரத்திலே பரிபூரிண ப்ரஹ்மபூசுவாதிகாரத்திலே "ஸர்வரணுக்குச்சுரேகதாரதிக்கண்டிப்பேரலே ஸலக்ஷணமாகச் சொன்ன-இகத்தாரணத்வ-மோக்ஷப்ரதத்வ-ஸர்வாத்நாதத்வ-ஸர்வநியத்தருத்வ-ஸர்வசேஷித்வ-ஸர்வசரிநிதவ-ஸர்வஸுப்தவாச்சயத்வ-ஸர்வகாலகாலந்யயத்வ-ஸர்வவேதவேத்யயத்வ-ஸர்வமுழுக்ஷுபிபாஸ்யத்வ-ஸர்வவ்யாப்தித்வ-பதஜ்ஞாநாத்நத்தருத்வ-ஸர்வவிஸுவாத்வாதிகள் ப்ரதிநியதங்கள்" என்றும், மூலமந்தாராதிகாரத்தில்—"ஸர்வோபாத்நாதத்வ-ஸர்வநிமித்தத்வ-ஸர்வசரிநிதவ ஸர்வஸுப்தவாச்சயத்வம் தொடக்கமான குணங்கள் பகவதஸாதாரணங்கள்" என்றும் அருளிச்செய்தார்.

ஆக விபுதவம் பரமபுருஷனுக்கே அஸாதாரண தர்மம் என்கையாலே பிராட்டிக்கு விபுதவமில்லை. ஸர்வோபாத்நாதவமில்லை. பிராட்டிபோக்ய சப்தவாச்சயமான அசேதனத்தில் சேர்ந்தவளில்லை-சசுத்தியமுடையவளாதகையாலே போகத்தகுசப்தவாச்சயமான ஜீவகோடியிலேபோகத்தகுதவம், த்ரிவிதமான ஆத்மவரிக்கத்தில் இவனுக்கு ப்ரதானவம் கொள்ளவேண்டும்.

ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகன் ரஹஸ்யத்துவஸாரம் தத்வத்யாதிகாரத்தில் "பிராட்டியும் ஜீவகோடியில் அடங்கினான்" என்று ஒப்புக்கொண்டு பிராட்டிக்கும் பொருத்தப் படியான ஜீவலக்ஷணத்தை "அனுத்தேவ ஸதி" சேதந்தவம் போலே ஸ்வதம்சேஷத்தவேஷதி சேதனத்தவமும் ஜீவலக்ஷணமாகையாலே சேஷத்வம் ஜீவனுக்கு ஸ்ஞெயம் திருபகச்சீரம்" என்று அருளிச்செய்தார்.

'அனுத்தேவ ஸதி' என்று விபுலான ஸர்வரண விஸக்ருதத: 'சேதந்தவம்' என்று ப்ருதிவி முதலான அசேதனத்தை விஸக்ருததத: 'ஸ்வத:' என்று ஸர்வரண விஸக்ருததத.

சர்வரனுக்கும் ஆசிரித விஷயத்தில் ஓளபாதிக்கமான சேஷத்வமுண்டல்லவா? "தநீதீய லக்ஷணம் லக்ஷம் ஜீவகோடி" என்றும், லபிப்ரயதக்ஷலே" என்று முதல் வ்யாசபாணமான ஸர்ப்பதீபிகையில் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸ்ரீநிவாஸாச்சார்யர் அருளிச்செய்தார்,

பிராட்டிக்கு, ப்ரஹ்மத்வமில்லை

கேள்வி: "ப்ரஹ்மணி, ஸ்ரீநிவாஸே" "குமதி ப்ரஹ்மதோக்தே:" என்கிற ப்ரமாணங்கள்லே ஸ்ரீ விநிஷ்டனான ஸர்வேச்சரவிடத்திலே ப்ரஹ்மசப்தம் முக்கியமாயிருக்கையாலே விசேஷணமான பிராட்டிக்கும் ப்ரஹ்மசப்தார்த்தமாயிருக்கையோ ஏற்படுமாக்கையாலே ஸ்வரூபத்தாலே ப்ரஹ்மச்-ப்தம்முண்டான த்வருமான். ஜகத் காரணத்வ-மோஷ்ப்ரதத்வங்களைத் தவிர்த்துமுடியுமே?

பதில்: ஜகத்காரணத்வம் ப்ரஹ்மலக்ஷணம். பிராட்டிக்கு ப்ரஹ்மசப்தவாச்சயத்வம் உண்டா இல்லைவா என்று விசாரிக்க வேணும். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்-தாபத்யங்களைலே நவீனநவீகர்களுக்கு நிரூபித்தான சர்வரண உபாஸ்யன், மநிவர்கள் உபாஸ்யர்கள் அன்று என்று தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறபடியாலே விசேஷணமான பிராட்டிக்கு ப்ரஹ்மசப்த வச்சயத்வம் கூடாது.

"ப்ரஹ்ம ஸர்ப்பதேந ச ஸ்வாபாவாதோ நிர்ஸ்த நிர்வஸ்தோஷ அநவதிந-அஸங்க்யேயா கல்பாணகுணாக்ஷம்: புருஷோத்தம: அபித்த்யதே-ஸர்வதர ப்ரஹ்மத்வ குணரூபதேந ஹி: ப்ரஹ்ம ஸர்ப்பத: ப்ரஹ்மத்வஞ்சு ஸ்வரூபேந குணரூப: சயதாநஸ்திகாதி ப்யயம் லோசஸ்ய முக்ஷ்யமார்த்தா: ஸ ச ஸர்வேச்சர: ஏவ: அத: ப்ரஹ்ம ஸர்ப்பத: தந்தாந முந்யஸங்குத்தா: தஸ்மந்நாந்யகரக்த குணஸையோக்யாத் ஓளபாதிந: அநிநாநித்தாந்யோக்யாத் பக்யாச்சர்ப்பத: ப்ரஹ்மத்வ" என்று ஜிஜ்ஞாஸாதிகாரண ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூதிக்கிகள்.

இதற்கு வ்யாச்யமான (ஸ்ரீதேசிகனிக்): தத்வமகையிலே "ஏகஸ்வயஸ ஸர்வவியமததி ருபமான நிரதீய ப்ரஹ்மத்வம் ச-ஸ்திரத்திலே கூறப்பட்டுள்ளது" "தக்ஷ்ணேந்திர தி தாநித்யாத் தத்த்வம் தாதுக்குத்வம் அநிநாஸ்தி தீர்தி அவதாரணாபி: ப்ராய: [பரமபுருஷத்தி தவிர மநிவர்கள் அவனதீனமாகையாலே அவன்போல் ப்ரஹ்மமோ அவன்போன்றவரோ இல்லை என்பது ஏவகாரத்தின் பொருள்] என்று வேதத்தேசியோர் ப்ரஹ்மசப்த முக்யார்த்தத்தவத்தி திருபாதிக ஸர்வேச்சரவிடத்தே ப்ரஹ்மயணவிடத்திலேயே நினைநித்யகையாலே-அவனிலும் வேறாய் விசேஷணமான பிராட்டிக்கு ப்ரஹ்மசப்தத்திலே அந்வயம் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளுக்கு அபிமதமாகாது.

"ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே" என்கிறவிடத்தில் "ப்ரஹ்ம இதி லக்ஷயம்: ஸ்ரீநிவாஸத்வாதிக்ஷம் லக்ஷணம்" என்று தத்வமகையிலே அருளிச்செய்தகையாலே விசேஷணமான பிராட்டிக்கு ப்ரஹ்ம ஸர்ப்பத்யவாச்சயத்வம் பொருத்தவே பொருத்தாது.

ப்ரஹ்மசப்தவாச்சயத்வம் பிராட்டிக்கு இல்லாமையாலே

"யதோவா இமதி ப்ரதாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜயந்தி யத் ப்ரயந்தி அபிஸம்விஸந்தி தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்மேதி"

"ஜந்மாத்யஸ்ய யத: ||"

என்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணமாகச் சொல்லப்பட்ட ஜகஜ்ஜத்மாதிகாரணத்வம் பிராட்டிக்கு இல்லை என்பதைச் சொல்லவேணுமா? ஜகஜ்ஜத்மாதிகாரணத்வம் இவனுக்கும் உண்டென்றுகொண்டால் சர்வரணக் குறித்தும் இவனுக்கும் காரணத்வம் கொள்ளவேண்டியவரும், அதனும் "ஆதிமேஸ்வரம்" "சாரதே தேவ ஏக:" நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" போன்ற ச்ருதிகளுக்கு விசேஷம் வரும்.

"ஜந்மாதிக் அஸ்ய யத:" [ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-1-2] "இத்த ஜகத்துக்கு ஸர்வேஸ்வரனுய் நிவிலேயேப்ரத்யயீக் ஸ்வரூபுய ஸத்யஸங்கல்பபுய் ஜஞாநாதநததி கல்யாண குணங்களை உடையவனுய் ஸர்வஜ்ஞனுய் பரமகருணரிகனுய் எத்தப் பரம புருஷனிடமிருந்து ஸர்வஜ்ஞ ஸ்திதி ப்ரளயங்கள் உண்டாகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம்" என்று ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

நிர்ஹமேயவிரபாது அனைவருக்கும் அருள்புரியும் ஸ்வாபவமுடையவளான பிராட்டிக்கு "கைபாமி" என்கிற 'தண்டய தர்த்வம்' முதஸர்வதேருகு கூடும் ப்ரஹ்மலக்ஷணம் இல்லாமையாலே ப்ரஹ்மசப்தவாச்சயத்வமில்லை.

மேலும் பிராட்டிக்கு ப்ரஹ்மசப்தவாச்சயத்வம் கொண்டால் தத் ஸமாநாதிகாரணமான "நாராயண பரம் ப்ரஹ்மம்" என்கிற தரையணசப்தவாச்சயத்வமும் கொள்ளவேண்டியவரும், அதனும், "ஸ்ரீ வக்ஸபடி ஏவம் ப்ரத ப்ரூமி நிலாநாயக" என்ற தொடர்க்கிச் சொல்லப்படும் ஸத்யத்வாத் திருபகதர்மங்களுமே தேவீ லக்ஷணபுத பரிஜத பரிசுத்த த்வாரபால பரீஷதாதி பேதங்களும் அங்கே அது ஸத்திக் வேண்டியிருக்கும்.

"அதந் தாரஸர்ப்பதேந ஜ்ஞாநாநந்த: குண திவ்ய விக்ரஹ ஸ்ரீ ஆதி மஹிஷி ஸேஷ ஸேஷாஸநாதி பரமபத: கால புருஷ ப்ரத்யேந மஹாத்யாதிகார்ய ப்ரஹ்மண்ட: ததந்நர்வத் திநிநர்ச க்ருஷ்யந்தே" போன்ற ஸ்ரீஸூத்தி விசேஷம் வரும்.

பிராட்டிக்கு மோகோபாயத்தவமிடில்.

கேள்வி:— மந்திரத்தனத்திலே ஸ்ரீவிஷ்ணுடன் ப்ரப்யயனானால், பிராட்டிக்கும் ப்ரப்யயத்வம் கொள்ளுமாயோலே ப்ரப்ய கண்டத்திலும் ஸ்ரீவிஷ்ணுடன் உபாயம் என்னும்போது விசேஷணமாகையாலே பிராட்டிக்கும் உபாயத்தவம் கொள்ளவேணுமே?

பதில்:— “தமமேவ உபாயபூதோமே,

புனேதி ப்ரார்த்திதநாமதி: |”

“தமமேவ ஸ்ரணம் கர்ச்சு”

“மாமேவ யே ப்ரப்யயந்தே”

ஆகிய பல வசனங்களாலே எம்பெருமான் ஒருவனுமே உபாயத்த தநிரபேக்ஷமான உபாயம் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் பிராட்டிக்கு உபாயத்தவம் இல்லை என்று கிடைக்கும். ஸ்ரீவிஷ்ணுடன் உபாயமாகையாலே விசேஷணமான பிராட்டி உபாயம் என்ன முடியாது. பிராட்டிக்கு உபாயத்தவம் கொண்டால் எம்பெருமானுக்கு நிரபேக்ஷ உபாயத்தவம் தில்லாகாது, உத்தரகண்டத்திலே பாதக மில்லாமையாலே விசேஷணமான பிராட்டி ப்ரப்யயமென்று கொள்ளப்பட்டது. இங்கு ஈசுவரனுடைய நிரபேக்ஷ உபாயத்தவ பூஞ்ஜகமாகையாலே ப்ரப்யயத்தவம் விசேஷணமான பிராட்டிக்கு உபாயத்தவம் கொள்ளமுடியாது. ப்ரப்யயத்தவத்தில் நாரபதாச்சித்தங்களைக் கலாம் விசேஷணமாகையாலே அவைகளுக்கும் உபாயத்தவம் ஏற்கவேண்டியதென்று,

கேள்வி:— ப்ரப்யயத்தவத்தில் நாரபதாச்சித்தங்களுக்கு உபாயத்தவம் வந்துவிடுமே என்று பயந்து பிராட்டிக்கு உபாயத்தவத்தை விடுவதேயோ உத்தரகண்டத்திலும் நாரபதாச்சித்தங்களுக்கு ப்ரப்யயத்தவம் வந்து விடுமே என்று பயந்து பிராட்டிக்கு ப்ரப்யயத்தவமும் விடவேண்டி வருமே?

பதில்:— ஸ்வரூப-ரூப-குண-விபுத்திக்கு உபாயத்தவம் ஸர்வ ஸம்மதமே.

கேள்வி:— அப்படியானால் திவ்யமங்களை விக்ரஹத்துக்கு உபாயத்தவம் இல்லாது போய்விடுமே?

“சரணௌ ஸ்ரணம் ப்ரப்யயே”

“சரணௌ ஸ்ரணம் தேட்ச்ரஜ்ஜம் விபேபா”

“ஸர்வதூச ச்ரணத்துவந்த்வம் ஸ்ரஜ்யமி ஸ்ரணம் தவ”

“தவத்தபாத்ரஹஸம் ஸ்ரணம் ப்ரப்யயே”

போன்ற இடங்களில் விசிஷ்டமாகச் சொல்லாமல் சரணுவந்திகளையே விசேஷப்படுத்தக் கூறியதால் திவ்யமங்களை விக்ரஹத்துக்கு உபாயத்தவம் ஸர்வவாசார்ய ஸம்மதந்தான், “நாரபதாச்சித்தவம்

என்று தவயத்தில் ப்ரப்யயத்தவத்தில் சொல்லப்படும் ஜ்ஞாநம், ஸக்தி முதலான பூஷணத்துணங்களுக்கும், திருமேனியும் தனியாகச் செயல்படத் தகுதியுள்ள சேத்தரல்லாமையாலே அவற்றுக்கு உபாயத்தவம் கொள்வது எம்பெருமானுடைய உபாயநிரபேக்ஷத்திற்கு முரணாகாது. அவற்றுக்கு முன் உள்ள “ஸ்ரீமதி” என்னும் பதத்தில் சொல்லப்படும் பிராட்டி தனியாகச் செயல்படத் தகுதியுள்ள சேத்தரையாகையாலே அவனுக்கு உபாயத்தவம் கொள்வது எம்பெருமானுடைய உபாயநிரபேக்ஷத்திற்கு முரணாகும். ஆகையால் அவனுக்குப் புருஷகாரத்திலே கொள்ளப்படுகிறது. பிராட்டிக்குப் பாஞ்சராதரத்தில் “உபாயத்தவமிடில், புருஷகாரத்தவமே உள்ளது” என்று தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டது.

அஹம் மத்ப்ரப்யயபயோ வை ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மிபதி: ஸ்வயம் லக்ஷ்மி: புகுஷ்காரத்தலே நிர்ஜிஷ்டா பரமர்ஷிபி: | மமாபிச மதம் ஹி ஏதத் நர்நயதூச லக்ஷணம் புகுவேத் என்று பகவானுக்கு உபாயத்தவமும் பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்தவமும் அவசாரதரண தம்மம் என்று சொல்லப்பட்டது காண்க.

“அஹம் மத்ப்ரப்யயபயோவை ஸாக்ஷாத்” “மாமேகம் ஸ்ரணம் வ்ரஜு” என்றவதிகளில், “ஸாக்ஷாத் ஏகபத”ங்களாலும் “நர்நயதூச லக்ஷணம் புகுவேத்” (வேறுலக்ஷணமிடில்) என்கையாலும் பிஷ்ட்டிக்கு உபாயத்தவமிடில் என்பது தெளிவு. வேதாந்தசார்யரும் ரஹஸ்யரத்னாவளியில் “ஸ்ரீமானுஜ நாரபதாச்சித்தவம் ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் ஸ்ரணம், இஜ்ஜீகம் அநாதிகாலம் அது பவிக்ஷப் பெறத் ஸ்ரிய: பதிவப் பெறுகக்கூடு நேறுதவை ரஹஸ்யத்தரமுதங்காலே உபமேசித்து அம்மதியாலே ஸார்யன் இவனுக்கு ஸ்ரணமாகுகுள். ஸர்வஸ்வமினியாய் ஸர்வோஸ்வரனுக்கு ஸோஷாயம் ஸஹட்சுரோசரிணியான பெரிய பிராட்டியாக இத்தலை யில் வாதஸ்வயாதிரயத்தாலும் அத்தலையில் வால்ஸ்ப்யாதிரயத்தாலும் புருஷகாரமாய்க்கொண்டு இஜ்ஜீகர்களுக்குத் தஞ்சமையாகுள்” என்று அருளிச்செய்தார்.

பிராட்டிக்கு மோகோபரத்தவ மிடில்

“ஏஷ ஏவ ஹி ஆநந்த்யாதி” என்று பரமபுருஷனுக்கே மோகோபரத்தவம் அஸாதாரணம், எம்பெருமானுக்கு “பூஷ்யத்தவம்” “அத: பர: உபாஸநம் விவாக்ஷாத் உபாஸநோநாம் பரஸமாநேயம் புகுஷாத் தத்ப்ரப்யயத்திரும் அபவர்க்குத்யாயம் பூஸம்” என்று “ஸவா ஏஷ மஹாந்ஜ ஆதாம் அந்நதேதா வஸந்தாந: ஏஷ ஹி ஏவ ஆநந்த்யாதி” என்னும் வேதவாக்யங்களை ப்ரமாரணமாகக் கொண்டு பூஷ்யபவர்க்குப் பரபூஷணமான பரம புருஷனே தருகிறான் என்று அருளிச்செய்தார். மேலும் தனித்த மற்ற பகவான் அளிப்பதும்

அந்தந்த தேவதா சரீரகனான பரமாத்மாவே என்று 'பூர்வீர்து' பூததராயனே ஹேதுவியப்பதோசாத்' [பிரம்மம்-ஸூத் 8-2-40] என்று விடத்தில் விளிவாகக் கூறப்படுகிறது.

பிராட்டிக்குப் 'புலப்ரதா'த்வத்தை ஒப்புக்கொண்டால் பிராட்டியைப் பற்றிய ஞானம் மோஷமேது என்று சொல்லவேண்டும். அது சரியில்லை. "தமேவம் வித்யதே" அங்கு இஹ ப்ரவதி நாத்ய ப்ரதா" அயநயவ வித்யதே" என்று பரமபுகுஷையெய்யிய மற்றவர்க்கு மோஷோபாயத்தவமிரலை என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

'மோஷப்ரதா'த்வ முண்டானால் தன்னையொழிந்த மற்றவற்றுக்கு நியாமகத்வமுண்டு. அது இல்லையானால் அது இல்லை" என்றவியப்பித புலத்தால் பிராட்டிக்கு ஸாவநியந்தக்குத்வமும் ஏற்படும். "அஸ்யே ஸாநா ஜகோ விஷ்ணுபதந்; ஸ்ரீஸு தே ஸக்ஷமிஸு பதந் ரியஸ" என்று பிராட்டி பகவானுக்குப் பத்தினியாகையாலே நியாய்ய என்கிற ச்ருதி விரோதம் ஏற்படும்.

"ஸ்ரீமத் ரக்ஷதி" என்று "ஸ்ரீ விசிஷ்டன் ரக்ஷிக்கிறார்" என்று விசேஷணமான பிராட்டிக்கும் உபாயத்தவமுண்டு என்று சொல்ல இயலாது. "ரதீ க்ஷக்ஷதி குண்டலீ க்ஷக்ஷதி" என்ற இடங்களில் 'ரதீ குண்டலீ'ய்க்களுக்கு 'காமநக்ரிகைய'யில் அசேதனமகையாலே அந்வயம்க்கில்லை. பிராட்டி சேதனமகையாலே ரக்ஷணக்கிரையயில் அந்வயம் கூடும் என்றும் சொல்லமுடியாது.

'பதிபாராந்தப கருணா' 'ஸ்வதா ஸ்ரீஸ்த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வமஸி'

என்கிற பராசரபட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே பாரதந்தர்யமே ஸட்வாக உடையவனாகையாலும் முற்கூறிய ப்ரமண்பலத்தாலும், எம்பெருமானுடைய உபாயதந்ரபேஷுத்திறுக்குக் கணவனுக்கு அடங்கியிருப்பவன் என்பது தானே பொருத்தமும்? பிராட்டி விஷ்வமாக அருளிச்செய்யப்பட்ட ஞானகளை (கமா 12 க்ரந்தங்கள்) பரமர்சித்து யதா ஸக்தி ஞானனப்பித்தேன். விதவதக்ரேஸரர்கள் உட்ப்பார்கள் என்றபுகிறேன்.

பிராட்டிக்கு ப்ரமணவிறுத்தமுமாய்ஸவருஸ்பாவங்களுக்குச் சேராததுமான தன்மைகளைச் சொல்லுவது ப்ருஷணமாகாது; தூஷணமாகும். பதிலுத்தான ஒரு ஸ்கீர்க்குக் கணவனுக்கு அடங்கியிருப்பவன் என்பது தானே பொருத்தமும்? பிராட்டி விஷ்வமாக அருளிச்செய்யப்பட்ட ஞானகளை (கமா 12 க்ரந்தங்கள்) பரமர்சித்து யதா ஸக்தி ஞானனப்பித்தேன். விதவதக்ரேஸரர்கள் உட்ப்பார்கள் என்றபுகிறேன்.

ஆதலால், ப்ரதமபஷும் தென்குசாய்க்களுடையது ச்ருத்திப்பஷும் ஸ்ரீ தேசிகனுடையது எனத் தெளிவாக விளங்கும். இவ்விஷயத்தில் சர்ச்சையை விடுத்து ப்ரமணசரணராக வாழ்வோம்.

ஸ்ரீ தத்வவர்ப்ஸவம் - தீப்புகள்

10. நாலாவது பக்ஷமே ஸ்ரீதேசிகனின் பக்ஷம்

[ஸ்ரீ உவே K கோதண்டராமன், (No 93, 11 வது விதி டாடா பாட், கோயம்புத்தூர்-641012)]

[இக்கட்டுரை ஆசிரியர் கும்பகோணத்தைச் சார்ந்த தேசிக ஸர்ப்ரதாயஸ்த ஆசார்யரான சுந்தரதாதாசார்யருடைய சிஷ்ய பரம்பரையாகச் சேர்ந்தவர்.]

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சுதர்சனத்தில் ஸர்வர ஆனிட [595] இதழில் "விசிஷ்டாத்வைதமா? விசிஷ்டாத்வைதமா?" என்னும் கட்டுரையைப் படித்தேன். அதுபற்றி அடியேனது கருத்துக்களைப் பணிவுடன் தெரிவிக்கிறேன்.

வேதம், புகுஷஸூக்தம், விஷ்ணுஸூக்தம், ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை, ஸ்ரீமத் பாகவதம், இதிறாஸ புராணங்கள், பரிபாடல்கள், தியவ ப்ரபந்தம், ரெகம்பபாணுற்றுப்படை, உபநிஷத்துகள், தைத்திரீய நாராயணவல்லி, ரகுவம்சம் (கானிதாஸர்), ரிஷிகள்வர்க்கு, பழம் தமிழர்கள் வர்க்கு, விஷ்ணுபுராணம், மனுஸ்மிருதி, பத்ம புராணம் முதலியவற்றுல் ஸ்ரீமான நாராயணனின் பரத்வம் நன்கு தெளிவாக முழங்கப்படுகிறது.

உலகிட உள்ள பொருள் அனைத்தையும் தனக்கு சரீரமாகக் கொண்டு, தான் அவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று நியமிக்கையாலே எல்லாம் நாராயணனுக்கு வசப்பட்டிருப்பதைத் தெரிவிக்கும் பகவத்கீதா ஸ்லோகங்கள் வருமாறு:—

மயா ததமீதம் ஸர்வம் ஜகத்யவ்யக்த முத்தீநா |
மத்ஸ்தாநி ஸர்வபூதாநி ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்திதா: ||
ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி பர்யம யோக்யமஸர்வாந் |
பூதப்பதந்தி ந ச பூதஸ்தேஜ மமாத்மா பூதபாவநா: ||

[கீதை 9-4,5]

[சேதநாசேதநாத்மகமான இவ்வுலகனைத்தும் வெளிப்படாத ஸ்வருபத்தையுடைய அந்தர்யாமியான என்னால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. எல்லாப்பொருள்களும் (அந்தர்யாமியான) என்னிடம் உள்ளன. நான் (அவற்றுல்) தாங்கப்படுபவன் அல்லன். பொருள்கள் குடும் முதலானவற்றுல் ஜலம் முதலானது போல் தாங்கப்பட்டு என்னிடம் இருப்பதில்லை. (என் ஸங்கல்பத்தால் தரிக்கப்பட்டு என்னிடம் உள்ளன.) ஸர்வானுள் எனக்கே உரியதான எனது

ஸங்கல்பத்தைப் பா! (அது யாதெனில்) எல்லா பூதங்களையும் தரிப்பவன் நானே. (நான்) பூதங்களால் தாங்கப்படுபவனல்லன், எனது ஸங்கல்பமே பூதங்களுக்கு ஸத்தாகாரணமாவும், தாசகமாகவும் தியம்பிப்பதாகவும் இருப்பது.]

மேற்கண்ட ஸ்லோகங்களால் பிரட்டி உள்பிரட்டி எல்லாப் பொருள்களுடைய ஸத்தாஸ்திதிப் ப்ரவ்ருத்திக்கும், நாராயணனுக்கு அடங்கியவை என்பது தெரிவிக்கப்பட்டதால் எட்டுருமரனுடைய நிருபாதிசுபாஸ்வரத்தம் அறிவிக்கப்பட்டது.

இவ்வுலகம் நாராயணனால் தேவதூஷிக்கப்பட்டு, காக்கப்பட்டு அவனுள் அடங்குகின்றது. நாராயணே பரிஷத் பிஸ்வருமாறு ஒதியது:—

“நாராயணே ஸமுத்தப்யந்தே
நாராயணத் ப்ரவர்த்தந்தே
நாராயணே ப்ரஸீயந்தே”

[நாராயணனிடமிருந்தே அனைவரும் உண்டாகிறார்கள் நாராயணனுலேயே காப்பற்றப்படுகிறார்கள். நாராயணனிடமே லயத்தை அடைகிறார்கள்.]

திருமழிசைப்பிரான் தபது திருச்சந்த விருத்தத்தில் இவ்வர்த்தந்தனை நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

தன்னுளே திரைத்தெழும் தரங்கவெண் தடங்கடல்
தன்னுளே திரைத்தெழந்து அடங்குகின்ற தன்மமேபோல்
நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவுப திரிவு
நின்னுளே அடங்குகின்ற நீர்வம் தின்னின் தின்றதே.

[திருச்சந்த விருத்தம்-10]

[“தன்னிலே கிளர்ந்து எறிபு நின்றதுள்ள அலைகளையுடைய வெண்ணிறமான சமுத்திரமானது தன்னிலே கிளர்ந்து அலை யெறிந்து ஒடுக்குகின்ற தன்மைபோல, உன் ஸ்லக்ருபத்தொகுலினோடே நான் அழிகிற ஸ்வரூபமென, ஜங்கமமென இவைய யடங்கிய உலகெல்லாம் உன்விடம் ஒடுக்குகிற ஸ்வபாவம் உன் விடமே உள்ளது.] என்கிறார்.

இங்கு எப்பெருமானுடைய ஜகத்காரணத்தினை ஏவகாரத்தால் அறிவித்தது குறிப்பிடத்தக்கது அப்படிப்பட்ட ஜகத்காரணமான எப்பெருமானுக்கு ஸ்லக்ருபநிருபாதிசுபாஸ்வரத்தம் விளங்

குபவன் பிரட்டி என்பதையும், அவனுக்கும் ஸ்ரீ பூம்பிரட்டிக்கும் நாயகனும், ஸ்வாமியுமாவான் எப்பெருமான் என்பதையும் “படைப் புகழ்முறப்பட்டகாலம், படைப்புநடத்தல் காலம் படைப்பின்முடிவில் பிரளயம்நடக்கும் காலம் ஆகிய எல்லாக்காலங்களிலும் நிர்வாககருய் இருப்பவன் நாராயணன். பிரளயத்தால் சேதநற்கு ஆபத்து வரும் காலத்து ஆவினைக் கண்ணனாகத் தான் எல்லாம்வல்லவன் என்பது தேவரின் அனைவரையும் தன் சிறிய வயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாத்து ஸ்ரீயிழிபு பகவான் தானே உலகனைதற்குக்கும் காரணப்பொருள் என்று விளங்கும்படி துயில் கொண்டவன்” என்பதையும் மற்றொரு பாகரத்தின்வாயிலாக நமக்குத்தெரிவிக்கிறார்,

பண்டும் இன்றுப் கமலமாய் ஒப்பாலனாகி ஞாலமேற்
உண்டு, மண்டி ஆவினைத் துயின்ற ஆதி தேவனே!
வண்டு கிண்டு தன்னுழாய் அலங்கலாய் கலந்த சீர்
புண்டரீக பாவை சேரும் மரீப பூமி நாதனே.

[திருச்சந்த விருத்தம்-22]

“ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் இம்முன்றையும் எவன் செய்கிறானோ அவனே காரணன். ஜகத்காரணன். அவனுக்கு மேம்பட்டவரோ இணையானவரோ கிடையாது. உலகம் படைப்பதை எப்பெருமான் செய்கிறான், பிரட்டி எப்பெருமான் செய்யும் ஸ்வயில் ஆநந்தத்திலேயே பங்கு கொள்கிறான்” என்ற சித்தாந்தம் பூர்வாசாட்சரிகளின் தொன்மைகளை மூலம் அறியப்படுகிறது.

மற்ற ஆழ்வார்களுள் இவ்வண்ணமே பல பாடல்களில் காட்டியுள்ளனர்.

திருக்குறளிலும் என்னுள் கடவுள் வாழ்த்தில்

“அதமுதல் எழுத்தெல்லாம் ஆதி

பகவன் முதற்றே உலகு” என்றும் முதற்பாடலில் “ஆதி பகவன்” என்று இறைவன் ஒருவனே உலகுக்குக் காரணமானவன் என்று காட்டினார். ஏழாமது குறளில்:—

“தனக்குவமை இல்லாததன் சேர்ந்தார்க்கெல்லாம்
மனக்கவலை மறநல் அரிது”

என்று இறைவன் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவன் என்றும் அவனது திருவடிகளே உபாயம் என்றும் காட்டினார்.

கம்பராமாயணம் கடவுள் வாழ்த்தில் கம்பர் நாராயண சரணயன் என்னுடைய பிதருக்கும் டாடல்களில் தொன்மைபுடுத்துகிறார்.

“உலகம் யாவையும் தாம் உள்ள ஆக்கனாம்
நிலை பெறுத்தலும், நீக்கலும் நீங்கலா
அலகிலா வினையாட்டுடையார் அவர்தலைவர்
ஆன்னவர்க்கே சரண் நாங்கனோ,
ஆதி, அந்தம் அரிபென யாவையும்
ஒதினார் அலகில்லன உள்ளன
வேதம் என்பன மெய்த்நெறி நன்மையார்
பாதமல்லது பற்றிலர் பற்றிலார்”

தம் ஈஸ்வராணம் பரமம் மஹேஸ்வரம்
தம் தோவதாநாம் பரமஞ்சு தோவதம்

[ஸ்ரீவே 6-7]

[ஈஸ்வரர்களுக்கும் மேலான மஹேஸ்வரனும், தேவதைகளுக்கும் மேலான தேவதையும், ஆன அவனை] என்று வேதங்களும்,

ராஜாதி, ராஜஸ் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணுர்

புரஹ்ம மயோ மஹாஸ் |

ஈஸ்வரம் தம் விஜாநீமஸ் ஸபிதா ஸப்ரஜாபதி: ||

[புரஹ்ம மயராய், பெரியவரான விஷ்ணு அனைவர்க்கும் ராஜாதி ராஜராய் விளங்குகிறார், அவரை ஈஸ்வரராக அறிகிறோம். அவரே தந்தை, அவரே ப்ரஜாபதி] என்று மகாபுராடமும்

ஏக: ஸாஸ்தா நத்ஸவிதீயோஸஸிதி ஸாஸ்தா

[ஒருவனே நியமிப்பவன், நியமிக்கும் இரண்டாவது பொருள் கிடையாது] என்பது போன்ற பிரமாணங்களும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வதந்திரமான ஈஸ்வரத்தன்மையைக் காட்டுவன.

இனி பிராட்டியின் தன்மைகள்

ஸ்ரீமத்ராமாயணம்

“சிம்ந்தா ஸம்நயத வைதேஹ: பிதாமே மிதிஸாதிபுரீ
ராம ஜாமாதாம் ப்ரப்ய ஸந்திரியம் புருஷஷிஞ்ஜஹம்”

ஸ்ரீராமன் தந்தை தசரதனின் கட்டளைப்படி காட்டுக்குப் புறப் படும் முன் தீதா பிராட்டியிடம் “திருவயோத்தையுக்கு நான் மின் டும் வரும் வரையில் மாயியார் மாமனார் முதலானவரை சூழித் திரு” என்று வேண்டிக்கொள்ள, அவ்வார்க்குத் புண்ணில் புனிப்

பெய்தாற்போலே பிராட்டிக்குப் பெறுக்க வொண்ணாதாய், ப்ரணய கோபத்தில் அபிமானங்கள் முறைகெட்டிருக்குமாய்கையாலே பெருமானைக் குறித்துக்கூட்டுச்சொற்களைப் பேசுவதாக இங்கு காட்டப் படுகிறது. இதன் கருத்து ஆசாயர்களால் பின்வருமாறு விளக்கப் பட்டுள்ளது:—

“மனுமுதலிய ஸ்ம்குதி கத்தாக்கள் சொன்ன பதிவ்ரதாலுண்ணத் தையும் விஞ்சியிருப்பவன் என்று என் தந்தை சொன்னாரே. கணவனிலும் வேறுபட்ட உடலும் உயிருமுள்ள அப்பதிவிரதைகளைப் போலன்றிக்கே இவளுக்கு உடலும் உயிரும் நீரே என்று உறுதி கொடுத்தாரே. ‘எந்த மஹாத்மாவினுடைய தோள் நிழலிப்பற்றி உலகெல்லாம் விளங்குகிறதோ’ என்கிறபடியே உலகெல்லாம் ஒதுங்கினாலும் தோள் நிழல் அதிகமாகவும் நிழலில் ஒதுங்குபவார் சிறியதாகவுமிகுக்கும்படியானதாய், பராக்ரமத்தைபுடையதான உம் முடைய திருத்தோள்கைக் கணிசித்து, பாணிதா (கையாலே) என்று விசேஷித்தாரே”

பிரிவு பொறுக்காமை, சொல்பொறுக்காமை, அத்தயத் பாரதந்திர்யம், தர்மானுஷ்டான ஸதகாரித்வம், திரந்தர போகாஹித்வம், போக்யதை முதலான இத்தனிமைகள் ஸ்ரீராமாயணத்தில் பிராட்டிக்கு விளங்குகின்றன.

“குமுத்தையின் தொட்டிலையும் பரித்தானின் படுக்கையையும் விடாதிருக்கும் மாதவைப்போல பிராட்டியின் இருப்பு” என்பது வைணவக் கொள்கை. “அஸ்மீயாந்நா ஜகூதோ விஷ்ணு பத்நீ” என்ற வேதவாக்கு இதைக் காட்டுகிறது.

உலகமனைத்துக்கும் இறைவி என்ற முறையில் அவன் சேத நர்களிடம் கருணை மொழிந்தாயாகவும், பரமனின் பத்தினி என்ற முறையில் அவனிடம் சேதனர்களுக்காகப் பரிந்து பேசும் புருஷகார பூஸம் மிக்கவனாகவும் விளங்குகிறான், புருஷகாரத்வமே பிராட்டியின் ஸ்வரூபம்.

இதையே “கேவலக்ருபா நிர்வாஹ்ய வர்க்கேஷ்வயம் ஸேஷித்வே பரம: புமாத்” — “பிராட்டியே! உன் கருணையை மட்டும்கொண்டு வாய் வேண்டிய வகுப்பினர் நாம்கள் இருக்கிறோம். உனக்குத் தலைவனாகத் திகழ்பவன் பரம புருஷன்” என்று (ஸ்ரீகுணரத்தன கோஸம்—22) பட்டர் தெளிவாக விளக்குகிறார். எனவே பிராட்டி பரமனுக்கு மட்டும் அடங்கியவனாகவும் மற்ற சேதனர்களுக்கு ஸ்வாமினியாகவும் திகழ்கிறான் என்பது ஸகலபூர்வாசாய ஸம்மதம்.

ராமாயணத்தில் ராவணனது அசோகவனத்தில் சிறை இருந்த போது சிதை அலனுக்கு எத்தனையோ உபதேசங்கள் செய்தான். தன் கற்பென்னும் நெருப்பினால் அவன் அவனை எரித்திருக்கக்கூடும். ஆயினும் "தான் ஸ்ரீராமனுக்கு அடங்கியவன். அவனது வீரமே விளங்கவேண்டும்" என்ற எண்ணியவளாய்ச் சொல்லுகிறான்— "ராவண! ஸ்ரீராமனுடைய ஆணையிலேயாமையாலும், நான் பாதிரத்ய (பதிபரதத்திரிய) மாகிற தவத்தக்க கடைப்பிடிப்பதினாலும், நீ என்னால் சாம்பலாக்குவதற்கு உரியவனுயினும் உன்னைச் சாம்பலாக்காமல் இருக்கிறேன்." என்கிறான். இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

திருமங்கை ஆழ்வாரும் (7-4-1) பிராட்டிகன் பரமனின் அழகிய திருவடி களைப் பிடிக்கும் சேஷத்வமே கடிவெடுத்தவர்களை என்கிறார். "செங்கமலத்திருமகனார் புரியும் செம்பொன் திருவடியின் இணைவாரு." (பெரியதிரு 7-4-1) "நத்தணி மென் றூலு மலரான் தரணி மன்கை தாமிருவர் அடிவருந் தன்மைபுனை" (பெரியதிரு 2-10-2) என்னும் பாகரங்களைக் காண்க.

நம்மாழ்வாரும் திருவாய் மொழியில் "வடிவிணையிலா மலர் மகள் மற்றை நிலங்கள் பிடிக்கும் செவ்வடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க நீ ஒரு தான் கூவுதல் வருதல் செய்யாயே" என்கிறார். இத்தால் பிராட்டியினுடைய இயல்பான சேஷத்வம் அறிவிக்கப்பட்டது.

ஸ்வாமி தேசிகனும் பிராட்டியினுடைய இயல்பான சேஷத்வத்தைப் பின்வரும் ஸ்லோகங்களில் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார்.

வேலெத்திற் புகுதி பரிவான் வேதேஸாம் மொளளினேய்யம்
பராத்ரஃபூதம் சுநகஸரித: தைகதே ஹம்ஸ ஜுஷ்டே
லக்ஷ்மி பூர்ப்யோ: கரஸரணேஜர் வஹிதப் ரங்க பர்த்து:
பாதபர்ப்போஜம் பரதிபுஷ்தி மே பூவாநா தீர்த்திக் காவாய் ||
[ஸ்ரீபகவத் த்யாக சோபாநம்-ஸ்லோகம்-2]

விளக்கம்:- எல்லையைக்கடந்த கோதங்களின் மலாம் வீசப்பெற்ற தாய், பிரம தேவர்களின் முடியாளில் வணங்கப்பெற்றதாய், அன்னங்கள் விற்ப்பு உறைகின்ற கோமேதியாற்றின் மணல் திட்டில் தேவத்திரித்யம், பெரியபிராட்டி-பூர்ப்பிராட்டி இவர்களின் திருக்கைத்தாமரைகளால் கருடப்பெற்றதாய் உள்ள திருவாரங்கப் பெருமானுடைய திருவடித் தாபரை அடிவேறுனுடைய நினைவென்னும் பொய்கையில் உருக்காட்டுகின்றது.

பத்மாகராத்ரபக்தா பரிஷஸ்வஜே த்வாம்
வேதாஸரித்யுஹாத் கலஸாப்தி கத்யா |
ஆஹம்ஸ் தக்யா ப்ரபுகுதி தீபஸலமாவபாஸம்
ஆஜ்நதோ மரகத ப்ரதிமம் வபுஸ்தே ||

[ஸ்ரீராமகதி தீபிகை-ஸ்லோகம்-4]

விளக்கம்:- "திருப்பாற்கடலின் புதல்வியான பெரிய பிராட்டி. தாமரைப் பொய்கையினின்று வந்து வேகலியாற்றில் விளையாடு பலளாய் உன்னை இறுக அணைத்துக்கொண்டாள். இயற்கையாக மரகதமணிபோன்ற உன் திருமேனியை அது முதல் தீபம் போன்ற பிடுகாசமுடையதாகக் கூறுகின்றன." பகவான் தீபமாகவும் பிராட்டி அதன் ஒளியாகவும் திழங்கிற்குள்ளே என்று கூறுவதன்மூலம் பெருமான் தாமியாகவும் பிராட்டி தாமமமாகவும் கூறப்பட்டனர்.

முடிவாக, பிராட்டி எப்பெருமானுக்குப் பத்னியாக இருப்பதால் பிராட்டியினுடைய ஸ்ரீரதத்வம் பத்நீதவ் ப்ரயுக்தமே, பிராட்டியும் எப்பெருமானுக்குப் பரதத்தரையிருப்பவளே என்றே கீதாபுராணிய தாத்ரய சத்திரிகையிலும் கத்ய பாஷ்யத்திலும் ந்யாய்ஸ்திதாஞ் ஜனத்திலும் சது:ஸ்லோகீ பாஷ்யத்திலும் பல இடங்களில் நீண்டு நுட்டியுறுக்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகள்.

பிராட்டியின் சேஷத்வ பரதத்திரியங்கள் ஸ்ரீராமாயணத்தில் குன்றமேல் ஏற்றிய விளக்காகப் பிரகாசிப்பது அனைவராலும் மறக்க முடியாதது. பிராட்டிக்குத் தன் இச்செயலில் சேஷத்வம் என்பது ப்ராமாணிகமன்று. அருளிச்செயலில் இதற்கு ப்ரமாணம் தேடினாலும் கிடைக்காது.

ஸ்வாமி தேசிகனும் பிராட்டிக்குள்ள பகவத் பரதத்திரியத்தையும் பகவச்சீர்தவத்தையும் தர நூல்களில் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதால் இரண்டு ஸ்ரீரதர்கள் இருக்க முடியாது. எல்லாப் பிரமாணங்களும் ஒருவையே நிறுப்பது ஸ்ரீரதன் என்று சொல்லுவதால், இரண்டு ஸ்ரீரதர்களுக்கு இடமில்லை.

மேலும் கொடுக்க வல்லமை நாராயணன் ஒருவனுக்கே உரியது.

இரண்டு ஸ்ரீரதர்களைக் கொள்வது எவ்வகைப்போல் சாத்தமாம் உண்டாக உதிபடுத்துவதென்று விசிஷ்டாத்வைசத்திற்கு மிகவும் முன்னப்பட்டது ஆகையால் எப்பெருமானுக்குச் சமமான ஸ்ரீரதத்தவத்தைப் பிராட்டிக்கச் செல்லுந் இத்தாவது பஷ்டாப்ரமாணைய முடையதன்று. எனவே தாலாவது பஷ்டமே ஸ்ரீதேசிகள் பஷ்டம்.

அன்பர்களுக்கிடத்திலிருந்து

1. ஸ்ரீ உ. வே. K. R. நாராயணன், 871, இராமசாமி சாலை,
கே. கே. நகர், சென்னை-600078

ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்வாமி ஸத்தியத்தில் அடியேன் ப்ரணம புரஸ்ஸர
மாகச் செய்துகொள்ளும் விஞ்ஞாபனம். உபயுக்தஸம்.

தேவரீர் திருமாவிலுஞ்சேவையில் தேவதாந்தரக்கோயில் வழக்
கில் பெருமூயற்சி எடுத்ததால் நமக்கு முதல் வெற்றி கட்டியது.
பகவத் விஷயம் மறுபதிப்பின் மூலம் ஒரு நல்ல கைக்காயம்
செய்தாகிறது.

தற்போது தேவரீர் பிராட்டி. தத்வ விஷயமாகச் செய்துவரும்
கைக்காயம் மற்றெல்லாவற்றையும் விஞ்சியுள்ளது. இதனால்
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாயமே நலமடையப் போவது திண்ணம். எப்படி
ஒரு யாதவர்களுக்கான அபார்த்தத்தின் விளைவால் நமக்கு ஒரு
யாதிராசர் கிட்டி. யாதாத்மிய ஜ்ஞானம் பிறக்க வழிவந்ததோ அது
பேஸ்தான் உம்முடைய கைக்காயமும். அடியேன் மனப்பூர்வ
மாக இதற்காக தேவரீருக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன். ஆயிரம்
கோடி வருஷம் காலகோடிச் செய்தாலும் கிடைத்தற்கரிய விஷயம்
உள்ளெல்லாம் கிடைத்ததில் மட்டுமற்ற மகிழ்ச்சியாயுள்ளேன்.

சரணியன் தேவரீருக்கு ஸகல நேமங்களையும் அளிக்கப்
பிரார்த்திக்கிறேன்.

வேணும்,
நாராயணதாஸன்.

2. ஸ்ரீ உ. வே. J. பார்த்தசாரதி. ஆசிரியர் "ஸ்ரீராமசாஸ்திர
வாணி" 21, ராமானுஜம் தெரு, சென்னை-17

விசிஷ்டாத்வைதமா? விசிஷ்டாத்வைதமா? என்பது பற்றி
விவாதத்தில் தேவரீர் சேகரித்துக் காட்டியுள்ள பிரமாணங்கள்
ஆணித்தரமாயுள்ளன. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் வேதார்த்த ஸங்கரம்
முடிவில்,

ஸாராரார விவேகஜ்ஞா: க்யாயம்ஸோ நிமதஸரா: |

ப்ரமாணாதந்தரா: ஸத்தித் க்ருதோ வேதார்த்த ஸங்கரம்: ||

என்றபடி மாற்சரியமற்றுப் பிரமாணங்களுக்குக் கட்டுப்படும்
பேரறிஞர்கள் தேவரீர் கூறியுள்ள கருத்தை உவந்து
ஆமோதிப்பர். — J. பார்த்தசாரதி தாஸன்.

ஸ்ரீதத்வ ஸர்வஸ்வம்

ப்ரியா-ஸுதர்சன ஸாத்விக ஸம்வாதம்

முன்னுரை

ஸ்ரீதத்வ விஷயத்தைப் பற்றி நாமும் மற்றும் பலரும்
ஸ்ரீதத்வஸர்வஸ்வத்தில் காட்டியிருக்கும் திருபணங்களுக்கு
ஸ்ரீந்ருவலிம்ஹ ப்ரியா ஸர்வர ஸுபாட்டாசி இதழிலிருந்து
பதிலெழுத முற்பட்டுள்ளது. இத தென்கலை வடகலை ஸம்
ப்ரதாய பேதத்தைப்பற்றிய சர்ச்சை அல்ல. சுமார் இரு
நூறுவருடங்களுக்குள்ளாக தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ள
பல வித்வான்கள் ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளத்திற்கும், எம்
பெருமானார், எங்களாழ்வான், பட்டர், நஞ்ஜியர், நம்
பிள்ளை, பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வேதாந்த தேசிகர் ஆகிய
பூர்வாசார்யர்களுடைய திருவுள்ளத்திற்கும் முரணாக "பெரிய
பிராட்டியார் எம்பெருமானைப் போலவே இன்னொரு பரப்
பிரம்மம்" என்றும், "எம்பெருமானுக்குத் துல்யமான
ஸ்வரீ" என்றும், "பிராட்டி பெருமானுக்குச் சரீரமல்ல"
என்றும், "பிராட்டி எம்பெருமானுக்கு ஸேஷபூதையா
நிருப்பது அவளது இஷ்டத்தாலேயே" என்றும், "அவள்
ஸ்வாதந்தர்யமே வடிவெடுத்தவள்" என்றும், "அவள்
எம்பெருமானைப் போலவே உலகிற்கு நிமித்த உபாதான
ஸஹகாரி காரணங்களாக இருப்பவள்" என்றும் கூறி
வருகிறார்கள். "இதை ஒப்புக்கொண்டால் விசிஷ்டாத்வை
தமே விசிஷ்டாத்வைதமாக மாறிவிடும்" என்றும், "வைஷ்
ணவத்தில் சாக்தமதம் புகர வழிவகுத்துவிடும்" என்றும்
உபாயஸம்ப்ரதாயத்தையும் சேர்ந்த அறிவாளிகள் பலர்
அஞ்சுகிறார்கள். ஆகையால் இது விசிஷ்டாத்வைதத்தை
ரக்ஷிப்பதற்காக ஏற்பட்ட சர்ச்சையே தவிர, தென்கலை வட
கலை ஸம்ப்ரதாயபேதச் சர்ச்சையல்ல என்பது தெளிவு.
இவ்விஷயத்தில் தெளிவு ஏற்படுத்துவதற்காகவே மூன்று வரு
டங்களுக்கு முன்பாகவே "விசிஷ்டாத்வைத ஸம்ப்ரதாயம்"
என்னும் கட்டுரை யாழி, அதில் வித்வான்களின் மனச்
சாക്ഷியைக் குறித்து எட்டு கேள்விகளைக் கேட்டிருந்

தோம். பல தேசிக ஸம்பந்தாய வித்வான்களிடம் நேரிலும் கடிதம் மூலமாகவும் தொடர்பு கொண்டும், ஸ்ரீரங்கத்திலும் மதுராந்தகத்திலும் நடந்த அஹோபிலமடமூலோல வித்வத் ஸதஸ்வலி கலந்து கொண்டும் வித்வான்களை இது விஷயத்தில் ஒரு நிர்ணயம்செய்ய வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தோம். வித்வான்கள் எவரும் நீண்ட நாட்கள் வரையில் நமது கேள்விகளுக்குப் பதிலெழுது முன்வரவில்லை. முன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு சமீபத்தில் "யதார்த்த விசிஷ்டாத்வை ஸித்தாஞ்ஜனம்" என்னும் தலைப்பில் ஒரு சிறுநூல் நம்முடைய கேள்விகளுக்குப் பதிலெழுதும் நோக்கத்துடன் வெளிவந்தது. அதற்குப் பின் இருதரப்பு வாதங்களையும் 26 பாராக்களில் குறிப்பிட்டு நடுநிலை யாளர்களின் தீர்ப்பை அண்மைக் காலத்தில் கோரியிருந்தோம், உபயஸம்பந்தாயத்தைச் சேர்ந்த வித்வான்களும் அறிஞர்களும் இதுவரையில் பத்து தீர்ப்புகளை வழங்கியுள்ளார்கள். அஹோபிலமட ஆஸ்தான வித்வான் ஒருவர் நீங்கலாக மற்ற அனைவரும் "பிராட்டி எம்பெருமானோடு துல்யமான ஸ்வதந்த்ரேஸ்வரி" என்னும் பக்ஷத்தை ஆழ்வார்களோ தேசிகனுள்ளிட்ட ஆசார்யர்களோ ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை" என்றே தீர்ப்பளித்துள்ளார்கள். இந்நிலையில் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸார விளக்கத்தின் நடுவே இந்தச் சர்ச்சையைப் புகுத்தியுள்ளது. ஸுதர்சனம் ஐப்பசி [599] இதழில் "ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா விளக்க வேண்டிய விஷயங்கள்" என்னும் தலைப்பில் பதினாறு விஷயங்களை ஆறு பக்கங்களில் குறிப்பிட்டு அவற்றை, நம் விலாசத்தையும் குறிப்பிட்டு அப்படியே அச்சிட்டுப் பரபாணம் காட்டி ப்ரியா பதிலளிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்திருந்தோம். ப்ரியா கார்த்திகை இதழில் நம்முடைய விலாசமும் கொடுக்கப்படவில்லை. நம் கேள்விகளும் அச்சிடப்படவில்லை. ரஹஸ்யத்ரயஸார விளக்கத்தில் நம் கட்டுரைகளுக்கு மறுப்பாக "ஸ்ரீதத்வ தீபிகை" தொடங்கப்பெற்று எட்டு பக்கங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இதே இதழில்

ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா ஆசிரியர் ஸ்ரீ உவே கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி "ஸ்ரீராமானுஜ ஸித்தாந்தம்" என்னும் தலைப்பில் பத்து பக்கங்கள் எழுதி அதில் "ச்ருதி முதலானவற்றில் உள்ள 'ஏக' ஸப்தத்திற்கு பிரம்மம் ஒன்றுதான் ப்ரளயகாலத்தில் இருந்தது என்று கொண்டு பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்(வத்)?தில் ஸம்பந்தம் இல்லை என்று எழுதப் பட்டது நிரஸிக்கப்பட்டதாகிறது. இதனாலேயே மற்ற பல கேள்விகளுக்கும் பதில் சொன்னதாக ஆகிறது. அவைகளுக்குத் தனித்தனியாகப் பதில் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை" என்று எழுதியுள்ளார். இவையனைத்தையும் இனிவரும் ப்ரியா இதழ்களில் வரப்போகின்றவற்றையும், அவற்றுக்கு நம்முடைய பதில்களையும் வாசகர்கள் நன்கு புரிந்து கொள்வதற்காக ப்ரியாவிற்கும் ஸுதர்சனத்திற்கும் நடக்கும் ஸம்வாத ரூபமாக இக்கட்டுரையை எழுதுகிறோம். பரம ஸாத்விகமான வைஷ்ணவமதத்தை நாம் பின்பற்றியிருப்பவர்களாகையாலே, "ப்ரியா ஸுதர்சன ஸாத்விக ஸம்வாதம்" என்று இதற்குப் பெயரிடப்பட்டது

ப்ரியா:— [சுர்வர ஐப்பசி] "உங்கள் ஸித்தாந்தம் உட்களுக்குத்தெரியாது. இதுதான் உங்கள் ஸித்தாந்தம்" என்ற கலஹத்தை நீங்கள்வினை விக்ரமம் இருப்பது நன்று.

ஸுதர்சனம்:— "காலூசிப் பேரருளாளன்" பத்திரிகையில் "பிராட்டிக்கு ஸ்வாதந்தர்யமே ஸ்வரூபம்; அவளுக்கு எம்பெருமானோடு துல்யமான ஸர்வரத்வம் உண்டு; புகழ்ச்சாரீரத்வம் கிடையாது" முதலான விசிஷ்டாத்வைத்தையே தகர்க்கக் கூடிய கொள்கைகளை தேசிகன் மாத்ரிமல்லாமல் தென்னாசார்ய ஸம்பந்தாயஸ்தர்கள் பரமாசார்யர்களாகக்கொண்டாடும் புட்டர் நஞ்ஜயர் முதலானோரும் நிலைநாட்டினார்கள்—என்று முன்று வருடங்களுக்கு முன்னமே எழுதப்பட்டதாலேயே இச்சர்ச்சையைத் தொடங்க நேர்ந்தது. "பிராட்டிக்கு ஏகோந் ஸர்வரத்வத்தையும்,

ஜகத்வ்யாபித்வத்தையும், ஜகச்சேஷித்வாதிக்கையையும் அப்
ரதாநமான ஜகத்காரணத்வத்தையும் புகுவச்சுரீரத்வத்
தையும் ஏற்றுக்கொண்டு 'அவன் ஈஸ்வர கோடியைச்
சேர்ந்தவனே' என்னும் நாலாவது பக்ஷத்தையே ஸ்ரீ தேசி
கன் தழுவிவிருக்கமுடியுமெயொழிய, விசிஷ்டாத்வைதத்
தையே தகர்க்கும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை தேசிகன் ஏற்றுக்
கொண்டிருக்க முடியாது" என்று பல ப்ரமாணங்களைக்
காட்டி. "விசிஷ்டாத்வைதமா? விசிஷ்டத்வவைதமா?" என்
னும் கட்டுரையில் நிரூபித்து நடுநிலையாளர்களின் தீர்ப்
பைக் கோரியிருந்தோம். உபயஸம்ப்ரதாராயத்தையும்
சேர்ந்த பலர் நமது கருத்துக்கு ஸாதகமாகவே ப்ரமாணங்
களைக் காட்டித் தீர்ப்பு வழங்கியிருக்கிறார்கள்.

ப்ரியா:— [ஈஸ்வர—புரட்டாசி] ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்
தில் [1—8—35] "நாந்யோர்வித்யதேபரம்" [விஷ்ணு, லக்ஷ்மீ
ஆகிய இருவரைக்காட்டிலும் மேலானது வேறென்றில்லை]
என்று பராசரமஹர்ஷி கூறியிருக்கிறார். இங்கு 'அநயோ:'
என்பது ஆருவது வேற்றுமை. இதை ஐந்தாவது வேற்று
மையின் பொருளில் வழங்கியிருப்பதாகக்கொண்டு 'இவ்
விருவரைக்காட்டிலும் மேலானதில்லை' என்றும் பொருள்
கொள்ளலாம். அப்படியில்லாமல் ஆருவது வேற்றுமை
யாகவே கொண்டு, 'இவ்விருவர்களுக்கிடையே ஒன்று
உயர்ந்தது என்பது இல்லை. இருவரும் உயர்ந்தவர்களே'
என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இப்பொருளில் 'பெருமான்
பிராட்டி ஆகிய இருவருமே பரதேவதை; அவர்களிடையே
ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை' என்று கூறுவது விளங்கவில்லையா?

ஸுதர்சனம்:— இந்த இரண்டாவது பொருளின் படி
இருவருமே பரதேவதை என்று கூறினால் விசிஷ்டாத்
வைதம் விசிஷ்டத்வவைதமாக மாறியிருமாயினாலே, ஆழ்
வானை யொத்த மேதாவிஸாஸம் உடையவர் என்று எம்
பெருமானால் அபிமானிக்கப்பட்டு - அதனால் எங்களாழ்
வான் என்று பெயர்பெற்ற ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தர் "அநயோ:-
ஆப்யாம்" என்று ஐந்தாவதுவேற்றுமைப் பொருளைப்பற்றி

அருளிச் செய்தார். வேற்றுமையை மாற்றாமல் தன்னடையே
கிடைக்கக்கூடிய பொருளைக்கைவிட்டு வேற்றுமையை
மாற்றி வலிந்து பொருள் கொண்டதினால் ஆருவதுவேற்
றுமையாகப் பொருள் கொள்வது அவர் திருவுள்ளம் உகந்
தது அன்று என்று தெளிவாகிறது. இருவரைக் காட்டி
லும் வேறென்று உயர்ந்ததன்று என்று கூறுவதினால்
பெருமான் பிராட்டி இருவருக்கிடையே ஏற்றத்தாழ்வு கிடை
யாது என்று ஸித்திக்காது; "ஸ்ரீருபபூர்ணம் தஸ்மிந்
பூர்ணம் ஆஸ்தே" [கௌஷீதீ உபநிஷத் பர்யங்க
வித்யை] [ஸ்ரீதேவி பூர்ணமத்தின் திருவடிக்கு அணை
யாக இருக்கிறான்; அதில் பூர்ணமான பரமாத்மா எழுந்
தருளியிருக்கிறான்.] முதலான வடமொழி வேதவாக்கியங்
களும்.

"வடிவினையில்லா மலர் மகள் மற்றை
நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியை" [திருவாய் 9-2-10]

"சந்தணி மென்முலை மலரான் தரணிமங்கை
தாமிருவர் அடிவருடும் தன்மையானை

[பெரிய திரு 2-10-2]

முதலான தமிழ் வேதவாக்கியங்களும் பெரியபிராட்டியார்
புகுவச்சுஷத்வத்தையே இயல்வாகக் கொண்டவன் என்று
முழங்கியிருப்பதோடு நீங்கள் சொல்லும் பொருள் முரண்
படும். தேசிகனுள்ளிட எந்தப் பூர்வாசார்யரும் பெருமா
ருக்கும் பெரியபிராட்டியாருக்கும் இடையே ஏற்றத்தாழ்
வில்லை என்று எங்கும் அருளிச்செய்யவில்லை. பெருமானை
சேஷியாகவும் பிராட்டியை சேஷ்யுதையாகவுமே காட்டி
யிருக்கிறார்கள். இந்த விஷ்ணுபுராண ஸ்லோகத்தையே
விவரிக்கும்போது தேசிகன் தமது அச்சுத ஸதகம் 14 வது
ஸ்லோகத்தில்

புருஷர்ஸ்தவ விபூதி

அச்சுத லக்ஷம்யா: ஸ்தரீ ஸம்யூதா: |

நாஸ்தி பரம் யுவயா:

ஸாஸி ஸ்ரீரஹதி தவ கிம் புநர்திரத ||

[அடியவர்க்கு மெய்யனே! ஆண்கள் உனக்கும்; பெண்பாலர் பெரியபிராட்டியாருக்கும் உடைமையாகின்றனர், இருவரிலும் மேலானதொரு வஸ்து இல்லை. அத்தகைய பெரியபிராட்டியாரும் உன் உடைமையாகவே இருக்கின்றனர். மற்றவற்றைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா?] என்று பிராட்டியின் புகுவச்சேஷத்தத்தைக் கல்வெட்டாகக் காட்டி உங்களுக்கு வாய்திறக்க வழியில்லாமல் செய்திருக்கிறார்.

பரியா:— [சர்வர-புரட்டாசி]

“ஒண்டொடியான் திருமகனும் நீயுமே நிலா நிற்பக் கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேனுன் திருவுடியே” [திருவாய்மொழி 4-9-10]

என்னும் பாசுரத்தில் நம்மாழ்வார், பெருமானும் பிராட்டியுமாகிய இருவருமே சமமான சர்வரர்கள் என்று கூறியிருக்கிறாரே?

ஸுதர்சனம்:— இங்கு இப்பாசுரத்தில் இருவரும் சேஷிகள் என்றுதான் நம்மாழ்வார் அருளியிருக்கிறாரே யொழிய, “உன் திரு” [திருவாய் 10-10-2] “திருவுக்கும் திரு” [பெரிய திரு 7-7-1] முதலான நூற்றுக்கணக்கான பாசுரங்களில் ஆழ்வார்கள் ஒருமிடறாக நிலைநாட்டிய “பெருமான் பிராட்டிக்கும் சேஷி” என்னும் உண்மையை இல்லை செய்வனில்லை. “தவைவோசிதராயிருந்த லக்ஷ்மியாதி சிவ்ய மஹிஷி ஜனங்களும்” என்று இவ்விடத்தில் ஆரூபிரப்படியில் பின்னான் இங்கு “லக்ஷ்மியைச் சொன்னது மற்ற பிராட்டிமார்களுக்கும் உபலக்ஷணம்” என்று கொண்டு, அவர்கள் எம்பிரானுக்கு சேஷபூதர்கள் என்று காட்டினார். நம்பின்னை ஈட்டிலும் “[திருமகளும் நீயுமே] இப்படியிருக்கிற பிராட்டியும், அவள் தானாய்கூட ‘இறையும் அகலகில்லேன்’ என்னும்படியிருக்கிற நீயுமே. [நீயும் நிலாநிற்பு]—உன்களிருவருடையவும் அபிமானத்துக்குள்ளே தரிபாதுவிபூதியாக அடங்கிக்கிடக்கும்” என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது அன்றுமேசேர்ந்திருக்கும் பிராட்டியும் “இறையும் அகலகில்லேன்” என்று எப்போதும் அனுஸந்தித்திருக்கவேண்டும்படி எம்பெருமானுக்குள்ள ப்ரதாந்யத்ததைக் காட்டி, நித்ய விபூதி இருவருக்கும் சேஷபூதமாயிருக்குமென்று விளக்கினார். இப்படி இருக்க “நீயுமே” என்னும் ஏகாரத்தாலே காட்டப்படும் எம்பெருமானுக்குப் பிராட்டியைக்காட்டிலும் உள்ள ப்ரதாந்யத்தை இல்லை செய்யப்பார்ப்பது அழகல்ல. ஸகல பூர்வாசார்யர்களும் “உபயனிபூதியும் மிதுனசேஷம்” என்று முழுங்குவது போலவே “பிராட்டி புகுவச்சேஷபூத” என்று ஒருமிடறாக முழுங்குவதை ஏன் இல்லை செய்கிறீர்கள்?

பரியா:— [சர்வர-புரட்டாசி-ஐப்பசி] தேசிகன் தமது ஸ்ரீஸ்துதியில்

தவாமோ஽ஹு: கதிசித்யபரே த்வத்த்ரியம் லோகநாதம் கிம் தைரந்த:கலஹமலிதை: கிஞ்சித்யுத்திர்யமக்ஞாந: |

த்வத்ஸம்ப்ரீத்யை விஹரதி ஹரேள ஸம்முத்திராந் ஸ்ருதிநாம் பூவாருடௌ புகுவதி புவாம் தத்வபதி தைவதம் ந: ||

[ஸ்ரீஸ்துதி—9]

[சிலர் உன்னையே லோகஸ்வாமியாகவும், மற்றும் சிலர் உனக்கு இனியவனான எம்பெருமானையே உலகநாதனாகவும் கூறிச்சண்டையிடுகின்றனர். இப்படி ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட்டு இருவரும் சிறிது கிளப்பி அமிழ்ந்து விடுகிறார்கள். உன்னுடைய ஆனந்தத்துக்காகவே உலகைப் படைத்து எம்பெருமான் வினையாடுபவனாயிருக்கையில், இவ்வண்ணம் ஸ்ருதிகளில் முடிங்கப்படும் நீங்கள் இருவருமே எங்களுக்கு தெய்வங்கள் ஆகிறீர்கள்] என்று தம்பதிகளான இருவருமே சேர்ந்துதான் எங்களுக்குப் பரத்துவமான தைவதம்—தேவதை என்று அருளிச்சொந்திருக்கிறாராகையால். அவருடைய திருவுள்ளப்படி இருவருமே பரதத்வம் என்று விளங்கவில்லையா?

ஸுதர்சனம்: - அதே ஸ்ரீஸ்துதியில் நாலாவது ஸ்லோகத்தில் தேசிகள்

யத் ஸங்கல்பாத் பவதி கமலே யத்ர தேஹிந்யமிஷாம்
ஜநம்ஸ்தேமம்பரளய ரசநா ஜங்க்மாஜங்க்யமாநாம் |
தத்கல்யாணம் கிமபி யமிநாம் ஏகலக்ஷம் ஸமாநெள
பூர்ணம்தேஜ: ஸ்பூரதி பவநிபாதலாக்ஷாரஸங்கம் ||

[பெரிய பிராட்டியாரே! உலகனைத்தையும், சரீரமாகக் கொண்ட எந்த நாராயணனாகிற பரஞ்சோதியிடமிருந்து அவனுடையஸங்கல்பத்தாலே அசைவனவும் அசையாதனவும் அடங்கிய இவ்வுலகப் பொருள்களுக்கு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் செய்யப்படுகின்றனவோ, அத்தகைய பரம மங்களமானதாய், யோகிகளின் ஸமாதிநிலைக்கு ஒரே இலக் காரியிடுபதான பரஞ்சோதி தேவரீருடைய திருவடிச் செம் பஞ்சக் குழம்பின் அடையாளம் பெற்றிருக்கிறது] என்று "எம்பெருமானே உலகனைத்தையும் சரீரமாகக்கொண்ட வன்" என்றும் "அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலானது உண்டாகிறது" என்றும் கூறுவதன் மூலம், "உலகிற்கு நிமித்த உபாதாந காரணமானவன் எம் பெருமானே" என்றும் "அவனே அடையாளம் காட்டுபவ னாகவே பிராட்டி இருக்கிறார்" என்றும் மிகத்தெளிவாக அருளிச்செய்தார். இத்துடன் சேர்த்துப் பார்க்கும்போது "த்வாமேவாஹு: " என்னும் ஸ்லோகம் - பிராட்டி யையே பரமாத்மாவாகக் கூறும் சில சாக்தர்களுக்கும், உலகை ஒரு மிதுந தேஷம்கா ஒப்புக்கொள்ளாமல் எம் பெருமானின் ஒருவனுக்கே சேஷம்காக்கக் கொள்ளும் ஏகாய நர்களுக்கும் இடையே உள்ள சண்டையைக் குறிப்பிட்டு "நீங்கள் இருவருமே எங்களுக்கு சேஷிகளாகையாலே நாங்கள் மிதுநாயனர்களே" என்று கூறியதேயாகுமாகையாலே "எம்பெருமான் ஒருவனை ப்ரதானமான ஜகத்கார ணன்" என்று முன் ஸ்லோகத்தில் சொன்னதோடு முரண் படாது. இந்த ஸ்லோகத்திலும், "த்வத் ஸம்பரித்தய விஹ ரதி ஹரெள" என்று "உலகைப்படைப்பது முதலான லீலை

களை எம்பெருமானே செய்கிறார்" என்றும், "அதில் பிரா ட்டிக்கு அந்நயம் ஆனந்தமடைவதன் மூலமே" என்றும் குறித்திருக்கையால் இந்த ஸ்லோகத்திலும் "உலகிற்கு உபாதாந நிமித்தங்களாயிருக்கை எம்பெருமானுக்கே" என்றும், "கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் அல்லது உலகை உடையவர்களாயிருக்கையாகிற சேஷித்வத்தி லேயே இருவரும் சேர்ந்து அந்நயிக்கிறார்கள்" என்றும் தெளிவாகக் காட்டினார் தேசிகர். இவரே சது:சேவாகீ இரண்டாவது ஸ்லோகத்தின் பூர்வாயத்தில் "கிருச் யதா முக்தஸ்ய புகுவதா பரமஸாப்யே ஸ்ருதி ஸம்ருத்யாதி: லித், தே:பி ஜகத், வ்யாபார வர்ஜம்" இதிலக்ஷண பூதை: ஆகாரர் வைஷ்ணவம் ஸ்தாப்யதே ததேஹாபி பவதி] [மேலும் முக்தாத்மாவுக்கு ஸ்ருதி ஸம்ருதி முதலானவற்றில் எம்பெருமானோடு மேலான, ஒற்றுமை சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும், "ஜகத், வ்யாபாரவர்ஜம்" என்று ப்ரஹ்ம ஸ்விதரத்தில் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணமாயிருக்கும் தன்மை கவிதனேறுபாடு எப்படி நிலைநிறுத்தப்படுகிறதோ அப்படியே இங்கும் நேறுபாடு உண்டு என்று மிகத்தெளிவாக அருளிச்செய்திருக்கையாலே, உலகைப்படைப்பது முதலான வற்றை எம் பெருமானே செய்கிறார் என்றும், பிராட்டி அவன் செய்யும் வினையாட்டின் ஆனந்தத்திலேயே பங்குடொள்கிறார் என்றும் தேசிகள் உள்ளிட்ட எல்லா ஆசார்யர்களுடையவும் ஒருமிடறான லித்தாந்தம் என்று விளங்குகிறது.

பரியா:- ஈஸ்வர ஐப்பசி: ஸ்ரீதேசிகள் ஸ்ரீமதரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் பரதேவதா பரமமாத்மாதிகாரத்தின் இறுதியில் "ஆழ்வார்களுடைய பாட்டுக்களிலே பெருமானும் பிராட்டி யுமாகிற தம்பதிகளே ப்ராப்யரும் ஸரண்யரும் என்று நிகமிக்கப்பட்டது" என்று அருளிச்செய்து, இவ்வர்த்தத் துக்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் பராஸரமஹர்ஷியின் அங்கீகாரத்தையும், நம்மாழ்வாருடைய ஆதரன வ யும் விவரித்து, "இவ்விஷயத்தில் வக்தவ்யமெல்லாம் சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானத்திலே பரபஷ்யபரதிஷேப பூர்வக மாகப் பரக்கச்சொன்னோம். அங்கே கண்டுக்கொள்வது" என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். பரதேவதா பரமமாத்

யாதிக்காரத்தில் தேசிகள் ஸாதித்துள்ள விஷயங்கள், சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானத்தில் அவர் காட்டியுள்ள ஐந்தது பக்ஷங்களில் ஐந்தாவது பக்ஷத்தைச் சார்ந்தவைகளாகும். 'இதில் வரும் ஆகேபங்களுக்கெல்லாம் பதில் அங்கேயே சொல்லியுள்ளோம். அவற்றை அங்கேயே கண்டு கொள்வது' என்று அருளியுள்ளதால் ஐந்தாவது பக்ஷமே ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் உகந்த பக்ஷம் என்று விளங்கவில்லையா?

ஸுதர்சனம்:— ஸ்ரீதேசிகன் ஐந்து பக்ஷங்களையும் விவரிக்கும் சது:ஸ்லோகீ நாலாவது ஸ்லோக வ்யாக்யானத்தில் முதல் நாலுபக்ஷங்களையும் மிக விரிவாக வர்ணித்துவிட்டு, அதில் நாலாவது பக்ஷத்தில், 'பிராட்டி ஸர்வரவகுப்பைச் சேர்ந்தவனே; உபயனிபூதிக்கும் சேஷியாயும், ப்ரார்ப்யையாயும், சரண்யையாயும் இருப்பதுகொண்டே ஸர்வரவக்ஷணம் எளிதிக்குமாகையால். அதில் அனைவர்க்கும் ப்ரார்ப்யனாயும், சேஷியாயும், சரண்யனுயிருப்பவன் எம்பெருமான்; பிராட்டியோவெனில்; எம்பெருமானைத்தவிர மற்றவர்களுக்கு ப்ரார்ப்யையாய், சேஷியாய், சரண்யையாய் இருக்கிறான் என்பது வேறுபாடு. ஜகத்காரணத்வம் முதலான ப்ரஹ்மலக்ஷணம் எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே யாகும், அதனாலேயே அவன் ஸர்வோவ்ரணாகவும். ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாதவனாகவும் இருக்கிறான். இரண்டுமூன்று நாலாவது பக்ஷங்கள் ஒன்றுக்கொன்று மிகவுபவேஷபடாதவை. ஜீவன் ஸர்வரன் முதலானபெயர்களை வைப்பதிலேயே விவாதம், முதல் நாலு பக்ஷங்களிலும் ஸ்வதந்த்ரணை எம்பெருமானுடைய நித்யச்சையாலேயே பிராட்டியினுடைய பெருமைகளெல்லாம் எளித்திக்கின்றன. 'ந தத்யேயே கர்ஸந' முதலான வேதவாக்கியங்களில் எம்பெருமான் ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாதவனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே எம்பெருமானே ஸர்வோவ்ரணாகிறான், அதனாலேயே பிராட்டி நாராயணத்திற்குப் பொருளாயிருந்தபோதிலும் எம்பெருமானுக்குப்போல அனுகூலம் ஸங்கல்பத்தால் அனுகூலம் ஏற்பட்ட ப்ரதாந ப்ரார்ப்யத்வம், சேஷித்வம், சரண்யத்வம் ஆகியவற்றோடு

முரண்படாது. இந்த ப்ரதாந ப்ரார்ப்யத்வம் முதலானவை எம்பெருமானோடு ஒத்திருந்தாலும் சில விஷயங்களில் செயல்பாடு வேறுபடுகிறது. உலகனைத்தையும் படைத்தல் முதலானவற்றைச் செய்யும் எம்பெருமான் தனக்கு இனியவளான அவனுடைய ப்ரீதியை உத்தேசித்தே ஜகத் ஸ்வாபார லோகங்களில் ஈடுபடுகிறானாகையாலே பிராட்டிக்கும் ஜகத்ஸ்வாபாரத்தில் அத்வயம் கூறுவது முரண்படாது. இருவரும் சேர்ந்து தொடங்கும் ஜகத்ஸ்வாபாரமாகிற செயலில் உலகிற்கானும் பதியிடப்போலே பதிக்கு ப்ரதாநம் கூறுவதும், 'பதியே செய்கிறான்' என்று கூறுவதும் பொருந்தியிருக்கிறது. பதி மினுடைய விருப்பத்தால் இவன் அவனுடைய சேஷ்யுடையான் இருந்தபோதிலும் இருவரும் விருப்பியே சோஷ்யேஷிகளாயிருக்கிறார்கள் என்று கூறுவதும், பதியின் விருப்பத்தையே இவன் பின் செல்கிறான் என்னும் கருத்துடையது என்று கொண்டுவிடலாம்'' என்று பிராட்டிக்கும் ப்ரார்ப்யத்வம், சரண்யத்வம் ஆகியவை உள்ளென்னை கூறியிருக்கிறார். ஆனால் அது எம்பெருமானுடைய நித்யேச்சையால் பிராட்டிக்கு எப்போதும் இருப்பது என்று தேசிகன் கூறியிருக்கிறார்.

இதற்குமேல் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை விவரிக்கத்தொடங்கி, "இவ்விஷயத்தில் (பெருமான் பிராட்டி ஆகிய இருவர் விஷயத்திலும்) 'ஸர்வ பூதேஸ்வரராயுள்ளவர்' முதலானவசனம் ஒத்திருக்கையால் பிராட்டி சேஷ்யுடையான் இருப்பது இருவர் விருப்பத்தாலும் விளைந்தது என்று (ஐந்தாவது பக்ஷத்தைச் சேர்ந்த) சிலர் கூறுகிறார்கள். ஒருவரோடொருவர் விருப்பத்தில் முரண்பாடு விளையாது என்னும் கருத்துடையவையாகையாலே எல்லா வேதவாக்கியங்களிலும் ஜககண்ட்யம் ஏற்படும்'' என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள்'' என்று மிகச் சுருக்கமாக ஐந்தாவது பக்ஷத்தை விவரித்திருக்கிறார் ஸ்ரீதேசிகன். நாலாவது பக்ஷத்தை மிக விரிவாக விவரித்தது போலே ஐந்தாவது பக்ஷத்தை விவரிக்கவில்லை என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இறுதியாக "இந்த ஐந்து பக்ஷங்களிலும் ஏதாவொன்றுதான் ப்ரமாரணங்களுக்குப் பொருந்தியது. எல்லாப் பக்ஷங்களிலுமே பிராட்டியோடு கூடிய எம்பெருமானுடைய ஸர்வோவ்ரணம் நன்கு நிலை நிறுத்தப்பட்டது. இவ்விஷயத்தில் பேரறிவா

ளர்களிடையே இப்படிச் சிலவிஷயங்களில் ஐயம் இருந்த போதிலும், தேவையான அம்சங்கள் எல்லாம் தெளிவாக இருக்கையால் உபாயாதுஷ்டாநமும், பூல்ப்ராப்தியும் ஏற்படக்குறையில்லை” என்று இவ்விஷயத்தை நிறைவு படுத்தியிருக்கிறார் ஸ்ரீதேசிகள். உண்மையிலே இப்படியிருக்கும்போது ‘ஸ்ரீதேசிகள் சது:ஸலோகீ வ்யாக்யானத்தில் ஐந்தாவது பக்ஷத்தையே ஸ்தாபித்துவிட்டார், மற்ற நானுபக்ஷத்தையும் கண்டித்துவிட்டார்’ என்றார்கள் கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாதே. உண்மையில் நாலாவது பக்ஷமே தமக்கு உகந்தது என்று தேசிகள் சது:ஸலோகீ வ்யாக்யானத்திலேயே காட்டியிருப்பதை விளக்குகிறோம். சது:ஸலோகியில் இரண்டாவது ஸ்லோகத்தின்வ்யாக்யானத்தில் “யாநி ச பூராஹ்மே புரணே” ஸர்வாதிகாமிநி பரிதி:” ஸர்வாதிகாநுஷ்டா ஸர்வவாயி:” “அநெளபய்யா நிர்வகல்பா” இத்யாதிநி லக்ஷ்மிநாமரநி தாநந்தி, “ந ததஸ்ஸஸ சாப்யதிகாந் த்ருஸ்யதே” “யஸ்மாத் பரம் நாமரஸ்தி இக்ஞித்” “தயிர்வராரணம் பரமம் மஹேஸ்வரம்” “கூராத் மாநாஸிஸ்தே தேஸு ஏக:”, “ஏக இத்யரஜா ஜகதோ பூபூவ” “ஸாஸ்தா சராசரஸ்யைக:”, “ஏக: ஸாஸ்தா ந த்யவி த்யோதஸ்தி ஸாஸ்தா”, “ஸாஸ்தா விஷ்ணுரஸேஷ்யி” இத்யாதி ப்ரமாணாக்ஷணதுஸாரேண பூக்யத்ய வ்யதிநித் ஸர்வாபேக்யயா தந்மஹிஷ்யா: ப்ரகர்ஷம விவக்ஷந்தி” [பூராஹ்ம புராணத்தில் லக்ஷ்மி ஸஹஸ்ரநாமத்தில் “அனைவரிலும் மேம்பட்டவன்”, “அனைவரிலும் உயர்ந்தவன்” “அனைவருமாயிருப்பவன்”, “உபமானமற்றவன்” என்னும் நாமங்கள் படிக்கப்படுகின்றன. “பரமாத்மாவுக்கு ஸமமானதோ அல்லது மேம்பட்டதோ ஒன்றுமில்லை” “எவனைக் காட்டிலும் மேலானது எதுவும் இல்லையோ”, “ஸ்வராக்ஷணக்கெல்லாம் மேலான மஹேஸ்வரனும் இருக்கும் அனை” “அசேதனப் பொருள்களையும் ஜீவர்களையும் நியமிக்கும் தேவன் ஒருவனே” “இவ்வுலகிற்கு ஒருவனே அரசன்”, “அசைவனவும் அசையாதனவுமான எல்லாப் பொருள்களையும் நியமிப்பவன் ஒருவனே” “ஒருவனே நியமிப்பவன், நியமிக்கும் இரண்டாவது பொருள் கிடை

யாது”, “அனைத்தையும் நியமிப்பவன் விஷ்ணுவே” முதலான ஸ்ருதி ஸ்மருதி வாக்கியங்களையொட்டி எம்பெருமானைத்தவிர மற்றவர்களைக்காட்டிலும் பிராட்டியின் பரத்வத்தை அந்த நாமங்கள் கூறுவன என்றே கொள்ளவேண்டுமென்று ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகள் அருளியிருப்பதிலிருந்து அவர் நாலாவது பக்ஷத்தையே உகந்திருந்தார் என்று மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது. இந்த இரண்டாவது ஸ்லோக வ்யாக்யானத்திலேயே, “ஜகத்ஸ்வயாபார வர்ஜம்-என்று பூரஹ்மஸூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட தன்மைகளில் வேறுபாடு முத்தர்களுக்குப் போலேவ பிராட்டிக்கும் உண்டு” என்று மிகத் தெளிவாக அருளியுள்ளதால் நாலாவது பக்ஷமே ஸ்ரீதேசிகள் உகந்த பக்ஷம் என்பது அசைக்கவொண்ணாதபடி வலியுறுத்தப்படுகிறது, இவ்விஷயத்தை “விசிஷ்டாத்வைத ஸம்சுக்ஷை:”த்திலும், “விசிஷ்டாத்வைதமாய் விசிஷ்டத்துவவதம்?” என்னும் கட்டுரையிலும் பல வருடங்களாக நாம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளதைக் கண்டு கொள்ளாமல், ஆகாரம் ஏதும் காட்டாமல் திரும்பத் திரும்ப ஐந்தாவது பக்ஷ ஜபம்செய்வது ப்ராமாணிகமன்று,

மீறியா:— ஸர்வர கார்த்திகை: ஸ்ரீதேசிகள் சரம ஸ்லோகாதிசுரத்தின் ஆரம்பத்தில் உள்ள பாகரத்தில் “ஒண்டொடியான் திருமகளும் தானுமாகி ஒரு நினைவால் ஈன்ற உலகெல்லாம் உய்ய” என்ற முதலடியால் ‘பிராட்டி பெருமான் இருவரும் சேர்ந்தேதான் ஜகத்தை ஸருஷ்டிக்கிறார்கள், ஆகவே பிராட்டிக்கும் ஜகத் காரணதவம் உண்டு’ என்கிறார். எனவே பிராட்டிக்குப் ப்ரதான ஜகத் காரணத்வத்தை இல்லை செய்யும் நாலாவது பக்ஷம் எப்படி தேசிகள் உகந்ததாயிருக்க முடியும்?

ஸுதர்சனம்:— இதே தேசிகள் ஸ்ரீஸ்துதி நாலாவது ஸ்லோகத்தில், “எம்பெருமானே உலகனைத்தையும் சரீரமாகக்கொண்டவன்” என்றும், அவனுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே ஜகத்ஸருஷ்டி முதலானது உண்டாகிறது என்றும் கூறுவதன் மூலம் உலகிற்கு நிமித்த உபாதாந காரணமானவன் எம்பெருமானே என்றும் அனை அடை

யாளம் காட்டுபவனாகவே பிராட்டி இருக்கிறாள் என்றும் மிகத் தெளிவாக அருளியுள்ளார் அவரே 9-வது ஸ்லோகத்தில் “த்வத் ஸம்பீரீத்யை விஹரதி ஹரௌ” என்று ‘பிராட்டி யினுடைய உகப்பிற்காகவே எம்பெருமான் ஜகத் ஸ்ரஷ்டி லீலையைச் செய்கிறான்” என்று அருளிச்செய்துள்ளார். என்பதை முன்னமே எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறோம். ஓரிடத்தில்வாது பிராட்டி எம்பெருமானைப்போலே உலகிற்கு நிமித்த உபாதான ஸஹகாரிகாரணமாகிறான் என்றுகுறித்த தில்லை. “ஸர்வகர்த்துர்வல்லபா பரீதயுத் தீதேரேந தத்தல்லீ லப்ரஹ்ருத்தே: தஸ்யா அபி ததாந்வயோக்தி: அவிருத்தா” [உலகனைத்தையும் படைக்கும் எம்பெருமான் தனக்கு இனி யவளான பிராட்டியின் பரீதியைக் கருதியே அந்த வினையாட்டைச் செய்கிறானெய்யாலே பிராட்டிக்குப் ஜகத்காரணத்வத்தில் அந்வயம் கொள்வதில் முரண்பாடில்லை] என்று நாலாவது பஷுத்திலேயே பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வத்தில் இத்தகைய அப்ரதானமான அந்வயம் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது ஆகையால் சரமஸ்லோகாதிகாரத்தின் ஆரம்பத்தில், “திருமகனும் தானுமாகி ஒரு நிலவால் ஈன்று உலகு” என்றுத நர்வலது பஷுத்தில் சொன்ன இத்தகைய அப்ரதானமான அந்வயத்தைக்காட்டுமே யொழிய, “பிராட்டி உலகிற்கு நிமித்த உபாதாந ஸஹகாரிகாரணமாகிறான்” என்று உணர்த்தாது. தேசிகன் உள் ளிட்ட எந்தப் பூர்வாசார்யரும் எங்கும் அப்படிச் கூற வில்லைவே!

பரியா:-ஸர்வகர்த்திகை:பரியாஆசிரியரின்“ஸ்ரீராமா நுஜ வலித்தாந்நம்” கட்டுரை:-“ஸதேவ ஸோமயேதம்க்ர ஆலீத் ஏகமேவ அத்ஸநீதியம்” [இவ்வுலகமானது பிரளய காலத்தில் “ஸத்”தராகவே (உள்ளதாகவே) இருந்தது ஒன்றாகவே இருந்தது. இரண்டற்றதாயிருந்தது] எனும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் வாக்யத்தில் ஜகத்காரணப்பொருளை ஒன்றாகவே சொல்லியிருக்கும்போது, ஒரு மிதுநம் ஜகத்காரணம்:என்று சொல்லுவது சரியல்ல என்று நீங்கள் எங்களைக் கேட்கிறீர்கள், மற்றொரு வேதவாக்கியம் “மிதுநம் ஜகத்காரணம்”

என்று கூறுவதாலேயே நாங்கள் அப்படிச் கூறுகிறோம். “ஆநீத:வாதம் ஸ்வத்யா ததேகம்” என்பதே அந்த வாக்கியம். “ஸ்வதேவ ப்ரஹ்மணா தியதே:உபபூஜ்யத இதி ஸ்வதா” என்னும் வ்யுத்தபத்தியாலே ‘ஸ்வ’ ஸப்தத்தால் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மத்தால் அனுபவிக்கப்படும் லக்ஷ்மி இங்கு “ஸ்வதா” ஸப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறாள். இந்த ஸ்ருதியிலிருந்து லக்ஷ்மியும் ப்ரஹ்மமும் சேர்ந்தே ஜகத்காரணம் என்று விளங்குகிறது.இவ்விஷயத்தை வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் விவரித்திருக்கையாலே இது ராமானுஜ ஸித்தாந்தமேயாகும். தேசிக ஸித்தாந்தம் அல்ல, (?). ஸ்ரீராமானுஜர் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் “ஸதேவ” என்று தொடங்கும் வாக்கியத்தால் ப்ரளயகாலத்தில் பரமபதம் முதலானவை இல்லையென்று ஆகிவிடாது என்று நிரூபிப்பதற்காக. “ஏதேஷாம் பரிஜந் ஸ்தாநாதீநாம் ‘ஸதேவ ஸோமயேதம்க்ர ஆலீத்’ இத்வயத் ஜ்ஞாந பௌவ்ஸ்யாநி கல்யாணகுணக்ஷணவத் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாந்நர்பூதத்வாத் ஸதேவ, ஏகமேவாத்ஸநீதியம் இதி ப்ரஹ்மாந்நர்ப்யாவ: அவக்யமதே” [“ஸதேவ” என்று தொடங்கும் வேதவாக்கியம் ஜகத்காரணமான ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜ்ஞானம், பூலம், ஜீவ்வாயம் முதலான கல்யாணகுணங்களை இல்லையென வில்லை என்று ஒப்புக்கொண்டே தீரவேண்டும். அவை ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தில் அடங்கியுள்ளது போலே பரிஜனங்கள், பரமபதம் முதலானவையும் காரணமான பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தில் அடங்கியுள்ள என்றே கொள்ள வேண்டும்] என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இதிலிருந்து நித்ய விபூதியோடு கூடிய ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் என்பதே ஸ்ரீராமானுஜஸித்தாந்தம் என்று விளங்குகிறது. மேலும் “ஆநீத:வாதம்” என்னும் ஸ்ருதியிலே பிராட்டியோடு கூடிய ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் என்று சொல்லியிருக்கையாலே ‘மிதுநம் ஜகத்காரணம்’ என்று நாங்கள் கூறுவதை எவரும் ஆசேபிக் முடியாது,

ஸுதர்சனம்: நித்ய விபூதியோடு கூடிய ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணம் என்பது உண்மையே. ஆனால் ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரகாரமான அந்த நித்ய விபூதி லீலாவிபூதியாகப் பரிணமிக்கவில்லையாகையால் நித்யவிபூதி லீலாவிபூதிக்கு உபாதாந காரணமல்ல. நித்யவிபூதி தன் ஸங்கல்பத்தாலும் ஜ்ஞாநஸக்திகளாலும் லீலாவிபூதியைப் படைக்கவில்லையாகையாலே நித்யவிபூதி நிமித்தகாரணமும் ஸஹகாரிகாரணமும் அல்ல. ஸலிஷ்மலீலாவிபூதி விசிஷ்டனான நாராயணனே ஸ்தூலலீலாவிபூதி விசிஷ்டனாகப் பரிணமிக்கிறானாகையாலே அவனே உபாதாந காரணமாகிறான். அவன் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலும் ஜ்ஞாநம் மாகி முதலானவற்றாலும் லீலாவிபூதியைப் படைக்கிறானாகையாலே அவனே நிமித்த ஸஹகாரிகாரணங்களாகவும் ஆகிறான். ஆகையால் நித்யவிபூதிக்கு மூலகைக்காரணமாயிருக்கும் பெருமையில்லை. இருந்தபோதிலும் “காரியாணம் காரணம் பூர்வம்-பரமம் தே பதம்” [ஜித்ததே 7] என்னும் ஜித்ததே ஸ்தோத்ர ஸ்லோகத்தின் வியாக்யானத்தில் “அவனுக்கு ப்ரக்ருதி நித்ய விசேஷணமாகையாலே அத்தை ஜகத்காரணமென்றப்போலே, பரமபதம் அவனுக்கு நித்ய விசேஷணமாகையாலே பூர்வக்ஷணவர்த்தியாய் பூர்வகாரணமென னலாம். இத்தால் பரமபதத்தினுடைய நித்யத்தை சொல்லுகிறது” என்றும் பெரியவாச்சாஸ்திரீசனே அருளியபடியே நித்யவிபூதிக்கு ஒரு அமுக்யமான ஜகத்காரணத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. அதுபோலவே “ஸ்வத்யா ததேகம்” என்னும் வேதவாக்யத்திலும் “ஸ்வத்யா” என்னும் மூன்றாம் வேற்றுமை அப்ரதாந்யத்தைக் காட்டுகையாலே “ஸ்வத்யா” ஸப்யதத்தால் சொல்லப்படும் பிராட்டிக்கு அப்ரதாநமான ஜகத்காரணத்வமே சொல்லவேண்டும். ப்ரஹ்மத்தை ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி தூண்டுவதும், ஜகத் ஸ்ருஷ்டி லீலையின் ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதும் பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வத்தில் உள்ள அந்வயங்கள் என்பதை தேசிகன் உள்ளிட்ட ஸகல் பூர்வாசாரங்களும் காட்டியிருப்பதை முன்னமே விளக்கினோம். “ஸ்வ ஸப்யதத்தால் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மத்தால் அனுபவிக்கப்படுபவன்” என்னும்

ஸாத்மிக ஸப்வாதம்

“ஸ்வத்யா” ஸப்யத்யவ்யுத்தத்தியும் பிராட்டி ப்ரஹ்மமல்ல என்றும், அவனுக்கு பேராக்ய பூதையாய் இருப்பவன் என்றும் கூறுவதன் மூலம் பிராட்டியின் அப்ரதாந்யத்தைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்மமான நாராயணனுக்குப் போலே ஜகத்துக்கு நிமித்த உபாதாந ஸஹகாரிகாரணத்வம் பிராட்டிக்குக் கிடையாது; இப்படிக்கொள்வதே விசிஷ்டாத்வைதத்தோடு முரண்படாமலிருக்கும். “இருவரும் துர்யமான நிமித்த உபாதாந ஸஹகாரிகாரியிருக்கும் ஜகத்காரணர்கள்” என்று நீங்கள் சொல்வது விசிஷ்டாத்வைதத்திற்குப் பொருந்துமேயொழிய விசிஷ்டாத்வைதத்திற்குப் பொருந்தாது.

ப்ரியா:—கார்த்திகைஇதழ் ஆசிரியர் கட்டுரை:- “ஆநீதவாதம்” என்னும் வேதவாக்யத்தாலே “ஸ்வத்யா” ஸப்யதத்தாலே சொல்லப்படும் பிராட்டியாலேயே ஜகத்காரணமான ப்ரஹ்மம் உயிர்பெற்றுள்ளது என்று சொல்லப்படுகையால் இதே இருவரும் சேர்ந்தே ஜகத்காரணம் என்று விளங்குகிறது.

ஸுதர்சனம்:— தேசிகன் சது:ஸ்லோகியின் இரண்டாவது ஸ்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் இந்த “ஆநீதவாதம்” ஸ்ருதியை எடுத்துக்கொண்டு விரிவாக விசாரம் செய்திருக்கிறார். “பிராட்டியால்தான் ப்ரஹ்மம் உயிர் வாழ்கிறது” என்னும் வாதம் தவறு என்பதைப் பல காரணங்கள் காட்டி நிரஸிக்கிறார். அவையாவன: (1) “ஸ்வாதீந ஸர்வஸத்தாகஸ்ய தஸ்ய அந்யாதீந ப்ராணநத்வ அஸம்பவாத” [தனக்கு அதி, னமான (வசப்பட்ட) எல்லாப் பொருள்களின் ஸத்தையையும் உடைய ப்ரஹ்மத்திற்கு பிராட்டியுள்ளிட்ட மற்றொருவருக்கு வசப்பட்ட வாழ்ச்சியை உடையதாயிருக்கை பொருந்தாதாகையால்]. இவ்வாக்யம் “பிராட்டியின் ஸத்தை எம்பெருமானுக்கு அதீதம். அவனுடைய ஸத்தை பிராட்டிக்கு அதீதமல்ல” என்னும் நாலாவது பக்ஷத்தையே தேசிகன் கைக்கொண்டவர் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது, அப்படியிருக்கும்

போது நீங்கள் அவர் ஐந்தாவது பக்ஷத்தைக் கைக்கொண்டவர் என்று வாதிடுவது சிறிதும் பொருந்தாது. (2) “ஸ்வதா” ஸப்ஜத்தைப் புராணபிரயோகத்தை மட்டும் கொண்டு லக்ஷ்மீவிஷயமாகக் கொள்ளுவதைக் காட்டிலும், “ஸ்வஸ்மிந் தீயதே” என்னும் வ்யூதபத்தியாலே “ஸ்வதா” ஸப்ஜம் ப்ரஹ்மத்தின் விஸ்தாரண (அனந்தையும் உரிக்கும்) ஸாமர்த்த்யத்தையே குறிப்பதாகவோ கொள்ளுவதே பொருந்தும். அதனாலேயே ஸ்ரீபராஷ்யகாரர் “ஸ்ரேஷ்டஸ்ச” [ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-4-7] என்னும் ஸூத்ரத்தின் வியாக்யானத்தில் “ஆநீத்யவாதமிதி து பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஏகஸ்யைவ வித்யமானந்தவ முச்யதே” [“ஆநீத்யவாதம்” என்ற தொடர்புக்கும் வேதவாக்யத்தாலே ப்ரஹ்மம் ஒன்றே பிரையகாலத்தில் இருந்தது என்று சொல்லப்படுகிறது.] என்று அருளிச்செய்தார். [இதிலிருந்து இருவரும் ப்ரதான ஜகத்காரணம் என்று கொள்ளும் இவர்களுடைய பக்ஷம் ஸ்ரீராமானுஜ ஸித்தாந்தமோ ஸ்ரீதேசிக ஸித்தாந்தமோ அல்ல என்று தெளிவாக விளங்குகிறது.] (3) “ஸ்வதா” ஸப்ஜத்திற்கு லக்ஷ்மீயையே பொருளாக்கக் கொண்டாலும் “அவன் ப்ரஹ்மத்தோடு கூட இருந்தான்” என்ற ஸித்திக்கும். (4) அப்படித் ப்ரஹ்மம் உயிர் வாழ்கிறது என்று பொருள்கொண்டாலும் இதற்கு எம்பெருமானுடைய ப்ரேமபாரதந்த்ரியத்திலேயே தாத்பர்யமாகும். “ஸ்ரத்த்யா தேவோ தேவத்வம்ஸ்துதே” [ஸ்ரத்த்யா எனப்படும் பிராட்டியாலே தேவனுள் எம்பெருமான் தேவத்தன்மையை அடைகிறான்.] என்னும் வேதவாக்யத்தாலும் எம்பெருமானுடைய பெருமை பிராட்டிக்கு அதிநமானது என்று கொள்ளமுடியாது. (5) அப்படிக் கொண்டாலும் இயற்கையிலேயே பெருமை பெற்ற ஸூத்ரங்களுக்கு (புரஸ்கரணுக்கு) தன் ஒளியாலே பெருமை மேலும் கூடுகிறது என்பது போலே, எம்பெருமானுக்குத் தன் பத்தியால் ஒரு பெருமை உண்டாகிறது என்று சொல்வதிலுர் குற்றமில்லை.

ஸாத்வித ஸர்வாதம்

தேசிகனுடைய இவ்வாக்யங்கள் பிராட்டியைப் பற்றிய நாலாவது பக்ஷத்தையே அவர் தழுவிவர என்பதைக் கல்வெட்டாகக் காட்டுகின்றன என்பதை எவராலும் மறுக்கமுடியாது.

பரியா:— கார்த்திகை [ஆசிரியர் கட்டுரை]:— லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் [5-35, 37]. “என்னுடைய ஸங்கல்பம் மஹத் எங்கிற தத்துவத்தை வ்யாபிக்கிறது. நான் உலகை ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுமென்கிற ஆசையினால் மஹத் தத்துவத்தை ப்ரேரித்தேன். அந்த மஹத் தத்துவத்திலிருந்து “அஹங்காரம்” என்னும் தத்துவம் பிறந்தது. அதையும் நான் ப்ரேரித்தேன். அது ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்னும் மூன்று அஹங்காரமாக ஆயிற்று” என்று பிராட்டியே அருளிச்செய்ததாக உள்ளபடியால் பிராட்டியே உலகிற்கு நிமித்தம் முதலான காரணங்களாக ஆகிறான் என்று விளங்குகிறதே. மேலும், லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் [2-16]ல் “லக்ஷ்மீ நாராயணக்யம் தத் ப்ரஹ்ம ஸநாததம்” என்று லக்ஷ்மீ நாராயணர்கள் இருவருமே ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதிலேயே ஸ்ரீராமானுஜ லித்தாந்தம்.

ஸாத்ரணம்:— “லக்ஷ்மீ நாராயணக்யம்” என்னும் ஸ்லோகத்திற்குப் பக்கத்திலேயே பிராட்டி எம்பிரானை “அஹமர்த்தம்” என்று தர்மியாகவும், தன்னை “அஹந்தா” என்று தர்மமாகவும் குறிப்பிட்டு “அஹமர்த்தம் விநாஹந்தா நிராதாரா ந லித்த்யதி” என்று “அஹந்தையான தனக்கு ஆதாரமாக அஹமர்த்தமான எம்பெருமான் இருக்கிறான்” என்று சொல்லியிருக்கையால், பிராட்டி ப்ரஹ்மத்தால் தாங்கப்படும் தத்துவமேயொழிய ப்ரஹ்மமாக முடியாது. மேலும் அதே லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் “ஸரீரம் ச ஹரேரஸ்மி” [50-80] என்று பிராட்டியே தன் சோதி வாய் திறந்து தன்னை எம்பெருமானுக்கு ஸரீரமென்று இசைத்திருக்கிறான். எம்பெருமானும் “மச்சேஷபூதா” என்று பிராட்டியைத் தனக்கு சேஷபூதையாக

அருளிச்செய்தான் என்னும் ப்ரமாணத்தையும், "ஸக்ஷம் யா: ஸமஸ்த சித்யசித் ப்ரபஞ்சோ வ்யாப்யஸ்த தத்யஸஸ்யது ஸாபி ஸர்வம்" [ஸக்ஷ்மியால் சேதநாசேதநங்கள் அடங்கிய எல்லா உலகங்களும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளன. அவளுடைய ஈசனான நாராயணனால் இந்த எல்லா உலகங்களோடும் அவளும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளான்] என்னும் ப்ரமாணத்தையும் தேசிகன் முதலான பூர்வாசார்யர்கள் அனைவரும் கையாண்டுள்ளார்கள். இவ்வுண்ணமாக, பரப்ரஹ்மணான நாராயணனுக்கு ஸரீரமாகவும், 'தர்மமாகவும், வ்யாப்யமாயாகவும் ப்ரமாணங்களில் முழுங்கப்படும் பிராட்டி எப்படி ப்ரஹ்மமாக முடியும்? இதிலிருந்து உலகைத் தானே பிராட்டி படைத்ததாக அருளியது வாமதேவ ரிஷியும், (அதர்வஸிரஸ்ஸில்) சிவனும், மத்தஸ் ஸர்வம்' [வி பு] என்று ப்ரஹ்மாதானும்*கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே என்னும்' [திருவாய் 5-6-1] என்று நம்மாழ்வாரும் பேசியது போலே ஸாஸ்த்ர த்ருஷ்டியாலே [ப்ரஹ்ம ஸுத்திரம் 1-1-31] அத்தர்யாமியான எப்பெருமானைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு பேசியது என்றே கொள்ளவேண்டும். அஹிர்யுத்திய ஸப்ஹிதை முதலானவற்றில் ஸுதர்சனாழ்வானுக்கும் ஜகத்ஸுருஷ்டிசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கும் இப்படியே கொள்ளவேண்டும். ஸ்ரீதேசிகனே சது:ஸ்லோகி 2 வது ஸ்லோகத்தின் புராஷ்யத்தில் 'பிராட்டிக்கு எம்பெருமானோடு அந்தியந்த ஸாய்மம் சொல்லுமிடங்களில் இப்படியே நிர்வஹிக்கவேண்டும்" என்று, "அத்யந்த ஸாய்மம் மயஸ்யம் த்ருஷ்டாந்தர்ஸ்வரணாகதப | ஸ்லாய்மம் நியத நிர்யாதபந்தீத்வாத்யவிரோதாத: ||" [பிராட்டிக்கு எம்பெருமானை த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி அத்யந்த ஸாய்மம் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படும் இடங்களிலெல்லாம், எல்லாவிடங்களிலும் இவளுக்குச் சொல்லப்படும் தடையற்ற பத்தீதவம் முதலானவற்றோடு முரண்படாமல் நிர்வஹிக்கப்படவேண்டும்.] என்று தெளிவாகப் பிராட்டிக்கு எம்பெருமானோடு அத்யந்த ஸாய்மம்—இல்லை என்று காட்டியிருக்கிறார். எம்பெருமானார், ஸ்ரீரங்கக்ஷத்யத்தின் தொடக்கத்தில்

கத்தில் "ப்ரப்ரஹ்மபூதம் புருஷோத்தமம்" என்றும் ஸ்ரீபுராஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில் "ப்ரஹ்ம ஸப்ஜேநே புருஷோத்தம: அபி:தி:யதே...ஸச ஸர்வேஸ்வர ஏவ" என்றும், ஸரணாக்தி க்ஷத்யத்தின் ஜந்தாவதுசூர்ணையில், "ப்ரப்ரஹ்மபூத: புருஷோத்தம:" என்றும், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் 'ஸர்வேஸ்வரேஸ்வர: பரப்ரஹ்ம பூத: புருஷோத்தமோ நாராயண:" என்றும் புருஷோத்தமனே பரப்ரஹ்மம் என்று பலவிடங்களில் முழுங்கியிருக்க, "இருவரும் பரப்ரஹ்மம் என்பதே ராமானுஜ எரித்தாந்தம்" என்று கூசுமல் எழுதுவது எந்தண்டாவாதம்தனிர் வேறென்ன?

பரியா: — கார்த்திகை: (ஆசிரியர் கட்டுரை):— "ஸேஷித்வம் ஒரு மிதுநத்திடமே இருக்கிறது" என்று எல்லாப்பூர்வாசார்யர்களும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர் ஒரேஸேஷித்வம் இருவரிடம் இருப்பதை 'வ்யாஸஜ்ய வ்ருத்தி' என்று வடமொழியில் கூறுகிறார்கள் என்று ஒப்புக்கொண்டிருப்பது போல் ப்ரஹ்மத்வமும் வ்யாஸஜ்ய வ்ருத்தியாக ஒப்புக்கொள்ளப் படுவதால் ஒரு மிதுநமே ப்ரஹ்மம் ஸப்ஜதத்தால் சொல்லப்படுகிறது என்பதே ஸ்ரீராமானுஜ எரித்தாந்தம் அல்லவா?

ஸுதர்சனம்: — "ஐக்யுச்சேஷித்வம் வ்யாஸஜ்ய வ்ருத்தி" என்பதை ந்யாயஸித்ததாஜ்ஞநத்தில் ஸோமாசியாண்டானின் ஸ்ரீஸு-லத்தியைக்காட்டி, "கணவனுக்கு உடைமையாயிருப்பது மனைவிக்கும் உடைமை என்னும் ந்யாயத்தாலே உலகைக்குறித்து திவ்ய சூப்பதிகளின் ஸேஷித்வம் ஒன்றாகவே இருக்கிறது" என்று நிருபிக்கிறார் தேசிகன். இந்த நியாயத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்வமும் வ்யாஸஜ்யவ்ருத்தி என்று எப்படி ஸாதிக்கமுடியும்? மேலும் அந்த சோமாசியாண்டானின் ஸ்ரீஸு-லத்தியிலேயே "பிராட்டி எம்பெருமானுக்குச் சரீரம்" என்று அருளிச்செய்திருக்கிறாரே! சரீரமான பிராட்டி எப்படி ப்ரஹ்மமாக முடியும்? "விசிஷ்டாத்வைதமா? விசிஷ்டாத்வைதமா?" என்னும் நம்கட்டுனாயில் 11 வது பாராயில் ஸோமாசியாண்டானின் இந்த ஸ்ரீஸு-லத்தி அர்த்தத்தோடு எடுத்துக்காட்டப்பட்டு, "கணவனின் உடைமை மனைவிக்கும்

உடைமை" என்னும் நியாயம் பூர்ஹம் த்வம் ஸர்வாதந்தர்யா மிப்யம் முதலானவற்றை ஸாதிக்கவல்லதில் என்று கூட்டிப்பட்டுள்ளது. இதைக் கண்டிருந்தும் காணாததுபோல் எழுதுவது அப்ராமாணிகமான செயலேயாகும்.

பிரியா:- கார்த்திகையிதழ்: ஆசிரியர் கட்டுரை:- தேசிகன் ஸ்ரீஸ்துதியில் "பர்யந்திஷு" [ஸ்லோகம்-7] என்னும் ஸ்லோகத்தில், "ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் பெருமானும் பிராட்டியும் சதுரங்கவிளையாட்டு விளையாடுகிறார்கள். அப்பெருமது பாச்சிகளையுருட்டி (தாயக்கட்டையை உருட்டிவிட்டு) அதிலுள்ள படி காய்களை வைப்பதற்கு உரிய இடங்களில் பலையிலுள்ள கட்டடங்களில் காய்களை வைப்பதுபோல் முக்குணமுடைய ப்ரக்ருதி மண்டலத்தில் பூர்ஹமா, சிவன் முதலியவர்களை அவரவர்கள் பண்ணிய புண்ய பாபரூப கர்மாவிற்கு ஏற்றவாறு அந்தந்த உலகங்களில் ஆட்சியில் நியமித்து எப்பொழுதும் வீராவரத்தை அனுப்பிக்கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் விளையாடுவதை நித்யஸாலிகளின் கூட்டம் எப்பொழுதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன" என்று அருளியிருக்கிறார். இதில் "பர்யந்திஷு" ஸ்ருதிஷு பரித: ஸலிரிபுருந்தேத ஸார்தம்" என்கையாலே, "நித்யஸாலிகளுக்கும், ஸ்ருதிகளுக்கும் நித்ய தம்பதிகள் செய்யும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைக் கண்டு களிப்பதிலேயே அந்நவம்" என்றும், "நித்யதம்பதிகளிருவரும் சேர்த்தே ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறார்கள்" என்றும் விளங்குகிறது. நித்யஸாலிகளுக்கு, ஜகத்வ்யாபாரம் இல்லை யென்பதையும், பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் உண்டு என் பதையும் இது காட்டுகிறதல்லவா?

ஸுதர்சனம்:- இதே ஸ்ரீஸ்துதியில் ஸம்வாதம் 84வது பக்கத்தில் பொருளுடன் காட்டப்பெற்ற, "யத்ஸங்கல்பாத்" என்று தொடங்கும் ஸ்லோகம் உள்ளது. அதில் "எம்பெருமானே உலகனைத்தையும் ஸர்வமாகக் கொண்டுவன்" என்றும், "அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே உலகம் படைக்கப்படுகிறது" என்றும், "உலகிற்கு நிமித்த உபாதாந ஸஹகாரி காரணமானவன் எம்பெருமானே" என்றும் தெளிவாக அருளியுள்ளார் தேசிகன். "பிராட்டி அவனை அடையாளம்காட்டுவளாகவே இருக்கிறான்" என்றும்

அருளியிருக்கிறார், அவரே ஸ்ரீஸ்துதி 9வது ஸ்லோகத்தில் "தத்வஸம் ப்ரீத்யை விஹரதி ஹரேள" என்று, "பிராட்டிக்கு எம்பெருமானுடைய ஜகத்வ்யாபார வீலையில் ஆனந்த மடைவதிலேயே அந்நவம்" என்றும் காட்டியிருக்கிறார். [ஸம்வாதம் பக்கம் 83 காண்க] அவரே சது:ஸ்லோகி வ்யாக்யானத்தில், "நித்யமுக்தர்களுக்குப்போலே பிராட்டிக்கும் "ஜகத் வ்யாபார வர்ஜம்" முதலான பூர்ஹம்ஸலுத்தரங் களின்படி நிமித்தத்வம், உபாதாநத்வம் முதலானவை கிடையாது என்று காட்டியிருக்கிறார். [ஸம்வாதம் பக்கம் 85 காண்க.] இவற்றையொட்டிப் பார்க்கும்போது ஸ்ரீஸ்துதி 7வது ஸ்லோகத்திலிருந்து பிராட்டிக்குள்ள "ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பிரார்த்திப்பது" "அந்த வீலையின் ஆனந்தத்தில் பங்கு கொள்வது" ஆகிய அப்ரதான ஜகத் காரணத்வம் மட்டுமே பிராட்டிக்குத் தேறும் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. "எம்பெருமான் உலகுக்கு நிமித்தோபாதாந ஸஹகாரி காரணமாகிறான். ஆகையாலே ப்ரதானமான அத்வீத்யமான ஜகத்காரணனாகிறான். பிராட்டி அவனை உலகைப் படைக்கும்படி தூண்டுகையாலும், வீலையின் ஆனந்தத்தில் பங்கு கொள்வதாலும் ஜகத் காரணத்வத்தில் அப்ரதானமாக அந்வயிக்கிறான். இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டி வீலையைக்கண்டு களிப்பதையே நித்ய ஸாலிகன் செய்கிறார்கள்" என்றும் ஸ்ஷ்யம் ஸ்ரீஸ்துதி 4, 7, 9 ஆகிய மூன்று ஸ்லோகங்களையும் சேர்த்துப் பார்க்கும் போது நடுநிலையாளர்களுக்கு நன்கு புரியும். இப்படிக் கொள்ளாவிடில் "ஸ்வஸங்கல்ப மாத்ர அவக்ஷுப்த ஜகஜ்ஜம் ஸ்திதி த்வம்ஸாதிவே ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே நயஸத் ஸமஸ்த - ஆத்மஸர்வம்யம்" [ஸ்ரீவைகுண்டபுராணம் சூர்ணை 3] என்று எம்பெருமானார் "விஷ்வக்ஸேநர் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைத் தம ஸங்கல்பத்தாலேயே செய்கிறார்" என்று அருளியிருப்பதைக் கொண்டு விஷ்வக்ஸேநருக்கும் முக்ய ஜகத்காரணத்வம் சொல்ல வேண்டியவரும் இவ்விடத்தில் சுத்ய படிஷ்யத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் "ஜகத் வ்யாபாரத்தில் அப்ரதானமான அந்வயத்தையே விஷ்வக்ஸேநருக்குக் கொள்ளவேண்டும்" என நினைநாட்டியிருப்பதைக் காணலாம்.

ப்ரியா:— கார்த்திகையிதழ் ஆசிரியர் கட்டுரை: ஜகத் காரணவாக்யத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ‘ஸதேவ’ ஏகமேவ’ ‘அத்ஸீதீயம்’ இவைகளுடைய அர்த்தத்தை நன்கு பரமார்பிக்காததால் பல ஸ்ருதிகளிலும் பூர்வாகைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலும் உள்ள ‘ஏக’ ஸபூதத்திற்குப் பூரணமும் ஒன்றுதான் ப்ரளயகாலத்தில் இருந்தது என்று கொண்டு பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்தில் (?) ஸம்பந்தமில்லை என்று ஸுதர்சனத்தில் எழுதப்பட்டது நிரஸிக்கப்பட்டதாகிறது, இதனாலே (ஸுதர்சனம்) கேட்கும் பலகேள்விகளுக்கும் பதில் சொன்னதாக ஆகிறது.

ஸுதர்சனம்:— ‘ப்ரளயகாலத்தில் பூரணமும் ஒன்றுதான் இருந்தது’ என்றே. ‘பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்தவத்தில் ஸம் பந்தம் இல்லை’ என்றே நாம் எங்குமே கூறவில்லை. “உலகிற்கு நிமித்த உபாதா ந ஹ காசி காரணங்களைப்போலக் கையே முக்ய ஜகத்காரணமாக எப்பெருமான் ஆகிறான்” என்றும், “ஜகத்ச்ருஷ்டி செய்யுப்படி எப்பெருமானைத் தூண்டுக, அவன் செய்யும் ஸ்ருஷ்டியின் ஆனந்தத்தில் பங்கு கொள்ளுக ஆகிய அப்ரதாநமான அந்நியமே பிராட்டிக்கு உண்டு” என்றும் பலப்ரமணாங்ககாண்ட்காட்டி நாம் நிரூபித்திருக்கிறோம். ஆகையால் “ஸுதர்சனம் எழுதியது நிரஸிக்கப்பட்டதாகிறது” என்று ப்ரியா கூறுவது பகற்கனவே. ‘ப்ரியா’ ஐப்பசி இதழைக் கண்டவுடன் 25-10-97 அன்று வெளியான ஐப்பசி [599] ஸுதர்சனத்தில் “ஸ்ரீநருஸிம்ஹ ப்ரியா விளக்கவேண்டிய விஷயங்கள்” என்றும் தலைப்பில ஆறுபக்கங்கள் கொண்ட பதினாறு கேள்விகளை அச்சிட்டு, ‘அவற்றை நப்விஸாதத்தோடு அப்படியே அச்சிட்டு ப்ரியா பதினாறுகவேண்டும்’ என்று பிரார்த்தித்திருந்தோம். அக் கேள்விகளை அச்சிட்டாலேயே ப்ரியாவைப் படிப்பார்கள் ‘பிராட்டி முக்யஜகத்காரணம் அல்ல’ என்னும் உண்மையைப் புரிந்து கொண்டு விடுவார்கள் என்று அஞ்சியே, ப்ரியா— ஸர்வர கார்த்திகை—மாரகபி இதழ்களில் நம் பிரார்த்தனைப் படி அச்சிடவில்லை. ஒருவிஷயத்திற்கு விதண்டாவாதமாக பதிலெழுதிண்டு மற்றவற்றுக்குப் பதிலெழுதியதாக ஆகி விட்டது என்று ப்ரியா எழுதுவது மதஸ்ஸாகியை அடிமோடு துடைத்துவிட்டுப் பேசும் பேச்சாகும். இல்லையெனில் அடுத்து வரும் ‘ப்ரியா’ இதழிலாவது நம் விஸாசத்தைக்கொடுத்து ஃபதினாறு கேள்விகளையும் அச்சிட்டு பதிலிடுக்கட்டும்.

ப்ரியா ஸுதர்சன ஸாத்விச ஸம்வாதம்

இரண்டாம் அத்தியாயம்

முன்னுரை:

இத்ஸ்ஸம்வாதத்தை இந்த இதழில் [801] அச்சிட்டுப் போது ஸ்ரீநருஸிம்ஹப்ரியாஸர்வர மாசிகழி இதழ் [17—12—97 அன்று] வந்தது. அதில் ஸ்ரீமத் ஸ்வஸ்யத்ய ஸராக் கட்டுரையில் ஸ்ரீதத்வ விஷய விளக்கம் தொடக்கிறது. ப்ரியா ஆசிரியர் “எங்காளாவன் ஸித்தசாநகம்” என்னும் கட்டுரையும் எழுதியுள்ளார். இது தவிர “ஸ்ரீநருஸிம்ஹப்ரியாஸின் அறிக்கை” என்னும் எட்டு பக்கங்கள் கொண்ட கட்டுரையிலும் சில விஷயங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரைகள் ஒன்றில் கூட “ஸ்ரீதத்வவிஷய” ஸுதர்சனம் பத்திரிகையின் விஸாசத்தைக் கொடுத்துப் பதிலெழுதப்படவில்லை. விஸாசத்தைக் கொடுத்துவரும் ப்ரியா வசச்சர்கள் நாம் நிலை நாட்டியுள்ள உண்மையைப் புரிந்து கொண்டு விடுவார்கள் என்று அஞ்சுகிறார்கள் என்று விளங்குகிறது. அறிக்கையில், “பிரித்குணைய கேள்விகள் எவ்வளவு கீழ்த்தரமானவை. அறங்கார்த்தினால், பிடிவாதத்தினால், அதுகுரத்தினால் கேட்கப்பட்டவை.....” “இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்வதைப் போன்ற முட்டாள்தனம் மிகுந்த செயல்வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது” “நம் இஷ்டப்படி ஏதோ பிதற்றி உலகத்தை ஏமாற்றுகிறார்கள்” என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. நாம் காட்டியிருக்கும் ஏராளமான ப்ரமணங்களுக்குப்பதில் ரொடல் இயலாமை ஏராளம் “ஸேஷம் கோபநே பூரஸித்” [நேசிகையுடன் பதில் ரொடல் இயலாதவன் கோபத்தினால் பதிலற்றைவுபடுத்துவான்] “அஸக்தா: தத்பதம் கூந்தும் ததேசா நிற்துசாம் பரகுசாவதே” [விவாதங்களில் ஸாத்விச முற்றானபிசு கண்டப்பிடிக்க இயலாதவர்கள் நிற்தவியில் இறங்குகிறார்கள்] “என்னும் ப்ரியா கதைப் பிடிக்கக் கொட்டங்கியிருக்கிறார்கள் என்று விளங்குகிறது. இவர்கள் எவ்வளவு வசவு மோகினைப்—பொழிந்தாலும் நாம் பதிலுக்கு வசவு மொழிகளைப் பயன் படுத்த மாட்டோம். “இவர்கள் எழுதுகின்றவை ப்ரமணங்களை நிரூபித்தல்; மதஸ்ஸாகியை மீறியவை” என்பதை ப்ரமணம் காட்டி நிரூபிப்போம்.

ஸ்ரீதத்வஸ்யதர்ய ஸாரம் [சர்வர—மார்கழி] பகுதியில்
 “அரட்டி விஷயத்தில் பிறிகேட்டுள்ள கேள்விகள் அனைத்துக்கும்
 காலக்ரமேண பதில்கள் கூறப்படும், ஆகையால் பிறர்கள்
 இதற்குள் நடுவே புதிது கேள்வி கேட்பதைத் தயவு செய்து
 திறத்திவைக்கவேண்டும்.” என்றும், “ஸ்ரீதத்வத்திபகை பூர்த்தி
 பெறுவ்வரை காத்திருக்கவும்; நடு நடுவே புதிது கிளர்ச்சி செய்ய
 வேண்டாம்” என்றும் நமக்குக் கோரிக்கை விடுக்கிறார்கள்.

இதற்கு நமது பதில் பின்வருமாறு:— “ஸ்ரீதத்வப் பிரியா
 விளக்க வேண்டும் விஷயங்கள்” என்னும் தலைப்பில் நாம்
 கேட்டிருக்கும், பதினாறு கேள்விகளுக்கு இவர்கள் ஏற்றுக்
 கொண்டுள்ளபடி பதில் எழுதினாலே போதுமானது; இதற்கு மேல்
 நாம் எந்தக் கேள்வியையும் இக்களைக் குறித்துக் கேட்கப்போவ
 தில்லை ஆனால் இவர்கள் எழுதும் விஷயங்கள் பர்மாணங்களை
 முரண்பட்டவை என்பதை ஒவ்வொரு மாதமும் பிரியா ஸுதர்சன
 ஸாத்விசு ஸம்வாதத்தில் விளக்கிவருவோம். பிரியா மார்கழி இதழில்
 “ஆந்தரவாதம்” “ஸுதர்சனமாத்ரேஷுவ:” என்று தொடங்கும்
 வேதவாக்கியா தங்களுக்கு ஸாத்விசு என்று இவர்கள் கட்டியிருக்
 கிறார்கள். இவ்வாக்கியங்கள் இவர்களுக்கு ஸாத்விசு என்று
 ஸ்ரீதேசிகனே திருபித்திருப்பதை ஸுதர்சனம் மார்கழி [601]
 இதழில் ஸாத்விசு ஸம்வாதத்தில் கட்டியிருக்கிறோம்.

இனி பிரியா சர்வர காத்தினை—மார்கழி இதழ்களில் ஸ்ரீதத்வ
 திசையிலும், பிரியா மார்கழி இதழிலுள்ள மற்ற இரண்டு
 கட்டுரைகளிலும் இவர்கள் கூறியிருப்பவை பர்மாணங்களுக்குப்
 பொருத்தமாட்டா என்பதை “பிரியா ஸுதர்சன ஸாத்விசு ஸம்
 வாதம்” இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் ஸுதர்சனம் தை மாத [602]
 இதழில் நிரூபிப்போம் ஸுதர்சனம் விலாசத்தையும் பிரியாவில்
 கொடுத்தால் நாம் எழுதியிருப்பவை கீழ்த்தரமானவையா,
 பித்தரலா, அறுங்காரத்தினாலோ, பிடிவாதத்தாலோ, அஜ்ஞாதத்
 தாலோ எழுதப்பட்டவையா என்பதை பிரியா வாசகர்களும்
 புரிந்து கொள்வதற்கு உதவியாக இருக்கும், இதைச் செய்யுபபடி
 பிரியாவை மீண்டும் பிரசுரிக்கிறோம்.

முன்னுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீதத்வ ஸர்வஸ்வம்

பிரியா-ஸுதர்சன ஸாத்விசு ஸம்வாதம்

இரண்டாம் அத்தியாயம்

பிரியா:— சர்வரமார்கழி—அறிக்கை:— உங்களுடைய
 கேள்விகள் மிகவும் கீழ்த்தரமானவை, அறுங்காரத்தினால்
 பிடிவாதத்தினால் அஜ்ஞானத்தினால் கேட்கப்பட்டவை; உங்
 கள் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிப்பதைப்போன்ற முட்டாள்
 தனம் மிகுந்த செயல் வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது.
 ஆனாலும் ஆஸ்திகர்கள் பலருடைய பிரார்த்தனையினால்
 பதில் கூறுகிறோம். மாதக்கணக்கில் காத்திருக்கவும்,

ஸுதர்சனம்:— பதில் கூறுவதற்கு மாதக்கணக்கில்
 ஆகட்டும். ஆனால் “மிகவும் கீழ்த்தரமானவை அறுங்
 காரத்தினால் பிடிவாதத்தினால் அஜ்ஞானத்தினால் கேட்கப்
 பட்டவை” என்பதை எமது கேள்விகளை அப்படியே அச்
 சிட்டு உடனே வாசகர்களுக்குப் புரியவைத்திருக்கலாமே?
 கேள்விகளை அச்சிட்டாமல், எமது பெயரையும் விலாசத்தை
 யுட்கூடக் கொடுக்காமல் வசவுமாரியைப் பொழிவித்
 திருந்தே கேள்விகளை அச்சிட்டால் அவை நியாயமான கேள்
 விகளேயொழிய நீங்கள் வர்ணிப்பவை போன்றவை அல்ல
 என்பதை வாசகர்கள் உடனே புரிந்துகொண்டு விடுவார்
 கள் என்னும் அச்சமே அச்சிட்டாமைக்குக் காரணம் என்று
 விளங்குகிறது. இல்லையெனில், அடுத்த வரும் இதழிலேயே
 எமது விலாசத்தையும் கொடுத்துக் கேள்விகளை அச்சிடும்
 படி கேட்டுக்கொள்கிறோம். நீங்கள் சர்வர புரட்டாசி,
 ஐப்பசி, கார்த்திகை மாத இதழ்களில் எழுதியிருப்பவை
 தேசிகன் முதலான லகல் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்
 கும் முரண்பட்டவை என்பதை சர்வர மார்கழி [601]
 ஸுதர்சனம் இதழில் ஸம்வாதத்தில் (பக்கம் 77 முதல்
 102 வரை) விளக்கியுள்ளோம். அதைப்போலவே

ப்ரியா கார்த்திகை-மார்கழி இதழ்களில் எழுதியுள்ளவை பொருந்தாதவையே என்பதை இந்தத் தைமாத இதழில் [602] விளக்கவுள்ளோம். இப்படியே ஒவ்வொருமாதமும் உங்கள் வாதங்கள் பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுடன் பொருந்தாதவை என்று விளக்கப்படும். ஆனால் புதிதாக எந்தக் கேள்வியும் கேட்கப்படமாட்டாது. உங்கள் வாதங்களின் பொருந்தாமையை விளக்குவதற்கு மாதக் கணக்கில் கார்த்திருக்க இயலாது. உடனுக்குடன் ப்ரமாணங்காட்டி உங்கள் வாதங்கள் மறுக்கப்படும்.

ப்ரியா:— ஈஸ்வர மார்கழி (அறிக்கை):— ‘உங்களுடைய கேள்விகள் மிகவும் கீழ்த்தரமானவை. அஹங்காரத்தினால் பிடிவாதத்தினால் அஜ்ஞானத்தினால் கேட்கப்பட்டவை’ என்பதற்கு ஒரு விஷயத்தை மட்டும் இப்போது விளக்க முற்படுகிறோம். உங்களுடைய 13—வது கேள்வியை எடுத்துக் கொள்வோம். [13வது கேள்வியில் ஆழ்வார்களின் பாசரங்கள் தவிர மற்றவை ப்ரியானில் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.] நீங்கள் பிராட்டியை ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லக்கூடாது என்பதற்குச் சேர ப்ரமாணம் கிடைக்குமா? என்று அலைகிறீர்கள். நீங்கள் “‘ஸேஷஸாயியே ப்ரஹ்மம்’ என்றும், ‘அவன் திருவடிக்கு அணையாயிருக்கும் ஸ்ரீதேவி ஸேஷத்வமே வடிவெடுத்தவன்’ என்றும் கௌஷதிகி உபநிஷத் காட்டிற்று” என்று எழுதுகிறீர்கள். இதிலிருந்து ‘ஸேஷஸாயியாம் இரு’ பவர்களுக்கு ப்ரஹ்மத்வம் உண்டு” என்று நீங்கள் ஒப்புக் கொண்டதாக ஆகிறது. பிராட்டியும் ஆதிசேஷனுருக்கிற படுக்கையில் சயனித்திருக்கிறாள் என்பதற்குப் பல ப்ரமாணங்கள் உள்ளன. ஆகையால் அவளுக்கும் ப்ரஹ்மத்வம் உண்டு என்பது உங்கள் வார்த்தையிலிருந்தே தேயுகிறது.

ஸாதர்சனம்:— இது அப்பட்டமான விதண்டாவாதமே. “ஸ்ரீரூபப்ரஹ்மம் தஸ்மிந் ப்ரஹ்ம ஆஸ்தே” [ஸ்ரீதேவி

ப்ரஹ்மத்தின் திருவடிக்கு அணையாக இருக்கிறாள்; அப்படுக்கையில் ப்ரஹ்மமான பரமாத்மா எழுந்தருளியிருக்கிறாள்] என்று உபநிஷத் வாக்கியம் ‘ப்ரஹ்மம் வேறு’, ‘ஸ்ரீதேவி வேறு’ என்று தெளிவாகக் காட்டிற்று. ‘ஸேஷஸாயநத்தில் இருப்பவன் ப்ரஹ்மம். அவனுடைய திருவடிக்கு அணையாக அந்த ஸேஷஸயனத்திலேயே பிராட்டியும் இருக்கிறாள்’ என்று இவ்வாக்கியம் தெளிவாகக் கூறுகிறது ஆழ்வார்களும் “தாமிருவர் அடிவருடும் தன் கமையான” [பெரிய திரு 2-10-2] முதலான பல பாசரங்களில் ஸ்ரீபூமிதேவிகளுக்கு புகுவச்சேஷத்வமே ஸ்வரூபம் என்று காட்டியிருக்கிறார்கள். உண்மைநிலை இவ்வாறு இருக்க ‘ஸேஷஸாயியே ப்ரஹ்மம்’ என்று நாம் பொருள் எழுதியதில் ஒருபகுதியை மட்டும் பிடித்துக்கொண்டு “பிராட்டியும் ஆதிசேஷன்மீது சயனித்திருக்கிறாள்; ஆகையால் உங்கள் வார்த்தைப்படியே பிராட்டிக்கும் ப்ரஹ்மத்வம் உண்டு” என்று எழுதுவது விதண்டாவாதம் தவிர வேறு என்ன? நமது வார்த்தையிலும் “‘ஸேஷஸாயியே ப்ரஹ்மம்’” என்று எழுதியிருக்கிறோமே யொழிய ‘ஸேஷஸாயித்வம் உள்ளவர்கள் அனைவரும் ப்ரஹ்மம்” என்று எழுதவில்லை. “ஸாயி” என்கிற ஆண்பால் சொல்லியே வழங்கியிருக்கிறோம். இப்படி விதண்டாவாதம் செய்யப் பூக்கால் ஆதிஸேஷஸயனத்தில் பெரியபிராட்டியோடு கூட இருக்கும் பூமிதீனாதேவிகளுக்கும் ப்ரஹ்மத்வம் சொல்ல வேண்டியவரும். பிராட்டியை ப்ரஹ்மம் என்று உபநிஷத்தோ ஆழ்வார்களோ ஆசார்யர்களோ ஓரிடத்தில் கூடக் குறிப்பிடாமையாலும், பிராட்டி புகுவச்சேஷத்வமே வடிவெடுத்தவன் என்று அனைவரும் முழுங்குகையாலும் எமது வார்த்தையைப்பற்றிக்கொண்டு விதண்டாவாதம் செய்து நீங்கள் பிராட்டிக்கு ப்ரஹ்மத்வத்தை ஸாதிக்முயல்வது நகைப்பிற்கு இடமாகும். இத்தகைய வெளிப்படையான

விதண்டாவாதங்களை வாசகர்களுக்கு அவ்வப்போது எடுத்துக்காட்டாமல் நாம் மாதக்கணக்கில் காத்திருக்கவேண்டுமென்று எமக்கு நீங்கள் கட்டளையிடுவது எப்படி நியாயமாகும்? இப்படி விதண்டாவாதமாக நமது கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்வதன் மூலம் அறிவாளிகளிடம் உங்களுக்கு முட்டான் பட்டமே கிடைக்குமென்பதை உணர்ந்தே 'இந்தக் கேள்விகளுக்குப்பதில் சொல்வதைப் போன்ற முட்டான் தனம் மிகுந்த செயல் வேறு எதுவும் இருக்கமுடியாது' என்று நீங்கள் எழுதியுள்ளீர்கள் என்பது தெளிவாக விளங்குகிறது. "பிராட்டி கோஷுரயனத்தில் இருப்பவளல்ல என்று நாம் கூறுவதாகத் தாமே ஒருகற்பனையைச் செய்து கொண்டு 'பிராட்டியும் கோஷுரயனத்தில் இருப்பவளே' என்பதற்கு மூன்று பக்கங்கள் பிரமாணங்களைக் காட்டி, "இத்தனை பிரமாணங்களையும் மறைத்துத் தம் இஷ்டப்படி ஏதோ பிதற்றி உலகத்தை ஏமாற்றுகிறார்கள் என்று ஏற்படுகிறது" என்று நீங்கள் எழுதுவது உங்கள் வாசகர்களை மட்டுமல்லாமல் உங்களையும் நீங்களே ஏமாற்றிக்கொண்டுள்ளதைத்தான் காட்டுகிறது. "விசிஷ்டாத்வைதமதத்தில் இரண்டு பூரஹம்ங்கள் உண்டா? ஒரேபூரஹமா?" என்னும் முக்கியமான விஷயத்தை நிர்ணயிப்பதற்காக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடையே நடக்கும் சர்ச்சை இது. அதனாலேயே இந்தச் சர்ச்சை பரமஸாத்விகமான முறையில் நடக்க வேண்டும் என்பதற்காக 'பிரியா ஸுதர்சன ஸாத்விக ஸம்வாதம்' என்னும் தலைப்பிட்டு நாம் பதிலெழுதிவருகிறோம். அப்படியிருக்கும்போது "பிதற்றல், மிகவும் கீழ்த்தரமானவை, அஹங்காரத்தினால் பிடிவாதத்தினால் அஜ்ஞானத்தினால் கேட்கப்பட்டவை, இக்கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுவது மிகவும் முட்டாள்தனமான செயல்" என்று 16 கேள்விகளையும் அச்சிட்டு வாசகர்களுக்குக் காட்டாமலே 'பிரியா' வசவு மாரியில் இறங்கியுள்ளது. இவற்றை எழுதும், அல்

லது பிறர் எழுத அனுமதிக்கும் ஸ்ரீமதழகியசிங்கருடைய ஸ்தானத்திற்கு இச் செயல் மிகவும் தகாதது. இவ்விஷயத்தில் ப்ரஸக்தி நேர்ந்தமையால் முன் நடந்த விஷயம் ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறோம். சுமார் நார்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் கீர்த்திமூர்த்தியான D T தாத்தாசார்ய ஸ்வாமி பெரியவாச்சாபின்னைபின் ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பலவாறு தூஷித்து 'ஸஜ்ஜநாராதநடி' என்னும் ஒரு நூலை வெளியிட்டார். "அவரது வாதங்களினதும் பொருந்த மாட்டா" என்று திருபித்து 'தூஷணநிராஸம்' என்னும் நூல் நந்தன வருடம் சித்திரை [53] ஸுதர்சனம் இதழில் எந்தையாரால் வெளியிடப்பட்டது. இந்த நூலில் ஸ்ரீந்ருலிப்ஹப்ரியாவைப்பற்றிய எந்தப்ரஸ்தாபமும் இல்லை. அப்படியிருக்க, ஸுதர்சனம் ஆசிரியரான எந்தையாரையும் ஸுதர்சனத்தையும் "ஸப்ரத்யாயக்ரந்தத்தையே அபல பிக்கிறவர்கள்" "அப்ராமாணிக ஆது, நிகபத்திரிகாசிரியர்கள்" "குருட்டுக்கோழிபோன்றவர்கள்" "வக்ரபூத்யாயான ஆராய்ச்சிக்காரர்கள்" "ஆபாஸோக்திகளை எழுதியிருக்கிறீர்" என்று பலவிதமாக நிந்திக்கும் மூன்றரைப் பக்கமுள்ளதொரு வியாஸத்தை ந்ருஸம்ஹப்ரியா வெளியிட்டது, இப்படி வசவுமாரிபொழிவது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத்தகாது என்பதை எந்தையார் தம் பதில் கட்டுரைகளில் உணர்த்தி, "குருட்டுக்கோழி போன்றவர்" என்று எழுதியதற்குப் பதிலாக

"தூர்வாதம் தமத்தாஸத்வாநீஸாரண பஞ்ஜக: |

ஸ்ரீகுக்குடபுராவாஸ: குக்குடோதறம் ந ஸம்ஸய: ||

[தூர்வாதங்களாகிறமதம்பிடித்து அலையும் தீயவாதிகளாகிற யானைகளைப் பிளந்து அழிக்கின்றவனும், * கோழியூர்எனப் படும் உறையூரில் வளிப்பவனான கோழியே யான், இதில் ஐயமில்லை.] என்னும் ஸ்லோகத்தை எழுதி 'அபயப்ரத ராஜஜிஜ்யம்' என்னும் தூலை வெளியிட்டு, ப்ரியாவின் வாயைத் தம் நிருபணங்களாலே அடக்கினார். அதற்குப் பிறகு பெரியவாச்சான் பிள்ளையை தூஷிப்பதையும் தூஷிப்பவர்களை ஆதரிப்பதையும் ப்ரியா கைவிட்டது. ஆனாலும் வாதங்களில் பதில் சொல்ல இயலாத போது வசவுமாரி பொழியும் வாஸன இன்னும் விடவில்லை போலும்! இனி யாவது வசவுமாரியில் இறங்காமல் விஷயம் மீட்சத்தை மட்டுச் செய்யுமாறு ப்ரியாவைக் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

ப்ரியா:— ஸ்ரீவர மார்கழி—ஆசிரியர் கட்டுரை;—

நித்யைவைஷ்ணவ ஐக்யந்தா விஷ்ணோ: ஸ்ரீநபாயிநீ !

யதா ஸர்வகூதோ விஷ்ணுஸ் ததைவேயம் த்விஜோத்தம||

[வி-பு 1-8 17]

என்னும் ஸ்லோகத்தின் வ்யாக்யானத்தில் எங்களாழ்வான் "அநபாயிநீ" என்னும் ஸப்தத்திற்கு உரையிடும் போது "பரம்வ்யூஹம் முதலான ஐத்து நிலைகளிலும் உபாயத்வம் உபேயத்வம் முதலானவற்றிலும், எல்லா உலகையும் ஸ்ருஷ்டிப்பது ரக்ஷிப்பது முதலான நிலைகளிலும் எப்போதும் கூடியிருப்பவன்" என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகளை அருளியிருக்கிறார். "யதா ஸர்வகூதோ விஷ்ணு: ததைவேயம் த்விஜோத்தம" என்னும் உத்தரார்த்தத்திற்கு வியாக்யானம் செய்யும்போது "ஸர்வவ்யாபியான

* இவ்வுரிலுள்ள கோழியொன்று யானையின் மத்தகத்தைப் பிளந்து அதைத்தோற்று ஓடவைத்ததைக் கண்டு கரிகால் சோழன் 'கோழியூர்' என்று பெயரிட்டு இவ்வுறையூரைத் தன் தலைநகரமாகக் கொண்டான் என்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது.

விஷ்ணு எந்த ஸ்வபாவத்தையுடையவனோ இவனும் அந்த ஸ்வபாவத்தை உடையவனே. இதனால் விஷ்ணுவைப் போல் ஸ்வரூபத்தால் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் தன்மையும் ஸத்ய ஜ்ஞாநாதி ஸ்வரூப நிருபக கல்யாணகுணம் முதலியனவும் பிராட்டிக்கும் உண்டு. அல்லது பகவான் விபுலாயிருப்பதால் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறான், இவனும் ஸர்வ வ்யாபிதியாயிருக்கிறான்" என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகளை அருளியிருக்கிறார். இதிலிருந்து எங்களாழ்வான் பிராட்டி ஸ்வரூபத்தால் எங்கும் வியாபித்திருப்பவன் என்று ஒப்புக்கொண்டுள்ளார் என்று தெரிகிறது. 1910-ம் வருடத்தில் அச்சான கர்ந்தாக்கூர்புத்தகத்தில் உள்படி வ்யாக்யானம் இப்படி உள்ளது. 1914-ம் வருடத்தில் அச்சான புத்தகத்தில் தொடக்கத்திலுள்ள சில வரிகளை நீக்கிவிட்டார்கள். கடைசியில் ஒரு பங்க்தியைச் சேர்த்துள்ளார்கள். இதுதான் உண்மை என்பதை மத்யஸ்த்தர்கள் அச்சான வருஷங்களைக் கொண்டு அறியலாம்.

ஸ-தர்சனம்:— நாலு வருடம் முன்னால் அச்சிடப்பட்டது, நாலு வருடம் பின்னால் அச்சிடப்பட்டது என்பதைக்கொண்டு அச்சிட்டவர்களின் நேர்மையை நிர்ணயிக்கமுடியாது, அச்சிட்டவர் யார்? அவருக்கு இல்லாத பங்க்திகளைச் சேர்ப்பதிலோ, இருக்கும் பங்க்திகளை எடுப்பதிலோ அபிபுநிவேசத்திற்குக் காரணம் உண்டா? ப்ராசீனக்ரந்தங்களில் எந்தப்படம் ஆதரிக்கப்பட்டிருக்கிறது? முதலான பல காரணங்களைக் கொண்டுதான் எது சத்தப் பாடம், எது திருத்தப்பட்ட பாடம் என்று நிர்ணயிக்க வேண்டும். "அத்வா பகவாந் விபுத்தேந ஸர்வகூத:; அஸ்யாஸ்த்சக்ரத்யஸாநாநுதவேபி ததா தத்ர ஸந்நிதாநாத் ஸர்வ கூதத்வமுக்தம் | இயம் ச ஸர்வகூதம்" என்னும் வாச்யம் பம்பாய் ஸ்ரீவேங்கடேசுவரஸ்தம் பிரஸ்ஸில் கேட்ராஜ் ஸ்ரீகேசவதாஸ் என்னும் வடநாட்டவரால் அச்சிடப்பட்டபதிப்பிலுள்ளது இந்த அச்சகம் நூற்றுக்

கணக்கான இதிலாஸம் புராணம் முதலான க்ஷரதத்வக்ளை அச்சிட்டுள்ளது. மேலும் இந்த வாக்கியம் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையின் சீடரான வாதிக்கேஸரி ஜீயரால் தம் முடைய ரஹஸ்யத்ரயகாரிகாவளியில் "ஸக்த்யா ஸர்வத்ர ஸாதந்தியாத் ஸர்வகூத்வம் உத்ரிதம் | இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுசித் தார்வைய: வ்யாக்யாநாத்நு ந ஸாததம் ||" [47] 'சக்தியினாலே பிராட்டி எல்லாவிடத்திலும் இருக்கையாலே அவளுக்கு ஸர்வவ்யாபித்வம் சொல்லப்பட்டது' என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு சித்தாரீயர் வ்யாக்யாநம் செய்கையால் அவள் எப்பெருமானைப்போலே விபுஸ்வருபத்தால் வ்யாபித்திருப்பவள் என்பதை விஷ்ணு புராண ஸ்லோகம் ஸாதிக்கமாட்டாது] என்று எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து பூர்வாசாரீயர்கள் காலத்திலேயே பாடம் இப்படியே இருந்தது என்று விளங்குகிறது. மேலும் அஹோபில மடத்தார் இன்றளவும் காலகேசுப க்ரந்தமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஈடு [திருவாய் 5-6-11] வ்யாக்யானத்தின் அரும்பதவுரையிலும் இந்தப் பங்க்தி ஸ்லம் ப்ரஸ் பதிப்பிலுள்ளபடியே எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அந்த நாகராஷூர்ப்பதிப்பு அனைவருக்கும் கிடைக்க அரிதாயிருந்தமையால் காஞ்சி மஹாவித்வான் ஸ்ரீ உவே ப்ர. ப. அண்ணங்கராசாரீய ஸ்வாமியிடம் நம்மிடமிருந்த அப்பதிப்பைக் கொடுத்து Dr R. சம்பத் (6 சூனாமேடு ஹைரோடு, சென்னை 94) அவர்களுடைய நிதியுத்யைடன் மறுபதிப்புச் செய்யப்படி செய்தோம். இப்போதும் அப்பதிப்பை அவரிடம் வாங்கிப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். ஸ்லம் ப்ரஸ் பதிப்பு அடியேனிடம் கையில் இல்லாமையால் ஸுதர்சனம் [591] இதழில் நம்முடைய நினைவைக்கொண்டு இது முந்திய பதிப்பு என்று எழுதினோம். இது தவறியிருக்கலாம். ஆனால் நாலு வருடம் பிந்தியது என்பதனால் அது திருத்தப்பட்ட பதிப்பென்று எவரும் கூறிவிடமுடியாது என்பது பின்வரும், காரணங்களால் விளங்கும்:— (1) பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் சிஷ்யராய், திருவாய்மொழிக்குப் பன்னீ

ராயிரப்படி உரையருளியவரான வாதிக்கேஸரி ஜீயர் ரஹஸ்யத்ரயங்களின் பொருளை விளக்கி அருளிய 'ரஹஸ்யத்ரய காரிகாவளி' என்னும் வடமொழி ஸ்லோகரூபமான நூலிலும், ஈட்டின் 5-6-11 அரும்பதவுரைகளிலும் நாகராஷூர்ப்பதிப்பிலுள்ளபடியே விஷ்ணுசித்தீயவ்யாக்யான பங்க்தி உள்ளதிலிருந்து அதுவே உண்மையான பாடம் என விளங்கும். (2) அத்துடன் அந்த வாக்கியம் இல்லாத க்ஷரதத்வலிப்பிப் பதிப்பில் "அத்வா பக்யவான் விபுத்வேந ஸர்வகூத: இயம் ச ஸர்வகூதா" என்னும் வாக்கியம் நீங்கள் கூறும் அர்த்தப்படி புநருக்தியாக உள்ளது. எப்படியெனில்; "இயமபி தத்—தத்ஸ்வபாவேதி. விஷ்ணோ: ஸர்வகூதத்வ ஸத்யஜ்ஞாநாதி: ஸ்வரூப கல்யாணகுணாத்நாம் அதிதேஸ:— என்ற வாக்கியத்தில் "ஸ்வரூப கல்யாண குண" என்பதை "ஸ்வரூப நிருபக கல்யாண குண" என்று நீங்கள் திருத்திக்கொண்டு, "விஷ்ணுவைப்போல ஸ்வரூபத்தால் எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும் தன்மையும், ஸத்யஜ்ஞாநாதி: ஸ்வரூப நிருபக கல்யாணகுணம் முதலியனவும் பிராட்டிக்கு உண்டு; அல்லது பகவான் விபுவாக இருப்பதால் எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிறான். இவனும் ஸர்வ வ்யாபிநியாய் இருக்கிறான்" என்று பொருள் எழுதியிருக்கிறீர்கள். இதில் "ஸர்வகூதத்வ" என்னும் பதத்தால் ஒருமுறை ஸர்வவ்யாபித்வமும், "ஸத்ய ஜ்ஞாநாதி:" என்ற பதத்தில் "ஆதி" ஸ்லோகத்தாலே "அநத்" ஸ்லோகம் சொல்லுவதாகக்கொள்ளப் படுகையாலே அதில் இரண்டாம் முறை ஸர்வ வ்யாபித்வமும், கடைசியில் "இயம் ச ஸர்வகூதா" என்னும் தொடராலே முன்னுவது முறை ஸர்வவ்யாபித்வமும் சொல்லப் படுவதாக நீங்கள் கூறுவதிலிருந்து தேறுகிறது. உங்களால் எடுத்தெறியப்பட்ட வாக்கியத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டு, "நிருபக" என்று நீங்களாக இடைச்செருகல் செய்துள்ள பதத்தை விட்டுவிட்டு, "நாக்ஸ்ரீயிப் பதிப்பில் உள்ளபடி எங்களாழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திக்குப் பொருள் கொண்டால் புநருக்தி வராமல் அழகாகப் பொருள் பின்

வருமாறு அமைகிறது.— “அவளுக்கும் விஷ்ணுவுக்குப் போலே விக்ரஹத்தோடு தோன்றுவதும் மறைவதும் உண்டு. அவள் முதலில் பிருஞுவின் பெண்ணாகத் தோன்றினாள். அதற்குப் பிறகு இந்திரனுக்கு ஏற்பட்ட துர்வாஸ ருடைய சாபத்தாலே மறைந்து, அம்ருதம் கடைந்த பிறகு மறுபடியும் பாற்கடலில் தோன்றினாள்; ஆகையால் ‘ஸ்ரோத மில்லை’” என்னும் பொருளுள்ள முதல் வாக்கியத்தில் பிராட்டிக்கு விக்ரஹவ்யாப்தி சொல்லப்படுகிறது என்பது தெளிவு, பாற்கடலில் தோன்றிய பிராட்டி பிருஞு குமாரியாக எப்படித் தோன்ற முடியும்? என்னும் மைத்திரேயயாக் கேள்விக்கு இதுவே ‘ஸ்ரோத’ பதில், இந்த விக்ரஹவ்யாப்தியையே “ஸர்வக்ருதத்வ” என்னும் முதல் பதம் தெரிவிக்கிறது. “ஸத்ய ஜ்ஞாநாதி, ஸ்வரூப கல்யாணகுண தீநாம்” என்பது விஷ்ணுவின் ஸத்ய ஜ்ஞாநாதி ஸ்வரூபத்திலுள்ள கல்யாண குணங்களையும், சேஷிதம் முதலான வற்றையும் குறிக்கிறது. ஆகையால் “அநந்த” ஸப்தத்தைப் பிராட்டிக்கும் உள்ளதாக நீங்கள் கொள்வதால் விளையும் இரண்டாவது புதருத்தியும் இல்லை. நீங்கள் எடுத்தெறிந்த வாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்ட—ஸத்தியினால் உண்டாகும் ஸர்வவ்யாபித்வத்தையே அனுவதிப்பதால், “இயம் ச ஸர்வக்ருதா” என்றவிடத்தில் உங்கள் பொருளால் விளையும் மூன்றாவது புதருத்தியும் இல்லை, மேலும் “அத்வா” என்னும் பதம் முன் வாக்கியத்தில் சொன்னதைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருளே அடுத்த வாக்கியத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்பதைக் காட்டுகிறது. நீங்கள் கூறும் பொருளின்படி இரண்டு பொருளுமே ஸ்வரூபவ்யாப்தியையே சொல்லுகையாலே பொருள் வேறுபாடு இல்லை. எனவே “அத்வா” என்னும் ஸப்தம்

உங்களுக்கு ஒட்டாது. மேலும் “விபுத்வேந ஸர்வக்ருத:” என்று “ஸர்வக்ருத” ஸப்தத்தை விசேஷித்திருப்பதால் பிராட்டி வேருருவகையிலேயே “ஸர்வக்ருத” என்பது தன்னடையே விளங்குகிறது. அது “ஸத்தியினாலே ஸர்வக்ருதயாமிருக்கையே” என்றும் கூறும் அடுத்த வாக்கியத்தை நீங்கள் எடுத்துவிட்டபடியால் உங்கள் பாடப்படி “விபுத்வேந” என்பது வ்யர்த்து விசேஷணமாய் நிற்கிறது. இவையெல்லாவற்றையும் விட வாதிகேஸரி ஜ்யாராலும் ஈட்டின் அரும்பதவுரைகளிலும் உங்களால் எடுத்தெறிப்பட்ட வாக்கியம் மேற்கோளாக உதாஹரிக்கப்பட்டிருப்பது உங்களது க்ரந்தலிபிப்பதிப்பிலேயே எங்களாழ்வான் ஸ்ரீ ஸகீதத் நீக்கப்பட்டிருப்பதைக் கையும்களவும்கப் பிடி பட்டதுபோல் காட்டுகிறது. (3) இப்படி உள்ள வாக்கியத்தை நீக்கியிருக்கும் க்ரந்தலிபிப்பதிப்புக்காரர்களே “நித்யவைஷ்ணவ” என்று தொடங்கும் முற்பாதியின் வ்யாக்யானத்தில் “அநபாமிநீ” என்னும்பதத்திற்குப் பிறகு (நாக்ரலிபிப்பதிப்பில் இல்லாத) ஒரு மஹாவாக்கியத்தைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். அது “பரம் வ்யூஹம் முதலான ஐந்து நிலைகள், உபாயத்வம் உபேயத்வம் முதலானவை, அனைத்துலகையும் படைக்கை ரக்ஷிக்கை முதலான எல்லா நிலைகளிலும் எப்போதும் பிராட்டிகூட இருப்பவன்; ஜகன்மாதா, நித்யை;

பிதேவ த்வத் ப்ரேயாந் ஜநநி! பரிபூர்ணாக்ஷி ஜநே
ஹிதஸ்ரோதோவ்ருத்த்யா பவதி ச கதாஸித் கலுஷதி:
கிமேதந் நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதிதி த்வமுசிதை:
உபாயைர் விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா ததஸி ந: ||

என்கிறபடியே தாயாமிருக்கையால் உண்டான [வாத்ஸல்யத்தின் மிகுதி முதலானவற்றாலே ஜகன்மாதாவாய் இருப்பவன். “நி ச தோஷம் மாதரம் ஸ்ரியம்” [ஸ்ரீஸகீதம்] என்று ஸ்ருதியும் இவளை ஜகன்மாதாவாகக் கூறுகிறது” என்

* இப்பொருளே 1976 ல் கத்திய வ்யாக்யான ப்ரமாணத் திரட்டில் நம்மால் எழுதப்பட்டது.

னும் பொருளுடையது. இந்த மஹா வாக்கியம் இடைச்செருகலாகச் சேர்க்கப்பட்டது என்பது பின்வரும் காரணங்களால் விளங்குகிறது—எங்கனாழ்வான் எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீமஹாஸ்துதிபதிசிஷ்யர்களில் ஒருவர். இவர்தம் காலத்திலிருந்த கூரத்தாழ்வான் போன்றவர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையே ஆதிஸங்க்ரஹமான தம் விஷ்ணுசித்தியவ்யாக்யானத்தில் மேற்கோளாக எடுக்கும் வழக்கமில்லாதவர். கூரத்தாழ்வானின் திருக்குமாரரான பட்டர் இவரைவிட மிகவும் இனியவர். அவருடைய ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில் உள்ள “மிதேவ த்வத் ப்ரேயாந்” [52] என்று தொடங்கும் ப்ரேயாகத் மேற்கோளாக இந்த மஹாவாக்யத்தில் காட்டப்பட்டிருப்பதிலிருந்தே இது பிற்காலத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது கையுங்களவுமாகப் பிடிபட்டாற்போலே விளங்கும். இது ‘ப்ரியா’ வாசகர்களுக்குத் தெரிந்துவிடப்போகிறதே என்னும் அச்சத்தினாலேயே இந்த ப்ரேயாகத்தை ப்ரியாவில் அச்சிடாமல் குறியிடப்பட்டுள்ளது. (4) இந்த இரண்டு பதிப்புகளும் யாரால் அச்சிடப்பட்டவை என்பதைப்பார்த்தால் இடைச்செருகல் எறிதல்களைச் செய்தவர்கள் யார்? என்பது மிகத்தெளிவாகவிளங்குகிறது. தென்கலை வடக்கலைத் தகராறுகளில் எந்த வித ஈடுபாடும் இல்லாத வடநாட்டுக்காரரும், பலநூல்களைப் பதிப்பித்திருப்பவருமான பம்பாய் ஸ்ரீவேங்கடேஸ்வரா ஸ்டம் பிரஸ் உரிமையாளரால் பதிப்பிக்கப் பெற்றது நாகரஸிப்பிப்பதிப்பு. க்ரந்தலிபியில் விஷ்ணுபுராண வ்யாக்யானத்தைப் பதிப்பித்தவர்கள் முகப்புப்பக்கத்தில், “ஸ்ரீமதஹோபில லக்ஷ்மி ந்ருஸிம்ஹ திவ்யாஸ்தாபநதாபநாணம் ஸ்ரீஸ்ரீவிஸ்ஸேடகோபயதித்தர மஹாதேஸிகாநாம் திவ்யநியமநேந ஸம் முந்நித:” [ஸ்ரீமத் அஹோபில லக்ஷ்மி ந்ருஸிம்ஹ திவ்யாஸ்தாபநத்தை வகிப்பவரான ஸ்ரீ ஸ்ரீ நிவாஸஸடகோபயதித்தர மஹாதேஸிகருடைய திவ்ய நியமனத்தால் அச்சிடப்பட்டது] என்று அச்சிட்டுள்ளனர்.

இவ்விடத்தில் அஹோபில மடத்தின் பூர்வீக ஸ்திதியையும் பிற்கால நிலையையும் பற்றி வாசகர்கள் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அஹோபில மடம் ஆதியில் சில பட்டங்கள் வரை தென்கலையாகவே இருந்தது என்னும் உண்மையை இன்னும் அஹோபில மடத்தின் சிஷ்யர்களே பலர் கூறி வருகிறார்கள். மாமுனிகளின் அஷ்டதிக்கஜங்களில் ஒருவரான கோயில் கந்தாடை அண்ணனின் திருக்குமாரரான கந்தாடை நாயன் அருளிய பெரியதிருமுடியடைவில் “திருப்பதி கேசவாசார்யருக்குத் திருத்தகப்பனார் ஸ்ரீரங்காசார்யர். பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளில் ஆசரயித்தார், சிஷ்யர் குமாரரான ஸ்ரீ நிவாஸாசார்யர்; ஸ்ரீ நிவாஸாசார்யருக்குத் திருப்பாட்டனார் ஸ்ரீரங்காசார்யர். பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களும் திருவாய்மொழி முதலான திவ்யரப்ரபந்தங்களும் ஸாதித்தருளின ஆசார்யர் சிறிய தகப்பனாரான கருடாசார்யர். சிஷ்யர் வண் சடகோபஜீயர்” என்று உள்ளது. இதிலிருந்து அஹோபில மடஸ்தாபகரான ஆதிவண் சடகோபஜீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் சிஷ்ய பரம்பரையில் வந்தவர் என்று விளங்குகிறது. அண்மைக் காலத்தில் அச்சிடப்பட்ட ஸ்ரீஸந்திதி குருபரம்பரையில் அவர் வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளையின் சிஷ்ய பரம்பரையில் வந்ததாகக் காட்டியிருக்கிறார்கள். எப்படியிருந்தாலும் ஆதிவண் சடகோபஜீயர் தென்னாசார்ய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் என்பதை மறுக்க இயலாது. இன்றளவும் அஹோபில மடத்தில் நம்பிள்ளையீடு காலகோபக் க்ரந்தமாகக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதும், ஸ்ரீஜயந்தி அனுஷ்டானமும் இதை வலியுறுத்துகிறது இந்த அஹோபில மட ஆஸ்தானத்தைச் சில நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் அலங்கரித்த ஸ்ரீமத் நாராயணஜீயர் “புருஷகாரமிமாஸ்ஸை” என்னும் ஒரு நூல் ஸாதித்திருக்கிறார். அது இப்போதும் அச்சிடப்பட்டுள்ளது, “அதிகம் பிரஸந்தார்ப்பம் ஸ்ரீமத்வசந பூஷணம்” [மிகவும் ஆற்றத் சொல் தொடைகளையுடையது ஸ்ரீவசநபூஷணம்] என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிய

ஸ்ரீவசந பூஷணத்தை அவர் மனமாரப்பாராட்டியிருக்கிறார். இந்தப் புருஷகார மீமாம்ஸையில், 'பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வம் உண்டேயொழிய உபாயத்வம் முதலானவை கிலையாது' என்னும் தென்னுசார்யர்களின் வலித்தாந்தம் நினைநாட்டப்பட்டுள்ளது. சென்ற நூற்றாண்டிலிருந்த முனித்ரயஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த 'ஸாக்ஷாத் ஸ்வாம்' என்பவர் இந்தப் புருஷகார மீமாம்ஸையைக் கண்டித்து எழுதிய நூலே இப்பொழுது நடைபெறும் விவாதத்திற்கு மூலகாரணமான 'ஸ்ரீதத்வவலித்தாஞ்ஜனம்' என்னும் நூலாகும். இதைக் கண்டித்து ஸ்ரீஸைலேசாசார்யர் என்பவர் புருஷகார மீமாம்ஸைக்கு ஒரு வ்யாக்யானம் எழுதினார். இந்தப் புருஷகார மீமாம்ஸை அதன் வ்யாக்யானம் ஆகியவைபற்றி ஆராய்ச்சி செய்து கட்டுரை சமர்ப்பித்து, திருமதி சகுந்தலா என்னும் தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த அம்மையார் சென்னைப் பல்கலைக்கழக வடமொழித் துறையில் முனைவர் பட்டம் பெற்றுள்ளார். அவரது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையில் "இப்போது காணப்படும் புருஷகார மீமாம்ஸை பூர்வ பக்ஷம் மட்டுமே; வலித்தாந்தத்தைச் சிலர் அபிப்பிராயிட்டுள்ளார்கள்" என்று ஸ்ரீஸந்நிதி குருபரம்பரையில் காணப்படுவது பொருந்தாது என்று திருபித்துள்ளார். சென்ற நூற்றாண்டிலிருந்து அஹோபில மட ஜீயர்கள் 'பிராட்டிக்குப் பூரஹ்மத்வம், உபாயத்வம், உபேயத்வம் முதலான எல்லாமே உண்டு" என்று கூறியும் எழுதியும் வாகுருள்கள். இதற்குத் தம்முடைய கருத்தை எங்களாழ்வான்களோடு ஏறிடவேண்டுமென்றே அஹோபிலமட ஜீயர் ஒருவர் ஆஜ்ஞையிட்டு அச்சிட்ட க்ரந்தலிப்பிப்பிப்பில் எங்களாழ்வானின் விஷ்ணுபுராண வ்யாக்யானத்தில் இடைச்செருகல் எறிதல் களைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது இவையனைத்தையும் காணும் நடுநிலையாளர்களுக்கு நன்றாக விளங்கும். ப்ரியா—மார்கழி—ஆசிரியர் கட்டுரையில், "ப்ராசீனமான ஸ்ரீகோசத்தில் உள்ள பங்கத்தினை புத்தி, பூர்வமாக நீக்கியுள்ளார்கள், ... புத்தி பூர்வமாக இதரர்களை வஞ்சிப்

பதாகும்" என்று நம்மைப்பற்றிக் கடுமையான குற்றச் சாட்டுகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. நாம் பிறப்பதற்கு முன்பே நாகரலிபிப் பதிப்பை வெளியிட்டவர் தென்கலை வடகலைச் சர்ச்சைகளில் தொடர்பற்ற வடநாட்டுக்காரர். க்ரந்தலிப்பிப் பதிப்பை வெளியிட்டவர்கள் வடகலையாகமாறி, பிராட்டிக்குப் பூரஹ்மத்வம் கூறும் அஹோபில மடத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்த விபரங்கள் எதையும் குறிப்பிடாமல் நீங்கலோ பங்கத்தினை நீக்கிவிட்டார்கள்" என்று நீங்கள் பொய்யாக எழுதுவது உங்கள் வாசகர்களை புத்தி பூர்வமாக வஞ்சிப்பதற்கேயாகும். எதிர்த்தலையில் வாதம் செய்பவர் யார்? என்பதையும் தெரிவிக்காமல், எவர்க்கும் எதுவும் புரியாதபடி அப்ராமாணிகமான வாதத்தைச் செய்து, பிறரை ஏமாற்றுவது 'ப்ரியாவேயொழிய ஸுதர்சனமல்ல.

ப்ரியா — ஈர்வர-தைஇதழ்:— ஆசிரியர் கட்டுரை:—
 "அஸ்யா: தச்சுக்தி வஸாத் அனுத்வேடி தத்ரதத்ரஸந்நிதா நாத் ஸர்வ க்ரத்வம் உக்தம்" என்னும் வாக்கியம் உணமையென்று கொண்டாலும், "தச்சுக்திவஸாத் அனுத்வேடி" என்று உள்ளபடியால் 'பிராட்டி தன்னுடைய சக்தியாலே அனுவாக இருக்கிறான் என்றே பொருள்படும். நீங்கள் சொல்லும் பொருள் தேருது. அந்த வாக்கியம் "அஸ்யா: அனுத்வேடி தச்சுக்திவஸாத் தத்ரதத்ரஸந்நிதாநாத்ஸர்வ க்ரத்வம் உக்தம்" என்று இருந்ததானால் நீங்கள் கூறும் பொருள் தேறும். ஆனால் வாக்கியம் அப்படியில்லை. ஆகையால் "ஸக்திவஸாத் அனுத்வேடி தத்ரதத்ரஸந்நிதாநாத்" என்பது தவருளபாடம் என விளங்குகிறது. "அனுஷ்வமி" என்பதை, தவருக "அனுத்வேடி" என்று அச்சிட்டுள்ளார்கள் என்று தோன்றுகிறது. "பகவான் விபுவாக இருக்கச் செய்தேயும் அனுவான ஜீவாத்மாக்களுக்குள் ஸக்திவஸாத் அந்நர்யாமியாக இருக்கிறான். பகவான் ப்ரோல, பிராட்டியும் அந்நர்யாமியாய் இருக்கிறான்" என்று இந்த நிர்வாஹத்தில் எங்களாழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்க வேண்டும்.

ஸுதர்சனம்:— “அனுத்வேடபி தத்ததத்ர ஸந்திதாநாத்” [அனுவாயிருந்தபோதிலும் ஆங்காங்கு வியாபித்திருப்பதால்] என்பதே உண்மையான பாடம். இவ்விரண்டு பதங்களையும் சேர்த்துச் சொன்னால்தான் “அனுத்வேடபி” (அனுவாயிருந்தபோதிலும்) என்ற “அபி” ஸப்தம் ஸ்வரஸமாக அந்வயிக்கும். அதனாலேயே “ஸக்திவஸாத்” என்னும் பதத்தை இத்தொடருக்கு முன்னால் இட்டார் எங்களாழ்வான். பொருள் கூறும் போது “ஸக்திவஸாத் ஸந்திதாநாத்” என்று கூட்டிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். இதில் க்வேஸம் ஒன்றுமில்லை. சது:ச்வேகீ நாலாவது ச்வேகபடிஷ்யத்தில் இந்த நிர்வாஹத்தையே “ஸகநி காலவஸாத் அஸ்யா விபுக்வாத்புபநாதகா:..... அக்யதிக்ருதா:” [சக்தி வசத்தாலும் காலவசத்தாலும் இப்பிராட்டிக்கு விபுத்வம் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறவர்கள்...தள்ளப்பட்டனர்.] என்று தேசிகன் மறுத்திருக்கிறார். இந்த நிர்வாஹத்தையே பெரிமவாச்சான் பிள்ளை பரந்த ரஹஸ்யத்திலும், நாயனராச்சான் பிள்ளை சது:ச்வேகீ வ்யாக்யானத்திலும் விரிவாக விளக்கியுள்ளார்கள். “ஸக்த்யா ஸர்வத்ர ஸாந்தநித்யாத் ஸர்வகூத்வம் உதீரிதம் | இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாரயை: வ்யாக்யானாதாத்து ந ஸாதநம்” [47] [பொருள் 110 ம் பக்கம் பார்க்க] என்று எங்களாழ்வானுடைய இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை ஸ்ரீவாதிகேசரி ஜீயர் ரஹஸ்யத்ரய காரிகாவளியில் அந்வய க்ரமத்தையும் காட்டி மேற்கொள்க எடுத்திருக்கிறார். ஈட்டின் [5-6-11] “அரும்பதவுகளேனிலும் பாடம் இப்படியே உள்ளது. இப்படியிருக்கும்போது அந்தப்பாடத்தை மாற்றுவதும். அதற்கு மனம் போனபடி வர்பீதமாகப் பொருள் எழுதுவதும் அக்ரமமானது. இந்த வாக்யத்தை மூலத்திலிருந்தே எடுக்கும் திருப்பணியை அஹோபில மடத்தார் தங்கள் பதிப்பில் முன்பு செய்தார்கள். இவ்வாக்யத்தைத்திருத்தி அவப்பொருள்கூறும்பணியை நீங்கள் இப்போது செய்கிறீர்கள். இதை நடுநிதி யாளர்கள் ஏற்கமாட்டார்கள்.

பரியா:— தை ஆசிரியர் கட்டுரை; — “தயோ: ஸர்வாத் மகத்வம் உபபாதயதி” [பெருமானும் பிராட்டியும் ஸர்வாத் மகர் என்பதை விளக்குகிறார்.] என்று வி-பு 1-8-18 தொடங்கி உள்ள ச்வேகங்களுக்கு எங்களாழ்வான் அவதாரிகையிட்டிருக்கையால் ஸ்தீரிகளுக்கு அந்தர்யாமியாகப் பிராட்டி இருக்கிறார் என்றும், புருஷர்களுக்கு அந்தர்யாமியாகப் பெருமான் இருக்கிறார் என்றும் விளக்குகிறது. அந்தர்யாமியாக இருப்பதால்வானே அந்தந்த சப்தங்களால் சொல்லப்பட முடியும்?

ஸுதர்சனம்:— நீங்கள் இப்படிக் கூறுவதை ஒப்புக் கொண்டால், பெருமான் பிராட்டி இருவருமே ஸர்வாத் தர்யாமியல்ல; இருவரும் முறையே புருஷர்களுக்கும் ஸ்தீரிகளுக்கும் அந்தர்யாமி என்று ஆகிவிடும். “ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மா..... திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:” [ஸு பூர] [பரமபதத்திலிருக்கும் நாராயணன் ஒருவனே எல்லாத்தத்துவங்களுக்கும் அந்தர்யாமி] முதலான பல வேதவாக்கியங்களில் நாராயணன் ஒருவனையே பிராட்டி உள் ணிட்ட எல்லாத்தத்துவங்களுக்கும் அந்தர்யாமி என்று முழுங்குவதோடு முரண்படும். இந்த முரண்பாட்டைத் தவிர்க்கவே ஸ்ரீராமானுஜிஷ்யரான எங்களாழ்வான் தம் வி-பு 1-8-35 வ்யாக்யானத்தில் “தத்ர தத்ர ஆபிமுக்ஷ்யதீஸய விஸேஷாத் அர்த்தா வான்யாதிநாத் ததாத்மகத்வம் உக்தம்” [புருஷர் களிடம் எம்பெருமானுக்கு அபிமானம் அதிகமாகையாலும் ஸ்தீரிகளிடம் பிராட்டிக்கு அபிமானம் அதிகமாகையாலும் அர்த்தம் வானி முதலானவை முறையே எம்பெருமானாகவும் பிராட்டியாகவும் சொல்லப்பட்டன] என்றுஇங்கு புருஷர்களை எம்பெருமானாகவும் ஸ்தீரிகளைப்பிராட்டியாகவும் கூறிவிருப்பதற்குக் காரணம் ஸரீரஸரீரிபுரமவல்ல, அபிமானமிகுதியே என்று தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார். ஆகையால் இந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் திவ்யதூம்பதிகளின் அபிமானத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றனவையொழிய அவர்கள் அந்தர்யாமியாய் இருப்பதைப்பற்றிப் பேசவில்லை என்பது நடு

நிலையாளருக்கு நன்கு விளங்கும். எங்களாழ்வான் வி-பு 1-8-35 ச்லோகத்தில் 'அநயோ:' என்னும் ஆறுவது வேற்றுமையை, "ஆப்யாம்" என்னும் ஐந்தாவது வேற்றுமையாக மாற்றிப் பொருள் கொள்வதன் மூலம் 'இவர்களுக்கிடையே எந்த வேறுபாடும் இல்லை' என்னும் உங்கன்மயக்கத்தைத் தீர்த்திருக்கிறார் என்பதை முன்னமே காட்டியிருக்கிறோம். அதையொட்டியும் 'ஸர்வஸ்வ உப்யாதம்' மிகத் தீவிர ஆபிமுக்ய அதிசய விசேஷாத் அர்த்தம் வாண்யாதிநாம் ததாந்தமகதவம் உக்தம்" என்னும் வாக்கியத்தில் "பெருமான் பிராட்டி இருவருக்கும் எல்லாஜீவர்களிடமும் அபிமானம் இருந்தபோதிலும் பெருமானுக்குப் புருஷர்களிடமும், பிராட்டிக்கு ஸ்திரீகளிடமும் அபிமானம் அதிகமாயிருப்பதால் இப்படிச் சொல்லப்பட்டது" என்று எங்களாழ்வான் அருளியிருப்பது தெளிவாக விளங்குகிறது. இருவரும் அனைத்தத்ததுவங்களாகும் அநந்தாயாமி என்று சொல்லுவதற்கு இந்த ப்ரகரணத்தில் இடமேயில்லை.

பிரியா:— தை—ஆசிரியர் கட்டுரை:— பல நூறு வருஷங்களாக நடந்து வரும் விவாதத்தான் இது இப்பொழுது புதிதாக எழுதுவதைப் போல் எழுதுகிறீர்கள்.

ஸுதர்சனம்:— இந்தக்கூற்று தவறு. பல நூறு வருஷங்களாகத் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த வித்வான்கள், 'பிராட்டி அனுஸ்வரூபை— ஜீவகோடியில் சேர்ந்தவள்' என்னும் முதல் பக்ஷத்தை உரமானம் காட்டி ஸுதாபித்து வந்தார்கள். சுமார் இருநூறு வருடங்களாக தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ள வித்வான்கள் தேசிகன் தாம் காட்டிய ஐந்தாவது பக்ஷத்தையே தழுவினவர் என்பதற்குப் பல யுக்திகளைக் காட்டி எழுதிவந்தார்கள். நாம் தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தையும் தென்னாசார்யர்களுடைய திருவுள்ளத்தையும், இரு ஸம்ப்ரதாயங்களும் எந்த வகையில் வேறுபட்டு நிற்கின்றன என்பதையும் கீதாவ்யாக்யானம் முதலானவற்றில் நீண்ட நாட்களாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறோம். அந்தந்த ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்

அந்தந்த ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளத்தையே பின்பற்றிக் கொண்டு மற்ற ஸம்ப்ரதாயத்தினருடன் சகிப்புத்தன்மையுடனும் ஒற்றுமையுடனும் வாழவேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தி வருகிறோம். இந்த நிலையில் 'காஞ்சிப்பேரருளாளன்' பத்திரிகையில் மதுராந்தகஸ்வாமி ஜாமாதாவான ஸ்ரீ உவேநா. வரதாசார்ய ஸ்வாமி மூன்று வருடங்களுக்கு முன், "பெருமானும் பிராட்டியும் எல்லாவகையிலும் துல்யமான ஈஸ்வரர்களே. பிராட்டி ஸ்வாதந்த்ரியமே வடிவெடுத்தவன், அவன் பரதந்த்ரையாக நடந்துகொள்வது வேஷம் போடுவதே, தேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றிய இந்த ஐந்தாவதுபக்ஷத்தையே பட்டர் நஞ்ஜீயர் முதலான எல்லா ஆசார்யர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்" என்று எழுதினார். அதற்குமேல் நாம் 'விசிஷ்டாதாவை ஸம்ரக்ஷணம்' என்னும் கட்டுரையை எழுதி, தேசிகனுடைய பலபல ஸ்ரீஸலக்திகளை எடுத்துக் காட்டி, "அவர் தாம் காட்டிய நாலாவது பக்ஷத்தையே தழுவினவர். ஐந்தாவது பக்ஷத்தை உண்மையில் அவர் ஆதரிக்கவில்லை. மாறாக அதைக் கண்டித்திருக்கிறார்" என்று நிரூபித்து ஸுதர்சனத்திலும் வெளியிட்டு, காஞ்சிப்பேரருளாளன் பத்திரிகைக்கும் பல தேசிக ஸம்ப்ரதாய வித்வான்களுக்கும் அதை அனுப்பினோம். இன்று வரை 'காஞ்சிப் பேரருளாளன்' பத்திரிகையிலிருந்து எந்த பதிலும் இல்லை. இந்த அடிப்படையில் இரு ஸம்ப்ரதாய ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளங்களை நிஷ்கர்ஷித்து 'பட்டர், நஞ்ஜீயர் முதலான தென்னாசார்யர்களும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தையே ஸாதித்தார்கள்' என்று வம்புக்கு இழுக்காமல் இருஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் ஒற்றுமையுடன் வாழலாம் என்னும் நல்லெண்ணத்தாலேயே வர்த்தமான ஸ்ரீமதழகிய சிங்கரிடம் ஸ்ரீரங்கத்திலும் மதுராந்தகத்திலும் நடைபெற்ற வித்வத்ஸதஸ்களில் இது விஷயமாக நிர்ணயம் செய்யும்படி அவருடைய அனுமதியைப் பெற்றுப்பிராந்தித்திடோம். ஸ்ரீரங்கம் ஸதஸ்ஸலி வித்வான்களை நிர்ணயிக்கும்படி நியமித்த ஸ்ரீமதழகியசிங்கர், மதுராந்தகம் ஸதஸ்ஸலி 'இவருக்கு சாராதிர ஞானம் கிடையாதாகையாலே வித்வான்கள் ஒருவ

ரும் இவருக்கு பதில் எழுதாதீர்கள்” என்று கடுஞ்சொற்களைப்பேசி, ‘இத்தகைய விவாத விஷயங்களை இனி ஸதஸ்ஸில் பேசக்கூடாது’ என்று அடியேனையும் நியமித்தார். அடியேனும் ‘பேசுவதில்லை’ என ஒப்புக்கொண்டேன். ஆயினும் விசிஷ்டாத்வைதத்தை ரக்ஷிப்பதற்கு இதில் நிர்ணயம் அவசியமாகையாலே ஸமாதர்சனர்-பதில்-பன்னிரண்டாவது சதகத்தின் முன்னுரையில் இதுபற்றி விளக்கிக் குறிப்பிட்டோம். அதற்கு மேல் நா. வரதாசார்யர் ‘யதார்த்த விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாபாஞ்ஜனம்’ என்னும் நூலை வெளியிட்டு நமக்கும் அனுப்பினார். அதன் மேல் நாம் 26 விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டு நடுநிலையாளர்களின் தீர்ப்பைக் கோரியிருந்தோம், தேசிக ஸம்பந்தாயஸ்தர்கள் உள்ளிட்ட பலர் தீர்ப்புனை வழங்கினர்; இந்நிலையில் ஸ்ரீந்ருணிம்ஹப்ரியா இந்த விவாதத்தில் நுழைந்தது. ‘ஸ்ரீமதழகிய சிங்கரே ஸ்ரீதத்வதீபிகையில் பதிலெழுதப்போகிறார்’ என்று அறிவித்தது. ஆகையால் நாமாக எவரையும் இந்த விவாதத்தில் வம்புக்கு இழுக்கவில்லை. தேசிகள் நாலாவது பஷுத்தையே ஏற்றுக்கொண்டார் என்னும் நமது நிரூபணத்தை தேசிக ஸம்பந்தாயத்தைச் சேர்ந்த அறிவாளிகள் பலர் ஏற்றுக்கொண்டு ப்ரமாணங்களைக் காட்டிக் கட்டுரைகளை எழுதி வருவதைக்கண்டு இவ்விஷயத்தில் ஸம்பந்தாய ஒற்றுமைக்கு வழிபட்டிருந்தது என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலர் உவகையடைந்தார்கள். காட்டப்பட்ட பலபல தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு எந்த பதிலையும் எழுதாமல் வசவுமாரியிலும் விதண்டாவாதங்களிலும் இழிந்து விட்டார்கள் நீங்கள். இது உங்களுக்கு படுதோல்வியையும், ‘உபயஸம்பந்தாயஸ்தர்களும் இவ்விஷயத்தில் சகிப்புத் தன்மையுடனும் ஒற்றுமையுடனும் வாழக்கூடாது’ என்னும் உங்கள் எண்ணத்தையும் வெளிப்படையாகக் காட்டுகிறது.

ப்ரியா:— ஈஸ்வர—கார்த்திகை—மார்கழி—ஸ்ரீதத்வ தீபிகை:—(1) யுக்திகளைக்காட்டாமல், விளக்கமும் இல்லாமல் “ஸ்ரீகீதையின் அவதாரிகாபுஷ்யத்தின் தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் ஐந்தாவது பஷுத்தை ஸ்வாமிஸ்ரீதேசிகன்கண்டித்திருக்கிறார்” என்று நீங்கள் எழுதுவதுதவறு. தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் உள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இந்த ஐந்தாவது பஷுத்திற்கே அனுகூலங்கள் என்பதை எட்டு பக்கங்களில் ஸ்ரீதத்வ தீபிகையில் விளக்கியிருக்கிறோம்.

(2) இந்த ஐந்தாவது பஷும் ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகள் உகந்தது என்பது மட்டுமன்று; பட்டமும் உகந்ததாகும். அதாவது—

அநந்தயாதி, ந கல்யாணப அந்ய மங்குளகாரணம் |

ஜகந்நிதிராநம் அத்வந்த்வம் த்வந்த்வம் வந்தாமஹே

மஹ: ||

என்னும் ஸ்லோகத்தில் பட்டர் பெருமான் பிராட்டி இருவரும் துல்யமான ஜகத்காரணபூதர்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

(3) “ஆநீதவாதம் ஸ்வத்யா ததேகம்” என்ற ஸ்ருதியில் பிராட்டிக்கும் ஜகத்காரணத்வம் உண்டு என்று கூறப்படுகிறது.

(4) “ஸ்ரத்யா தேவோ தேவத்வம் அஸ்ருதே” என்னும் ஸ்ருதி “பிராட்டியுடன் கூட இருந்துகொண்டு எம்பெருமான் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தல் ரக்ஷித்தல் ஸம்ஹரித்தல் முதலான வினையாடல்களைச் செய்கிறான்” என்று கூறுகிறது.

(5) அஹிர்யுத்திய ஸம்ஹிதையில் எட்டாவது அத்தியாயத்தில்

ஏகதா ச த்வீதா சைவ தைஸ்தை: ஸ்ருத்யப்தி,

பாரக்ய: |

வ்யபதி: ஸ்யாவஹே ஸாஸ்த்ரே தாவாவாம் ஸர்வகாரணம் ||

[கடல்போல் விரிந்து கிடக்கும் ஸ்ருதிகளின் கரையைக் கண்ட மஹான்கள் - அதாவது பல்வகைப்பட்ட ஸ்ருதிகளின் பொருள்களை நன்கு அறிந்துள்ள மஹான்கள், என்னையும் (எம்பெருமானையும்), பிராட்டியையும் ஒன்றாகவும் கூறுவார்கள். பிரித்தும் தனித்தனியே கூறுவார்கள். இப்படி ஒன்றாகவும் வேறாகவும் கூறப்படும் நாங்கள் இருவருமே ஸர்வ ஜகத்துக்கும் காரணம் ஆகிறோம்] என்று இருவருக்கும் ஜகத்காரணத்வம் கூறப்படுகிறது.

ஸுதர்சனம்:— (1) கீதையின் அவதாரிகா பூஷ்ய தாத்பர்ய சந்திரிகையில் தேசிகன் ஐந்தாவது பக்ஷத்தைக் கண்டித்திருக்கிறார் என்பதற்கு நாம் யுத்திகளைக் காட்டாமல் விளக்கமும் இல்லாமல் எழுதியிருக்கிறோம் என்று நீங்கள் எழுதியுள்ளது முழுப்பொய். இந்த விவாதம் தொடங்கும்போது நாம் விதவாசன்களின் மதஸ்ஸாக்ஷியைக் குறித்துக் கேட்ட எட்டு கேள்விகளில் முதல் கேள்வியிலேயே ஒரு பக்கத்திற்கு மேல் அச்சிட்டு இதை விளக்கியிருக்கிறோம். சமீபகாலத்தில் "விசிஷ்டாத்துவைதமா? விசிஷ்டத்துவைதமா?" என்னும் தலைப்பில் நடுநிலையாளர்களின் தீர்ப்பைக்கோரி 26 விஷயங்களைக் குறித்து நாம் எழுதியிருந்த கட்டுரையில் பதினைந்தாவது பாராவில் இதை மேலும் விரிவாக விளக்கியிருக்கிறோம். உண்மையில் நீங்கள் நாலாவது பக்ஷம் என்ன? ஐந்தாவது பக்ஷம் என்ன? இவ்விரு பக்ஷங்களுக்குமுள்ள வேறுபாடுகள் என்ன? என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டாமல் உங்கள் பதிலில் 'ஐந்தாவது பக்ஷத்தையே தேசிகன் தழுவிவிருக்கிறார்' என்று திருப்பித்திருப்பி எழுதியிருக்கிறீர்கள். தேசிகன் நாலாவது பக்ஷத்திலேயே, "அதௌ நரசம்பந்திநோ நாரா இதி நாரஸப்தாஸ்தத்தவேட்ப்யஸ்யா: பதிவத் ததிச்ச்யாயத்தம் ப்ரதாந ப்ராய்யத்வாதிகம் அவிருத்தம்" [அதனாலேயே, "நரசம்பந்திநோ நாரா:" என்னும் வ்யுத்தபத்தியாலே பரமபுருஷனுடைய ப்ரகாரங்களைக்குறிக்கும். "நார"

ஸப்தத்திற்கு இப்பிராட்டி பொருளாயிருந்தபோதிலும், பதியின் இச்சையினால் இவளுக்கும் ப்ரதாந ப்ராய்யத்வம் ஸேஷித்வம் ஸரண்யத்வம் முதலானவற்றை ஒப்புக்கொள்வதில் முரண்பாடில்லை.] என்று பிராட்டிக்கு ப்ரதாநப்ராய்யத்வ ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வங்கள் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதைக் காட்டுகிறார். ஆனால் அது பரமபுருஷனின் நித்யஸங்கல்பத்தாலே ஏற்பட்டது என்று நாலாவது பக்ஷத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது என்றும் காட்டுகிறார். ஐந்தாவது பக்ஷத்தில் "பெருமாள் ஸர்வ பூதங்களுக்கும் ஈஸ்வரன் என்று ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதுபோலே பிராட்டியும் ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஈஸ்வரி என்று சொல்லப்பட்டிருக்கையால் பிராட்டி பெருமானுக்கு ரேஷ்யுதையாயிருப்பது இருவர் விரும்பத்தாலும் விளைந்தது" என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளதாகக் கூறுகிறார். ஆகையால். இரண்டுபக்ஷங்களுக்கும் வித்தியாசம் இவ்வளவே:— "இயல்பாகவே எம்பெருமானுக்கு ரேஷ்யுதையான பிராட்டிக்கு எம்பெருமானுடைய நித்யஸங்கல்பத்தாலேயே ப்ரதாந ப்ராய்யத்வ ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வங்கள் உண்டு" என்பது நாலாவது பக்ஷம். "வேதம் இருவரையுமே ஸர்வபூதங்களுக்கும் நித்யமிப்பவர்களாகக் கூறுவதால் இருவருமே ப்ரதாந ப்ராய்யத்வாதிகளை உடைய முக்யேஸ்வரர்கள். பிராட்டி பெருமானுக்கு ரேஷ்யுதையாக இருப்பது இருவர் விரும்பத்தாலும் விளைந்தது; எம்பெருமான் ஒருவனுடைய ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்டதன்று" என்பதை ஐந்தாவது பக்ஷம். இதைப் புரிந்துகொண்டு கீதாபூஷ்ய தாத்பர்யசந்திரிகையைப் பார்க்கவேண்டும். "அநவதிசுகாதிஸயத்வ லாநாத் ஈஸ்வரஸ்யதிரித்த—அஸேஷகோசஸ்யாபி ததத்யஸ்வர்யஸ்ய ஈஸ்வராபிமதத்வாத் நத்வைராஜ்யாதிதேஷ்டாஷ்டா: [பிராட்டியின் கல்யாணகுணங்கள் எல்லையற்றமேன்மையை உடையவை என்று கூறியதால், ஈஸ்வரனாத் தவிர்த்த மற்ற அனைவரையும் நியமிக்கவல்ல

இவளுடைய நியமன ஸாமர்த்த்யம் ஈஸ்வரனுக்கு இஷ்டமாகையாலே இரண்டு ஈஸ்வரர்கள் முதலான தோஷமில்லை;] என்பது தாத்தார்ய சந்திரிகையில் முதல் வாக்கியம். “ஈஸ்வரன் தவிர்த்த மற்ற அனைவரையும் நியமிக்கவல்ல இவளுடைய நியமன ஸாமர்த்த்யம் ஈஸ்வரனுக்கு இஷ்டமாகையால் இரண்டு ஈஸ்வரர்கள் முதலான தோஷமில்லை. ஈஸ்வரன் விருப்பத்தாலேயே இவளுக்கு ஸர்வசேதந நியமன ஸாமர்த்த்யம் ஏற்பட்டது” என்னும் நாலாவது பக்ஷத்திற்கே இது பொருந்தும். ஐந்தாவது பக்ஷத்தை தேஸிகன் தழுவி யிருந்தால், “இருவரையும் ஸ்ருதி ஸர்வபூதேஸ்வரராக ஒக்கக்கூறுகையால் இவளுடைய நியமன ஸாமர்த்த்யம் உபய இச்சா எரித்ததாகையாலே (இருவருடைய விருப்பத்தாலும் ஏற்பட்டதாகையாலே) இரண்டு ஈஸ்வரர்கள் என்னும் தோஷமில்லை” என்றே அவர் அருளியிருக்கவேண்டும். “ஈஸ்வரனுடைய பத்தினியாயிருப்பதாலேயே இவளுக்கு ஸர்வ ஜகத்நியமனம் விளைந்தது” என்பதை அடுத்த வாக்கியத்தில் “அஸ்யேஸாநா ஜகதோ விஷ்ணு பத்நீ இதி விஷ்ணு பத்நீத்வ வேஷேண ஹி ஸர்வஸ்ய ஜகத் இயம் ஈஷ்டே” [“விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாயிருப்பதால் இவ்வுலகிற்கு ஈஸ்வரியாயிருக்கிறார்” என்னும் வேதவாக்கியத்தின்படி விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாயிருப்பதாலன்றோ இவன் அனைத்துலகையும் நியமிக்கிறார்.] என்று வேதத்தை ப்ரமானமாகக்காட்டி தேசிகன் நிரூபிக்கிறார். இனிமேல் ஐந்தாவது பக்ஷக்காரர்களுடைய வாத்தத்தை அடுத்த வாக்கியத்தில் கண்டிக்கிறார் தேசிகன். ஐந்தாவது பக்ஷக்காரர்கள் சொல்லுவதாவது:— “ஈஸ்வர: ஸர்வபூதாநாம்” என்று எம்பெருமானைச் சொல்லுவதுபோலே ‘ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்’ என்று பிராட்டியையும் ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே இருவரும் துல்யமான ஈஸ்வரத்வம் உடையவர்களே. ஸ்ரீஸூக்தத்தில் ‘ஸர்வபூதாநாம் ஈஸ்வரீ’ என்றவ்யஸ்தபதமாகவே உள்ளது. ‘ஸர்வபூதேஸ்வரீ’ என்று ஸமஸ்த

பதமாக இல்லை; அப்படி ஸமஸ்தபதமாயிருந்திருந்தால், ‘ஸர்வபூதேஸ்வரனுடைய பத்தினி இவன்’ என்று பொருள் கொண்டு, ‘இவளுடைய ஈஸ்வரத்வம் ஈஸ்வர பத்தினியாயிருப்பதால் உண்டானதேயொழிய இயல்வானதல்’ என்று கொண்டு விடலாம். ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஈஸ்வரீ என்று நியமிக்கப்படுபவர்களைப் பிரித்துச் சொல்லியிருப்பதால் ‘ஈஸ்வர பத்நீ’ என்று பொருள் கொள்ளமுடியாது. ஆகையால் ‘ஈஸ்வர: ஸர்வபூதாநாம்’, ‘ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்’ என்னும் இரு வாக்கியங்களிலிருந்தும் “இருவரும் துல்யமான ஈஸ்வரத்வம் உடையவர்களே” என்று தேறுகிறது. இருவரும் சேர்ந்து தங்களுக்குள்ளே ஒரு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு எம்பெருமான் சேஷியாகவும், பிராட்டி சேஷ்யபூதையாகவும் நடந்துகொள்கிறார்கள்” என்பது ஐந்தாவது பக்ஷம். இந்தப்பக்ஷத்தவர்களுடைய முக்கியமான வாதம்— “ஸர்வபூதாநாம் ஈஸ்வரீ” என்று வ்யஸ்தபதங்களாலே பிரித்துச் சொல்லியிருக்கையால், ஸர்வபூதேஸ்வர பத்நீ என்று பொருள்கொள்ள முடியாதாகையால் இருவரும் துல்யமான ஈஸ்வரத்வம் உடையவர்களே” என்பது. இந்த ஐந்தாம் பக்ஷத்தையே ஸ்ரீ தேசிகன் “ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம் இத்யதர து யத்யபி ஸர்வபூதாநாம் இதி ப்ரதிஸம்பந்தி, நிர்ஹதாநாந் ஸ்நி ப்ரத்யயாநுஸாரணை ஈஸ்வர பத்நி விவக்ஷா நஸ்யகா ததூர்ஹி வாக்க்யத்தர பூலாத் அர்த்தஸ்ய ததூர்தவ லித்தி:” [“ஸர்வ பூதங்களுக்கும் ஈஸ்வரீ” என்னும் ஸ்ரீஸூக்த வாக்கியத்தில் (யாருக்கு ஈஸ்வரி என்னும் கேள்வியொழி) ஸர்வ பூதங்களுக்கும் என்று நியமிக்கப்படுபவர்களைப் பிரித்துச் சொல்லியிருப்பதால், ஈஸ்வரபத்நீ என்று பொருள் கொள்ள முடியாது என்பது உண்மையானதும், “முன் எடுத்த (அஸ்யேஸாநா ஜகதோ விஷ்ணு பத்நீ எனும்) வாக்கியத்தின் பூலத்தாலே இவ்வாக்கியத்திலும் விஷ்ணுபத்தினியாயிருப்பதாலேயே இவன் ஈஸ்வரியாகிறான்” என்றுகொள்ளவேண்டும்]

என்னும் கடைசிவாக்கியத்தில் கண்டித்திருக்கிறார் என்பது மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது. 'தேசிகன் ஐந்தாவது பக்ஷத்தையே தழுவினவர்' என்று நீங்கள் ஸாதிக்க விரும்பினால் 'ஸர்வபூதேஸ்வரத்வம்' ஸ்ருதியில் இருவருக்கும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இருவரும் துல்யமான ஈஸ்வரர்களே' என்று அவர் தம் நூல்களில் ஸாதித்திருப்பதைக் காட்டவேண்டும். 'பிராட்டியின்' ஸேஷத்வம் உபய இச்சூஸித்தேயமே' என்று தம் நூல்களில் அவர் ஸாதித்திருப்பதையும் காட்டவேண்டும். உண்மையில் இவ்விரண்டு விஷயங்களையும் தேசிகன் எங்குமே ஸாதிக்கவில்லையாகையால் உங்களால் அப்படிக்காட்டமுடியாது. தேர் மாருக ஸம்வாதம் 88, 89 பக்கங்களில் காட்டியுள்ள சது:சீலோகீபாஷ்யபங்கங்களிலும், 81, 82 பக்கங்களில் உள்ள அச்சுத சதக சீலோகத்திலும் நாலாவது பக்ஷத்தை அனுமதித்து 'பிராட்டி எம்பெருமானுக்கு உடையே' என்றும், 'ஏனோந ஈஸ்வரத்வமே அவளுக்கு உள்ளது' என்றுமே தம் ஸித்தாந்தத்தைக் காட்டியுள்ளார் ஸ்ரீதேசிகன் என்பது மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது.

தீபிகையில் தாத்பர்ய சந்திரிகா வாக்கியங்களை விளக்கும்போது இரண்டாவது வாக்கியத்தில் "விஷ்ணு பத்ரீத்வ வேஷேண" [பக்கம் 151] என்று முதலில் எடுத்து விட்டு, பிறகு 153, 154 பக்கங்களில் பலமுறை "பத்ரீத்வ ஸீர்ஷ்ட வேஷேண" என்று "விஸீஷ்ட" பதத்தைச் சேர்த்து எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இது தேவையற்ற சேர்க்கை; 'விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாயிருப்பதால் அன்றே பிராட்டி அனைத்துலகையும் நியமிக்கிறார்' என்று நாம் கூறும் பொருளையே ஏற்றுக்கொண்டு, இது ஐந்தாவது பக்ஷத்திற்கு பூத, தமரகாது என்று எழுதுகிறீர்கள். "ஐந்தாவது பக்ஷம் என்ன? நான்காவது பக்ஷம் என்ன? இரண்டுக்கும் வித்தியாசமென்ன" என்பதைத் தெளிவாக விளக்காமலே இப்படி எழுதுவது முறையற்றது. இரு பக்ஷங்களையும்

தெளிவாக விளக்கி, இந்த தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஐந்தாவது பக்ஷத்திற்குக் கண்டனமே என்று மிகத் தெளிவாக விளக்கி விட்டோம். மேலும் தீபிகையில் (பக்கம் 155, 156) "விஷ்ணு பத்தினியாக அதாவது விஷ்ணுவுக்குப் பரதந்தரையாக. அதிநையாக இருந்துகொண்டேதான் 'அஸ்ய ஜகத: ஈஸாநா' இந்த உலகுக்கு ஈஸ்வரீ ஆகிறார்" என்று பிராட்டிக்கு பகுவத்பாரதந்தரீயத்தை ஒப்புக்கொண்டுள்ளீர்கள். பாரதந்தரீயத்தை ஒப்புக்கொண்டால் 'நிரதிரய ப்ருஹத்வம்' (தனக்குமேலென்றில்லாமை) ஆகிற பரப்ரஹ்மத்வம். பிராட்டிக்கு எப்படி வலித்திக்கும்? ஆகையால் உங்கள் வார்த்தைப்படியே பிராட்டிக்கு பரப்ரஹ்மத்வமோ எம்பெருமானோ துல்யமான ஈஸ்வரத்வமோ கிடையாது என்றும், எம்பெருமானுடைய நித்ய ஸங்கல்பத்தால் உண்டான ஏகோந ஈஸ்வரத்வமே உண்டென்றும் தெளிவாகவிளங்குகிறதே; பிராட்டிக்குப் பாரதந்தரீயத்தை நீங்கள் இசைவதானால், இந்த விவாதத்தை மேலே தொடராமல் நிறுத்தி விடலாமே.

மேலும், உடையவர் ஸரணுகூதிசூத்யத்தில் முதல் சூர்ணையில் "அநவதிகாதிசய அஸங்க்யேயகல்யாணாகுணகூண" என்று பிராட்டியின் கல்யாண குணங்கள் "அநவதிகாதிசயம்" (தனக்கு மேலில்லாதது) என்று அருளிவிட்டு, ஐந்தாவது சூர்ணையில் "ஸ்வாபுரூபிக அநவதிகாதிசய பூநாந பஸ் ஐஸ்வர்ய" என்று எம்பெருமானுடைய குணங்களைச் சொல்லும்போது 'அநவதிகாதிசய' என்னும் விசேஷணத்தோடு 'ஸ்வாபுரூபிக' என்னும் விசேஷணத்தையும் சேர்த்து அருளியிருக்கையால், 'எம்பெருமானுடைய குணங்கள் அநவதிகாதிசயமாய் இருப்பது ஸ்வாபுரூபிகமானது (இயல்வானது); பிராட்டியின் குணங்கள் அநவதிகாதிசயமாயிருப்பது எம்பெருமானுடைய நித்ய ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்டது' என்று தெளிவாக விளங்குகிறதே.. "இருவருக்கும் 'அநவதிகாதிசய' என்னும்

விசேஷணத்தை ஒக்க இட்டிருக்கையாலும்; பெரியவாச்சான் பின்னையும் இரண்டு இடங்களிலும் ஒரே மாதிரியாக உரை மிட்டிருக்கையாலும் இருவருக்கும் துலயமான ஈஸ்வரத்வம் உண்டு" என்று வாதம் செய்கிறீர்கள். இப்படிப் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் அத்யந்தஸாம்மயம் போலே சொல்லுமிடங்களில், இவளுடைய பத்நீத்வம் முதலானவற்றோடு முரண்படாதபடி அந்த ஸாய்தத்தைக் குறுக்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்று ஸ்ரீதேசிகனே சது:ச்லோகீ இரண்டாவது ஸ்லோகபூஷ்யத்தில் ஸ்லோகமிட்டு நிர்ணயித்திருப்பதை ஸம்வாதம் 96 ம் பக்கத்தில் காட்டியிருக்கிறோம். இந்த பூஷ்யத்திலேயே முத்தர்களுக்கு முக்ய ஜகத்காரணத்வம் இல்லாததுபோலே, பிராட்டி விஷயத்திலும் கிடையாது என்று ஸ்ரீதேசிகள் ஸாதித்திருப்பதை ஸம்வாதம் 85 ம் பக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறோம். அதுபோலவே கத்ய பூஷ்யத்திலும்—"அநவதி:காதிசய" என்று எம்பெருமானார் பிராட்டியின் கல்யாண குணங்களுக்கு விசேஷணமிடுமிடத்தில்,

"ஜுநாநபே:க:ஸமாநத்வே நித்யமுக்தேஸ்வரேஷு ச |
பத்யா வைஷ்ய நியதிஸ் ததத்யவாத்ரேத்யநாவிஸி ||"

[நித்ய முத்தர்களுக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் ஜ்ஞானமும் போகமும் ஒத்தவை என்று ப்ரமானங்கள் முழுங்கிய போதிலும், உலகிற்கு முயவனைக்காரணமாயிருக்கையுடலானவை ஈஸ்வரனுக்கே உண்டு என்று (ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில்) எப்படி நிலைநிறுத்தப்படுகிறதோ, அப்படியே பெருமான் பிராட்டி விஷயத்திலும் வேறுபாடு நிலைநிறுத்தப்படவேண்டுமாய்கையாலே குறையில்லை] என்று இவ்விஷயத்தை மிகத்தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார் தேசிகள். ஆகையால் 'அநவதி:காதிசய' என்னும் விசேஷணம் ஒத்திருப்பதைக்கொண்டு இருவரும் துலயமான ஈஸ்வர்கள் என்று நீங்கள் வாதம்செய்வது அடியோடு பருந்தது. தேவரிகளின் திருவுள்ளத்திற்கே உங்களுடைய வாதம் அத்யந்த விரூத்யமாகும்.

(2) 'மேலும் இந்த ஜந்தாவது பஷம் ஸ்ரீதேசிகள் உகந்தது என்பது மட்டுமன்று. பட்டரும் உகந்ததாகும்' என்று தொடங்கி, 'அநந்யாத்ந கல்யாணம்' என்று தொடங்கும் பட்டருடைய ஸக்ஷமீகல்யாண மங்குளச்லோகத்தை ப்ரமாணமாக எடுக்கிறீர்கள். "விசிஷ்டாத்வைதமா? விசிஷ்டத்வைதமா?" என்னும் எமது கட்டுரையில் 23ம் பக்கம் 14 வது பாராவில் இந்தச்லோகம் அச்சிடப்பெற்று, 'இது பிராட்டிக்கு முக்ய ஜகத்காரணத்வத்தை நிரூபிக்காது; அப்ரதாந ஜகத்காரணத்வத்தையேகாட்டும்' என்று அசைக்கமுடியாதபடி நிர்ணயித்துள்ளோம். இந்தச்லோகத்தைக்கொண்டு பிராட்டிக்கு முக்ய ஜகத்காரணத்வத்தை ஸாதிக்க எண்ணினீர்களேயானால், பட்டருடைய 'ப்ரளய ஸமய ஸூப்தம்' என்னும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ [2-44]ச்லோகத்திற்கும் 'ஸ்ரீயைஸமஸ்த' என்று தொடங்கும் ஸ்ரீகுணரத்தனோஸ் ப்ரதம்ச்லோகத்திற்கும் முரண்பாடு விளையும் என்பதை அக்கட்டுரையில் 9, 10 பக்கங்களில் 10வது பாராவில் நிரூபித்திருக்கிறோம். பல மாதங்களுக்கு முன் வெளிவந்த இலையணைத்தையும் கண்டிருந்தும் அவற்றுக்கு எந்தஸமாநானமும் சொல்ல இயலாமல், அடிபட்டுப்போன வாதத்தைத் திருப்பித்திருப்பி எழுதுவது மதஸ் ஸாக்ஷியை மீறிய, அப்ரமானிகமான செயலாகும். மேலும் 'தேசிகள் தமுவிசயது நாலாவது பஷமே' என்று அவருடைய பல ஸூக்திகளைக் கொண்டே நாம் நிலைநாட்டுவதைக்கண்டு, "உங்கள் ஸித்தாந்தம் உங்களுக்குத் தெரியாது. இதுதான் உங்கள் ஸித்தாந்தம்" என்று நாம் கலஹத்தை விளைப்பதாகக் குற்றம் கூறும் நீங்கள் "பட்ட நஞ்ஜீயர் நப்பின்னை பெரியவாச்சான் பின்னை முதலான ஆசார்யர்கள் கொள்ள ஸித்தாந்தத்தையே ஆதரித்துள்ளார்கள், உங்கள் ஸித்தாந்தத்தையல்ல" என்று எங்கள் குறித்து நெடுங்காலமாகச் சொல்லிவருவது எப்படி நியமமாகும்? ஸுபுகா பிஷுக்கத்யாயமும், 'மாமியார் உடைத்

தால் மண்கலம், மருமகள் உடைத்தால் பொன்கலம்' என்னும் தமிழ்ப்பழமொழியும் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

(3, 4) "ஆநீதவாதம்" "ஸரத்தயாதேவஃ" என்னும் வேதவாக்கியங்களை பரமாணமாகக் காட்டி நீங்கள் செய்யும் வாதங்கள் மிகவும் பொருந்தாதவையென்றும், தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கே முரண்பட்டவையென்றும் ஸம்வாதம் பக்கம் 91 முதல் 95 ஈருக [ஸுதர்சனம் 601] மிக விரிவாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

(5) அஹிர் புத்தர் ஸம்ஹிதையில் எட்டாவது அத்தியாயத்தில் உள்ளதாக நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள ச்லோகம் அதில் இல்லவே இல்லை. 1916 ல் அடையார் லைப்ரரி வெளியிட்ட பதிப்பில் பார்த்துக் கொள்ளலாம். இங்கு ஒரு விஷயத்தை அனைவரும் குறிக்கொள்ளவேண்டும். அஹிர் புத்தர் ஸம்ஹிதையில் பிராட்டியை எம்பெருமானுடைய இச்சாஸக்தியாகவும், ஸுதர்சனத்தை எம்பெருமானுடைய க்ரியாஸக்தியாகவும் குறிப்பிட்டு இருவருக்கும் ஜகத் காரணத்வம் முதலான பரமாத்மாவளிப்பெருமைகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இது மாதிரி ஸாத்வதம் முதலான பல ஸம்ஹிதைகளில் வசனங்கள் உள்ளன. இந்த வசனங்களை எப்படி நிர்வஹிக்கவேண்டுமென்று தேசிகன் சது:ச்லோகீ புரஷ்யத்தில் அருளியுள்ளதைப் பலமுறை காட்டியுள்ளோம். மீண்டும் ஒருமுறை இங்கு எடுத்துக் காட்டுகிறோம்.— "அத்ர ஸக்தித்வயம் தாத்ருக்யமிரூபீ பித்ரு லக்ஷணம்" இது ஸாத்வதோக்தம் தேவ்யாஸ்தாத்ருக்த்வமயி ஸ்ருதி ஸம்ருதி பூர்வாபராதீ ப்ரவீதாத், பத்நீத்வாத்யநுஞ்ஜம் யோஜ்யம்" ["ஒன்றோடொன்று கலவாததும், தனித்தனி லக்ஷணங்களை உடையதும், பரமாத்மாவைப் போன்றதுமேயான இரண்டு சக்திகள் அந்தப் பரமாத்மாவிற்கு உண்டு" என்று ஸாத்வத ஸம்ஹிதையில் பிராட்டியை எம்பெருமானைப் போன்றவன் என்று சொல்லியிருப்பதற்கும் ஸ்ருதிகள், ஸம்ருதிகள் முன்

பின் வாக்கியங்கள் முதலியவற்றில் சொல்லப்பட்டுள்ள பிராட்டிக்குள்ள பத்தினியாயிருக்கும் தன்மை முதலான வற்றை அனுஸரித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்] என்று தொடங்கி "கிஞ்ச யதா... ததேஹாபி பவதி" என்று ஸம்வாதம் 85 ம் பக்கத்தில் காட்டப்பட்ட வாக்கியத்தை அருளியிருப்பதிலிருந்து பிராட்டிக்கு "தீரிஷித்" காரணமாயிருக்கையாகிற ப்ரதாஃற ஜகத்காரணத்வம் இல்லையென்று மிகத் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறார் தேசிகன். அவருடைய ஸம்ப்ரதாயத்தை நிலைநாட்டுவதாகச் சொல்லிக்கொள்ளும் நீங்கள் "பிராட்டிக்கு ப்ரஹ்மத்வம் உண்டு. ப்ரதாஹ ஜகத்காரணத்வம் உண்டு. பிராட்டி ஸ்வாதந்த்ரியமே வடிவெடுத்தவன், அவருடைய பாரதந்தர்யம் அவருடைய இச்சையினால் ஏற்பட்டது" என்று கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷமே அவருடைய பக்ஷம் என்று பிடிவாதமாகக் கூறிக் கொண்டு, இப்படி அஃரோ அல்லது வேறு பூர்வாசார்யர்களோ சொல்லியிருக்கும் ஒரு வசனத்தைக்கூடக் காட்டாமல் இருவரையும் சேர்த்துப் பொதுவாக ஜகத்காரணர்கள் என்று கூறும் ஸம்ஹிதாவசனங்களையும் "அந்நயாதீ நகலயணம்" என்னும் பட்டச் ச்லோகத்தையும் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே! இது தேசிகனுக்கும் இதர பூர்வாசார்யர்களுக்கும் நீங்கள் செய்யும் உபசாரமா? அல்லது அபசாரமா? என்பதை நடுநிலையாளர்களே நிர்ணயிக்க வேண்டும். இந்த விஷயத்தை ஆகமங்களைப்பற்றி ஆழ்ந்து ஆராய்ச்சிசெய்து, அவ்வாசனங்களில் பலவற்றைவெளியீட்டு, அவற்றின் கருத்தைப் பலநூல்களில் வெளியிட்டிருக்கும் Dr. R. OTTO SCHRADER, JOHN BRAISTED CARMAN முதலான மேநாட்டு அறிஞர்கள் "ராமாநுஜரும் அவருடைய சிஷ்யராயம்பரையில் வரும் எல்லாப்பூர்வாசார்யர்களும் "லக்ஷ்மீதேவி பரமபுருஷனுக்கு அடக்கியவள் என்பதே ஆகமங்களின் கருத்து" என்பதை நிலைநாட்டியிருக்கிறார்கள்" என்று எழுதியிருப்பதை ஸ்ரீதத்வ ஸர்

வஸ்வம் பக்கம் 29 முதல் 38 வரையில் உள்ள தீர்ப்புகளில் விரிவாகக் காணலாம். நடுநிலையாளர் உள்ள மேல் நாட்டவர்களுக்கும் மிகத்தெளிவாக விளங்கியுள்ள விஷயத்தை நீங்கள் ஏன் புரிந்துகொள்ள மறுக்கிறீர்கள்?

பரியா:— தைஇதழ்—ஸ்ரீதத்வ தீபிகை:— அவிரிப்புத், ந்ய ஸம்ஹிதை வசனத்தைக்கொண்டு “ஆநீத் அவாதம் ஸ்வத்யாதேத்யகம்”. “ஸ்ரத்த்யா தேவோ தேவத்வம் அஸ்ருதே” என்ற ஸ்ருதிகளின் வாக்கியத்தத்தை நன்கு அறியவேண்டும். அப்போதுதான் ‘எம்பெருமானைப்போலவே பிராட்டியும் ஸர்வஜகத்துக்கும் காரணம் ஆகிறான்’ என்பது நன்கு விளங்கும். “ஆநீத் அவாதம் ஸ்வத்யா” என்ற ஸ்ருதியில் உள்ள ‘ஸ்வத்யா’ ஸப்தம், ‘ஸ்வத்யாத்வம் லோக பாவநி (புரானி)’ உலகத்தைப்படைத்துக் காக்கும் அவளான மஹாலக்ஷ்மி எனப்படுபவள் நீயே ‘ஸ்வத்யா’ என்று கூறப்படுகிறாய் என்று ஸ்ரீபராஸரர் தாம் அருளிய புராணத்திற்மாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் அருளிச்செய்திருப்பதை ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் சது:சலோகீ புரஷ்யத்தில் நன்கு அருளியுள்ளார்.

ஸுதர்சனம்:— ‘ஸுதர்சனம்’ ஈஸ்வர மார்கழி [601] 26-12-97 இதழில் ஸாத்விகஸம்வாதம் பக்கம் 90 முதல் 95 வரை தேசிகன் “ஆநீத்வாதம்” “ஸ்ரத்த்யா தேவ:” என்னும் இரண்டு வேதவாக்கியங்களையும் விரிவாக விசாரித்து அவற்றால் பிராட்டிக்கு முக்ய ஜகத் காரணத்வம் ஸித்தித் காது. எம்பெருமான் எல்லுடையாதி:களைப் பண்ணும்போது பிராட்டிக்கு ‘ஹையோகம்’ (கூட இருத்தல்) மாத்ரிமே உண்டு என்றே தேறும் என்று மிகத் தெளிவாகச் சது:சலோகீ இரண்டாவது சலோக புரஷ்யத்தில் அருளியிருப்பதை விரிவாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோம். அவ்விதழை நேரே ஸ்ரீமதழகிய சிங்கருக்கு மும்பை விலா சத்திற்கு அனுப்பினோம். அதைப் பார்த்த பின்பும் இருபது நாட்கள் கழித்து வந்த பரியா—தை இதழில் தேசிகன்

தமக்கு ஸாதகமாக அருளியிருப்பது போலே எழுதியிருப்பது வியப்பையளிக்கிறது. தேசிகன் மற்ற ப்ரமாணங்களுக்கு அதுகுணமாக ஸம்ஹிதையில் தர்பதிகளுக்கு ஸம்மயம் கூறுவதைக் குறுக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஸாதித்திருக்கிறார். ஆனால் நீங்கள் ஸம்ஹிதா வசனத்தைக் கொண்டு ஸ்ருதியின் அர்த்தத்தை அறிய வேண்டும் என்கிறீர்கள். சது:சலோகீ புரஷ்யவாக்யங்களை நன்கு படித்திருந்தால் ‘ஸ்வத்யா’ சப்தத்தை இதிஹாஸபுராண ப்ரயோகத்தைக் கொண்டுலக்ஷ்மீவிஷயமாகக் கொள்வதைக் காட்டிலும் வேறுபொருள் கொள்வதை உசிதம் என்று கூறி, அதற்கு ஆதாரமாக தேசிகன் ஸ்ரீபுரஷ்யம் 2-4-7ல் ஸ்ரீபுரஷ்யகாரருடைய ஸுலக்திகளைக் காட்டியிருப்பதை உணர்ந்திருப்பீர்கள். ‘நன்கு அருளியுள்ளார்’ என்று முடியும் வாக்கியத்தை எழுதியிருக்கமாட்டீர்கள். தேசிகன் நாலாவது பக்ஷத்தையே தழுவிவார் என்று இவ்விடத்தில் தேசிக ஸ்ரீஸுலக்திகள் மிகத் தெளிவாகக்காட்டுகின்றன. இவ்வுண்மையை மறைப்பதற்காகவே நேர்மாருக இப்படியெல்லாம் எழுதுகிறீர்கள் போலும்!

பரியா:— ஈஸ்வர தைஇதழ்—தீபிகை:— லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 5 வது அத்தியாயத்தில் பிராட்டி தன் திருவாக்காலேயே எம்பெருமானுக்குப் போலவே அவனுடன் கூடியிருக்கும் தனக்கும் ஜகத்காரணத்வம் உண்டு என்று ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியிருக்கிறார். ஆகையால் அவளுக்கும் துல்யமான ஜகத்காரணத்வம் உண்டு என்று தெரியவருகிறதே.

ஸுதர்சனம்:— ஈஸ்வர—மார்கழி [601] ஸுதர்சனம் இதழிலேயே பரியா ஆசிரியர் கட்டுரைக்கு பதிலுரைக்கும் போது ஸாத்விகஸம்வாதம் பக்கம் 95 முதல் 97 வரை இதே லக்ஷ்மீதந்த்ர வாக்கியத்தை எடுத்து, லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் உள்ள மற்ற வாக்கியங்களுக்கும் எம்பெருமானார், தேசிகள் முதலானோர் ஸ்ரீஸுலக்திகளுக்கும் விரோதமில்லாத

படி பொருள் கொள்ளவேண்டுமெனாலே, வாமதேவரையும் சிவனையும் ப்ரஹ்மதேவனையும் நம்மாழ்வாரையும் போலே பிராட்டி இங்கு பரமாத்ம த்ருஷ்டியாலே இப்படிப்பேசியிருக்கிறுள் என்று நிர்ணயித்திருக்கிறோம். இதுவெளிவந்து 20 நாட்களுக்குப் பிறகு வெளிவந்த ப்ரியாவில் நாம் காட்டியுள்ள நிர்ணயத்திற்கு எந்த சமாதானத்தையும் சொல்லாமல் கிளிப் பிள்ளைபோலே அடிபட்டுப்போன பழைய வாதங்களையே திருப்பித் திருப்பி எழுதுவது ப்ரியாவிலேயே அடிக்கடி காணப்படும் விசித்ரமாகும்.

ப்ரியா:— ஸர்வர—தை இத்ழ்—தீபிகை:— நாயனராச்சான் பிள்ளை தம்முடைய சது:ச்லோகீ வ்யாக்யானத்தில். “இப்படி ஜகத்காரணத்தவத்தில் இவளுக்கு (பிராட்டிக்கு) அந்வயம் உண்டோ? என்று ப்ரஸ்நம் பண்ணிய நடாதூர் அம்மனைக் குறித்துப்பிள்ளான் அருளிச்செய்தவார்த்தையை அருஸந்திப்பது. அதாவது— இவ்வர்த்தத்தில் ஸந்தேஹம் உண்டோ? ‘ஆவாப்,யாம் கர்மானி கர்த்தவ்யாநி ப்ரஜாஸ்ச உத்பாதயிதவ்யா:’ என்று ப்ரமாணம் சொல்லுகையாலே ஸஹதர்மசாரினியான இவளுக்கும் அந்வயம் உண்டு என்று அருளிச்செய்தது” என்னும் ஐதிஹ்யத்தைக் காட்டியிருக்கிறார். பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் தம் சது:ச்லோகீ வ்யாக்யானத்தில் இதே ஐதிஹ்யத்தைக் காட்டியிருக்கிறார். இதிலிருந்து பெருமானாளுக்குப்போலே பிராட்டிக்கும் துல்யமான ஜகத்காரணத்வம் உண்டென விளங்குகிறதே.

ஸுதர்சனம்:— இந்த ஐதிஹ்யத்தை எடுத்திருக்கும் நாயனராச்சான் பிள்ளை தம் வ்யாக்யானத்தில், “பிராட்டிக்கு ஜீவத்வமே உண்டு. அவனை ஸர்வரகோடியில் சேர்க்கக் கூடாது” என்று பல ப்ரமாணங்களைக் காட்டி விரிவாக நிரூபிக்கிறார் இங்கு ஜகத்காரணத்வத்தில் அந்வயத்தைப் பற்றிப் பேச்சு உள்ளதேயொழிய அது துல்யமான அந்

வயமா வாசியுண்டா என்பதைப்பற்றிய பேச்சு இல்லை. ஆனால் ஒருவிஷயம் நிச்சயம். பிராட்டி ஸர்வரகோடியில் சேர்ந்தவள் அல்லன்னென்று நிரூபிக்கும் நாயனராச்சான் பிள்ளையும், அவருடைய திருத்தகப்பனரும் ஆசார்யருமான பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வத்தில் பெருமானோடு துல்யமான அந்வயத்தைக் கருதியிருக்க இடமே இல்லை அப்படிக் கருதியிருந்தால் அவளை ஸர்வரகோடியிலின்றே சேர்த்திருக்கவேண்டும். நாயனராச்சான் பிள்ளையோடு சர்ச்சைசெய்து சது:ச்லோகீ பூஷ்யம் எழுதிய தேசிகனும் ஜகத்காரணத்வத்தில் பிராட்டிக்கு எம்பெருமானோடு துல்யமான அந்வயம் இல்லை என்று கருதியிருப்பதைப் பலபல தேசிக ப்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு நாம் கல்வெட்டாகக் காட்டியிருக்கிறோம். அதற்கு எந்த ஸமாதானமும் சொல்லாமல், நீங்கள் திருப்புக்குழி அப்பர்ஸ்வாமி என்பவரின் வாக்கியங்களை விரிவாகக் காட்டுவதனால் அப்பர்ஸ்வாமி ஸம்ப்ரதாயத்தைக் காட்டியதாகுமென யொழிய தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்தைக் காட்டியதாக ஆகாது. “ஆவாப்,யாம் கர்மானி கர்த்தவ்யாநி ப்ரஜாஸ்ச உத்பாதயிதவ்யா:” [நம் இருவராலும் கர்மங்கள் செய்யப்பட வேண்டும். குழந்தைகள் பிறப்பிக்கப்படவேண்டும்] என்று விவாஹ ப்ரகரணத்தில் உள்ள வசனம் இருவருக்கும் துல்யமான அந்வயத்தைக் கருதியிருக்கமுடியுமா என்பதை முதலில் ஆலோசிப்போம். நம்முடைய நாட்டுப்பண்பாட்டின்படி புருஷனே அலைந்துதிரிந்து பாடுபட்டு திரவியங்களை ஸம்பாதித்து வருகிறான். மனைவி வீட்டில் அவனுக்கு அடங்கியிருந்து அவன் கொண்டுவரும் பொருள்களைக் கொண்டு அவனையும் குடும்பத்தையும் ரஷித்து வருகிறான். குடும்பரஷிணத்தில்பதியினுடைய அந்வயம்ப்ரதாநமாகவும் பத்தினியினுடைய அந்வயம் அப்ரதாநமாகவும் இருப்பது வெளிப்படல். இந்த அப்ரதாந்யம் தோற்றவே பதநீ ‘ஸஹதர்மசாரினி’ என்று வழங்கப்படுகிறார். “பத்யுநோ யங்கு ஸம்பயோகே;

[பாணிநி ஸு-இத்ரம் 4-1-33] 'ஸஹ்யுக்தே அப்ரதாநே' [ஷு 2-3-19] என்னும் ஸு-இத்ரங்கள் காணலாம். வைதிக கார்யங்களாகிற யஜ்ஞங்களிலும் புருஷனே யஜ்ஞங்களைச் செய்கிறான் என்பதையும், பத்னி அவனுக்கு உதனியாகவே இருக்கிறாள் என்பதையும் காண்கிறோம். க்ருஹங்களில் ப்ராதாநாதிக்களைச் செய்யும்போது புருஷனே அவற்றைச் செய்கிறான் என்பதையும், பத்னியை அவனைப் புல்வாலே தொட்டுக்கொண்டு பக்கத்தில் நிற் கிறாள் என்பதையும் அனைவரும் காண்கிறோம். இவையெல்லாம் பத்திக்குக் கர்மங்களைச் செய்வதில் அப்ரதாநமான அந்வயமே என்பதைக் காட்டுகின்றன. "அப்ருதத்வஸ்ய ஈஸாந:" என்று மோக்ஷஸாம்ராஜ்யம் துக்கு உரிமையுள்ளவனாகப் புகழப்படும் பரமபுருஷனுக்கும், 'விஷ்ணுபத்நி' என்றும் 'ஸஹதர்மசர்' என்றும் பேசப்படும் பிராட்டிக்கும் இவ்வண்ணமே சேதந ஸம்ரக்ஷணத்தில் ப்ரதாநமான மோக்ஷபுலப்ரதத்வத்தை எம்பெருமானுக்கும், அப்ரதாநமான புருஷகாரத்வத்தைப் பிராட்டிக்கும் பூர்வாசார்யர்கள் நிர்ணயித்தார்கள். தேசிகள் இதில் சிறிது கருத்து வேறுபாடு கொண்டு மோக்ஷபுலப்ரதாந ஸங்கல்பத்தை இருவரும் சேர்ந்தே செய்கிறார்கள்; ஆகையால் எம்பெருமானை பதியாக இருக்கையாலே ப்ரதாந மோக்ஷோபாயமாகவும், பிராட்டி பத்தியாயிருக்கையாலே அப்ரதாந மோக்ஷோபாயமாகவும் இருக்கிறார்கள்' என்று திருவுள்ளம்பற்றி அவனை ஈஸ்வரவருப்பில் சேர்க்கும் நாலாவது பக்ஷத்தைத் தழுவினர். அவருடைய ப்ரதாந ஸதகம் பதினாறாவது வாக்யத்தில் 'ஏகமான இச்சேஷித்வம் உபயாந்திஷ்டாநமானானும் தம் பதிகளில் ப்ரதாந ந்யம் லௌகிகவஸ்து: கர்மயாநையின்படியே, நித்ய நியமமாகையாலே 'பதிகளுக்கும் பரமனான பதி' என்னும்படி நின்ற 'நாராயணனே ஸர்வப்ரதாநனாம்' என்று அருளியிருப்பது இதைக் கல்வெட்டாடகக் காட்டித் தருகிறது.

இனி, குழந்தைகளைப் பிறப்பிக்கும் விஷயத்திற்கு வருவோம். உலகத்தில் ஜீவனை முதலில் தன் விந்துவில் தரித்து நின்று அதைப் பத்தினியின் வயிற்றில் பத்து மாதம் தரிக்கச்

செய்வதன் மூலமே குழந்தைகள் உண்டாவதால் இருவருக்கும் சமமான அந்வயம் என்றுதோன்றும். ஆனால் பூர்வாசார்யர்களால் எடுக்கப்பட்டப்ரமாண வசனம் "மாதா பஸ்த்ரா, பிது: புத்ர: யஸ்யாம் ஜாத: ஸ ஏவ ஸ:" [தாய்குழந்தையைச் சில மாதங்கள் இட்டு வைக்கும் பை போன்றவனே. புத்ரன் தந்தைக்கே உரிமையானவன். பத்தியிடமிருந்து பிரிந்தவனுக்கும் புத்ரன் புருஷனின் மறு உருவமேயாவான்.] என்று குழந்தைகளைப் பிறப்பிப்பதிலும் கணவனுக்கே ப்ரதாந ந்யத்தை முழங்கிற்று. எம்பெருமான் வயிற்றில் தரிக்கையாகிற இந்தப் பெருமையையும் ப்ரதாந ந்யக் கொடுத்தால் அவனே ஜகத் காரணம் என்று சிலர் மயக்கி வாதம் செய்யக்கூடும் என்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றியே, சேதநாசேதநங்கள் அடங்கிய உலகைத் தாயிருக்கும் வண்ணமே தன் வயிற்றிருத்தி ப்ரளயகாலத்தில் தன் வாயாலே உண்டும், ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தன் வாயாலே உமிழ்ந்தும் தான் ஒருவனே ஜகத்காரணம் என்று வரும் மறுக்கவொண்ணாதபடி காட்டுகிறான். இவ்விஷயத்தை முடிவாக இத்திறாஸ் புராண வசனங்களும், ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளும் எண்ணிறந்தவை. தன் வயிற்றில் தரித்தல் உலகமுண்டு உமிழ்தல் ஆகியவற்றைப் பிராட்டி செய்வதாக ஒருப்ரமாணம்கூடக் கிடையாது. சேதனர்களை எம்பெருமானோடு சேரவிடும்புருஷகார பூதையாயிருப்பதாலும், ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்யும்படி தூண்டுனாலும், எம்பெருமானின் ஜகத்யயாபாரத்தால் உண்டான ஆணத்தத்தில் பங்கு கொள்கையாலும் பிராட்டி தாயாகிறாள். ஆகையால் இந்த விவாஹ மந்திரத்தைக் கொண்டு எம்பெருமான் பிராட்டி இருவருக்கும் ஜகத் ஸ்ருஷ்டியில் துலயமான அந்வயம் என்று நீங்கள் ஸாத்விச எண்ணுவது பகற்களவேயாகும்.

பிரியா—ஈஸ்வர—தை—அறிக்கை:—ஈஸ்வர கார்த்திகை மீ (600) ஸுதர்சனம் இதழில் 'இனி பிராட்டி விஷயமான இந்தச் சாச்சையைவிடுத்துப் ப்ரமாணஸரணராகவாழ்வோம்' என்று ஒரு மூலையில் எழுதியிருந்தீர்கள். இந்த ஸாத்விச பூரவம் ஒரு மாதம் கூட நிலைக்கவில்லை.

ஸுதர்சனம்:—ஸ்ரீரங்கம்வித்தவான் ஸ்ரீ உ'வே R. நாளமீனாசாரிய ஸ்வாமி ஸ்ரீதத்வ ஸர்வஸ்வத்தில் “ஸ்ரீதத்வ நிர்மாச்சம்” என்னும் தலைப்பில் எழுதிய 9 வது தீர்ப்பின் இறுதியில், ‘சதுர்த்தபக்ஷம் ஸ்ரீதேசிகனுடையது என்று தெளிவாக விளங்கும்’ என்று நிரூபித்து, அதை மறுக்கும் உங்களைக்குறித்து, ‘இவ்விஷயத்தில் சர்ச்சையை விடுத்து ப்ரமாண ஸரணரைக வாழ்வோம்’ என்று உபதேசித்திருக்கிறார். இது நீங்கள் குறிப்பிடுவதுபோல் ஸுதர்சனம் ஆசிரியரின் வாக்கியம் அல்ல. இதைக் கூடப் புரிந்து கொள்ளாமல் சர்ச்சை செய்யும் உங்களுடைய மேதா விலாஸத்தை என்னென்பது!

ப்ரியா—ஈஸ்வர—தை—அறிக்கை:—‘ஸுதர்சனம் கேட்டிருந்த 13 வது கேள்வி மிக மிக அபத்தமானது’ என்பதை ப்ரியா மார்கழி இதழில் விவரித்திருந்தும் அதற்கு எவ்வித பதிலுமில்லை.

ஸுதர்சனம்:—‘உங்களுடைய அறிக்கை வெளிவந்த ப்ரியா மார்கழி இதழ் 17-12-1997 அன்று எமக்கு வந்தது’ என்றும், ‘அவ் விதழில் வெளிவந்திருக்கும் அறிக்கை உள்ளிட்ட மூன்று கட்டுரைகளுக்கும் ஸுதர்சனம் [602] தைமாத இதழில் பதிலளிப்போம்’ என்றும் ஸாத்விசு ஸம்வாதம் 102 ம் பக்கத்தில் எழுதி 26-12-97 ல் ஸுதர்சனம் மார்கழி [601] இதழ் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அதன் படியே நம்முடைய 13 வது கேள்விக்கு நீங்கள் எழுதியுள்ள பதில் மிக மிக அபத்தமானது என்பதை இந்தத் தைமாத இதழில் ஸாத்விசு ஸம்வாதம் பக்கம் 104 முதல் 106 வரையில் நிரூபித்திக்கிரோம். தை இதழில் பதிலளிக்கப்போகிறோம் என்று மார்கழி [601] இதழில் எழுதியிருப்பதைப் பார்த்த பின்பும், “அதற்கு எவ்வித பதிலுமில்லை” என்று நீங்கள் எழுதுவது உங்கள் வாசகர்களை ஏமாற்றுவதற்கே என்று விளங்குகிறது. இத்தகைய உங்களுடைய ஏமாற்றுவதெல்லாம் உங்கள் வாசகர்கள் புரிந்துகொண்டு விடுவார்கள் என்று அஞ்சியே எமது பெயர் விலாசத்தை ப்ரியாவில் குறிப்பிட மறுக்கிறீர்கள் என்பதும் உள்எங்கை நெல்விக்கிணியால் கெளிவாக விளங்குகிறது. உங்கள் வாசகர்களில் ஒரு

சிலரேஸுதர்சனத்தைப் படிப்பவர்கள். பெரும்பாலானவர்கள் ஸுதர்சனம் வாசகர்களல்ல என்பதும் உண்மை உங்களுக்கே தெரியும்.

முடிவுரை

நவாதுந்நாபி ஸங்கர்ஷாத் நாதிக்க்யாத் நசகாமத: |
இதழுத்தம் மஹாப்ராஜ்ஞம்:யதார்த்தம் குருகுளரவாத்||

[பேரிவாளர்களே! வாதம் செய்யவேண்டுமென்றால்; பொருளையா லுபவல்; பொருமைபெறவேண்டுமென்றால்; மனப்போனபடியுமல்ல. ஆழ்வார்கள், தேசிகன், மாமுனிகளினுள் ஆசார்யர்களிடமுள்ள கௌரவபுத்தியாலேயே இதுவரையில் உண்மையான வார்த்தை (அடியேனான்) எழுதப்பட்டது]

“ஸ்ரீதத்வ விஷயமாக ஐந்துவிதமான கருத்துக்கள் பேரறிவாளர்களிடையே தம் காலத்தில் நிலவிவந்தன” என்று ஸ்ரீதேசிகன் தம் சது:ஸலோகீ பூர்வியத்தில் குறித்துள்ளார். அவர் காலத்தில் ஸ்ரீராமானுஜ ஸ்ரீஷ்ய பரம் பரையினிடையே நிலவிவந்த கருத்துக்களே இவை. ப்ராஹ்மசுத்ருஷ்டிமதத்தினிடையே நிலவிவந்த சமூகத்துக்களில் இவை. இவற்றில் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை அவர் மிகச்சுருக்கமாகவே விவரித்துள்ளார். அதை மிகவும் விரிவுபடுத்தி, இருநூறு வருடங்களுக்குள்ளிருந்த தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தலித்தவர்கள் “பெருமானும் பிராட்டியும்” கிற இருவரும் ப்ராஹ்மங்களே” என்று சிலரும், “பிராட்டிய ப்ராஹ்மமல்லாவிடிலும் எல்லாவிதத்திலும் துல்யமான ஸம்வாதம்” என்று சிலரும், “தேசிகன் இந்த ஐந்தாவது பக்ஷத்தையே தழுவினார்” என்றும் தம் நூல்களில் எழுதினார். “காஞ்சி பேரமரணம்” என்னும் பத்திரிகையில் பட்டர், நஞ்ஜீயர், தேசிகன் முதலான எல்லாப் பூர்வாசார்யர்களும் இந்த ஐந்தாவது பக்ஷத்தையே தழுவினார்கள்” என்று கூறும் நூலொன்று வெளிவந்ததாலேயே நடுநூல் யாளர்களின் தீர்ப்பைக் கோரினோம். உபய ஸம்ப்ரதாயத்தையும் சேர்த்த அறிஞர் பலர் நம் நிலையே சரியானது என்று தீர்ப்புகள் எழுதினர். இத்தருணத்தில் ஸ்ரீதத்வ

லிம்ஹப்ரியா இச்சர்ச்சையில் புதுந்து அதை விருப்பத் தகாத முறையில் வளர்த்து வருகிறது. ஏற்கனவே பிளவு பட்டுக்கிடக்கும் வைணவஸமுஹம் நம்மால் மேலும் பிளவு படுவதை நாம் விரும்புகின்றிலோம். நாம் சொல்லவேண்டியதெல்லாம் தினவுகெடச் சொல்லிவிட்டோம். இனி எது சொன்னாலும் அது புநருக்தியாகவே அமையும். ப்ரியாவும் ஸாக்ஷாத் ஸ்வாமி, கருர் ஸ்வாமி, திருப்புட்குழி அட்பா ஸ்வாமி, இஞ்சிமேட்டு ஸ்ரீமதழகிய சிங்கர் முதலான ஸம்ப காலத்திலிருந்தவர்கள் சொன்னதைத் தான் கைவிடாது என்று தெளிவாகவே காட்டிவிட்டது. "இந்தச் சர்ச்சையை வீணாகத்தொடர்வதைவிட, சது:ச்லோகிக்குப் பெரியவாச் சான்பிள்ளை, நாயுனராச்சான்பிள்ளை, வேதாந்ததேசிகர் ஆகிய மூன்று ஆசார்ய ரத்னங்கள் அருளியுள்ள வியாக் யானங்களை விளக்கி, தேசிகருக்கும் மற்ற இருவருக்கும் உள்ள கருத்து வேற்றுமைகளையும் விளக்கி, தேவரீர் ஓர் வியாக்யானம் எழுதினால் அது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனை வருக்கும் பரமோபகாரமாயிருக்கும்" என்று நம் அன்பர்கள் பலர் கருத்துத்தெரிவிக்கிறார்கள் அவர்கள் கருத்தின்படியே நாம் ஸ்ரீதத்வ ஸர்வஸ்வத்தை இத்துடன் நிறைவுபடுத்தி நமது சது:ச்லோகீ உரையை விரைவில் தெரிவிக்கவிருக்கிறோம்.

'ப்ரியா' ஆசிரியரும் "இதற்குமேல் வாதப்ரதிவாதங் களுக்குப் பதில் எழுதப்போவதில்லை" என்று தை இதழில் எழுதியிருக்கிறார். ப்ரியாவும் ஸ்ரீதத்வ தீபிகையை விரை வில் முடித்துக்கொள்ளும் என்று நம்புகிறோம். தீபிகையில் நாம் பதில் சொல்ல வேண்டிய புது விஷயங்கள் ஏதாவது வெளிவந்தால், அஷற்றுக்கு நம் சது:ச்லோகீஉரையில் உரிய இடங்களில் பதில் அளிக்கப்படும்.

இத்தகைய விவாதங்களில் தவிர்க்கமுடியாதபடி ஏற்பட் பட்டிருக்கும் அபசாரங்களைக் கடிமித்தருளவேண்டும் என்று ஸ்ரீமதழகியசிங்கரையும், 'ப்ரியா' ஆசிரியர் ஸ்வாமியையும் பிரார்த்தித்து நிறைவுபடுத்திக்கொள்கிறேன்.

ஸ்ரீதத்வ ஸர்வஸ்வம் நிறைவுற்றது.